Eric Van Lustbader

Exploziv...exotic şi erotic...
Autorul celebrelor romane: Jian, Shan,
Inimă neagră, Sărutul franţuzesc.

SIRENE

VOL. II

Eric Van Lustbader

SIRENE

VOLUMUL 2

Traducere de Adriana Ciorbaru

V.1.0

Eric Van Lustbader
SIRENS

Editura COLOSSEUM

Bucureşti – 1995

PARTEA A TREIA

PĂDURE DE LUMINA

Hast Du was
Bist Du was –
Dacă ai ceva,
eşti cineva –

Proverb vienez

Capitolul 7

L'Auberge Eclaire era situat de-a lungul şerpuitoarei străzi California din San Francisco. Limuzinele intrau pe aleea străjuită de copaci şi se opreau torcând în faţa clădirii cu faţadă în stil francez, din cărămidă roşie întunecată.

Dar de fapt, hotelul prezenta oaspeţilor două faţade distincte. Deasupra faţadei vechi cu şase etaje, acoperită cu iederă, se avânta turnul din aluminiu, bronz şi sticlă fumurie, urcând pe treizeci şi trei de etaje pentru a domina această porţiune de orizont a oraşului. L'Auberge devenise în cei trei ani de la deschidere, clădirea despre care se vorbea cel mai mult în San Francisco, care pusese în umbră hotelul Hyatt Regency din Embarcadero Center şi piramida Transamerica.

Silka ieşi din maşină şi uşa limuzinei se închise în urma lui. Pentru o vreme putu fi văzut împreună cu Benno, stând de vorbă cu cei din conducerea hotelului. Hamali îmbrăcaţi în livrele deschiseră portbagajele limuzinelor ducând înăuntru bagajele formaţiei şi ale Dainei. Silka sună la uşa

limuzinei şi şoferul îi deschise, îşi băgă papul înăuntru uitându-se la Chris.

— S-a pus pază suplimentară.

— Sunt aceiaşi tipi care au fost şi mai înainte?

Silka încuviinţă.

— Pe cât a fost posibil. Pe unul ştiu că a trebuit să-l cheme din vacanţă. Era la pescuit, în Tahoe. Râse.

Ticălosul de-abia aşteaptă să spargă nişte capete ca să se răcorească.

— Foloseşte-l, spuse Chris. Nu vreau să te bagi tot timpul numai tu în bătăi. Suna ca şi cum ar fi fost în mijlocul unui consiliu de război.

— Totul este aranjat, spuse Silka. Oricum, trebuie să mă ocup de legitimaţia domnişoarei Whitney de cum ajungem sus, altfel va fi oprită la fiecare punct de verificare. Privi afară. O.K. Puteţi să ieşiţi când sunteţi gata.

Holul imens al hotelului era răcoros şi iluminat discret. Coloanele dorice de ghips se înălţau până în tavanul arcuit, crem-auriu, decorat cu îngeri şi cupidoni.

În stânga holului, semne discrete scrise cu litere de mână indicau un bar, un restaurant *nouvelle cuisine*, care nu deschidea până la şase seara şi alături, un cabaret care anunţa apariţia lui Shirley Bassey.

Peste tot erau răspândite canapele şi fotolii îmbrăcate în verde pal şi auriu, printre care erau presărate ferigi înalte, frunzele. Lor latei creând umbre subtile şi de asemenea, un minunat ecran natural. Podeaua era acoperită cu marmură pestriţă, iar în centru se afla un enorm covor oriental.

The Heartbeats reţinuseră întreg etajul al cincilea din aripa clasică a hotelului, ceea ce însemna mai precis etajul al cincilea şi al şaselea, deoarece toate camerele erau duplexuri. Turiştii, desigur erau îndreptaţi către splendoarea modernistă a turnului de oţel şi sticlă, cu sala sa de gimnastică incredibil de mare şi bazinul de înot de dimensiuni olimpice aflat sus, deasupra oraşului.

Apartamentele duplex aveau propriile saune şi băi, constată Daina. Nu lipsea decât maseuză suedeză, dar putea fi chemată prin simpla atingere a unui buton. Nu era de mirare că la L’Auberge rezervările se făceau cu

optsprezece luni înainte.,

Chris şi Daina luară apartamentul de pe colţ, din capătul îndepărtat al unui coridor plin cu litografii alb-negru, reprezentând imagini din San Francisco şi bărbaţi îmbrăcaţi în costume întunecate.

Era un apartament spectaculos, după orice standarde, în mod sigur, Daina nu mai văzuse o cameră de hotel asemănătoare. În partea stângă se afla o bucătărie echipată complet şi alături era o sufragerie cu o masă de stejar la care puteau sta confortabil douăsprezece persoane.

În faţă, cum intrai pe uşă, era zona de locuit, camera de zi, care era poate doar cu puţin mai mică decât un teren de fotbal. Celălalt perete era alcătuit în întregime dintr-o serie de ferestre prin care oraşul, alb ca un albatros, strălucea în lumina puternică a soarelui.

În partea dreaptă se afla o scară în spirală, încărcata de luminiţe, care ducea spre o pereche de dormitoare, fiecare având propria sa baie plină cu tot felul de plante.

În timp ce jos se foia o mulţime de oameni – aducând echipament, interesându-se de eventualele schimbări din program, reporteri nerăbdători care aşteptau confirmarea interviurilor cu Chris şi Nigel – Silka o duse pe Daina sus, scoţând-o dintr-o furtună.

Părea să fie acolo suficientă marmură câtă ar fi fost necesară pentru construirea unui palat de dimensiuni rezonabile. Alese dormitorul cu motive verzi – celălalt era cu motive albastre, ca miezul nopţii. Draperiile erau trase. Lumina soarelui inunda camera. În spatele ei îl auzea pe Silka dând instrucţiuni băiatului ce căra bagajele. Da, îl auzi spunând, este chiar ea.

Se duse la fereastră. Aerul părea de cristal, dar senzaţia de limpezime era probabil intensificată prin comparaţie cu smogul aproape constant – al Los Angeles-ului. Îşi lăsă privirea să hoinărească peste contururile clădirilor care coborau brusc către albastrul profund al golfului. Pescăruşii zburau la mică înălţime dă-a lungul cheiurilor şi Daina văzu cu coada ochiului izbucnirea scânteietoare, de un roşu aprins şi auriu, a unui tramvai care dispărea dincolo de creasta dealului numit Russian Hill, plonjând spre cartierele

de lângă mare. Departe, la un colţ de stradă, i se păru că distinge costumul strălucitor al unui muzicant. Privelişte o făcu să-şi dorească să se plimbe puţin pe străzi.

Se întoarse şi-l văzu pe Silka uitându-se la ea. Stătea în picioare în partea cealaltă a camerei, unde lumina îi atingea doar vârfurile cizmelor sclipitoare. Restul era în umbră. Daina îşi aminti de un fotbalist pe care-l întâlnise odinioară şi a cărui statură i-o admirase, chiar dacă nu era îmbrăcat cu tot echipamentul protector. Acum, imaginea lui Silka o izbea în acelaşi fel.

— Vreau să ies puţin de-aici, îi spuse.

Silka încuviinţă.

— Chris a pregătit o maşină pentru tine. E jos. Poţi să te foloseşti de ea oricând vrei. Traversă camera imensă în numai doi sau trei paşi. Dar mai întâi trebuie să-ţi fac o legitimaţie.

În timp ce pregătea aparatul de fotografiat Polaroid împreună cu celelalte accesorii necesare pentru a imprima imaginea color a chipului ei pe o cartelă laminată, marcată cu vopsea în infraroşu, pe care trebuia să o poarte tot timpul cât avea să stea cu formaţia, Daina spuse:.

— Cum s-a întâlnit Tie cu formaţia?

Silka mârâi:

— L-a agăţat într-o vară la Cap d’Antibes. S-a dus la Jon îmbrăcată doar într-un slip şi s-a întins lângă el. Ăsta era genul de lucruri la care el nu putea rezista.

— Dar apoi, după ce Jon a murit…

— Stai nemişcată, te rog. Blitzul fulgeră. Silka puse aparatul de-o parte. Oh, mda, s-a mutat la Nigel după ce a murit Jon, dar. Nu era tocmai ce-şi dorea ea. Ridică privirea spre Daina în timp ce lucra. Din clipa în care i-a văzut pentru prima dată, nu şi-a dorit altceva decât s-o facă cu Chris şi Jon, în acelaşi timp. Clătină din cap. Dar ei nici nu s-au gândit vreodată la aşa ceva. Erau mult prea apropiaţi ca să împartă aceeaşi femeie… erau ca nişte fraţi de cruce…

— Dar Nigel? Nu erau prieteni cu toţii? Ştiam că au venit împreună de la Londra. Nu era toată formaţia ca o mare familie?

— Păi, da şi nu. Sigur că erau apropiaţi, dar Nigel avea

resentimente faţă de relaţia muzicală, cu totul specială, pe care Chris o avea cu Jon. Împreună făceau din muzică o adevărată vrajă. Cum îţi poţi explica? Nu poţi. Dar Nigel trebuia să încerce. A venit la mine şi mi-a spus: „Complotează împotriva mea, Silka, ştiu asta. Vor să mă dea afară din trupă”. La început am încercat să-i spun că nu-i adevărat, dar el nu se asculta decât pe sine, sau pe cineva care spunea aceleaşi lucruri pe care le avea el în minte.

Silka clătină din nou din cap, apoi continuă:

— Era un băiat nesăbuit în vremea aceea, bătrânul Nigel. De două sau de trei ori pe săptămână, trebuia să mă duc să-l scot din casa vreunei fufe unde fusese prins, de bărbatul sau prietenul tipei, cu pantalonii în vine. Scoase un hohot de râs. Ticălosului nici nu-i păsa. Era de nesăturat când era vorba de femei. Adică, ştii, într-un fel toţi erau aşa, dar cu Nigel era altfel, mai profund şi – ridică din umerii masivi – poate „patologic” este cuvântul potrivit, nu ştiu. În orice caz, aveam destul de furcă cu el. Ochii i se înnourară. Apoi a murit Jon. Oftă şi-i înmână cartela-legitimaţie. Poftim. Fotografia nu era proastă deloc. Şi-o prinse la piept.

— Şi apoi, formaţia s-a schimbat, spuse Daina. Din câte mi s-au spus, n-aveau încotro, nu-i aşa? Jon era în spatele publicităţii aceleia formidabile care a făcut să se vorbească atât de mult de trupă la început.

Silka începu să-şi strângă aparatele.

— Toată lumea ştia doar ce voiam noi să se afle. Jumătate din timp, Jon era prea dezmăţat ca să se mai gândească la ceva. Tie îi tot şuşotea la ureche. Nu ştiu – nimeni, de fapt, nu ştie cu adevărat – câte idei erau ale lui şi câte ale lui Tie. Cred că nici ea n-ar mai putea spune exact, pentru că în timp amintirile s-au mai şters. Aşa se întâmplă întotdeauna cu geneza ideilor, nu crezi? Chiar şi atunci când te trezeşti într-o dimineaţă şi-ţi spui: „Ce idee formidabilă mi-a venit!”, este totuşi o sinteză a ceea ce ai mai auzit, văzut, simţit, aflat şi în final, analizat de fapt mai demult.

Daina se trezi întrebându-se cum e posibil ca un om care vorbea în acest fel, simţea astfel, gândea aceste lucruri, să

fie doar bodyguardul uneia dintre cele mai mari formaţii rock ale lumii.

— Asta este ceea ce ne face diferiţi de toţi ceilalţi de pe planeta asta, nu-i aşa, Silka? Avem puterea să analizăm.

Ieşi din hotel în timp ce formaţia dădea un interviu pentru *Rolling Stone*, limuzina ducând-o unde voia.

O luară la stânga pe *Hyde*, traversară *Russian Hill* ajungând în acea parte a oraşului pe care o admirase de la fereastră. Auzi sunetul estompat al clopoţelului unui tramvai, ca de la mare distanţă, dar când se gândi să apese butonul ca să deschidă geamul, acesta dispăruse deja de pe înălţimile semeţe, urmându-şi traseul către *Ghirardelli Square*, unde se golea de călători şi după ce întorcea la cap de linie, o lua înapoi pe panta abruptă spre *Union Square*.

Vallejo şi *Green* trecură în viteză pe lângă limuzină şi ajunse în vârful dealului. Muzicantul pe care-l zărise de la fereastră dispăruse, dar străzile pline de oameni erau la fel de prietenoase pe cât şi le amintea.

— Virează aici, spuse Daina când ajunseră la Union Street şi limuzina o duse către vest.

Pe o lungime de mai multe sute de metri, de-o parte şi de alta, strada era mărginită de boutique-uri mici, excentrice, galerii de artă şi restaurante.

Îi spuse şoferului să oprească în faţa magazinului lui Elaine Chen. Înăuntru, toată lumea începu să se învârtească în jurul ei, o serviră cu o ceşcuţă de ceai de ierburi, în timp ce i se prezentară rochii, fuste, bluze şi pulovere.

Clienţii nu mai erau interesaţi de articolele din magazin, strângându-se ciorchine în jurul ei, punându-i tot felul de întrebări – despre Chris, despre film – şi întinzându-i bucăţi de hârtie pentru a primi autografe. Aveau căldura soarelui, luându-i tot oxigenul, tânjind s-o atingă, s-o pipăie, s-o examineze mai de aproape, de parcă ar fi fost o extraterestră. O făceau să se simtă de parcă ar fi avut trei metri, de parcă ar fi avut suficientă putere pentru a lumina întreaga lume.

De-abia când Elaine Chen însăşi apăru din spatele magazinului, îi dădu pe toţi afară, cu foarte multă politeţe şi

încuie uşa, putu şi Daina să-şi facă cumpărăturile. Doar Elaine ştia cum să-şi flateze clientela importantă.

Tocmai când ieşea în stradă încărcată cu tot felul de pachete – îşi cumpărase două rochii de mătase, o bluză de satin şi o jachetă minunată din mătase şi pânză, de culoarea strugurilor – se intersectă cu un bărbat suplu, cu aspect efeminat, îmbrăcat într-o uniformă gri deschis şi cu ochelari întunecaţi.

— Pot să vă iau eu pachetele?

Abia acum Daina observă că de fapt era o femeie, cu vocea înaltă şi muzicală. Îi zâmbi fermecător.

— Te rog.

Femeia îi luă bagajele şi cu braţul rămas liber' gesticulă în spatele ei către o limuzină Lincoln argintie, parcată în apropiere. Nu era limuzina cu care venise Daina până aici.

— Unde este limuzina mea?

— Te rog, o invită femeia în uniformă. Începu să o conducă pe Daina spre maşina argintie. Chipul dumitale este prea bine cunoscut ca să poţi rămâne pe stradă mult timp.

— Şi avea dreptate, observă Daina. Trecătorii deveneau din ce în ce mai interesaţi de persoana ei. Eclipsa chiar şi privelişte a oraşului San Francisco, îşi dădu seama cu un mic fior. Femeia îi făcu semn s-o urmeze. Era periculos să mai stea singură în stradă.

Daina încuviinţă.

— Bine.

Intră prin uşa deschisă din spatele maşinii în interiorul întunecat şi răcoros.

Ar fi putut la fel de bine să-şi închipuie că se află într-o cameră de zi. Nu erau banchete convenţionale, cum aveau celelalte maşini, ci trei balansoare din lemn de trandafir, tapiţate în piele de culoarea untului. Între ele erau răspândite un bar, un televizor, o cadă mică de masaj pentru picioare şi într-un colţ, o bibliotecă plină cu ediţii legate în piele din *Peter Pan, Fraţii Karamazov, Lolita, Candy, Povestea tui O, Portocala mecanică* şi operele complete ale lui Garcia Lorca. Un aranjament ciudat, îşi spuse Daina. Dar nu era nici pe jumătate la fel de ciudat în

comparaţie cu bărbatul care stătea aşezat în fotoliul de lângă cădiţă.

Avea capul lung şi subţire cu chelie în centru, dar părul argintiu şi bogat de pe margini era astfel pieptănat încât să o ascundă cu cochetărie masculină.

Fruntea largă şi bronzată îi amintea de o fotografie frumoasă, alb-negru, a lui Picasso, pe care o văzuse mai demult. Dar asemănarea se oprea aici, deoarece nu avea riduri adânci pe faţă deşi, după cât estima Daina, se apropia de şaptezeci de ani. Mai degrabă, trăsăturile plăcute ale feţei lui erau acoperite de o reţea de riduri mărunte, creţe, ca şi cum îl privea printr-o plasă pescărească. De asemenea, ochii lui erau bucăţi de smoală aprinsă care luminau cu puterea unui om mult mai tânăr.

— Bine ai venit, *Miss* Whitney, zise el. Te rog să iei loc. Avea o voce asemănătoare cu a lui Alexander Scourby, adâncă şi plină, antrenată astfel încât să fie auzită de multă lume.

Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri cu pense adânci şi o cămaşă albă cu mâneci scurte, care fusese în mod evident făcută pe comandă. Îşi ţinea un picior aşezat peste celălalt, de la genunchi lăsând să i se vadă baretele sandalelor încălţate pe piciorul gol. Mâinile mari, cu articulaţiile noduroase şi degete îndoite ca şi cum ar fi suferit de artrită, le avea împreunate în poală.

— Eu sunt Meyer, zise el. Karl Meyer. Mă ştii. Nu era o întrebare.

Ea încuviinţă.

— Rubens mi-a vorbit de dumneata. Credeam că eşti în San Diego.

El o privi într-un mod curios, mişcându-şi doar ochii mari. Instalaţia de aer condiţionat şuiera discret. Geamurile-oglindă întorceau imaginea interiorului. Lumea exterioară nu exista.

— Ţi-e frică de mine. Mişcă din capul enorm. Asta e bine. Înseamnă că ai o judecată bună. Deodată zâmbi şi ea îi putu zări proteza din aur. Părea să scânteieze ca soarele atunci când răsare din mare. Deci, aceasta este Daina Whitney.

Remarca era atât de neaşteptată, încât pe Daina o pufni

râsul.

— Scuză-mă, spuse el. Am spus ceva amuzant?

— Păi, da. Toată lumea ştie cum arăt.

— Ah, spuse Meyer ca şi cum s-ar fi dumirit complet. Desigur. Se aplecă spre ea şi-şi întinse mâna noduroasă. Dar câţi te-au atins? Vârful degetului lui coborî, bătând-o uşor pe dosul palmei. Eşti o icoană acum… sau vei fi, în scurt timp. Spune-mi, cum te simţi astfel?

Daina tăcea în continuare. Privirea îi fusese atrasă de partea interioară a antebraţului lui. Cifrele albastre se îngroşaseră de-a lungul vremii, dar nu te puteai înşela asupra provenienţei lor.

Observând direcţia privirii ei, Meyer îi Spuse:

— Considerau că nu ar trebui să avem nume. Numele sunt doar pentru fiinţe umane. Nouă ne dădeau doar numere.

— Îmi pare rău, şopti ea.

— N-are de ce să-ţi fie. Îşi lăsă mâinile încleştate acolo unde erau. N-a fost lumea ta. Lumea ta are alte orori împotriva cărora trebuie să lupte. Ochii i se deschiseseră largi şi Dainei i se păru că vede în ei un alt univers. Meyer ridică mâinile. Când eram tânăr îmi plăcea să pictez. Am visat să devin un al doilea Cezanne sau Matisse. Eram foarte bun, şopti. Foarte iscusit. Aveam scânteia. Ochii îi ardeau. Dar am stat prea mult în Europa. Prea mult. Nu puteam să cred ce se petrecea acolo. Când naziştii m-au luat şi au descoperit cu ce mă ocupam, mi-au făcut asta – îşi ridică mâinile, răsfirându-şi degetele încovoiate peste limită, semănând cu nişte copaci bătrâni deasupra unei mlaştini. Mi-au zdrobit degetele – unul câte unul, pe rând.

Se uită lung la ea, mai mult de un minut. Apoi ridică din umeri.

— Ei, bine. Cel puţin sunt viu, nu-i aşa? O bătu pe genunchi cu blândeţe. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

Daina se chinui să-şi amintească.

— Să iubeşti ceea ce faci; să creezi şi să fii recunoscut pentru asta. Ce mi-aş putea dori mai mult?

El încuviinţă înţelept.

— Într-adevăr, ce-ţi poţi dori mai mult? îi zâmbi. Viaţa

este dulce pentru tine, Daina, nu-i aşa?

— Dar nu lipsită de pericole.

— Oh, nu! Râse plesnindu-şi genunchiul. Ce ar fi viaţa fără pericole? Dumnezeule, ar fi o plictiseală imensă! Mai degrabă mi-aş tăia venele. Deodată, o grimasă îi schimonosi faţa şi aplecându-se, începu să umble la baretele din piele ale sandalelor.

— Stai, lasă-mă pe mine. Daina se aplecă şi îndepărtându-i cu grijă degetele groase, îi desfăcu baretele.

Meyer îşi puse picioarele goale în cadă şi apoi apăsă un buton cromat. Apa începu să vibreze şi buzele lui se arcuiră într-un zâmbet.

— Ah, acum e mai bine. Se aplecă într-o parte, deschizând barul. Bei ceva?

— Un *Tom Collins*.

— Vineee! Mâinile lui erau foarte pricepute să mânuiască paharele, gheaţa, apa minerală şi băutura şi Daina începu să se gândească la povestea pe care el i-o spusese, sau mai precis, la cât de afectate erau mâinile acestea, aparent distruse. Era sigură că el n-ar fi lăsat-o să vadă această fisură în apărarea sa dacă nu s-ar fi decis să aibă încredere în ea.

După ce pregăti băuturile pentru amândoi şi gustară rezultatul, Meyer spuse:

— Vârsta, draga mea Daina, este o chestiune foarte serioasă. Bineînţeles, într-o lume ideală ar trebui să treacă neobservată. Dar aceasta este o lume departe de a fi ideală. Sunt sigur că vei fi de acord cu mine. Când eram tânăr, eram un om foarte răbdător. Pictura în ulei m-a învăţat asta. Capodoperele nu pot fi făcute în grabă.

Oftând, îşi lăsă jos băutura.

— Dar mă tem că vârsta dizolvă toată răbdarea. Un fiu pierdut în Coreea, altul în Vietnam. Ochii i se întoarseră de la ea, privind parcă în sine. Nu mai există capodopere. Nu mai pot fi. Timpul fuge. O privi din nou. Când îmbătrâneşti aluneci din ce în ce mai mult spre fantezie. Zâmbetul ironic se întoarse pe faţa lui.

— Acum nu mai doresc decât să-mi creez propria lume – ai cunoscut-o pe Margo; mai sunt şi alţii. Totuşi, doar ea

călătoreşte cu mine. Ea înţelege drumul, maşina asta, pe mine. Împreună formăm un tot. A venit timpul când mintea mea este liberă să invoce zilele de vis din care îmi modelez propria realitate. Îmi imaginez că este ceva asemănător cu ceea ce trebuie să simtă Dumnezeu. Dacă există un Dumnezeu, lucru de care mă îndoiesc foarte serios. Clipi ca o bufniţă. Dumnezeu n-ar fi tolerat niciodată ca pe Pământ să se petreacă atâtea măgării. Nu mi-ar fi luat niciodată amândoi fii. Nu există nici un motiv pentru aşa ceva, este inexplicabil şi ceea ce îndrugă teologii pe tema asta sunt nonsensuri. Nu. Lumea este un loc ticălos şi când este vorba de cei pe care-i iubeşti trebuie să-i păzeşti, să-i protejezi… nu crezi? Chiar dacă făcuse această afirmaţie ca şi cum de-abia atunci i-ar fi trecut prin minte, părea interesat într-adevăr de părerea ei.

— Nu ştiu cum i-am putea păzi, spuse ea gândindu-se la Baba şi la Maggie.

Meyer ridică un deget.

— Oh, există modalităţi. Există. Sorbi meditativ din băutură. Spune-mi, zise în sfârşit, despre Rubens. Vreau să ştiu ce sentimente ai pentru el.

— Îl iubesc.

— Mă întreb, rosti el gânditor, dacă asta este de ajuns în zilele noastre. De fapt, nu a fost de ajuns niciodată. Şi eu mi-am iubit fii, dar asta nu i-a salvat.

— Nu înţeleg.

Meyer o privi.

— Trebuie să-l salvezi pe Rubens.

Ea deveni alarmată.

— De cine?

— De el însuşi. O bătu uşor pe genunchi. Să îţi explic. După ce fiul meu mai mic a fost expediat acasă cu medalia câştigată post-mortem prinsă pe caschetă, inima parcă mi-a împietrit. Bănuiesc că a fost, până la urmă, mai mult decât am putut suporta. Mi s-au ars circuitele.

Oftă şi apoi continuă:

— Aşa că m-am lansat în afaceri. Banii păreau un slab înlocuitor pentru fii mei, dar era singurul lucru pe care-l puteam face. Faptul că l-am întâlnit pe Rubens, am ajuns să

îl cunosc, l-am învăţat tot ce ştiam, a făcut ca acele vechi circuite să se însufleţească din nou. Dar numai pentru o vreme. Totuşi, este ceva ce nu poate fi uitat.

Acum, pentru mine a devenit din ce în ce mai clar că a învăţat prea bine, modul de viaţă devenind, poate, prea asemănător cu al meu. Nimeni nu ar trebui să-şi trăiască viaţa în felul în care mi-o trăiesc eu.

— Asta înseamnă că eşti nefericit?

El se lăsă pe spătarul fotoliului, oftă, îşi scoase picioarele din cădiţă şi le şterse cu un prosop.

— Nu sunt nefericit. Tocmai aici este punctul interesant. Sunt incapabil de aşa ceva acum.

— Nu pot să te cred, zise ea. Dar dacă ar fi aşa cum spui, n-ar fi aceasta oare o binecuvântare?

— Oh! strigă el. Nici celelalte emoţii nu îmi mai aparţin. Ochii lui o sfredeliră. Îl vrei aşa? L-ai mai iubi?

— L-aş iubi în orice împrejurare.

— Sper, spuse Meyer cu grijă, că vei avea tăria să rămâi pentru totdeauna la această hotărâre.

— Hai să facem un târg, spuse Meyer chiar înainte ca limuzina să o lase în faţa hotelului. Ai grijă de Rubens şi te voi ajuta să afli cine ţi-a ucis prietena.

Daina trase adânc aer în piept.

— Nu-i nevoie să facem vreun târg!

— Vreau să-l ştiu în siguranţă, Daina, spuse Meyer serios. Nu cred că mai există altcineva în care să aibă destulă încredere, sau care să aibă suficient curaj.

— Nu fac târguri, Meyer.

— Ai fi o proastă să nu-l accepţi pe acesta.

Ea izbucni în râs, dar când redeveni serioasă el încă o mai privea rece şi imperturbabil.

— Chiar vorbeşti serios, remarcă Daina.

El nu se obosi să-i răspundă şi Daina îşi dădu seama cu oarecare surprindere că nici ea nu se aşteptase la vreun răspuns. Îşi întinse mâna spre mânerul uşii.

— N-o să i se întâmple nimic, Meyer. O să am grijă de el. Apoi, dintr-un impuls, se aplecă şi îl sărută pe bătrân pe pielea încreţită a obrazului. Era caldă şi uscată. Emana un

uşor miros masculin, plăcut. Îl privi încă o dată. Am să-i spun lui Margo să vină să-ţi lege baretele.

Râsul lui îi răsună în minte mult timp după ce Lincolnul argintiu dispăruse în traficul de pe California Street.

Când se întoarse în apartament, reporterii de la *Stone* încă mai erau acolo. Chris o văzu şi îi făcu semn cu mâna.

— Hei, Daina, ai picat la ţanc. Vreau să facem câteva fotografii împreună, ei? O înconjură cu braţul, aducând-o în cercul lor. Cei de la *Stone* dădură buzna să stea de vorbă cu ea, s-o întrebe ce face aici, cum merge filmul. Acesta era cuvântul magic, aşa că discută cu ei o vreme, urmărindu-l pe Chris cu coada ochiului şi văzu cum acesta sare peste picioarele întinse ale lui Rollie ca să ajungă la un bărbat negru, înalt, care stătea tolănit într-un fotoliu dintr-un colţ şi privea ecranul tăcut al unui televizor.

Avea o faţă lungă, dominată de pomeţi înalţi şi ochi migdalaţi. Gura parcă îi era desenată dintr-o singură linie pe faţa ciocolatie. Era îmbrăcat în pantaloni de piele de un verde închis, strânşi pe şolduri şi o cămaşă de mătase crem, stil *Regence*, cu mâneci largi. Pe piept îi atârnau şiraguri de mărgele de jad, în cercuri concentrice şi chiar lângă gât avea un Buddha încrustat în piatră, agăţat de un lanţ subţire de platină. În lobul urechii drepte avea trei cercei mici, cu diamante.

— Hei, Nile, hei, strigă Chris bătându-l pe genunchi. Hai încoace să facem nişte poze.

Daina nu avu nevoie să-i fie prezentat ca să ştie că acesta era Nile Valentine. Era un chitarist născut în America care emigrase în Anglia pe la mijlocul anilor ’60. Primul lui single, numit *Soarele alb*, devenise peste noapte un succes de răsunet şi cu el Nile făcuse senzaţie. Stilul său – o fuziune unică de blues şi psihedelic – revoluţionase muzica rock. Cel de-al doilea single al său, *Ţintuit sub pământ*; ce apăruse opt luni mai târziu, urcase imediat în fruntea clasamentelor din întreaga lume.

În timp ce Chris îl conducea pe Nile în mijlocul camerei, fotograful de la *Stone* începu să-i grupeze pe membrii formaţiei. Bineînţeles că Thais stătea lângă Nigel. Era

îmbrăcată într-o fustă din piele de căprioară, de culoare brun-roşcat, încheiată în faţă. Majoritatea nasturilor erau desfăcuţi, astfel încât atunci când se aşează, Daina îi putu vedea picioarele până sus. Pe partea interioară a coapsei drepte Daina zări ceva ce putea fi un tatuaj. Părea să fie o cruce dublă, dar Tie îşi schimbă poziţia atât de repede încât Daina nu putu fi sigură.

Chris reuşi să-l aducă pe Nile pe canapea, înghesuindu-se între chitarist şi Daina, ţinându-i pe amândoi de gât. În partea cealaltă, Rollie se maimuţărea, ca de obicei şi în următoarele zece minute aparatul de fotografiat trase o serie continuă de instantanee.

La un moment dat, Thais se aplecă către Daina – peste Nile – şi-i şopti?

— Spune-mi, Daina, cum e în pat cu el?

Daina aruncă o privire spre Chris, pe care nu părea să-l intereseze nimic altceva în afara obiectivului aparatului de fotografiat.

N-avea nici cea mai mică intenţie să-i mărturisească i adevărul. La ce bun? Thais era oricum hotărâtă să creadă doar ceea ce voia ea să creadă. Aşa că pe Daina o amuză să o întărâte:

— Am văzut şi alţii mai buni, râse ea. Dar are, cu siguranţă, destulă imaginaţie.

— Şi-a adus vreodată una din fete când a fost cu tine? Ochii de abanos ai lui Thais păreau să nu aibă pleoape – ochi de şarpe.

Pentru o clipă, Daina fu descumpănită şi aproape că auzi râsul celeilalte femei răsunându-i în minte. „Ce fete? Se întrebă. Oare Thais spunea adevărul – şi dacă da, ce alte lucruri mai ştia despre Chris?”

— M-a întrebat odată dacă aş vrea, zise ea cu o voce care nu-i trăda nici un pic nesiguranţa (era, la urma urmei, doar un alt rol), dar am spus nu. L-am întrebat: „Ştii, dacă rămânem îmbârligaţi? Ce facem?” Râseră amândouă.

— Ar trebui să-l vezi o dată la una din orgiile lui, spuse Thais încet. Nigel trebuie mereu să se ducă să-l scoată din cine ştie ce încurcătură. Asta din cauză că este singurul în care Chris are încredere.

„Orgii? Ce orgii?” se întrebă Daina. „Despre ce tot vorbeşte?”

— M-am nimerit prin preajmă de vreo două ori, când tocmai se întorsese de la un chef şi Maggie…

— Oh, Maggie nu ştia nimic despre toate astea, spuse Thais. Dac-ar fi ştiut, n-ar mai fi stat atât de mult timp alături de el. Din câte o cunoşteam…

— O.K., spuse fotograful, acum schimbaţi-vă puţin locurile, vă rog.

Daina se ridică şi se aşează lângă Thais. Era o ocazie prea bună pentru a o trage de limbă ca s-o lase să-i scape.

— Dar nu poţi şti niciodată, spuse Daina. Adică, am fost cea mai bună prietenă a lui Maggie, dar nu sunt sigură dacă am cunoscut-o cu adevărat.

— Ce vrei să spui?

— Păi, sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu despre ea, improviză Daina.

— Oh, mda. Thais încuviinţă. Păi, Chris a fost cel care a învăţat-o cu heroina… dar, la drept vorbind, toată lumea ajunge la asta mai devreme sau mai târziu. Adică, vreau să spun că dacă n-ar fi fost el, ar fi fost altul, cu siguranţă.

Daina simţi că ameţeşte dintr-o dată, ca şi cum toată lumea ar fi început să se cutremure. Se luptă ca să-şi recapete echilibrul, ştiind că era o actriţă destul de bună pentru ca faţa ei să nu trădeze nici un pic din ceea ce simţea cu adevărat.

„Heroină. Doamne-Dumnezeule”, îşi spuse. „Oare era posibil ca Tie să spună adevărul?”

Se gândi deodată la Bonesteel şi lumea începu să-şi revină la poziţia normală. Cel puţin avea o modalitate de a verifica veridicitatea afirmaţiilor lui Tie. Bobby avea rezultatele autopsiei lui Maggie. Cu siguranţă acestea ar fi arătat dacă…

— Dar, bineînţeles că ştiai asta, continuă Tie – ochii ei căutându-i pe ai Dainei.

— Ştiam doar ce voia ea să-mi spună, zise Daina cu un aer enigmatic. „Las-o să rumege la chestia asta”, îşi spuse apoi.

Poc! Poc! Poc! Poc!

Fotograful se apucă să-şi strângă aparatura, întrevederea cu ziarişti se terminase. Grupul începu să se împrăştie. Thais îi zâmbi Dainei şi se ridică în picioare, îşi netezi fusta din piele de căprioară, lăsând să se vadă numai o coapsă.

— Vrei să spui că n-ai făcut niciodată vreo… investigaţie pe cont propriu? N-ai fost curioasă deloc?

Daina se ridicase şi ea. Acum era umăr la umăr cu Thais.

— Dacă am făcut vreuna, spuse încet, asta ar rămâne numai între mine şi Maggie.

— Cât de mult trebuie să-l urăşti pentru ceea ce i-a făcut prietenei tale.

Daina îşi dădu seama că fusese condusă într-un mod delicat spre această concluzie. Era furioasă pe Tie, dar era hotărâtă să nu se dea de gol. Forţa voinţei era pentru ea o obişnuinţă şi îşi concentră acest talent formidabil atunci când îi spuse:

— Îl iubesc pe Chris. E ca un membru al familiei. Şi nimic din ceea ce-mi spui tu nu ne poate schimba relaţia. O notă tăioasă se strecurase în vocea ei fără să-şi dea seama. Era chiar tonul pe care-l folosea când era Heather Duell. Observă acest lucru de-abia după ce îşi auzi glasul şi mai observă, de asemenea, efectul pe care cuvintele ei îl avuseseră asupra lui Tie, ca şi cum o persoană, nevăzută până atunci, venise şi o apucase de guler. Pentru o clipă, Tie păru descumpănită.

Daina zâmbi uşor şi o bătu pe Thais pe braţ.

— E-n regulă. Faptul e consumat şi dat uitării, spuse ea răsucindu-se pe călcâie.

Nile reveni la televizorul lui pâlpâitor. Ghemuit în fotoliu, cu pleoapele sale grele şi buze groase, flămânde, având întipărită pe faţă o expresie terorizată ca şi cum ar fi fost bântuit de o apariţie dintr-o altă lume, din el radia o căldură halucinantă, de parcă ar fi fost cuprins de o febră care nu putea fi controlată în nici un fel. Acum stătea liniştit, nemişcat – cu excepţia degetelor sale lungi, puternice, care se mişcau pe un grif invizibil de chitară.

— Compune, spuse Chris în timp ce camera începea să se golească. Îl apucă aşa, dintr-o dată. E ca o meditaţie.

Daina pufni.

— Meditaţie? Dar e la fel de mare ca Mad Hatter.

— Ei şi ce? rânji Chris. Toţi suntem şi cui îi pasă?

— Hei, Chris, strigă Nigel din uşă, limuzina vine să ne ia într-un sfert de oră.

— Trebuie să verificăm sunetul, îi spuse Chris Dainei. Trebuie s-o întindem. Dar aşteaptă-mă să luăm cina împreună. Se opri şi în ochi îi apăru o expresie uşor timidă, ca a unui băieţandru. Numai dacă nu ai alte planuri…

Daina râse.

— Nici unul, îl asigură. Am venit aici ca să fiu alături de tine. Ceea ce nu era câtuşi de puţin un neadevăr, cel puţin după cum începuse. Venise din Los Angeles în această nebunie, sperând că îi va fi cumva de folos. Pătrunsese, după cum începuse să bănuiască, printr-o intrare secretă, găsind înăuntru un puzzle care se întindea în jurul ei precum undele concentrice făcute de o piatră aruncată într-un lac. Pentru că undele de şoc radiau în afară, dezvăluind lumi reale sau false – până acum necunoscute.

Urcă scara spiralată, lăsându-l pe Nile singur cu muzica sa interioară. În minte începea să i se contureze o idee. Silka spusese despre Nigel că putea fi un caz patologic, dar cum rămânea cu Thais? Exista vreo explicaţie pentru comportamentul ei? „Cât de mult o urâse pe Maggie. Şi acum pe mine.”

Se uită la ceas. Era încă destul de devreme ca să-l mai găsească pe Bonesteel la secţie.

Dar nu era acolo.

— Doar un moment, *Miss* Whitney, îi spuse o voce agresivă de femeie la ureche, încerc să vă fac legătura la maşina lui. Dură ceva timp, dar până la urmă reuşi.

— Hei, spuse Bobby, nu mă aşteptam să am veşti de la tine atât de curând. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Doar că… Bobby, aş vrea câteva informaţii.

— Dacă pot, ţi le dau. Spune.

— Ce a dezvăluit cu adevărat autopsia lui Maggie?

— Ţi-am spus…

— Vreau să ştiu şi ce *nu* mi-ai spus.

— Ce s-a întâmplat? Schimbarea bruscă a tonului vocii lui o şocă.

— Bobby… Cuvintele îi ieşeau de pe buze parcă din propria lor voinţă. Trebuie să ştiu… despre Maggie.

— Ce anume?

Asta îi fu de ajuns ca să-şi dea seama că existau lucruri pe care el i le ascunsese cu bună ştiinţă, ceea ce o făcu să explodeze:

— La dracu’, Bobby, termină cu mascarada asta! Ştii foarte bine despre ce vorbesc, nu-i aşa?

— Nu pot să cred că nu ştiai.

— Deci este adevărat că avea obiceiul să ia heroină.

— Dacă asta te consolează cu ceva, atunci află că medicul legist spune că nu-l avea de mult timp.

— Ei bine, să ştii că nu e nici o consolare!

— Daina, fii rezonabilă. Gândeşte-te alături de cine trăia.

— Doamne! Doamne-Dumnezeule! Încercă să-şi limpezească gândurile. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Îmi pare rău, spuse el. Sincer îmi pare rău. Dar cu ce te-ar fi ajutat dacă ştiai?

— Ticălosule! ţipă şi trânti receptorul.

Din apartamentul de jos se auzi din nou muzică, dar de data aceasta conţinea şi strălucirea limpede şi rece a sintetizatoarelor.

„Atunci când lucrezi cu sintetizatorul”, îi spusese Chris odată, „trebuie să fii extrem de atent ca nu cumva să dezvălui mai mult decât vrei”.

— Daina se aplecă şi-şi sprijini capul în mâini, trăgându-se de păr. „Fir-ar să fie”, îşi spuse şi se bătu cu pumnii peste coapse, durerea făcând-o să lăcrimeze.

Se simţea din ce în ce mai neputincioasă.

Nova Burlesque House fu primul loc la care se gândi să se ducă. La urma urmei, erau mulţi oameni acolo care-l iubeau pe Baba şi care l-ar fi răzbunat. Lor trebuia să le povestească despre crima la care a fost martoră.

Fugi pe strada bătută de vânt, încheindu-şi nasturii de la haină, fără să bage de seamă mulţimea de oameni de pe trotuare, ghemuiţi pe jos, pierduţi în ei înşişi sau adormiţi pe un ziar.

Abia după ce parcursese vreo sută de metri observă mulţimea curioşilor care începeau să se adune şi strălucirea

girofarurilor maşinilor poliţiei. Îşi încetini pasul, inima bătându-i puternic. Începu să respire cu greutate. Intră în mulţime, văzu tărgile şi mai încolo, ascunse dincolo de locul în care se aflau maşinile poliţiei, văzu şi ambulanţele spitalului Roosevelt.

„Dumnezeule, nu!” îşi spuse. Şi începu să-şi croiască drum prin mulţime. Atmosfera era tensionată, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când poliţia descindea aici în forţă. Dar astăzi părea să fie vorba de ceva mai mult decât atât.

— Ce explozie! auzi pe cineva spunând.

— N-am văzut niciodată atât de mult sânge! auzi din partea cealaltă.

Împinse din umeri şi îşi făcu loc cu coatele până ajunse în faţă. Toată faţada Novei era înnegrită.

Priveliştea o făcu să se gândească la felul în care arăta, probabil, un sat vietnamez după atacul unui batalion american. Nu mirosea a fum, dar adulmecă aerul şi simţi acelaşi miros înţepător din apartamentul lui Baba, după ce fusese împuşcat.

Tărgile continuau să vină şi bineînţeles, poliţiştii împânziseră tot locul. Aveau, în sfârşit, o zi când erau nevoiţi să iasă pe teren şi gesticulau unul către celălalt de parcă ar fi fost o echipă de reporteri T.V. transmiţând de la faţa locului după un dezastru.

Apoi îl zări pe Rooster. Era întins pe o targă, cu faţa întoarsă în direcţia ei. Avea ochii închişi, iar sângele îi udase cearşaful cu care era acoperit. Pielea lui, în mod normal roză şi lucioasă, acum avea o patină ciudată, ca de ceară. Daina se gândi la Tony, dacă toţi copiii şi nepoţii săi aveau să-l mai vadă vreodată.

Targa în care se afla Rooster trecu prin dreptul ei şi în mod involuntar, numele lui îi scăpă de pe buze. Unul dintre poliţişti se întoarse şi Daina văzu faţa porcină a sergentului Martinez. Ochii acestuia se îngustară când o recunoscu.

— Hei! o strigă. Vreau să vorbesc cu tine!

Daina se răsuci imediat pe călcâie. Ştia despre ce anume voia el să-i vorbească. Nu avea legătură cu crima. Ea era singurul martor al şpăgilor primite de Martinez de la Baba.

— Hei! Vino-ncoace! Vino înapoi! *Putita*[1]! Pun eu mâna pe tine!

Vocea lui părea s-o urmărească prin mulţime ca şi cum ar fi avut un fel de radar care putea s-o repereze, s-o înconjoare şi s-o tragă înapoi.

Suspinând, îi îmbrânci pe ceilalţi care-i stăteau în cale în timp ce înainta în zig-zag prin marea de oameni. Mulţimea avansa înspre Nova şi asta era în avantajul ei. Dar îl simţea încă pe Martinez aproape, în spatele ei; îi auzea tropăitul cizmelor uriaşe pe caldarâm.

În unele locuri aglomeraţia era atât de mare, încât avea dificultăţi în înaintare. Începu să gâfâie, simţind sudoarea şiroindu-i sub braţe, scurgându-i-se pe spate.

Cineva – Martinez, sau poate vreun trecător iritat – o apucă de mânecă şi ea alunecă într-o parte îndoindu-şi glezna, aproape pierzându-şi echilibrul. Se clătină pe parcursul următorilor câţiva paşi, glezna stângă începu s-o doară în timp ce o luă la fugă cotind pe Eighth Avenue.

Se afundă într-o alee îngustă şi întunecată şi se sprijini cu spatele de un perete, rămânând perfect nemişcată cu excepţia pieptului, care i se ridica şi cobora spasmodic. Transpiraţia îi curgea şiroaie şi se simţea încinsă ca şi cum ar fi avut febră.

Aşteptă cinci minute, apoi plecă pe cât putu de calmă şi intră într-un Blarney Stone pe care-l găsi la câteva zeci de metri mai încolo, în dreptul lui Forty-first Street, înăuntru, localul era destul de întunecat şi mirosea a bere. Pentru 95 de cenţi comandă un sandvici cu friptură. Se aşeză la o masă unsuroasă, lângă bar şi îşi aţinti ochii la ecranul televizorului.

Nu se mai auzea muzică din apartamentul de dedesubt, ceea ce era perfect din punctul ei de vedere. Armoniile danteşti nu făcuseră decât să-i intensifice starea depresivă.

Se simţea acum la fel de neajutorată pe cât fusese atunci când murise Baba şi la fel de terorizată ca şi cum încă ar mai fi simţit în ceafă răsuflarea lui Martinez. „Poate că, într-adevăr, el încă mai gâfâie în spatele meu dintr-o nişă a

[1] Putita – târfuliţă (în limba spaniolă în original) (n. red.)

trecutului”, îşi spuse Daina.

Se ridică în picioare. Singurul fel prin care putea să iasă din starea aceasta era forţa. Puterea. Putere adevărată, de felul aceleia de care dispuneau Rubens şi Meyer. Da, poate că ei renunţaseră la multe, dar iată rezultatul! „Eu”, îşi spuse Daina, „ştiu în ce m-am băgat. Da, sunt prinsă într-o capcană; dar dacă sunt permanent în gardă, ce pot să-mi facă?”

Şi *Heather Duell* ar fi putut s-o facă. *Ar fi putut*. Dacă totul ar fi mers bine.

Se duse în baie, deschise robinetele de la cadă, puse spumant cu parfum de violete şi aşteptă până când mireasma invadă încăperea.

Se dezbrăcă şi se cufundă recunoscătoare în apa fierbinte. Îşi sprijini capul de marginea căzii şi suspină de plăcere.

Deodată, Nile apăru în uşă, ochii lui pe jumătate deschişi privind-o cu liniştea profundă a unei bovine.

— Ce dracu’ faci aici? se răsti Daina.

— Toată lumea a plecat, spuse Nile trist. Şi am terminat cu muzica pe ziua de azi.

— Îţi dai seama, spuse Daina, că sunt goală?

El ridică din umeri.

— E totuna pentru mine.

— Dar pentru mine? Am dreptul la o părere?

— Uşa era deschisă. Se duse la toaletă şi se aşeză pe capacul coborât al acesteia. Chris ne-a făcut prezentările?

— Da.

— Hm. Hm. Mi se părea mie că te ştiu de undeva. Capul enorm se mişcă în sus şi în jos. Vedetă de cinema, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva.

Nile adulmecă.

— Miroşi bine.

— Mulţumesc. Se uită mai cu atenţie la el şi văzându-l că era perfect serios, izbucni în râs. Era mult prea dulce ca să-l dea afară. I se părea că seamănă cu un băieţel rătăcit care-şi caută mama, un fel de Peter Pan care nu-şi înţelegea nici măcar natura căutării – sau a dorului lui.

— Vii diseară la concert? întrebă Daina.

— Mda. Şi la petrecerea de după. Îşi frecă obrazul. Poţi să păstrezi un secret?

— Sigur.

El rânji, dinţii lungi şi albi sclipindu-i ca soarele pe faţa întunecată.

— O să facem un *jam session* acolo, of, da. Chris şi cu mine am pus totul la punct. Intrăm puţin şi le spargem timpanele. Ha, ha! Da! Îşi duse degetul arătător la buze şi îşi micşoră vocea la o şoaptă răguşită. Deci, secret mare. Nu ştie nimeni, în afară de Chris şi de mine. Acum ştii şi tu. Ah! Să nu mai spui la nimeni. Vrem să fie o surpriză. Hm. Ştii, e nevoie de surprize ca să nu adormi. Altfel viaţa devine foarte, *foarte* plictisitoare; îţi vine să adormi tot timpul.

— După felul în care cânţi, mă surprinde că găseşti în jurul tău lucruri care pot să te plictisească.

El îi adresă un zâmbet trist, atât de plin de emoţie încât ea fu uimită.

— Oh, nu. N-ai prins ideea. Singurul lucru care *nu* e plictisitor, este chitara mea, felul în care cânt – dacă vrei. Degetele puternice i se arcuiră lovind uşor aerul ca şi cum ar fi mângâiat nişte coarde imaginare. Daina văzu bătăturile gălbui din vârful lor – rezultatul anilor de lucru la chitară.

— Cânţi atât de minunat, Nile. Ai un stil propriu, atât de diferit de al oricui altcineva. Ştii, cred că eşti un geniu.

— Mda. Aşa spuneau şi prietenii mei la început. Prietenii mei. Clătină din cap. Acum îmi zic: „Hei, Nile, ce dracu’ faci tot circul ăsta pe scenă, omule? Psihedelicul, jocul de lumini, cânţi cu dinţii la chitară. Tot rahatul ăsta. Eşti cel mai bun, omule, ar trebui să te porţi ca atare. Nu trebuie decât să ieşi pe scenă şi să cânţi…”

Rămase tăcut, cu capul în palme, într-o atitudine pierdută.

— Nu e genul meu, spuse până la urmă, să fac circ pe scenă. Nu-i genul meu. Clătină din nou din cap.

— Atunci de ce o faci? Împroşcă puţin apa, ridicându-se mai sus.

Nile îşi înălţă întrebător capul, apoi ridică din umeri.

— Trebuie să ţii pasul cu vremea.. Am un renume pe care

trebuie să mi-l menţin. Am petrecut atâţia ani – ani amari, când nimeni de pe aici nu voia să asculte muzica pe care o cântam – am pierdut atâta timp încercând să-mi *clădesc* acest nume. Am renunţat la orice ca să-l capăt şi acum – râse, un hohotit îngheţat şi amar, ca de dincolo de mormânt – acum descopăr că renumele e mult mai important decât muzica pe care o fac. Se întoarse către ea. Vezi, muzica este considerată acum drept ceva de la sine înţeles... dar renumele trebuie menţinut. M-am folosit de muzică încercând să-mi construiesc renumele, dar acum sunt două entităţi total diferite. Fiecare cu universul său propriu. Îşi clătină iarăşi capul cu tristeţe.

— Sigur că n-aş fi reuşit să-mi clădesc acest renume fără ajutorul câtorva prieteni. Chris şi Nigel, în vremurile acelea şi Jon...

— L-ai cunoscut pe Jon?

— Oh, mda. Ei, nu pentru mult timp. Erau o grămadă de probleme pe atunci. Psihedelicii erau pe ducă, ştii. *Beatles* scoseseră deja *Sergeant Pepper*, schimbând peste noapte faţa muzicii. Jon ţinea neapărat ca formaţia să-şi producă propria capodoperă, ca să poată ţine pasul cu *Beatles* şi cu *Rolling Stone*. Albumul *Waxworks* a fost răspunsul după viziunea lui Jon, dar a fost un fel de Evanghelie după Sfântul Ioan, dacă înţelegi ce vreau să spun. A fost în întregime albumul lui, sau oricum, atât cât să conteze. Bineînţeles că Nigel a fost împotriva lui încă de la început. Nu voia să se desprindă de stilul blues al trupei. Cu stilul ăsta se lansaseră şi era îngrozit să schimbe sond-ul. Jon a trecut peste obiecţiunile lui, fireşte. Dar toate astea erau istorii vechi când eu am ajuns în Anglia; şi când am început să-i cunosc, lucrurile se schimbaseră în mod drastic. De fapt, nici Chris nu era grozav de fericit cu *Waxworks*. Oricum, tot timpul umbla de colo-colo împreună cu Nigel – nimeni nu ştia cu adevărat unde, în afara lor – şi-l lăsau pe Jon de capul lui. Lui Ian şi lui Rollie nu prea le păsa, înţelegi, pentru că ei avuseseră întotdeauna fetele lor, vieţile lor proprii, în afara trupei. Dar pentru ceilalţi trei, nu era aşa. Formaţia era viaţa lor, înţelegi?

Aşa că Jon a început să se comporte ciudat. În primul

rând, pot spune că nu era un tip grozav de echilibrat. Cazul lui ar fi fost marnă cerească pentru orice psihiatru. Maniac, paranoic – puteai să spui toate astea, ba chiar şi mai multe, despre Jon. Realitatea n-a însemnat niciodată mare lucru pentru el.

Daina cunoştea evoluţia albumelor.

— De atunci Jon a început s-o ia la vale, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva. Următorul album a fost *Blue Shadows* şi a fost dominat de Chris şi Nigel. Bineînţeles, am mai ajutat şi eu pe ici-colo, ca să mai „umplu" atunci când nu se arăta Jon.

— Deci sunt adevărate zvonurile acelea, cum că ai participat şi tu la albumele de atunci.

— Mda. Casa mea de discuri nu-mi dădea voie, dar am făcut-o, totuşi, ca prieten. Jon avea necazuri, aşa că am dat o mână de ajutor. Oricine în locul meu ar fi făcut la fel. Dar nimeni nu a vrut ca asta să se afle. Uhmmm. Se uită împrejur. Vrei să ieşi din cadă?

— Da.

El încuviinţă.

Mda. Bine. Se ridică. Eu am plecat. Te las să termini ce ai început. Ai nişte Coca-Cola?

— Sigur. Jos, în frigider.

— Bine. Îi aruncă un zâmbet şi dispăru pe uşă.

Când Daina ieşi din cadă înfăşurată într-un prosop, muzica începuse din nou, umplând apartamentul cu sunete triste.

În interiorul limuzinei era o lume complet diferită. Se simţea ca un peşte într-un acvariu. Era dificil să vezi ceva afară. Prin sticla specială a geamurilor nu intra decât lumina foarte puternică. O lume neagră, uşor aureolată, gonea în tăcere pe lângă ei.

Maşina era plină de fum dulce, de „iarbă".

Nigel se aplecă şi deschise uşa micului frigider încorporat în spatele banchetei din faţă. Scoase o sticlă de bere *Kirin* şi deschizând-o, îşi dădu capul pe spate. Dădu, pe gât trei sferturi din conţinut dintr-o singură înghiţitură.

Lângă el Thais fuma o ţigară pe care o înmuiase

ostentativ într-o pastă neagră. Stătea picior peste picior, despicătura adâncă a rochiei de lame dezvelindu-i carnea tare. Purta trei brăţări de aur pe încheietura mâinii stângi, fiecare în formă de şarpe ce-şi ţinea coada în gură. La gât avea vechiul talisman egiptean de care nu se despărţea niciodată.

Chris, care stătea lângă Daina, avea capul dat pe spate, sprijinit de spătarul fotoliului de pluş, ca şi cum ar fi moţăit. Nile era în cealaltă limuzină, împreună cu Ian şi Roii ie.

Thais îi întinse ţigareta Dainei, care la rândul ei i-o trecu lui Nigel. Nigel trase din ea. Thais privi cu luare aminte la Daina.

Silka, aflat în faţă, lângă şofer, părea să-i urmărească atât pe cei din interior cât şi drumul pe care-l parcurgeau, în acelaşi timp. Un braţ lung îi atârna peste spătarul fotoliului.

— Hei. Era vocea lui Nigel. Vorbise încet, dar atmosfera din maşină fusese până atunci atât de liniştită încât Daina tresări.

— Hei, Chris.

— Ce-i? Chris nu mişcă nici un muşchi şi nu-şi deschise ochii.

— Nu ştiu dacă băieţii sunt pregătiţi să cânte *Saurian* în seara asta.

— Sigur că sunt. Au făcut-o pentru înregistrare, pot s-o facă şi diseară.

— Nu ştiu…

— N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Ştii că nu-mi plac schimbările de ultim moment. Se pot întâmpla tot felul de chestii nasoale. Nu vreau să mă apuc să cânt şi să mă trezesc cu pantalonii în vine.

Thais chicoti şi Nigel se uită urât la ea.

— Nu se întâmplă chestii nasoale decât atunci când te aştepţi la ele, bătrâne. Chris îşi şterse vârful nasului cu palma ca şi cum l-ar fi deranjat o muscă. Oricum, n-ar fi pentru prima dată când am păţi ceva în genul ăsta. Ţii minte, la Hamburg, când era toată sala împânzită de copoi? Sau la Sydney, când…

— Dumnezeule, ţi-ai şi găsit momentul când să-ţi aduci aminte de toate astea!

— Ce vremuri frumoase, spuse Chris placid.

— Le-am spus băieţilor că scoatem *Saurian* din program.

Ochii lui Chris se deschiseseră brusc. Într-o clipă se aplecă peste Daina şi îl apucă pe Nigel de gulerul cămăşii.

— Ticălos blestemat!

— Lasă-mă-n pace! ţipă Nigel. Încercă să îndepărteze mâinile puternice ale lui Chris, răsucindu-şi trupul dintr-o parte în alta.

— Hei, spuse Daina. Chris, dă-i drumul!

În partea cealaltă a limuzinei, Thais stătea nemişcată privind drept înainte cu ochii săi întunecaţi şi impenetrabili. Parcă nici nu observa incidentul. Fumul se ridica liniştit de pe buzele ei senzuale, întredeschise.

— Tie, o strigă Daina, încă luptându-se cu ei, n-ai de gând să faci ceva ca să-i opreşti?

— De ce să-i opresc? şopti ea. Adrenalina le face bine la amândoi.

Silka mormăi ceva de pe locul lui şi se întoarse pe jumătate spre ei. Nu se ştie cum, reuşi să-şi introducă ambele braţe printre despărţitura dintre compartimente. Se întinse cu uşurinţă şi-i despărţi ţinându-i la distanţă până când li se potoli respiraţi.

Chris şi Nigel se mâncau din priviri, în tăcere. Daina simţea mirosul transpiraţiei şi animozitatea care se stârnise între ei, cu aceeaşi claritate ca şi cum ar fi fost miasma unui animal proaspăt ucis.

După un timp, Thais spuse încet:

— A mai rămas doar o oră până intraţi pe scenă. Părea să-şi îndrepte remarca spre amândoi sau şi mai precis, asupra spaţiului incandescent dintre ei.

Nigel îşi răsuci capul ca şi cum gâtul i-ar fi înţepenit şi îşi trase tricoul în jos, peste burtă.

— Gata, spuse Silka – vocea sunându-i ca pietrişul sub cauciucurile unei maşini.

Afară, noaptea înviase dintr-o dată. În dreptul sălii de concert, bulevardul era invadat de mulţimea de fani ai formaţiei (majoritatea erau puştani), de parcă erau un banc de peşti migratori care se străduiau să fie primii care să ajungă la mare. Daina mai degrabă simţi, decât auzi,

tumultul mulţimii, în ciuda excelentei izolări fonice a limuzinei.

Mulţimea se retrase în timp ce privitorii de pe margine le dădură de ştire de apariţia imensului Continental. Murmurul crescu de parcă ar fi fost vuietul oceanului pe măsură ce te apropii de el şi şoferul roti volanul spre stânga. În timp ce virau, mulţimea păru să se rupă şi puştii începură să alerge în direcţia limuzinei. Părul le flutura în noapte şi genţile lor de umăr se balansau periculos. O fată blondă se împiedică pe tocurile înalte în timp ce alerga. Pentru un moment, păru să-şi recapete echilibrul, dar fu împinsă din nou din spate. Înainte de a putea să se redreseze, altcineva o lovi iarăşi aruncând-o la pământ. Mulţimea continua să se scurgă spre limuzină fără să se uite nici în stânga nici în dreapta, venind înainte, ca un fulger. Nimeni nu-i mai putea opri – pentru ei, singurul lucru cu adevărat important devenise limuzina Continental.

Cineva – în semiîntuneric, imaginea masei de oameni agitaţi devenise neclară – se împiedică de fata căzută la pământ. Fata încercă să se ridice, dar. Ceilalţi continuau să vină peste ea, ignorând-o. Era pur şi simplu călcată în picioare. Cineva încercă să o ajute să se ridice dar, nereuşind, se lăsă păgubaş şi-i dădu drumul să cadă pe asfaltul bulevardului. Daina văzu faţa fetei ridicându-se spre cer şi gura deschizându-i-se într-un ţipăt pe care nimeni nu-l auzi.

Întinse mâna către uşă, dar simţi mâna lui Chris prinzându-i încheietura.

— Ce dracu’ vrei să faci?

— E o fată acolo, spuse Daina pe nerăsuflate. E rănită. Trebuie s-o ajutăm. Spune-i şoferului să oprească.

— Ai înnebunit? Dacă rămânem pe loc un singur minut, ăştia or să ne rupă în bucăţi. O să ne sufocăm în mulţimea asta.

— Dar fata e călcată în picioare!

— N-o să-i fie de nici un folos dacă vom fi şi noi călcaţi în picioare, nu crezi? spuse Chris. Când o să văd un poliţist, o să-i spun, O.K.? Privi din nou spre nebunia de afară. Vezi, s-a ridicat, este din nou sus. Uite. Îi arătă cu mâna.

Limuzina viră după colţ. Acum, în faţa lor apăruse un cordon de poliţişti. Girofarurile aruncau lumini rotitoare, ameţitoare. Bastoanele de cauciuc erau pregătite. Daina văzu două dube ale poliţiei parcate pe trotuar de parcă erau nişte gardieni metalici. Chris deschise geamul de pe partea lui şi vorbi cu doi poliţişti. Apoi, silueta neagră, masivă a sălii le acoperi tot câmpul vizual.

Mulţimea urmăritoare se sparse, revărsându-se în jurul colţului clădirii ca o maree tumultuoasă care avea o gândire proprie, un ţel propriu. În zidul de beton al sălii se deschise, pe vertical, o uşă imensă din oţel şi în sfârşit, ajunseră înăuntru urcând o pantă lină. Limuzina se opri şi o clipă mai târziu, geamăna sa alunecă alături. Uşa grea se închise în urma lor cu un zăngănit sinistru. Ieşiră din maşini înconjuraţi de liniştea amăgitoare care se lăsase.

— Are toată lumea legitimaţiile? întrebă Silka. Le verifică pe rând, dând din cap ca pentru sine şi apoi luă conducerea grupului, îndepărtându-l de limuzine.

De jur împrejur se ridicau ziduri de beton vopsite într-o nuanţă posomorâtă, gri-verde, a căror înălţime părea cel puţin echivalentă cu a unui bloc cu patru etaje, spaţiul fiind suficient de mare pentru a adăposti câteva avioane. Comerciale, ba mai rămânea şi spaţiul necesar de manevră. Sus, deasupra capetelor, atârnau în şiruri ordonate lumini fluorescente, bâzâitoare, făcându-i să arate palizi şi bolnăvicioşi.

Pretutindeni vedeai gărzi în uniforme. Cei doi poliţişti de lângă uşile largi ale ascensorului le verificară legitimaţiile, cercetând cu grijă dacă fotografiile color corespund chipurilor dinaintea lor. Ascensorul era la fel de mare ca un apartament. Urca atât de silenţios, încât nici nu-şi dădură seama că se mişcau.

Când ajunseră la nivelul scenei, douăsprezece etaje mai sus, fură întâmpinaţi de alţi patru poliţişti care îi verificară din nou, unul câte unul. Odată trecuţi de gărzi, Daina observă că aici domnea un fel de haos controlat. Văzu responsabilii pentru relaţiile cu publicul ai formaţiei mânând într-un colţ turma de reporteri şi fotografi. Printre aceştia îi zări şi pe cei de la *Stone*, care mai devreme fuseseră la

hotel. În plus, mai recunoscu reporteri de la *Time* şi *Newsweek*, pe care îi cunoscuse în alte ocazii. Observă că legitimaţiile acestora aveau o culoare diferită de a ei şi de cele ale membrilor formaţiei. Acest lucru se datora faptului că reporterilor li se permitea accesul în culise, dar nu şi în cabine, unde domnea un regim de ordine foarte strict.

Blitzurile fulgerau în timp ce Silka îi conduse peste întinderea de beton. Mai încolo, spre dreapta, Daina văzu cortinele groase din catifea roşie, dincolo de care se întindea scena imensă.

Silka îi duse undeva spre stânga, trecând printr-o intrare păzită de altă pereche de gărzi în uniformă care şi ele, le verificară culoarea legitimaţiilor. Ajunseră într-un coridor îngust, mărginit de ziduri de beton acoperite cu email gri, care te făceau să te gândeşti la o navă de război.

Formaţia avea repartizate două camere, de-o parte şi de alta a coridorului, în care se puteau schimba. Silka îi conduse în cea din stânga. Benno era deja acolo. În interiorul cabinei se găseau câteva banchete aliniate de-a lungul pereţilor, iar la stânga se afla o sală de baie, fără uşă, îmbrăcată în faianţă, cu un şir de duşuri şi câteva cabine de toaletă. În centrul camerei fusese aşezată o masă lungă, plină cu platouri cu fructe şi legume proaspete, iar lângă ea se înşirau frapiere cu sticle de şampanie. Într-un colţ se găsea o ladă frigorifică vopsită în alb şi roşu, plină cu cutii de apă minerală înconjurate de grămezi de gheaţă sfărâmată. Doar sticlele de *Kirin* erau lăsate la temperatura camerei.

Ian şi cu Rollie veniseră şi ei aici după ce îşi cercetaseră camera din partea cealaltă a coridorului. Fiecare era însoţit de câte o fată. Prietena lui Rollie era blondă, cu forme pline, cea a lui Ian era roşcată cu picioare lungi, de manechin. Era îmbrăcată în jeanşi negri, strâmţi şi un tricou alb pe care scria în roşu, alb şi albastru: „JAG”.

Ian şi prietena sa se îndreptară direct către baie şi peste un moment auziră şuieratul duşului, urmat de un ţipăt ascuţit şi hohote de râs, apoi, Ian şi roşcata lui, ieşiră din baie. Era udă leoarcă, părul i se lipea de obraji în cârlionţi uzi, fardul îi curgea în linii murdare iar vârfurile ridicate ale

sânilor îi ieşeau prin bumbacul ud al tricoului, Ian o luă în braţe pentru o clipă, strângând-o cu putere înainte de a-i da drumul. Se întoarse către Nile şi strigă:

— Hei, bătrâne, ce zici? Îţi place păpuşica? rânji spre el. Are buze cu adevărat meseriaşe. Dar Nile îşi mişca degetele sale iscusite după o muzică numai de el ştiută, nederanjându-se nici măcar să ridice capul.

— Nu? Ian îşi scoase pieptul înainte. Ei, atunci am rămas doar noi doi, băiete, îi spuse lui Rollie. Foarte bine. Facem schimb, ce zici? Puse mâna pe roşcată şi o învârti dansând cu ea către Rollie, care, ostentativ, o azvârli spre Ian pe blonda nurlie.

Pentru o fracţiune de secundă drumurile li se încrucişară şi aidoma unor starlete dintr-un music-hall Busby Berkley, fetele trecură învârtindu-se una pe lângă cealaltă cu o graţie perfect coregrafică.

Rollie îşi trecu braţul în jurul taliei roşcatei, măsurând-o cu privirea de sus până jos.

— Schimb ai spus, bătrâne? În nici un caz. Ia uite ce înaintare are blonda! Asta…

— Ah! îl întrerupse Ian. Roşcatele sunt relativ rare în comparaţie cu blondele. Am crezut că ăsta o să te despăgubească pentru… ăă… aşa-zisele defecte. Ţi-am dat-o cam umezită.

Rollie râse şi îşi trecu palma peste tricoul ud al roşcatei.

— Haide, scumpo, îi zise el conducând-o spre uşă. Hai să-ţi dau nişte ţoale uscate.

Lan şi blonda îi urmară şi cu toţii, se îndreptară spre cealaltă cameră.

Chris şi Nigel începură să se schimbe de hainele de stradă. Costumaţiile de scenă erau rânduite cu grijă în învelitori de plastic, de-a lungul peretelui.

— Hei, Nile, spuse Nigel încet. Eşti treaz?

— Am ochii deschişi, omule.

— La ce te gândeşti?

— La ale mele, omule. La muzica mea. Asta-i tot. Doar la muzica mea. Humm. Degetele i se arcuiră şi începură să se mişte cu repeziciune, cântând în aer pasaje pe care numai el le putea desluşi.

— Ce-i cu tine, de n-ai chef de nimic? E ceva în neregulă cu tine, bătrâne.

— Intru în studio săptămâna viitoare, spuse Nile placid, în timp ce voi o să fiţi pe drum, eu o să scot ăl mai tare album pe care l-ai auzit vreodată. Humm. Hummmm. Oh, mda. Îl am în mine deja, pe tot – degetele încă îi alergau, ca un torent. Trupul meu este o melodie care nu se mai termină. Un drum fără sfârşit – doar un asfinţit… noapte… şi alt răsărit.

Nigel se întoarse către Chris.

— Ticălosul ăsta iar bate câmpii, omule. Dumnezeule, e cu capul în ozon!

— Ştiu ce vorbesc, spuse Nile. *Tu* nu înţelegi. În mine, în micul meu univers, pot face ce-mi place. Nu-i nici un prieten care să-mi spună: „Nile, fă asta” sau „Nile, mai bine fă ailaltă”. Nu, nu trebuie să ascult decât de mine însumi.

— Hm! mormăi Nigel. Sigur, în studio nu eşti decât un cablu, ca oricare altul, pe care inginerii de sunet îl bagă-n scule. La drum, însă, în turneu, ţi se întind în faţă săli pline, îi vezi pe toţi ridicându-se în picioare, strigând înnebuniţi şi aruncând în tine cu tot felul de lucruri – mai de mult, o dementă din sală şi-a scos chiloţii şi mi i-a aruncat în faţă. Dar când ai ajuns acolo, în bătaia reflectoarelor şi le spui să-facă ceva – să stea în cap, de exemplu – vei vedea cu surprindere că vor face exact ce le-ai spus, crede-mă, băiete. Spune-le să mărşăluiască în mare şi-or să se ducă. Se duc!

— Uhm, humm. Tu ai ideile tale, *baby* şi eu le am pe ale mele. Nile ridică privirea şi zâmbi visător. Da, am impresia că trebuie să porţi cizme cu tocuri mai înalte, *baby*, ca să te poată vedea lumea pe scenă, când cânţi. Mda!

Nigel se îmbăţoşă.

— Ce tot spui, omule?

Nile se întoarse spre Daina.

— Era altfel pe vremuri, în anii ’60 – când m-am dus la Londra. Ochii lui deveniseră puţin trişti. Acum, peste tot e la fel, oriunde te-ai duce. Nici un loc în lumea asta nu este suficient de îndepărtat ca să poţi scăpa de pisoii ăştia cu aere de rockeri.

— Uite ce-i, idiotule...! Nigel făcu un salt şi îl apucă pe negru de guler, dar Nile, ca şi cum atacul acesta ar fi fost un semnal, îşi mişcă trupul într-o parte, ridicându-şi antebraţele sub mâinile lui Nigel. I le desprinse fără efort, făcu un pas înainte şi lovi cu piciorul. Nigel se prăvăli la pământ.

Nile îl privi de sus.

— Data viitoare, îi spuse cu aceeaşi voce somnoroasă, să-ţi păstrezi părerile doar pentru tine, m-ai auzit?

Poticnindu-se, Nigel se ridică cu pumnii încleştaţi, dar Chris se băgă între ei.

— Ajunge, spuse. Lasă-l în pace, bătrâne. Mai e puţin şi trebuie să mergem. Haide.

Ochii lui Nigel aruncau flăcări.

— Vreau să plece dracului de-aici.

— Şi el îmi e prieten. Chris îl zgudui pe Nigel. Hei, omule, cu tine vorbesc. Vino-ti în fire!

Nile privea scena impasibil.

Chris îi dădu drumul lui Nigel şi amândoi îşi reluară îmbrăcatul. Chris îşi trase pe el o pereche de pantaloni de satin de culoarea perlei şi o cămaşă din satin, de un roşu intens. Nile îşi încheie pantalonii negri, mulaţi pe şolduri. Deja avea pe el un tricou negru peste care îmbrăcă o jachetă neagră.

Uşa dinspre coridor se deschise şi apărură Rollie şi Ian, împreună cu fetele lor. Rollie era îmbrăcat în jeansi albi şi un tricou, tot alb, având numele formaţiei imprimat pe piept, Ian purta un costum de culoare închisă şi o cămaşă albă, de mătase.

Dincolo de uşa rămasă deschisă se auziră voci, însoţite de paşii unor persoane care se apropiau. Erau ecouri stranii, parcă dintr-o altă lume. Înăuntru era foarte linişte. Nimeni nu îndrăznea să îi privească pe ceilalţi. Dainei i se păru că le poate auzi şuieratul respiraţiilor, ca foşnetul unor copaci în bătaia vântului, în ciuda aerului condiţionat, atmosfera din cameră se încălzise destul de mult, afectându-i pe toţi – în afară de Thais, bineînţeles. Aceasta tocmai îşi terminase o ţigară, aprinzându-şi alta de la mucul celei dinainte. În respiraţia ei era un ritm distinct, ca şi cum ar fi recitat o

mantra.

Singurul sunet perceptibil era pârâitul ascuţit al gheţii din răcitor, sfărâmându-se sub greutatea cutiilor. Apoi Rollie gemu:

— Oh, ce rahat! Şi fugi la baie. Roşcata se duse după el. Nimeni nu scoase nici un cuvânt în timp ce ascultară icniturile animalice ale lui Rollie, scoase în timp ce vomita. Aerul din încăpere era dulceag din cauza ţigărilor lui Thais. Piciorul ei se balansa înainte şi înapoi, ca un metronom.

— Aşa se întâmplă întotdeauna în prima seară! spuse Chris fără a se adresa cuiva în particular. Îşi înfăşură o eşarfă de mătase în jurul încheieturii mâinii drepte. După atâţia ani, ar fi trebuit să se obişnuiască cu asta.

Îl aşteptară răbdători să termine, de parcă erau o trupă de comando aşteptând răbdătoare ca un camarad brav, dar rănit, să se refacă.

Nile stătea în picioare acum, mai departe, lângă Daina. Începu să-şi pocnească degetele într-un ritm sofisticat, părul lucindu-i de transpiraţie. Capul mare i se mişca pe gâtul lung, ca de lebădă, după cum îi dicta ritmul lui interior.

În timpul groaznic de comprimat dinaintea începerii spectacolului, rămaseră tăcuţi, urmărind umbrele de pe pereţi sau, pur şi simplu, neurmărind nimic, lăsând doar lucrurile neînsufleţite să se mişte: gheaţa care se dizolva, o măslină care alunecă de pe o tulpină îngheţată de ţelină, un umeraş care se balansa încet.

Auziră zgomotul apei trase la toaletă, apoi sunetul apei curgătoare şi o voce mângâietoare, de femeie, ca vocea unei mame alinându-şi copilul.

Uşa dinspre hol se deschise şi Silka îşi băgă doar capul şi umerii masivi, spunând:

— E timpul.

Nimeni nu se mişcă. Ochii lui Silka îi cercetară pe fiecare în parte apoi rămaseră aţintiţi în direcţia băii până când Rollie ieşi cu roşcata după el, ştergându-i părul cu un prosop. Apoi Silka se dădu înapoi, lăsând uşa deschisă, invitându-i parcă să iasă.

Chris o apucă pe Daina de mână şi plecară împreună de-

a lungul coridorului – acum pustiu – către cortinele care se mişcau uşor, ca nişte valuri, înăbuşind orice zgomot de dincolo de ele. Continuară să înainteze alături de Nigel şi Thais.

— Ţi-ar plăcea să stai pe scenă, alături de noi? o întrebă Chris.

— Ar fi nemaipomenit.

— Bine. Aranjez eu asta.

Silka îi oprise chiar înaintea barierei cortinei. Doar gărzile mai rămăseseră cu ei acum, dispuse în toate părţile. Chris vorbi cu Silka preţ de câteva minute. Pentru o clipă, ochii bodyguardului se dezlipiră de Chris cântărind-o pe Daina de parcă ar fi fost o vază nepreţuită din dinastia Ming şi ambiguitatea privirii lui – un fel de intimitate combinată cu seriozitate absolută – o deconcertă.

Silka îi făcu semn să-l urmeze. Îi duse, pe ea şi pe Nile, printr-o despărţitură a cortinei. Aerul era dens, de parcă ar fi fost ceaţă.

În sală luminile erau încă aprinse. Lumea, care venea şi pleca, umplea culoarele. Din difuzoare se auzea tare muzica din ultimul album al formaţiei. Aerul era înceţoşat de fum. Câteva baloane mari, inscripţionate cu numele trupei, pluteau prin sală, aruncate de la unul la altul, însoţite de strigătele mulţimii. Un balon căzu chiar în capul unui poliţist şi cei din jur izbucniră în urale.

Peste tot se agitau steguleţe şi eşarfe colorate. În celălalt capăt al sălii deja ticsite, atârna din tavan un enorm steag american, culorile fiindu-i estompate din cauza fumului şi a distanţei, ca şi cum ar fi fost o apariţie dintr-un vis.

Scena înaltă pe care fură conduşi era străjuită de siluetele supradimensionate ale amplificatoarelor care se ridicau precum dinţii negri ai unui titan din gingia de abanos a scenei. În centru, pe un mic podium, se afla bateria enormă a lui Rollie. Lumini colorate mărgineau podiumul. Dedesubt, pe scena propriu-zisă, cablurile traversau întreaga întindere, fixate din loc în loc cu bandă argintie pentru ca membrii formaţiei să nu se împiedice de ele în timpul spectacolului.

În dreapta scenei se afla dispozitivul semicircular al

claviaturilor lui Nigel, care includea un pian mare, de concert, un pian electric, o orgă şi câteva sintetizatoare, în stânga erau suporturile din oţel care adăposteau numeroasele chitări ale lui Chris şi ale lui Ian.

Deasupra erau agăţate lumini multicolore, amplasate într-o reţea metalică în formă de arc, ca un curcubeu creat de mâna omului.

Încetul cu încetul, luminile începuseră să pălească în sala imensă, iar nivelul zgomotului urcă la înălţimi aproape insuportabile. Orice conversaţie devenea imposibilă în hărmălaia asurzitoare şi Silka îşi aşeză mâinile puternice pe umerii Dainei, conducând-o în partea stângă a scenei, lângă unul din bancurile înalte cu amplificatoare. Apoi Silka dispăru de lângă ea. Daina privi în jur, dar nu-l văzu nici pe Nile. Se întrebă unde avea să stea Thais – probabil, îşi răspunse, în partea cealaltă a scenei, lângă Nigel.

Asfinţitul se transformase în noapte. Doar o baterie de lumini rubinii – *led*-urile de control ale amplificatoarelor – ieşeau în evidenţă, clare ca nişte stele. Daina putea auzi însă, neliniştea sălii arhipline, un murmur fără sfârşit, ca şi cum o mulţime imensă de şerpi s-ar fi zvârcolit alături de ea, la doar câţiva metri.

În mulţime zgomotul crescu şi ea ridică privirea. Din tavan alunecase în jos un ecran şi în celălalt capăt al sălii se aprinsese un proiector camuflat până atunci. Ropot de aplauze. Îşi răsuci capul spre imensul ecran, dar de-abia reuşi să distingă filmul cu formaţia care era prezentat. Chiar sub baza scenei observă grupul de fotografi, îngrămădiţi în ceea ce, de obicei, se numeşte fosa orchestrei. Se mişcau agitaţi de colo-colo, ca nişte feline flămânde, aşteptând apariţia trupei cu aceeaşi nerăbdare ca şi restul publicului.

Daina aproape că putea gusta starea de excitare, sau mai bine zis, un fel de orgasm ciudat. Se simţea înălţată la fel de sus ca un zmeu. Pielea i se făcuse ca de găină şi muşchii îi zvâcneau în emoţia aşteptării. „Oare cât mai puteau prelungi starea asta?” se întrebă.

Chiar în acel moment, simţi o mişcare în apropiere, ca foşnetul ierbii uscate. Tehnicienii îşi terminaseră verificarea

de ultim minut a echipamentelor de scenă şi stăteau ghemuiţi în poziţiile dinainte desemnate. Inginerul de sunet era la locul lui, cu căştile pe urechi şi vorbea într-un microfon micuţ care era. Ataşat la căşti. Mâinile îi alergau tot timpul pe pupitrul cu lumini strălucitoare din faţa sa.

Siluete discret aureolate se mişcau pe scenă ca şi cum ar fi fost duhurile unor rockeri duşi de mult, venite să vadă doar ce scule muzicale au mai apărut de la moartea lor. Apariţia lor în faţa luminiţelor roşii aţâţară mulţimea încă dinaintea terminării' filmului. În sfârşit, ecranul se ridică. Zgomotul se umflă ca o băşică gata să explodeze, după un timp devenind atât de vibrant încât părea că întreaga sală se zguduia pe fundaţie. Inima Dainei bubuia în piept şi simţea un nod în gât. „*Asta-i* puterea", se gândi. „*Aici* este puterea". Vârfurile degetelor îi tresăriră de parcă ar fi fost atinse de curent electric.

Zeci de blitzuri fulgerară orbitor din aparatele fotografilor şi în acelaşi timp, unele părţi ale sălii

Explodară într-o iluminare stranie. Înaintând pe scenă, membrii formaţiei fură inundaţi de lumina strălucitoare, umbrele alungindu-li-se ţepene, enorme. Apoi, căzând imediat în beznă, fură iradiate de izbucnirile luminii stroboscopice.

Chris atacă primele acorduri şi Daina îşi spuse: „Dar *şi asta* este putere, putere pură." La urma urmei, Nigel s-ar putea să aibă dreptate. Mulţimea începuse să-şi urle extazul. Spoturi colorate de lumină căzură deasupra lui Rollie şi Ian; alte fulgere îi încadrară pe Chris şi Nigel.

Chris îşi ridică braţele, chitara ridicându-i-se ameninţătoare ca spada unui războinic din vechime. Cămaşa stacojie parcă izbucni în flăcări, sub arsura luminii puternice.

Apoi se auziră primele acorduri din *Discipolul Diavolului*, acoperind ţipetele nebuneşti ale mulţimii. Chris, cântând de parcă era posedat, ridică triumfător un braţ. Pana de plastic îi zbură dintre degete şi în primele rânduri se stârni o învălmăşeală nebunească în căutarea ei.

Acum, vuietul mulţimii şi muzica formaţiei se uniră, fuzionară, izbucnind fierbinte ca lava unui vulcan, planând

undeva la marginea durerii. Dar era o durere care se insinua înăuntru, învăluindu-le inimile; o durere care le storcea puterile primordiale, dându-le apoi altele, nemărginite, făcându-i să se dezlănţuie ca o herghelie de cai sălbatici. Daina simţi că ochii încep să-i lăcrimeze, dinţii să-i clănţăne – o senzaţie asemănătoare aceleia pe care o încerca atunci când se afla în faţa aparatului de filmat, întrupând-o pe Heather. Astfel, puterea devenea o sferă tangibilă de lumină, pe care o putea cuprinde doar întinzând mâna; putea să o culeagă din aerul tremurător, să o înghită întreagă, lăsându-se şi ea cuprinsă de aura isteriei incandescente.

Cântecul se termină printr-o explozie şi Nigel sări din spatele claviaturilor, înşfăcă microfonul şi urlă în el:

— Salut, San Francisco! Ne-am întors!

Deodată, figurile fanilor părură să ia foc, dizolvându-se apoi în tunetul aprobator.

Chris, Nigel, Ian şi Rollie deveniseră cu toţii acum alte persoane – complet diferite de cele pe care le cunoştea Daina – deveniseră un fel de entităţi stranii, ca nişte mutanţi care abia acum ieşiseră din congelatoarele în care fuseseră ţinuţi în ultimele luni când nu se întâlniseră cu publicul. Sau, mai precis, erau extensii ale propriei lor personalităţi, însoţindu-i permanent, oriunde s-ar fi aflat.

Uitând de orice emoţie, cutreierau scena ca nişte giganţi veniţi pentru o scurtă şedere pământeană. Ar fi putut fi umbrele unor zei – aprinşi, lascivi, virulenţi şi mai ales, violenţi. Erau acolo, metamorfozaţi din sudoare, din dragoste şi din ritmul dureros al creaţiei lor. Dar, recunoscu Daina, era mai mult decât atât.

Această transformare magică nu ar fi putut avea loc fără forţa energiei care emana în valuri din întunericul vast care se întindea înaintea lor, plin cu acea maree fremătătoare. Oameni tineri – drogaţi şi tânjind după ceva ce nici măcar nu puteau înţelege.

Şi aceste două forţe se combinau între ele, născând o a treia entitate – un fel de creatură mitică ieşită din propria lor imaginaţie – care-i cuprindea pe toţi, urcând în spirală, din ce în ce mai sus, rotindu-se într-un vârtej ameţitor, de

parcă ar fi fost biete frunze luate de furtună.

Chris, extins la proporţii *mai-mari-decât-viaţa* de către spoturile fierbinţi ale reflectoarelor, executa un solo îndrăcit ţinându-şi genunchii îndoiţi, spatele arcuit, transpiraţia curgând de pe el ca gloanţele dintr-o mitralieră. În dreapta lui, Ian îl acompania oferindu-i sprijinul sinuos al bass-ului, în timp ce acordurile prelungi ale lui Chris se împleteau cu şfichiuiturile tobelor lui Rollie. Patru măsuri pe coarde, înnebunite de *fuzz* într-un vârtej fantomatic, umplură aerul, făcându-l să vibreze în timp ce Nigel chinuia sintetizatorul, storcându-l de tot ceea ce putea da.

Acum se dezlănţuiseră de-a binelea şi muzica lor se înălţa ca un ciclon. Era, se gândi Daina, ca şi cum ai fi urmărit un leopard învârtindu-se în cuşca sa de la grădina zoologică şi hipnotizat de mişcările lui şi-ai fi dat seama prea târziu că uşa cuştii este deschisă, lăsând omul şi sălbăticiunea împreună, fără bariere între ei.

Oare ce s-ar întâmpla dacă toate opreliştile ar fi depăşite, toate legile date uitării şi haosul ar pune stăpânire pe desfăşurarea ordonată a vieţii? „Poate că acesta ar fi”, îşi spuse, „singurul moment de adevărată creaţie, acea schimbare, acel amestec de emoţie şi groază”.

Gândul o duse pe aripile întinse ale muzicii. Devenise vulnerabilă, fără suflu, cu ochii strălucitori, reflectând amalgamul perfect de raţiune şi sexualitate care forma mesajul muzicii.

Fără să facă nici o pauză între melodii, trecură acum la *Stele în buzunar* şi laserele erupseră ca nişte tunuri, un trio de raze scânteietor colorate, atât de intense încât păreau să fi devenit solide. Se încrucişau una cu alta ca nişte duelişti plutind în aerul de deasupra scenei. Aplauzele cuprinseră sala, ca un incendiu stârnit de un fulger într-un lan de grâu.

Dintr-o dată, percuţia amuţi şi doar acordurile chitării lui Chris se împleteau cu sunetele sintetice, tremurătoare ale lui Nigel, mângâindu-se, mângâindu-se unele pe celelalte ca nişte îndrăgostiţi timizi şi incredibil, razele se uniră dând naştere unei imagini holografice superbe: o fată. Blondă, cu părul lung curgându-i pe umeri, rotindu-se, rotindu-se încontinuu, părând la fel de reală de parcă ar fi fost făcută

din carne şi oase, ţinând ochii închişi ca şi cum ar fi fost în transă. Apoi, la a treia trecere, ochii i se deschiseseră, privind spre public în timp ce se învârtea încet deasupra capetelor lor.

Puştii erau în picioare, urlând. Apoi Chris rămase singur într-un solo. Albul fierbinte al spotului de lumină se metamorfoză în verde, apoi în albastru şi în cele din urmă, în lavandă.

Încet, Chris îngenunche pe scenă şi dându-şi capul pe spate, improviză o melodie dulce şi dureroasă, chipul fiindu-i transfigurat de muzică. Deodată Daina fu şocată când îl auzi începând primele acorduri din *Pavane pour une infante defunte* a lui Ravel. Îl urmări cu răsuflarea tăiată, incapabilă să mai respire, ascultând cu ochii la fel de mult ca şi cu urechile, în timp ce el făcea să răsune notele familiare ei cu atâta dragoste şi durere chinuitoare, încât Daina începu să plângă.

Privi scena neagră, dincolo de siluetele tăcute şi împietrite ale celorlalţi membri ai formaţiei, către locul în care Chris cânta îngenuncheat, cu ochii închişi şi în acest moment îl simţi mai aproape decât îl simţise vreodată. Toată deznădejdea ascunsă a muzicii împărtăşea momentul morţii lui Maggie, exprimat în acordurile dureroase ale acelei melodii maiestuoase, funebre. Era ca o punte de lumină, se gândi Daina, legându-l pe Chris de ea la fel de real cum ar fi fost dacă ar fi ţinut-o de mână. Îl simţea cu fiecare notă – distanta dintre ei dispăruse – o ecuaţie cu două necunoscute scrisă pe tablă cu creta, dar care nu putea fi rezolvată.

Nu era nimeni în spaţiul vast, întunecat, în acest ocean care se ridica şi cădea încet. Doar Daina şi Chris, ca două ambarcaţiuni micuţe care nimeresc în ceată una»»» peste cealaltă. Se agăţau unul de celălalt prin legătura fierbinte a muzicii, fiecare notă scânteietoare fiind o mângâiere mai tandră decât orice atingere fizică. Daina se înfioră şi închise ochii, având mintea plină de culoare şi lumină.

Pavane se sfârşi cu o notă pe care Chris o menţinu pentru un timp aproape insuportabil de lung – electronica instrumentului său permiţându-i să schimbe subtil timbrul,

vibrato-ul înalt, până când, în sfârşit, modulă nota în măsurile de început ale *Saurian*-ului.

Din nou era singur şi inima Dainei se opri în loc o secundă când îşi aminti de ameninţarea lui Nigel. Ca şi cum ar fi urmărit un actor pe scenă care sărise o replică importantă, simţi acut singurătatea lui Chris.

Continuă să cânte, transformând acordurile de deschidere într-un solo improvizat, în timp ce mulţimea, care până atunci îşi ţinuse răsuflarea, începu să aplaude. Holograma dispăruse, la fel şi laserele. Cântecul acesta era prea nou pentru ca să-i fi putut aranja din timp efectele vizuale. Dar Chris, ridicându-se în picioare şi cântând, se întoarse acum cu spatele la public, cu faţa spre formaţie şi Daina îi văzu paloarea sălbatică a feţei.

Degetele sale, curbate ca ghearele unui animal de pradă, se mişcau cu repeziciune pe coardele de oţel şi melodia *Saurian*-ului curgea din nou înspre sală. Se apropie de Rollie şi cu faţa schimonosită de furie, ţipă la el:

— Cântă, ticălosule! Bate dracului în pieile alea blestemate, sau vin şi-ţi sparg mutra chiar acum! Făcu o mişcare violentă, sări pe platforma lui Rollie şi acesta începu, convulsiv, să-şi facă partea de percuţie. Ochii lui Chris ardeau ca tăciunii, aruncând flăcări în jos, spre Rollie, apoi sări de pe platformă şi se îndreptă spre Ian.

Daina avea impresia că vede un leopard, un animal sălbatic în libertate, periculos, imposibil de oprit.

— Bine, e rândul tău acum! Scuipă cuvintele către Ian şi basistul, terorizat, începu să cânte.

Chris li se alătură, creând un aranjament improvizat, un trio de o putere fără margini. Acum totul devenise o strălucită improvizaţie, trăgându-şi rădăcinile din voinţa clară a lui Chris. Atât Rollie cât şi Ian se uitau fix la el în timp ce continuau să cânte, hipnotizaţi şi înfricoşaţi.

Demenţa creaţiei pusese stăpânire pe toţi, tremurătoare şi vie, rostogolindu-se spre scenă şi peste public. Chris se întoarse dintr-o săritură şi străbătu scena alergând către locul în care se afla Nigel, protejat de bancul său de claviaturi. Nigel păru o clipă că vrea să o ia la fugă, dar Chris se năpusti chiar atunci peste el şi Nigel îngheţă ca un

cerb prins într-un con de lumină.

Cântând din ce în ce mai sălbatic, Chris sări în faţa lui. Gura i se mişca de parcă era un ventriloc. Daina ştiu că el urla, dar în vacarmul nemăsurat cuvintele se pierdeau înainte ca ea să le poată auzi.

Pentru o clipă i se păru că vede o siluetă familiară, a lui Thais, luminată de o revărsare verde – nasul precis definit, un ochi sclipind metalic – dar dispăru atât de repede, încât se gândi că poate nici nu a existat.

Nigel începu să cânte. Şi el rămăsese cu ochii ţintă la Chris, chiar şi după ce Chris plecase înapoi, spre centrul scenei şi acum, cu toate elementele muzicale puse la punct, începu să cânte:

Adânc în noapte,
Luminat de ploaie şi chipuri,
Am să-mi iau adio
De la dragostea mea, de la dragostea mea
Părăsită pe dealurile cu palmieri
Tristeţile aprinse
Arzând la ambele capete.

Mulţimea era în picioare, urlând, vuind, tropăind şi bătând din palme ritmul muzicii. Daina privi dincolo de marginea scenei şi văzu sclipirile brichetelor agitându-se în întuneric odată cu mâinile ridicate.

Ca din puşcă am plecat, cânta Chris.
În răsăritul roşu,
În răsăritul roşu.
Ca un saurian de la marginea timpului,
Ca un saurian la pândă,
Voi găsi ce-i al meu
Şi voi aştepta.

Acum, când şi luminile scenei se aprinseră complet, Daina îi putea vedea pe tinerii din primele rânduri. Feţele lor erau scăldate în aurorele ceţoase ale spoturilor colorate, transformate ca printr-un complicat proces alchimic.

Spectre ale curcubeului, îşi ţineau braţele ridicate, îmbrăţişând torentul năvalnic ce ţâşnea din amplificatoarele imense.

Ca un saurian de ia marginea timpului,
Ca un saurian la pândă,
Voi găsi ce-i al meu
Şi voi aştepta.

Muzica din spatele lui deveni sălbatică, crudă şi tăioasă precum cremenea, până când nu mai există civilizaţie, doar furia elementară care trăia şi dansa în ei, în toţi. Muzica îi fermecase, chemând la viaţă toată vraja adormită, teribilă şi înfricoşătoare în brutalitatea sa.

Astfel îşi lepădară toate convingerile anterioare, mătasea şi satinul convenţionalismului şi – aidoma membrilor unui trib din Noua Guinee care nu dăduseră niciodată ochii cu omul alb, care nu auziseră vreodată despre era atomului – se uniră într-o frenezie de mişcare şi sudoare, senzualitate şi sunet, care îi aduse la paroxism, azvârlindu-i peste abisurile tuturor complexelor interioare.

Treptat, intrară primele acorduri din *Dansatori în cer* şi laserele îşi arătară încă o dată acele ascuţite, vărsându-şi lumina însufleţită până în colţurile îndepărtate ale tavanului şi în această autostradă de iluminare electrică, apăru holograma unei perechi de îndrăgostiţi ce începuseră să se mişte şi prin miracolele tehnologiei, chiar să danseze în ritmul muzicii, dispărând mai târziu, odată cu ultimul *glissando* al orgii lui Nigel.

Publicul ţipa înnebunit şi sala se zguduia ca atinsă de un cutremur. Chris îşi ridică chitara deasupra capului, o agită înainte şi înapoi ca pe un steag. Nigel ieşi din spatele sintetizatoarelor, venind cu claviatura portabilă alături de Chris şi se lansară în *Luminile oraşului*, cu toate luminile aprinse.

Cântecul se sfârşi, parcă mult prea curând şi părăsiră scena. Luminile din sală se micşorară. Aplauzele veneau în valuri, iar şi iar. Puştii se ridicau de pe locurile lor, năpustindu-se în coridoarele deja pline, fără să bage în

seamă protestele oamenilor de ordine şi ale poliţiştilor.

Daina se uită în jur. Tinerii îşi aprindeau din nou brichetele şi le ţineau ridicate, flăcările lor mici pâlpâiau, adunate ciorchini, multiplicându-se până când sala începu să semene cu o catedrală.

Întâmpinată cu urlete isterice, formaţia reapăru pentru primul bis. Luminile de neon aşezate de-a lungul scenei se aprinseră şi începură să alerge în spirală. Laserele reveniră măturând tavanul sălii cu lumina lor galben-lămâie. Sala se golea în spate pe măsură ce tinerii se îngrămădeau, împingându-se unii pe alţii ca să ajungă mai aproape de scenă. Apărură gărzi suplimentare care încercară să stăvilească mareea de oameni, dar, în acest moment de aprigă nebunie, misiunea lor părea lipsită de orice speranţă.

Primul val se zdrobi de paravanul care despărţea primele rânduri de spectatori de fosa fotografilor. Ţinându-şi aparatele sus, ca să le protejeze, fotoreporterii se împrăştiară care încotro înainte de a începe măcelul.

Departe de a încerca să-i calmeze, Nigel veni până în marginea scenei, cântând cu o mână şi în acelaşi timp incitând mulţimea.

— Haideţi! Haideţi! striga în vântul muzical. Haideţi! Îi chema stând ghemuit într-un genunchi, râzând şi oftând de căldură şi sudoare. Ochii îi erau larg deschişi, febrili, plimbându-se pe chipurile fanilor muzicii sale.

Puştii umpluseră deja fosa fotografilor, călcând gărzile în picioare pentru a încerca să vină mai aproape, întindeau mâinile, priveau în sus, strigau. Un băiat îşi urcă prietena pe umeri. Fata îşi ridică braţele, degetele apucând flămânde din aerul nopţii. Toate barierele erau doborâte, însă acum Daina avea impresia că situaţia s-a inversat. Cei de pe scenă deveniseră spectatorii, iar această mulţime nesăbuită era sălbăticiunea dezlănţuită. O fată cu părul ca mătasea porumbului, se prinse cu mâinile de marginea scenei încercând să se ridice până la ei. Cineva din spate o împinse şi fata căzu la picioarele lui Nigel. Acesta se dădu un pas înapoi. Fata se ridică şi veni spre el. Nigel o împinse în piept cu orga portabilă şi ea se dădu înapoi clătinându-se, fluturându-şi braţele în lături ca şi cum ar fi fost împuşcată

şi zbură de pe scenă, căzând peste gloata urlătoare. Unul dintre bodyguarzi veni în fugă din culise şi îl trase pe Nigel înapoi de pe marginea scenei unde mâinile întinse se străduiau să-l atingă, să-l rupă, să-l tragă jos, în îmbrăţişarea lor întunecată. Furios, Nigel îşi dădu la o parte garda de corp şi îşi continuă hoinăreala pe scenă.

Cineva aruncă pe scenă un mănunchi de trandafiri albi, dar Nigel, rânjind prosteşte, îi lovi cu piciorul, aruncându-i sus, în aerul colorat.

Daina privea chipurile inumane, brăzdate de sudoare, trupurile care săltau în ritmul obsedant, ochii ce se roteau, sălbatici, ducându-te cu gândul la vitele închise într-un grajd cuprins de flăcări, dinţii dezveliţi ai feţelor în extaz în timp ce urlau, formaţia şi publicul hrănindu-se feroce unii din ceilalţi, împingându-se unii pe ceilalţi.

Chris şi Nigel erau acum în centrul scenei. Chris lovea coardele furios, degetele lui Nigel dansau pe claviatură şi muzica se zdrobea deasupra lor într-un val de sunete care amintea de furia războiului.

În stânga scenei izbucni un fulger imens, atât de aproape de Daina, încât pentru câteva clipe nu mai fu în stare să vadă absolut nimic. Urmă o bubuitură asurzitoare, apoi o undă de şoc care o făcu să se clatine. Se dădu înapoi înăbuşindu-se în fumul care absorbea tot oxigenul din aer. Începu să tuşească, în timp ce lacrimile îi curgeau din ochi. Devenise oarbă şi surdă. O fierbinţeală necunoscută o arse şi instinctiv, fugi îngrozită. Era singurul lucru pe care-l mai putea face. Plămânii parcă îi luaseră foc şi resimţea efortul făcut de inimă. Nu mai avea suflu. Se împiedică şi căzu. Ca într-o viziune născocită de mintea ei – sau poate că era adevărat – văzu un munte întunecat prăbuşindu-se deasupra ei. Din cauza şocului, gândurile ei erau înceţoşate. Munte? Ce munte? *Amplificatoarele*! Se făceau din ce în ce mai mari în timp ce se prăvăleau către ea. Încercă să ţipe, dar nu reuşi.

Apoi se trezi în braţele cuiva. Lumea vâjâia pe lângă Daina, dar nu ea era aceea care alerga. I se părea că este undeva sus, în aer. Întoarse capul şi văzu faţa calmă a lui Silka atât de aproape de a ei încât nu-şi putu focaliza

perfect privirea asupra lui. Clipi şi ochii îi lăcrimară din nou. Deschise gura, tuşi şi îşi lăsă moale capul pe pieptul lui.

În jurul ei, ca prin vis, auzea strigăte şi tropăituri. Văzu tehnicienii alergând pe lângă ea. Poliţiştii se agitau printre echipamentele complicate.

Dincolo de toate acestea, în timp ce Silka se grăbea s-o scoată de pe scenă, putea auzi cu claritate plânsul cuiva.

— Un M80. Doamne Sfinte!

Stătea întinsă pe o banchetă, capul şi umerii odihnindu-i-se în poala lui Chris.

— Trebuie să fie nebuni de legat. Un M80 aruncat pe scenă! A văzut careva cine a făcut-o?

Era o întrebare bună, dar inutilă, bineînţeles. Ce dracu' să vezi în toată marea aceea de oameni?

— Ticăloşi blestemaţi! spuse Chris. Ce mama dracului i-a apucat?

Avea pieptul gol, scăldat în transpiraţie. În jurul gâtului îi atârna un prosop.

Mai erau şi alţii în cameră, mişcându-se tăcuţi de colo-colo. Acum îi putea desluşi: Rollie, Ian, Nigel... Mai era blonda nurlie şi...

— Cum te simţi?

Faţa strălucitoare a lui Nile se aplecă deasupra ei. Ochii îi erau speriaţi, măriţi, iar pupilele ca de abanos îi erau dilatate enorm.

— E O.K., spuse Chris. Doar să-i facem puţin loc, să aibă aer. Ridică un braţ. Hei, Benno! Unde-i doctorul ăla?

— E cu fata. A venit ambulanţa. Imediat ce o duc pe fată la spital, o să vină aici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Daina.

Chris privi spre ea, în jos.

— A aruncat cineva un M80 în partea ta de scenă.

— Un M80?

— O optime dintr-un calup de dinamită. E foarte frumos pentru 4 Iulie, dar într-o sală de concert... Dumnezeule!

— A fost cineva rănit?

— Tu, doamna mea, eşti rănită, zise el. Ce-aş vrea să pun mâna pe ticălosul ăla...!

— Eu sunt bine. Ai zis ceva despre o fată…

— Mda. Din public. Biata fufă… a luat-o în plin. Zidul de amplificatoare te-a protejat de ce a fost mai rău.

— O să se facă bine?

— Nu ştiu, dragoste. Ridică privirea. Ah, uite că vine doctorul.

— O să ai probleme de auz cu urechea stângă două sau trei zile, îi spuse doctorul după ce îşi sfârşi examinarea. Nu există nici un semn de comoţie. Zâmbi. Ai fost foarte norocoasă, *Miss* Whitney; îşi scoase carneţelul pentru reţete.

— Nu vreau nimic, spuse ea.

— Poftim? Doctorul râse, apoi roşi. Oh, nu. Voiam doar… uhm… să te rog să-mi dai un autograf.

Ea râse şi-şi înălţă puţin capul.

— Te doare capul?

Daina încuviinţă.

— E normal, după tot ce ţi s-a întâmplat. Scoase două tablete dintr-o sticluţă de plastic. Tylenol 500. Să iei câte două la fiecare patru ore.

Daina luă stiloul din mâna lui şi-i dădu autograful în carneţel.

— Mulţumesc.

— Doctore, cum se simte fata?

— Ah, păi e puţin cam devreme ca să mă pronunţ. Sunt o serie de teste…

— Era conştientă când au luat-o la spital?

— Nu.

— Dumnezeule! spuse Chris.

— Câţi ani are? întrebă Daina.

— În buletinul de identitate scria că şaptesprezece, spuse doctorul ridicându-se.

— Îmi amintesc de vremea când aveam şi eu şaptesprezece ani, glumi Nigel. Dar nimeni nu râse.

— Să nu uiţi de Tylenol, *Miss* Whitney. Să le iei exact la patru ore. Salută pe cei din jur cu o mişcare din cap şi ieşi din camera aglomerată.

— O să le iau, spuse Daina uitându-se la tabletele albe din mână. Chris îi dădu un pahar cu şampanie şi ea le

înghiţi. Noroc că a fost Silka acolo, spuse ea dându-i înapoi paharul lui Chris.

— Asta n-are nici o legătură cu norocul, remarcă Chris. L-ai fost dată în grijă pe timpul concertului. Credeai că o să te las lipsită de apărare?

— Chris... Era vocea lui Benno.

Pentru o bună bucată de vreme Chris rămase cu ochii aţintiţi asupra Dainei.

— A venit Chrysler, cu vicepreşedinţii casei de discuri. Acum trebuie să facem pozele alea.

— Doamne, Benno, n-ai nici un pic de înţelegere pentru ceea ce s-a petrecut aici? Fata aceea...

— N-avem încotro. Ori le facem acum, ori nu mai scăpăm de ei toată noaptea. Las asta în seama ta şi a lui Nigel, bine?

Chris scoase un oftat adânc şi închise ochii.

— Hai să mergem, bătrâne, spuse Nigel.

— Trebuie să plec pentru doar un minut, îi spuse Chris. Silka o să stea cu tine...

— Vor s-o pozeze şi pe ea, Chris. Vocea lui Benno era blândă.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de ce anume vor ei! Se întoarse către manager. Ştii ce am de gând să le zic la lipitorile astea, nu-i aşa? Ei vor doar să-şi vadă fotografiate boturile lor împuţite lângă ale noastre. Spune-le că Daina nu vine!

— Chris...

— Oricum, cred că doamna trebuie să decidă...

Daina zâmbi.

— Spectacolul trebuie să meargă înainte, corect? Văzu expresia de pe faţa lui Chris. E-n ordine, îi spuse. Îşi puse o mână pe obrazul lui. Mi-e mai bine.

— Gata, spuse Silka. Aproape. Se întoarse către ei din locul unde stătea, de lângă şofer. Gata?

Ar fi putut fi dimineaţa zilei Z, plină de tensiune şi de sclipirea oţelului uns.

Chris stătea foarte aproape de Daina, ţinând-o de mână. Făcuseră duş amândoi şi în timp ce Chris se schimba, Daina

îşi petrecuse timpul refăcându-şi machiajul.

În faţa lor, uşile enorme începură să se ridice şi Silka făcu o inspecţie a tuturor uşilor maşinii, deja asigurate de încuietorile electronice.

— Pornim, spuse el întorcându-se din nou cu spatele spre ei. Limuzina începu să ruleze.

Coborî rampa şi ieşi în noaptea fierbinte. Puteau să distingă baricadele de lemn şi poliţiştii care patrulau pe porţiunea îngustă, înainte ca marea de puşti să se reverse, legănându-se şi balansându-se, împingându-se unii pe alţii, acoperind caldarâmul ca o maree anormal de înaltă.

Fură imediat înghiţiţi de masa trupurilor ce se zvârcoleau. Câteva fete săriră pe capota lungă a limuzinei, în timp ce poliţiştii încercau fără succes să le îndepărteze. Pumni încleştaţi băteau înspăimântător în toate geamurile şi o grămadă de capete se îngrămădeau ca să vadă înăuntru ceva, orice. O fată puternic rimelată şi cu mărgele în părul împletit, deschise gura îşi începu să lingă geamul limuzinei de parcă ar fi fost trupul amantului ei; continuă până când mâini nevăzute o traseră de lângă maşină, dar geamul rămase umezit de saliva ei.

Zgomotele îi asaltau chiar şi prin izolaţia fonică a Continentalului, ca şuierul unui vânt îndepărtat. O altă fată se căţără pe capotă şi desfăcându-şi picioarele, îşi frecă jeanşii strâmţi de parbriz. Degetele ei cu unghii lăcuite începură să umble la fermoarul pantalonilor, încercând să şi-i tragă jos de pe şolduri.

Nigel se aplecă în faţă, prinzându-se cu mâna de cadrul despărţiturii de sticlă dinspre compartimentul şoferului.

— Haide, scumpo, o îndemnă. Ooh, ooh, haide, scoate-i!

— O să-i scoată, spuse şoferul placid – ca unul care mai văzuse de multe ori aşa ceva.

— Hai, încurajeaz-o puţin, omule! spuse Nigel.

O urmăreau cu toţii. Jeanşii i se mişcau în jos, lent, pe şolduri. Mai jos, tot mai jos, în mijlocul acelei învălmăşeli confuze. Maşina se balansa pe arcurile puternice, hâţânându-se ca beată înainte şi înapoi, în timp ce grindina de pumni continua să bată în caroserie şi în geamuri într-un ritm susţinut.

— Isuse… bâigui şoferul.

— Hei, ia uitaţi-vă! Nigel rânjea ca un motan. N-are chiloţi pe ea.

Jeanşii fuseseră traşi în jos atât de mult, încât puteau vedea marginea părului pubian al fetei care continua să se frece de parbriz. Degetele îi intrară între picioare şi începu să se mângâie singură.

— Hei, hei. Nigel trase de umărul lui Silka. Bag-o-ncoace, bătrâne! Ha, ha!

Thais nu spuse nimic; doar îşi întoarse privirea în altă parte.

Şoferul apăsă pe claxon.

— Hei, ce faci? Nigel începuse să ţopăie pe locul lui. N-o deranja. Las-o să isprăvească.

— Nu cred că ar putea-o deranja ceva, mârâi şoferul continuând să claxoneze.

Dar forţa mulţimii continua să crească, presând din ce în ce mai mult. Vârâţi în uterul unei creaturi sofisticate, adăpostiţi de structura sa din oţel, *idolii* se simţeau, totuşi, în nesiguranţă, deoarece nimeni nu putea şti la ce proporţii se putea ridica această forţă care era gata să ucidă din prea multă dragoste.

Geamurile maşinii începuseră să trepideze în ramele care le susţineau. Deoarece excelenta izolaţie fonică a limuzinei atenua zgomotul de afară, vedeau doar gurile deschise ale mulţimii care ţipa. Acest lucru dădea nopţii o expresie sinistră, ca de coşmar.

În cele din urmă, fata de pe parbriz dispăruse, dar alte patru îi luaseră deja locul. Vremea individualului se dusese. Acum comunitatea luase stăpânirea şi Daina se gândi la Woodstock, la alte timpuri, când generaţia tânără de atunci nu avea gânduri atât de războinice.

Braţe şi picioare agitate, ochi holbaţi, vârtej de haine, presiunea trupurilor îngropându-i într-o îmbrăţişare colectivă. Singurul lucru pe care-l puteau face era să stea şi să privească, ca în momentele premergătoare unui accident fatal. Erau cuprinşi de o fascinaţie lugubră, o fascinaţie care nu-i lăsa să facă nimic, doar să se cufunde şi mai adânc în această stare.

— Ştiţi ceva? Nigel privea la ei. Ştiţi ceva? Îşi ridică braţele întinzându-le până când degetele răsfirate, palmele ude de transpiraţie, apăsară pe ţesătura întinsă, vibrantă, a tavanului limuzinei. Ceea ce vedem este creaţia noastră! Numai şi numai a noastră! Ochii i se lărgiră. Da! Da, da, da!

Începu să ţopăie încântat în acel mic spaţiu, apoi, întinzându-şi degetul, apăsă un buton. Geamul de pe partea aceea alunecă încet în jos şi îşi scoase capul afară cu o expresie înspăimântătoare pe chip. Zbieră ca un bezmetic făcându-i pe cei de lângă limuzină să se dea înapoi.

Peste câteva clipe, le poliţiei îşi începură ţipătul electronic.

Partea din spate a restaurantului Lovels Liquid fusese delimitată în întregime de cordoane de catifea violetă aşezate pe stâlpii din alamă.

Daina se afla pe terasa restaurantului de unde putea vedea Coit Tower, piramida Transamerica şi departe, în stânga, Golden Gate inundat de lumină, roz-portocaliu ca un răsărit de soare.

De-a lungul pereţilor se înşirau tuburi de neon albastre şi verzi. Ferigile înalte foşneau şi se legănau la trecerea oamenilor, ca în vechile western-uri. În aer se simţea un puternic miros de ienupăr.

— Petrecerile astea încep întotdeauna din nimic, îi spuse Chris la ureche în timp ce flash-urile aparatelor de fotografiat îi mângâiau înfometate. Toată lumea din restaurant îi urmărea cu privirea. Cu cele mai bune intenţii, bineînţeles, adăugă Chris. O conduse pe Daina prin încăperea aglomerată. Exclusivitatea este încă şic şi nu vrem să fim deranjaţi. Râse uşor. Asta este scuza noastră, a vedetelor, nu-i aşa?

— Chris Kerr! Hei, faceţi-mi loc!

Îl auziră peste pulsul muzicii şi murmurul vocilor care umplea sala. Întorcând uşor capul, Daina văzu o siluetă întunecată desprinzându-se din mulţimea privitorilor.

— Hei, Chris!

Mulţimea se despărţi în două, ca o turmă de oi mânată cu ciomagul şi Daina îi văzu faţa lată, părul lung, lăţos şi

neîngrijit. Zări fragmente de piele albă încadrate de o barbă în timp ce înainta spre ei.

— Bună, Chris! Bărbatul zâmbi. Avea braţele întinse spre Chris, iar umerii săi laţi îi împingeau în lături pe ceilalţi de parcă ar fi fost nişte biete muşte. Pieptul îi era puternic, ca al unui fierar.

— Îl ştii pe tipul ăsta? şopti Silka la urechea lui Chris. Acesta clătină din cap şi atunci Silka îi mai şuşoti ceva la ureche.

Chris şi Daina se dădură un pas înapoi şi statura enormă a lui Silka se interpuse între cei doi şi tânăr.

Acesta se lovi de trupul lui Silka cu o forţă zguduitoare. Părând că nici nu s-a clintit, Silka îşi ridică antebraţul drept, deviind în lături pumnul celuilalt. Acum putură vedea clar că tânărul ţinea în mână un pistol.

— Lasă-mă să ajung la el, spuse tânărul cu barbă. Părea destul de calm şi liniştit. Vreau să-l ucid. Şi spunând asta încercă să-şi ridice braţul.

Silka se mişcă astfel încât înfruntă atacul doar cu partea dreaptă a trupului şi cu mare rapiditate, îşi întinse mâinile. Ca nişte tăişuri de spadă intrară în pumnii bărbosului, făcându-i să se desfacă şi să scape pistolul pe care voia să-l folosească împotriva lui Chris. Silka se aplecă şi ridică pistolul căzut pe jos.

— Haide, îi spuse calm. Să mergem, băiete. N-ai ce căuta aici.

— Ce ştii tu despre asta? întrebă tânărul cu barbă. Nu eşti decât o slugă. Buzele i se curbară într-un zâmbet ciudat. Un mercenar, atâta tot. Doar execuţi nişte ordine. Zâmbetul i se lăţi pe faţă şi se năpusti înainte, încercând din nou să treacă de Silka spre Chris şi Daina. Veni legănându-şi şoldurile, cu amândoi pumnii pregătiţi, ca bătăuşii din stradă care se cred cei mai buni.

Se aştepta ca Silka să adopte poziţia tradiţională de apărare, dar bodyguardul nu făcu acest lucru. În loc să ia poziţia unui boxer, Silka doar îşi dădu puţin înapoi piciorul stâng. Daina văzu cum muşchii lui. Silka se umflă inundaţi de putere. Aproape imperceptibil, pantoful lui drept părăsi podeaua, lovind cu o forţă teribilă glezna bărbosului.

Omul urlă de durere şi încercând să-şi echilibreze poziţia, nu reuşi decât să se clatine şi să-şi piardă echilibrul. Degetele ca de oţel ale lui Silka se înfipseră în plexul bărbosului, astfel încât acesta icni scurt, de parcă ar fi rămas fără aer.

Silka îl luă pe sus şi dispăru cu el în mulţimea fremătătoare. Întreaga manevră nu durase mai mult de două sau trei secunde.

Imediat Chris se întoarse spre ea şi o prinse de braţ. Avea pielea rece şi umedă.

— Doamne, şuieră el. Din nou toată chestia aia cu Lennon! Începuse să tremure şi Daina îl înconjură cu braţul. Ce vor de la noi? Se întrebă Chris. De ce vor să ne omoare?

Daina îl conduse în sus, pe scara în spiralăcu balustradă roz deschis, de parcă ar fi fost o şuviţă din părul unui înger.

— Prea multă lume aici, şopti Chris. Întotdeauna ne dăm seama că am invitat prea mulţi.

Se aşezară într-un colţ, lângă ferestre, pe aceeaşi banchetă roşie ca sângele pe care mai stăteau Nile, Tie şi Nigel. Cu toţii beau *Dom Perignon ’73*. Hoarde de fotografi hoinăreau peste tot, ca nişte flămânzi peşti remora pe lângă silueta suplă a unui rechin, luând instantanee cu Bianca Jagger şi David Bowie, cu Norman Mailer, aflat pe Coasta de Vest pentru a se documenta pentru următoarea sa carte. Cu Bill Graham, odinioară cel mai mare promotor rock. Dar, până la urmă se întorceau cu toţii la Daina, până când, râzând, Chris îi spuse la ureche:

— Tie o să te urască. Ea şi Bianca, ştii – sunt în mare rivalitate. Dar tu… Ah!

De cealaltă parte a Dainei, Nile privea lung la farfuria plină cu paste ondulate, mărginită cu stridii aburinde, încă în cochiliile lor de parcă ar fi fost nişte extratereştri în costume spaţiale.

— Nile? spuse Daina. Te simţi bine?

— Uhmmm. Îşi rezemă ceafa de pielea rece a banchetei închizându-şi ochii enormi. Daina observă pentru prima dată cât de lungi îi erau genele.

— Nu simt nimic pe dinăuntru, zise el. Prea multe nopţi care se scurg una în alta, ca un râu în mare, uhm, hum.

— Da ce îţi faci asta singur?

— Ce?

— Chestiile astea pe care le tragi pe nas…

— Oh, fetiţo. Dacă ai şti… Ochii i se deschiseră şi priviră fix în ai ei. Mai bine că nu ştii. Pe tine nu te-a cuprins încă. Să nu laşi viciul ăsta să te prindă. Hummm. De ce? Pentru că a ajuns să fie singurul lucru care mă mai menţine în formă. Trebuie să-ţi alimentezi focul interior cu orice, ca să-l întreţii. Ridică din umeri zâmbind. Ei şi ce? Cui îi pasă? Şi mai ales, cui i-a păsat vreodată?

Îşi scoase mâinile de sub masă şi. Începu să învârtească farfuria plină din faţa sa cu două degete lungi, delicate, degete de chirurg, de parcă farfuria ar fi fost o sculptură pe care nu se putea hotărî unde s-o aşeze.

— Ah, da. E periculos numai atunci când îţi scapă de sub control şi noaptea începe să ţipe încercând să te rupă în două. Până atunci, e doar ca o pătură care îţi ţine de cald.

— A scăpat de sub control, Nile, spuse ea blând. De fapt, n-a fost niciodată sub control, nu ştii asta?

Buzele lui se traseră înapoi şi dinţii săi mari, albi, clănţăniră ca un avertisment.

— Nu mă judeca fetiţo. Felul în care îmi trăiesc viaţa… îl aleg eu. Muzica mea… viaţa mea. Sunt strâns unite. E tot ce am avut vreodată.

— Dar acum, când ai tot ce vrei…

— Ah! Totul e un rahat. *Tu* nu ştii asta? Ha! Corect. E o viată nefericită. Ce face ca muzica mea să existe… ce este… îşi lăsă privirea să hoinărească, trecând peste siluetele înghesuite, fardate excesiv, ca nişte actori Kabuki, către cerul lipsit de stele de deasupra oraşului. Ca şi cerul acesta… ce este acolo… nevăzut! Nu ajungi să cunoşti niciodată anumite lucruri. Niciodată. De ce este muzica pe primul loc… de ce este singura mea raţiune de a trăi…

Daina vru să-i răspundă, dar Chris o trăgea de mână. O luă mai de o parte şi-i spuse:

— Uite-o pe Fonda. E timpul să mă prezinţi.

Daina bău mult şi nu mâncă aproape nimic. Vorbi mult şi după cum se părea, cu cât vorbea mai mult cu atât era mai însetată. Era întotdeauna cineva lângă ea care să-i umple

paharul cu şampanie – nimic altceva decât *Dom Perignon*.

O văzu pe Thais ca prin ceaţă, venind spre ea, traversând perdeaua de zgomot şi muzică, nepăsătoare la frânturile de conversaţie ca nişte pânze de păianjen.

— Draga mea, te distrezi bine? întrebă Thais cu vocea ei răguşită de parcă ea ar fi fost gazda petrecerii. Îşi încolăci braţul suplu în jurul braţului Dainei şi o conduse către fereastră. Jon ura petrecerile de acest fel, îi spuse. Trebuia să mă chinuiesc ore întregi ca să-l conving să se arate. Trebuia să-l bărbieresc, să-l îmbrac, să-l pieptăn şi să-l fardez. Ochii lui Thais erau opaci în lumina neonului. Şi ai idee ce se întâmpla până la urmă? Daina se simţea ca hipnotizată de acea privire fixă, de ochii care nu clipeau. Intra în sala înţesată, continuă Thais şi imediat intra în priză. Trupul lui nu simţea nimic, era amorţit, dar mintea îi fulgera. Mă uitam în ochii lui şi-i vedeam explozia interioară, flacăra care ardea mocnit, un foc ciudat care nu dispărea decât multe ore mai târziu, când lui Ian sau lui Chris le trecuse de mult cheful de petrecere şi doar noi doi rămâneam pe poziţii, de parcă am fi vrut să petrecem toată viaţa.

Thais îşi strânse degetele lungi, înfăşurate în jurul încheieturii Dainei. Pentru o clipă, Daina simţi un uşor fior de teamă prelingându-i-se pe şira spinării. Apoi teama dispăru.

— Dar ştiai dinainte toate astea, nu-i aşa?

Daina clătină din cap.

— Nu ştiam.

Faţa lui Thais era foarte aproape de a ei. Îi simţea mirosul respiraţiei, dulceag şi aducând vag a mosc, parfumul ei amestecat cu mirosul transpiraţiei, aspru şi iute, însă fără să fie neplăcut. De fapt, era un miros fascinant, ca mirosul unui animal. Daina închise ochii şi răsuflă tremurătoare.

— Nu minţi, dragă, şopti Thais. Ştiu că ai aflat.

Ochii Dainei se deschiseră brusc şi întâlniră privirea pătrunzătoare a lui Thais, atât de aproape încât se sperie.

— Ce să aflu?

— Despre Jon. Nu fii modestă, drăguţă. Ridică degetul arătător, mişcându-l în faţa Dainei. Nu e un păcat să ştii.

Doar o greşeală. Cineva a făcut o greşeală, asta-i tot.

— Despre ce tot vor…

— Dacă ai face parte din cercul interior, ar fi altceva. Thais continuă ca şi cum Daina n-ar fi scos nici un cuvânt. Eşti doar un *outsider*[2]. N-ai nici o putere aici. Şi nici n-o să ai, mă înţelegi?

— Nu înţeleg ni…

— Totul a început cu Maggie, ştii. Thais avea pe buze un zâmbet îngheţat şi degetele sale se strânseră şi mai tare în jurul încheieturii Dainei. Maggie a încercat să capete putere, să pătrundă în interior… să facă mai mult decât… era aşteptat de la ea. Avea propriile ei idei. Nu a vrut să asculte avertismentele. Vocea i se îngroşase subtil în ultimele momente, până când îi deveni veninoasă. Dar era doar o intrusă, exact cum eşti şi tu. A încălcat regulile şi a fost distrusă.

— Dumnezeule! Daina îşi smulse mâna din strânsoarea lui Thais. Ce tot spui? Ochii i se dilataseră şi spaima îi inundase venele ca un torent de apă îngheţată. Îşi dădu seama că începuse să tremure.

— Nu e cazul să ştii nimic despre asta. Nu e treaba ta.

— Ba *este* treaba mea! ţipă Daina. A fost cea mai bună prietenă a mea! Nici nu observă feţele întoarse spre ele, picioarele care începuseră să alerge alarmate, îmbulzeala care se crease din nou în jurul lor. Blitzurile fulgerară în mijlocul freamătului de voci.

În obrajii lui Thais năvăli sângele, făcându-i roz. Un mic zâmbet discret se desfăcu pe buzele ei, lumina neoanelor făcându-i dinţii să sclipească orbitor. Thais se răsuci brusc pe călcâie şi se pierdu în mulţime.

Pentru un moment, Daina rămase ţintuită pe loc. Apoi, ţâşni în urmărirea lui Thais croindu-şi drum prin mulţime, trecând pe lângă Mailer, Jerry Brown şi Ton Hayden. Dar aglomeraţia o împiedica să înainteze. Mintea i se rotea într-un vârtej ameţitor, sala părea să se încline şi Daina se lovi de zidul de oameni. Se împiedică, dar nimeni nu observă.

Rumoarea conversaţiei din jur îşi pierduse orice formă,

[2] Outsider – străin, intrus (în limba engleză în original) (n. red.)

rănindu-i timpanele. Bătaia rapidă a inimii intrase în rezonanţă cu pulsul insistent al bass-ului formaţiei care cânta la petrecere. Alergă poticnindu-se prin camera aglomerată, spre toaletă. Aceasta i se părea că se află la o distanţă de mile întregi, mult prea departe ca ea să poată ajunge la ea, dar deodată, nici ea nu ştia cum, se trezi acolo şi degetele-i tremurătoare rotiră mânerul de alamă şi uşa se deschise. O împinse, închizând-o apoi în urma ei. Intră într-una dintre cabine şi se prăbuşi pe toaletă. Capul îi căzu în mâini şi-şi simţi pelicula alunecoasă de transpiraţie de pe frunte.

Poate că leşină, sau şi mai probabil, era doar parţial conştientă de ceea ce se întâmplase.

Nu ştia cât timp trecuse până când, în sfârşit, deschise ochii şi-şi înălţă capul. Clipi de câteva ori, privindu-şi nedumerită degetele înţepenite şi albe care-i stătuseră încleştate pe mânerul uşii cabinei. Îşi impuse să respire profund de mai multe ori, până când începu să se simtă mai bine.

Se ridică şi ieşi din cabină. Se duse la chiuvetă şi îşi stropi faţa cu apă, simţind după un timp că puterile îi revin. Îşi făcu palmele căuş şi sorbi puţină apă. Gâtul îi ardea, dar rezistă impulsului de a bea repede.

Când ieşi din toaletă, zgomotul şi mirosul o asaltară ca un pumn în stomac. Vedea lumea mişcându-se dincolo de şirul lung de ferestre, pe o terasă, de parcă ar fi fost nişte siluete de carton într-un poligon de tragere. Se gândi că ar trebui să se ducă acolo ca să scape de explozia de căldură şi zgomot, dar Chris o ajunse din urmă când era de-abia la jumătatea drumului.

— Hei, unde-ai fost? Te-am căutat peste tot.

Daina fu nevoită să-şi formuleze şi reformuleze fraza de vreo două ori şi în final nu reuşi să spună decât:

— Toaletă. Îşi simţea buzele amorţite.

— Am auzit că ai avut o discuţie mai aprinsă cu Tie. Nu mai ştiu cine mi-a spus.

— Ceea ce… ce mi-a zis… Se simţea ca un copil care încearcă cu nesiguranţă să rostească primele sale cuvinte.

Chris râni.

— Ţi-am mai spus că e geloasă. Nu-i place genul ăsta de concurenţă. E regina nopţii… sau aşa îi place să se creadă.

— N-a fost vorba de asta… Mi-a spus…

— Ei, las-o baltă, zise Chris. Te-am căutat pentru că eu şi Nile suntem gata să începem. O să începem să cântăm aici – doar noi doi. Nici măcar Nigel nu ştie. *Mai ales* Nigel. O să-l facem praf. Prin aglomeraţie, încercau să-şi croiască drum înapoi, spre masa lor.

— Hei, Nile. Chris se aplecă peste masă dând la o parte cu mâna sticlele goale de *Perrier* şi votcă *Tsingtao*, farfurioarele cu pâine italienească, crocantă şi micile

Capitolul 8

Cerul imens, înălţându-se deasupra orizontului curat, avea culoarea mării. Îi amintea de melancolia verii târzii când murele erau atât de mari încât se gândea că ar putea exploda dacă le-ar atinge cu vârful degetului, când le putea simţi mirosul de la treizeci de metri depărtare.

Era o vreme când luna atârna pe cer umflată şi mohorâtă ca un felinar dintr-o carte ilustrată veche, decolorată şi ştia că era timpul ca prietenul ei, cu care se întâlnea de două luni, să plece cu promisiuni de dragoste şi că-şi vor scrie zilnic; promisiuni care nu vor fi niciodată îndeplinite. Deoarece aşa era vara adeseori: ca o croazieră lungă pe întinsul mării, care nu avea vreo legătură directă cu restul vieţii cuiva.

Era vremea să se întoarcă în oraşul încă încins de căldură, la hidranţii deschişi – urma să înceapă şcoala, vechii prieteni se întâlneau din nou povestindu-şi impresiile de vacanţă; începea lunga şi lenta alunecare spre iarna cenuşie.

Lângă ea, Chris plângea.

În depărtare, pescăruşii îşi luau zborul de pe o limbă de pământ, făcând cercuri deasupra apei cenuşii. Când primele raze palide ale soarelui dimineţii mângâiau vârfurile

pilonilor portocalii de oţel ai podului Golden Gate, ei îşi şi începeau ţipetele flămânde. Daina îşi aşează braţul în jurul umerilor lui Chris, strângându-l lângă ea.

Închise ochii, orbită de strălucirea zorilor. Stătea aşezată pe pământul gol, nepăsătoare la roua care-i uda pantalonii, propriul trecut revenindu-i din nou în memorie, inundând-o în lacrimi amare.

— Iisuse! Şoapta lui Chris acoperi murmurul oceanului şi strigătele dureroase ale pescăruşilor. Îşi îngropase obrazul în braţul ei, acolo unde Daina îşi trăsese în sus mâneca tricoului pe spatele căruia scria „*Heather Duell*”. Lacrimile i se rostogoleau din ochi, udând-o. Simţea fiecare picătură, separată şi distinctă ca pietrele dintr-o praştie. Un afurisit de geniu, zise Chris. N-o să mai fie vreodată unul ca el.

În spatele lor, pe marginea drumului, Daina auzea zgomotul estompat al motorului limuzinei. Şoferul stătea tolănit înăuntru, cu ochelarii de soare pe nas, cu braţele încrucişate pe piept; adormise şi sforăia sonor.

Dincolo de drumul pustiu, oraşul se înălţa pe verticală, întinzându-se până pe deal; magazine şi case fără etaj presărate printre copaci şi frunzişul luxuriant, un fel de cartier suburban. Priveliştea era aici exact ca la ţară, deşi se afla doar pe partea cealaltă a podului. Nu că la New York, îşi spuse Daina, unde îţi trebuia jumătate de oră doar ca să ajungi în Queens.

— Se duc toţi, Daina. Vocea îi era greoaie, ca de plumb şi răguşită datorită drogurilor şi a durerii din suflet. În curând n-o să mai rămână nici unul din cei cu adevărat mari. Nimeni care să mai facă muzică – adevărata muzică! Iar puştii ăştia punkişti care cred că le ştiu pe toate dar de fapt habar n-au de nimic… Muzicienii – adevăraţii muzicieni – mor de o boală fără leac.

— E doar o trecere, Chris. Un salt, dacă vrei, spre noi culmi.

El clătină energic din cap.

— Nu, te înşeli. Ne omoară golul din noi. Ne omoară golul din noi. Ne omoară deşertăciunea vieţii pe care o ducem. Vidul ăsta este atât de mare încât atunci când muzica s-a sfârşit, nu îndrăznim – nici unul dintre noi – să rămânem în

preajma lui prea mult timp, fiindcă ne va mânca de vii. Ne va înghiţi, întregi. Se cutremură şi Daina îşi apăsă buzele pe umărul lui, încercând să-l calmeze.

— Ce este? întrebă. Vidul ăsta ce este, de fapt?

El întoarse capul ca s-o privească, cu ochii goi şi plânşi.

— Suntem chiar noi, Dain. Presupun că trebuie să plătim pentru… ceea ce facem. Nu putem… nu putem să trăim împăcaţi cu noi înşine. Asta este, ştii. Asta-i secretul. Lumină păleşte atât de repede încât nu mai avem timp să vedem când ne învăluie întunericul. Dar ne dă târcoale tot timpul. Tot timpul.

— Ţi-am mai spus: este doar o trecere, o staţie obligatorie în drumul vostru spre glorie.

— Nu ştiu. Şi Nigel şi eu şi Jon, am fost la fel… cu toţii venim dintr-un loc şi dintr-un timp în care nu aveai altceva la ce să speri, la ce să te gândeşti, în afara muzicii. Nici unul dintre noi nu se putea face vânzător la băcănie şi nici n-am fi putut termina universitatea. Şi ce altceva poate să facă un băiat sărac în Anglia? Rock-and-roll-ul este forţa care ne-a călăuzit vieţile. Ne-a susţinut atunci când îl ascultam; ne-a dat o pâine atunci când l-am făcut.

Fără rock noi n-am fi absolut nimic şi n-am fi ajuns aici unde suntem… nici unul dintre noi n-ar suporta să revină de unde a plecat. La fel a fost şi cu Nile. Singurul lucru pe care l-a iubit în viaţă a fost muzica lui… şi asta l-a ucis.

— Nu drogurile…

— E acelaşi lucru, nu înţelegi? Una se împleteşte cu cealaltă, tocmai asta îţi spuneam. M-ai ascultat? În afara muzicii, pur şi simplu nu putem… să existăm. Chris închise încet ochii, aproape fără voia sa, ca şi cum renunţa la un obiect preţios. Dinspre vest se stârnise vântul şi Chris se ghemui mai aproape de ea. Daina îi mângâie părul, îndepărtându-i şuviţele groase pe care vântul i le adusese pe faţă.

— Când eram mică, spuse Daina, bunica mea trăia încă; mama mamei, singura pe care am cunoscut-o vreodată din toţi bunicii. Era deja foarte bătrână – către optzeci de ani – şi mama s-a lăsat până la urmă convinsă de doctori să o ducă la un azil. Mi-a spus o dată, mult după aceea, că

detestase faptul că a trebuit să facă asta, dar n-am crezut-o. Mama n-a avut niciodată prea multă conştiinţă. Dar în fiecare zi, după ce a internat-o, sărea de fiecare dată când suna telefonul noaptea târziu sau dimineaţa devreme, crezând că o caută de la cămin. Şi bineînţeles că într-o dimineaţă chiar aşa a fost. A ascultat mult timp şi a pus apoi receptorul în furcă, fără un cuvânt. „A murit bunica”, mi-a spus. „A murit la micul dejun. Poc!” – a pocnit ea din degete – „uite-aşa. A căzut peste budinca de fulgi de ovăz şi nici nu şi-a dat seama ce i se întâmplă”.

Îl mângâie pe Chris pe obraz.

— Asta s-a întâmplat şi cu Nile, Chris. A trecut hotarul, dincolo, la „venerabila” vârstă de treizeci şi trei de ani.

— Dar, Dumnezeule, ce muzică făcea! Daina clătină din cap. Era o minune, bătrânul Nile. L-am văzut o dată rupând o coardă în mijlocul unui solo. Nu s-a oprit din cântat. A luat doar coarda nouă pe care i-au întins-o, a montat-o, a acordat-o şi n-a greşit măcar o notă în tot acest timp. Dacă nu-l vedeai, n-aveai cum să-ţi dai seama că el, de fapt, avea o coardă lipsă la chitară.

— Ai auzit vreun cuvânt din tot ce ţi-am spus?

El îşi înălţă capul.

— Am auzit fiecare cuvânt nenorocit. Ce-ai vrea să spun? Ştiu la ce mă expun, dar e viaţa mea.

— Nile mi-a spus aseară exact acelaşi lucru.

— Mda, sunt sigur că ţi-a spus. Întoarse capul şi rămase cu ochii la răsăritul de soare. Lumina se revărsa ca sângele din gâtul unei vite sacrificate.

— Ai simţit vreodată, spuse el după un timp, că dacă te-ai opri din ceea ce faci – adică, dacă ai putea renunţa – totul s-ar termina? Ceva îngrozitor ar pune, stăpânire pe tine – te-ai transforma într-un fel de *zombi*[3] îi luă mâna. Vreau să spun că nu m-aş putea întoarce vreodată la cel care am fost cândva… Păru străbătut de un fior.

Rozul palid al zorilor ştergea coamele valurilor somnolente. Mai încolo, în larg, marea era încă întunecată

[3] Zombi – fantomă, umbră; stafie (la unele popoare africane) (n. red.)

ca metalul unei arme.

Daina se gândea la Rubens, la terorişti.

— Transformarea asta de care vorbeşti este munca mea, şopti. Este ceea ce mă face fericită. Cum e muzica pentru tine, pe mine asta mă face să merg înainte, e firul care dă continuitate vieţii mele.

Se auzeau doar ţipetele triste ale pescăruşilor.

— Ce se întâmplă dincolo de muzică mă sperie, Dain, spuse Chris. În avion, în aeroporturi, în limuzine, în restaurante. Tot ce văd în faţa ochilor sunt acele afurisite de mici secunde de deşertăciune şi sunt pierdut în golul acela. Nu mai ştiu unde mă aflu sau încotro mă îndrept, mă gândesc doar de unde am venit: dintr-un subsol împuţit din Soho. Îşi feri ochii, nedorind să-i întâlnească privirea. Ce s-ar întâmpla dacă aş părăsi trupa şi s-ar duce totul? Aş fi din nou un nimeni. Un nimic.

Pescăruşii găsiseră ceva, probabil un banc de peşti care înotau aproape de suprafaţă, deoarece acum erau foarte agitaţi, plutind aproape de crestele valurilor în cercuri strânse. Daina le vedea ciocurile deschizându-se şi închizându-se, zvâcnirea gâturilor când trăgeau peştii afară din apă.

— Nu cred, spuse prudentă, că acesta este un motiv suficient ca să-ţi baţi joc de viaţa ta. Pescăruşii erau o pătură fremătătoare, urcând şi coborând într-o imitaţie inconştientă a mişcării oceanului. În depărtare, o barcă cu pânze albe dansa în vânt. Văd, simt cât eşti de nenorocit. Şi Tie vede. De ce crezi că a încercat să fie prietenoasă cu mine pe parcursul week-end-ului?

— Las-o pe Tie, spuse el. Este doar încă unul din jocurile ei ciudate.

— E la fel de geloasă pe mine cum a fost pe Maggie. Nu-i place prietenia noastră. N-are încredere în ea.

— Bineînţeles. N-are încredere în ce nu înţelege. Cine are?

— Ce vrea să-nsemne asta?

Chris o privi.

— Las-o pe Tie în seama mea.

— Te crezi aşa de isteţ, spuse ea iritată, dar nu cred că

ştii cine pe cine controlează.

El o privi încruntat.

— Când e vorba de blestematele de femei, ştiu.

— Chiar ştii?

Era bravada unui puşti care nu făcea decât s-o provoace, să o întărâte. De ce nu putea el oare să vadă ceea ce se afla exact în faţa ochilor?

— Doamne, mă faci să mă simt tâmpit uneori, zise Chris. Forţa voinţei tale mă intimidează, mă hipnotizează, îşi frecă palmele de coapse. Când mă gândesc la femeile cu care am fost... şi cele pe care nici măcar nu le-am băgat în seamă. E un şir nesfârşit care înconjoară globul, doar pentru mine.

— Chris...

— Ne-am certat în legătură cu tine, eu şi Maggie. Presupun că din cauză că te vedeam altfel. Ochii lui părură să nu o mai vadă, era acum departe, în trecut. Ea observa ce se întâmpla, chiar dacă tu nu îţi dădeai seama. Nu, nu mă întrerupe. Nu am destul curaj ca să mai încep încă o dată. Scoase un oftat adânc, cutremurător. Ştiam că tu nu ai nici o idee despre asta şi am lăsat-o aşa deoarece am început să-mi dau seama că, în parte, de fapt, asta mă atrăgea. Voiam să fiu în preajma ta din ce în ce mai mult timp. Era prima dată când mi se întâmpla aşa ceva şi am fost şi eu luat prin surprindere. Adică, ştii, tu nu reacţionai ca toate celelalte. Îşi flutură mâna întinsă, într-un gest larg. Toate celelalte... Femeile... Tânjesc după putere – vor tot mai multă. Apoi şi-o compară cu a celorlalte: a mea e mai mare decât a ta. Ha! Dar cu tine am simţit pentru prima dată că... voiam să fiu cu tine. Mă sperie... încă mă sperie, într-un fel, pentru că nu înţeleg asta. Adică, nu simt ca şi cum aş vrea să fiu în pat cu tine tot timpul sau ceva în genul ăsta. Doar... ştii... să fiu cu tine. Ochii păreau să i se concentreze asupra spaţiului dintre ei. Am putea s-o facem chiar acum... ştii... acolo jos, lângă apă, unde nimeni nu...

— Chris, nu... îşi puse o mână pe braţul lui. Eu...

— Crezi că ceea ce i s-a întâmplat lui Nile o să mi se întâmple şi mie, nu-i aşa? Sigur. Văd asta în ochii tăi. Dar te înşeli. Sunt mulţi care s-au dus – ca Janis Joplin şi Jon, Jimi Hendrix şi Jim Morrison. Dar mai sunt şi alţii, ca Muddy

Waters şi Chuck Berry, care merg înainte şi nici nu s-au gândit la retragere sau la moarte; care nu ard doar până la trei’ş’trei de ani. Ei bine, eu sunt unul dintre aceştia. Eu n-o să mor… Ştiu ce se întâmplă – nu sunt un monstru…

— Nu. Daina se aplecă spre el, îl sărută pe obraz, apoi îi luă capul în mâini, mângâindu-l cu degetele sale lungi, prelungind intenţionat gestul. Nu, răsuflă ea. Nu eşti un monstru. Ştiu asta, Chris. Şi nu putu să continue, nu putu să-i spună: „Mi-e teamă pentru tine, mi-e teamă că Thais – ce?” Ştia că în privinţa aceasta el nu era puternic. Chiar dacă rezistase avansurilor ei în trecut, din cauza lui Jon şi în prezent – sau, mai exact, în trecutul imediat – din cauza lui Maggie. Dar acum… acum nu mai era nimeni care să stea între ei, nici măcar Nigel – de care, după cât se părea, Thais începuse să se cam plictisească.

Îl văzu urmărindu-i conturul părului care se umflase ca o pânză în vânt, scânteind în lumina care începea să se cearnă pe cer.

— Eu sunt un supravieţuitor, spuse Chris. Am trecut prin atâtea… toate războaiele blestemate de stradă de acasă. Mi-am spart capul de nu ştiu câte ori şi a doua zi am sărit iar la bătaie. Înţelegi ce spun?

Barca cu pânze albe gonea spre orizontul îndepărtat, unde marea părea întunecată, încă luptându-se cu rămăşiţele nopţii, subţire şi dreaptă ca lama ascuţită a unei săbii. Dainei îi părea o fiinţă puternică şi solitară, înspumând marginea lumii.

— În legătură cu patul, începu. Suntem prieteni, Chris…

— Prietenii pot să se culce împreună în acelaşi pat.

— Nu şi acolo de unde vin eu. Daina îi luă bărbia întorcându-i faţa către ea. Uită-te la mine. Noi avem altceva… ceva diferit. Şi tu… încerci să defineşti asta în aşa fel încât să o poţi înţelege. Îl privi în ochi. Nu asta e calea. Ştii doar; simţi şi tu. Nu-i nevoie să-ţi spun eu.

— Nu, spuse el. Ar fi doar mai puţin… înfricoşător în felul ăsta. Îi zâmbi, unul din acele zâmbete ale lui care înmuiau inimile şi umezeau chiloţii femeilor din întreaga lume. Şi am crezut că poţi să înveţi din orice. Dar imediat deveni serios. Ce este?

— Am descoperit ceva. N-am avut timp să vorbesc cu tine despre asta până acum, şi… ei bine, ca să-ţi spun adevărul, nu sunt sigură ce simt în legătură cu asta. Într-un minut aş fi putut să te strâng de gât şi în celălalt…

— Ai de gând să-mi spui odată despre ce este vorba?

— Maggie era drogată cu heroină, Chris. Cum a ajuns la asta?

— Cine-o fi fost, a venit şi a omorât-o – ştii cum a fost, nu?

— Termină cu rahatul ăsta. Ştiu.

— Ştii ce?

— Nu mă mai minţi!

Daina îi văzu tremurul din colţul gurii. Chris părea că nici nu mai respiră.

— Deci crezi că eu sunt vinovat, nu-i aşa? Ei bine, îmi convine. Eu sunt aici şi ea e…

— Ajunge! îl avertiză ea.

— Ce dracu’ te-a apucat să faci pe virtuoasa dintr-o dată? Cine te crezi? N-ai făcut niciodată ceva de care să-ţi pară rău mai târziu?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse ea imperturbabilă.

— Nu, la dracu’!

— Fie, las-o baltă! Daina îi întoarse spatele.

Vântul şuiera prin tufişurile pipernicite, peste zidul mare de beton, sufla înspre marea care foşnea liniştită.

— Nu cred că vrei să ştii, spuse el după o vreme – atât de încet încât ea îl rugă să repete.

— Nu, dacă e o altă minciună. Adică, ce rost are să fim împreună dacă ne minţim unul pe celălalt? Îi aruncă o privire. Şi „*Pavane*” a fost o minciună?

Ştia că l-a rănit şi îi părea bine.

— N-a fost minciună, Dain.

— Atunci nu mă minţi nici acum.

El dădu din cap.

— Bine. Ridică de jos o trestie tare şi uscată, bătând cu ea pământul în timp ce vorbea. Unul din lucrurile care o caracterizau era acea inocenţă pe care o avea… nu stupiditatea de genul hippy… nimic de felul acesta. Dar… eu trecusem prin toate astea şi ea nu. Am crezut că o pot

proteja de tot rahatul ăsta, înţelegi? Ochii lui erau rugători acum. Ea... eu n-am lăsat-o să afle nimic despre ce luam eu, am încercat cât de mult am putut. Nu voiam să ştie, să fie tentată. Râse, un sunet spart, aspru şi în felul său propriu, infinit de trist. Aşa că într-o zi am venit acasă şi am găsit seringile chiar acolo, pe masa din bucătărie... Una din prietenele ei... nici măcar n-o cunoşteam, a învăţat-o pe Maggie. Aruncă trestia, dar vântul care bătea acum dinspre mare i-o suflă înapoi, pe faţă. O luă de pe obraz şi o azvârli în spatele lor. Uite, aşa a fost, o blestemată ironie a sorţii. O târfă mică... Oftă. Ştii cât de jos a putut să decadă. Cu cariera ei nu se întâmpla nimic şi eu nu aveam timp... îşi apăsă palmele pe obraji, într-un gest disperat. Dar, oh, era slabă, Dain... era atât de slabă. Nu putea să reziste de una singură... avea nevoie de mine, de tine şi de o grămadă de alte persoane pe care presupun că nu le ştim nici unul din noi. Nu putea... niciodată fi reuşit Nu putea să reziste singură...

— De ce n-ai oprit-o, Chris? întrebase pe un ton destul de blând, totuşi întrebarea avea o notă acuzatoare.

— M-am gândit la asta, bineînţeles. Dar, uită-te ce fac eu. Cum puteam s-o opresc? M-aş fi simţit ca un căcănar să-i spun să se abţină, când eu o făceam încă...

— Aşa că ai lăsat-o, pur şi simplu, să continue. Ticălos egoist!

— Ce crezi că aş fi putut să fac? spuse el nenorocit. Am bătut-o atunci când am descoperit. Da, asta am făcut. Eram atât de înfuriat încât vedeam roşu în faţa ochilor. Am făcut-o înainte să-mi dau seama... Doamne! Eram la fel de băgat în rahat ca şi ea. Dar ştiam că ea o să continue orice i-aş spune eu... mai ales dacă i-aş spune eu să n-o mai facă, pentru că astfel exista ceva pe care să mi-l pună în cârcă, de care să se bucure când îi mergea prost şi se ura pe ea însăşi doar pentru că se trezea din somn dimineaţa.

— Cum se face că eu n-am ştiut nimic?

— Din cauză că te iubea prea mult. Ştia că, dacă ai afla, ai căuta o modalitatea s-o opreşti şi ea... Dain, ea nu voia să fie oprită.

— Cum poţi să spui asta?

— Pentru că, spuse el apropiindu-şi faţa de a ei, pentru că ştiu.

În cursa de întoarcere la Los Angeles era, ca de obicei, un aer uscat şi un praf microscopic care-ţi intra sub pleoape. Chiar şi clasa întâi, cu care călătorea Daina, era departe de confortul avionului particular al formaţiei *Heartbeats* – un *Learjet Longhorn* 50, cu care zburase la San Francisco. În timp ce privea Aeroportul Internaţional Los Angeles – a cărui imagine tremura din cauza vaporilor de sub aripa argintie scânteietoare – şi culorile

— Estompate, uleioase ale palmierilor, se gândea la avionul spaţios ce avea imprimată pe părţile laterale ale fuselajului emblema grupului – o chitară.

Bineînţeles că întreţinerea lui era extraordinar de costisitoare, dar avea tot ceea ce poate alunga oboseala şi plictiseala turneelor lungi. Cu Longhorn-ul, formaţia putea să-şi instaleze un cartier general în New York, de exemplu, pe durata concertelor date în nord-est, în Atlanta pentru sud şi sud-est şi în San Francisco pentru vest.

Daina se lăsă pe spate şi închise ochii. Se gândi la discuţia lungă şi istovitoare pe care o avuseseră la poliţie. Găsea ciudat faptul că incidentul de la Lovels Liquid fusese trecut pe planul al doilea de moartea lui Nile. O ştire nu este niciodată cu adevărat senzaţională, dacă nu este nimeni rănit sau ucis; atunci vulturii încep să dea târcoale – aşa cum făcuseră la înmormântarea lui Maggie.

Se cutremură în timp ce în minte îi revenea imaginea acelui tip bărbos şi zâmbitor. Silka îl predase la poliţie şi cu asta cazul fusese închis.

Şi Chris? Deşi pe moment fusese zguduit, îşi ştersese apoi incidentul din minte. „Se pare că e obiceiul pământului”, îi spusese Chris atunci, în dimineaţa aceea la Sousalito.

Deschise ochii şi privi afară prin hublou. Nu îi plăcea să vadă Los Angeles-ul astfel, era atât de aproape de oraş încât i se părea că avionul şterge acoperişurile; casele plate, şir după şir, îi aminteau de un Levittown gigantic care se întindea ca o boală molipsitoare, înghiţind verdele

copacilor şi cafeniul drumurilor prăfoase. De asemenea, nu-i plăceau nici decolările şi nici aterizările... îşi simţi urechile înfundate şi deodată, avionul icni din încheieturi, se auzi un scrâşnet metalic, ascuţit şi apoi fură jos, rulând pe pistă.

Simţi cum cineva se apleca deasupra ei şi recunoscătoare, deschise ochii. O tânără stewardesă cu un păr şaten, strălucitor şi buze lucioase, roz, îi zâmbea.

— Dacă sunteţi amabilă să rămâneţi pe loc, *Miss* Whitney. Vor opri la terminalul auxiliar, unde oamenii dumneavoastră au aranjat o conferinţă de presă. Bagajul dumneavoastră va fi dus direct la maşină. Îi zâmbi din nou. Vă mulţumesc că aţi zburat cu noi.

Daina fu singura care coborî la prima oprire a avionului. Acesta avea să se întoarcă la clădirea principală a aeroportului pentru a debarca restul pasagerilor.

Beryl, arătând splendid în nuanţa de şifon verde pe care doar ea o putea purta cu succes, o luă pe Daina de mână.

— Suntem atât de bucuroşi că ai acceptat toată chestia asta cu presa, îi spuse, veselă. Sinceră să fiu, nu ştiam la ce să mă aştept când te-am sunat. O conduse pe Daina de-a lungul unui coridor înţesat cu personalul aeroportului şi poliţişti în uniformă. Primele rapoarte au fost destul de vagi, după cum îţi poţi imagina. Cercetă dintr-o privire chipul Dainei. Probabil că a fost îngrozitor.

„Da”, gândi Daina. „A fost, într-adevăr, îngrozitor. Dar în mai multe sensuri decât vei afla tu vreodată.”

— Poate ţi se va părea că nu înţeleg prin ce ai trecut, îi spunea Beryl acum, dar dacă stai să te gândeşti, în fiecare zi se petrec tragedii în jurul nostru. Şi dacă te gândeşti şi mai bine, suntem cu toţii vinovaţi într-un fel că facem un capital din asta. De ce nu? Este o dorinţă omenească, firească. Nici unul dintre noi nu este înger, ia urma urmei.

Se zăreau lumini puternice la capătul tunelului şi se auzea o învălmăşeală de voci omeneşti care păreau să vorbească toate deodată.

— Ah, uite că am ajuns! spuse Beryl, escortând-o pe Daina în sala de conferinţă, unde bliţurile izbucniră imediat. Camerele reţelelor de televiziune începuseră să funcţioneze, în timp ce reporterii făceau comentarii în

şoaptă.

— M-am gândit să-ţi pregătesc un text, îi şopti Beryl. Dar Rubens a spus că nu e nevoie, că o să ştii tu ce să spui.

La drept vorbind, Daina nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ce o să spună. Când urcă treptele de lemn ale podiumului avea mintea goală.

Dar imediat ce mulţimea de ziarişti se potoli, ştiu că totul va merge bine. O văzu pe Lorna Dieter de la *KNXT* şi văzu în ochii comentatoarei ceva ce nu observase înainte. Şi în timp ce privirea i se muta de la un reporter la altul, descoperi acea expresie iar şi iar, multiplicată, oglindită, crescând până ce se simţi cuprinsă de o senzaţie ciudată. O melodie răsună în adâncul ei. Înăuntru, creştea căldura. Melodia avea versuri. Şi se simţi plină de putere, în timp ce auzea cuvintele în minte:

Toţi ochii pe care i-ai hipnotizat
Dansează
În ritmul bătăii inimii tale.

Ştia ce avea să spună şi de ce trebuia să o spună. Se gândi la Baba, zăcând în balta propriului sânge în timp ce pisicile indiferente stăteau de pază pe hol, dincolo de uşă; se gândi la Meyer cu faţa apăsată pe sârma ghimpată a lagărului morţii, visând la ziua în care va fi liber; şi se gândi [a temniţa îngropată adânc în pământul cu miros infect. Începu să vorbească.

— Când eram foarte tânără, spuse, am aflat valoarea vieţii omeneşti. Nu pot pretinde că l-am cunoscut bine pe Nile Valentine, sau de multă vreme. De fapt, Chris Kerr mi l-a prezentat zilele trecute. Dar aşa cum ajungi să cunoşti o altă persoană într-o noapte de zbor de la o destinaţie la alta Nile Valentine mi-a spus unele lucruri pe care poate nu le-a mai dezvăluit nimănui.

Îl cunoaşteţi cu toţii ca pe un muzician de talent, extraordinar şi cu o nesfârşită poftă de viaţă, iar în final, tocmai această poftă a fost cea care l-a distrus. Dar eu am întrezărit o altă parte a lui, pe care cred că a încercat să o ascundă de voi toţi. Era o parte foarte umană şi acestei părţi îi veţi simţi cel mai mult lipsa.

— *Miss* Whitney, strigă cineva, este adevărat că Nile

Valentine a murit din cauza unei supradoze de drog?

— Cred, spuse Daina prudentă, că veţi avea răspunsul la această întrebare atunci când medicul legist îşi va face public raportul.

— Dar nu este adevărat, insistă aceeaşi voce, că diferiţi membri ai formaţiei *The Heartbeats* fac mereu tot felul de orgii la care se consumă droguri puternice?

— Citim cu toţii aceleaşi ziare, răspunse Daina deranjată. Zâmbi. Cu excepţia acelora dintre noi care au patima televizorului. Râsetele dădură ocol sălii.

— Dar dumneata? Ce droguri[4] iei?

Daina se aplecă înspre ei, zâmbind.

— Penicilină, când îmi recomandă doctorul; altfel, vitamine şi fier. Din nou râsete.

— *Miss* Whitney, odată ce studioul evită să facă vreo dezvăluire în legătură cu acest subiect, poate că aţi vrea să comentaţi evoluţia dumneavoastră în *Heather Duell*? Aceasta era o altă voce.

— Filmul este visul oricărei actriţe. A lucra cu Marion Clarke este ca şi cum te-ai afla în rai. Alte râsete. Dar, serios vorbind, motivul pentru care vi se comunică foarte puţin despre mersul acestui film este acela că totul merge perfect şi le e teamă ca publicitatea să nu le aducă ghinion. Aşteptă o clipă. Ştiţi cu toţii cât de superstiţioşi sunt cei din conducerea studiourilor. Zâmbi, alăturându-se râsetelor din sală.

Cât timp fusese plecată, un afiş nou îl înlocuise pe cel care prezenta noul film al lui Redford. Beryl conduse de-a lungul bulevardului Sunset cât putu de încet, pentru a-i da Dainei cât mai mult timp posibil să vadă totul.

Nu era un afiş obişnuit. Consta din două capete gigantice. În stânga era o femeie frumoasă cu păr lung de culoarea mierii şi ochi violeţi, uşor depărtaţi. Buzele roz îi erau întredeschise, ca şi cum tocmai şoptea iubitului o vorbă de dragoste. În expresia ei era un fel de inocenţă

[4] Joc de cuvinte în limba engleză: drug = drog, medicament (n.tr.)

cuceritoare.

În curbura gâtului era un alt chip. Această femeie avea buzele strânse şi o expresie dură. Privirea ei părea să străpungă ceaţa uşoară a Hollywoodului, ca şi cum ar fi putut privi mai departe şi cu mai multă claritate decât oricine altcineva. Avea un aer hotărât, care trăda o voinţă puternică.

Amândouă femeile erau Daina. Sau, mai precis, Heather Duell.

— Dumnezeule! spuse Daina. A cui a fost ideea?

Beryl se încruntă, claxonând o fată blondă îmbrăcată în tricou şi pantaloni scurţi, care traversa bulevardul pe o pereche de patine cu rotile.

— Ce contează? Nu-ţi place?

— Este extraordinar! Daina îşi lungi gâtul scoţând capul pe fereastra maşinii, Dar nu credeam să fie cineva la studio cu atâta imaginaţie.

— Nici nu e. Rubens l-a pus pe Sam Emshweiler să-l facă. E un creator independent… un tip de milioane. Călcă pe acceleraţie trecând printr-o intersecţie în ultima clipă, înainte ca semaforul să se schimbe în roşu. El e geniul care l-a scos până la urmă pe Rubens din belea, lansând *Moby Dick* atât de spectaculos.

— Îmi amintesc bine. A fost incredibil.

Beryl încuviinţă.

— Dar neconvenţional. Rubens a trebuit să-l hărţuiască pe Beillmann până când studioul i-a autorizat modificările. Toţi devin foarte nervoşi când ceva iese în afara procedurii standard.

— Ce-a făcut?

Beryl nu se putu abţine să nu râdă. Îi aruncă Dainei o privire.

— L-a spus lui Beillmann că trebuie să refacă primele două bobine de film. Bineînţeles că Beillmann nu l-a crezut, aşa că l-a sunat pe Marion care a confirmat. Beillmann s-a făcut alb ea varul, fiindcă în contractul lui Rubens cu studioul, *ei* sunt răspunzători pentru lungimea de înlocuire. Daina se întrebă cine. introdusese clauza aceasta, Schuyler sau Rubens. În orice caz, în după amiaza aceea totul s-a pus

la punct. N-am vrut să-ţi spunem ca să nu-ţi stricăm surpriza.

Beryl părăsi Sunset, intrând cu viteză mică în Bel Air.

— Rubens a avut dreptate. Ai făcut o treabă grozavă. Era atât de mult respect în vocea ei, încât Daina se întoarse ca s-o privească. Beryl n-ar fi câştigat niciodată un concurs de frumuseţe, dar avea alte calităţi care valorau mult mai mult decât o faţă frumoasă. „Cel puţin pentru mine”, îşi spuse Daina.

Râse.

— N-ai avut încredere în mine, Beryl?

— Încrederea, spuse cealaltă femeie, nu îşi găseşte loc în oraşul acesta.

Daina găsi remarcabilă abilitatea cu care Beryl evitase capcana. Dacă ar fi răspuns *da*, ar fi însemnat că e mincinoasă; un *nu* ar fi fost destul de jignitor.

— Dar îl cunosc pe Rubens, îi spunea acum Dainei şi am încredere în judecata lui.

— Nu s-a înşelat niciodată?

— Doar în privinţa nevestei, spuse Beryl tăios, în timp ce intra pe aleea lungă.

La apropierea lor, Maria deschise uşa şi Daina îi dădu cheile de la portbagajul maşinii.

— Ar fi bine să speli toate hainele, Maria, sau să le trimiţi la curăţătorie.

— Rubens a vorbit cu tine despre Dory Spengler? întrebă Beryl în timp ce străbătea holul spre camera de zi. Daina încuviinţă şi Beryl oftă. Ştii, ar fi cu mult mai uşor pentru toată lumea dacă, pur şi simplu, i-ai da drumul lui Monty. Atunci am putea…

— Am discutat deja toate astea cu Rubens. Vocea Dainei era tăioasă ca lama unui cuţit. N-am intenţia să o iau de la capăt cu tine.

Beryl bătu puţin în retragere.

— N-am vrut să spun decât că ne-ai pus într-o poziţie destul de jenantă, aducându-l pe Dory în timp ce încă îl mai plăteşti pe Monty.

— După câte înţeleg, acesta este unul din lucrurile pentru care eşti plătită – să le descurci, spuse Daina. Aşteptă să

vadă dacă cealaltă femeie argumentează. Dar când văzu că Beryl nu răspunde, Daina continuă: Este singurul mod în care voi lucra.

— L-aş putea expedia dacă nu vrei să…

Daina făcu un gest cu mâna.

— De ce? Dă-mi doar câteva minute să-mi pun un costum de baie, apoi adu-l la bazin. Vreau să înot puţin şi putem să discutăm acolo. Oh, Beryl, când se întoarce Maria roag-o să ne pregătească prânzul. Ceva rece şi uşor, bine?

Dory Spengler era mai tânăr decât se aşteptase ea. Avea un bronz puternic care peste şase sau şapte ani avea să-i brăzdeze linii adânci pe faţă. În colţurile ochilor căprui, luminoşi, i se strângeau deja riduri fine. Avea un fel cercetător în care te privea, rece şi calm. În oraş avea reputaţia unui om interesant. Atâta vreme cât erai în top, era prietenul tău, dar odată ce coborai din vârf, se spunea că avea memoria scurtă.

Era îmbrăcat într-un costum de pânză de culoare deschisă şi o cămaşă albă, deschisă la guler. Purta un lanţ subţire de aur în jurul gâtului, pe jumătate ascuns de păr.

— Daina Whitney, spuse Beryl, acesta este Dory Spengler.

Gura lui se întredeschise într-un zâmbet.

— Îmi face plăcere să te cunosc, *Miss* Whitney. Îşi ţinea mâinile la spate. Sunt un mare admirator al tău. Nu pot să-mi imaginez cum ce nu ne-am întâlnit până acum. Din păcate, eram plecat din oraş când a dat Beryl petrecerea.

Daina nu spuse nimic, gândindu-se la Monty.

Ochii lui Beryl se plimbau de la unul la celălalt şi îşi drese vocea. Tăcerea deveni jenantă.

— Îmi pare rău, Dory…

Spengler îi făcu semn să tacă. O privea pe Daina drept în faţă.

— Înţeleg că această situaţie este cumva, hm, unică. S-ar putea ca domnişoarei Whitney să-i ia ceva timp până ce mă va accepta – cu siguranţă, până mă va cunoaşte. Lucrul acesta nu mă deranjează. Se duse înspre bazin. Putem sta de vorbă în timp ce înoţi. Bine?

Daina îl cântări cu privirea înainte de a sări în apă.

Spengler aşteptă ca ea să termine şase ture de bazin până să mai spună altceva.

Daina îşi înălţă capul scuturându-l energic, încercând să scape de apa care-i intrase în ochi.

— Ce-ai spus?

Spengler se ghemui alături de ea.

— Am spus că tocmai m-am întors din Pacificul de Sud. Am avut o întâlnire cu Brando.

Daina îşi puse coatele pe marginea bazinului.

— Brando? îşi ridică părul de pe faţă. Pe umerii aurii i se rostogoleau picături de apă. Credeam că nu are un impresar.

— Nu are. Nu oficial, în orice caz. Nu este neapărat necesar, înţelegi? Mă duc acolo doar atunci când este ceva special de discutat.

Beryl nu se mai putu abţine.

— Dory i-a arătat lui Brando câteva selecţiuni din ceea ce avem până acum la *Heather Duell*.

— Poftim? Nici măcar eu nu le-am văzut.

— Ştiu. Beryl zâmbi. Şi dacă studioul ar afla, ne-ar jupui de vii. Nici ei n-au văzut încă nimic.

— L-am dus şi o casetă cu *Regina Red*, spuse Spengler.

Daina îşi simţi inima în gât.

— De ce? Nu, stai! Se ridică din bazin şi se aşeză lângă Spengler. OK, acum vreau să ştiu tot. Cum i s-a părut?

— Nu i-a plăcut. Dar… crede că tu eşti o actriţă mare. Pentru că veni vorba, trebuie să-ţi spun că *Heather Duell* este senzaţional, judecând după ce-am văzut.

— Asta-i ceea ce a spus Brando?

— Ei, el e un pic mai… excentric. I-a plăcut.

— E grozav, dar la ce foloseşte?

Beryl îşi trase un scaun alături şi îşi lăsă trupul masiv pe el.

— Dory se ocupă de un proiect pentru Rubens. Ceva care va fi foarte special. Nu-i aşa, Dory?

— Da. Ochii i se aprinseră. Avem un scenariu al lui Robert Town după care Coppola umblă înnebunit. De fapt, e atât de înnebunit, încât a acceptat să îl regizeze şi să îl producă în colaborare cu Rubens. Dar a fost o problemă.

— Ştii cum e Francis. Totul trebuie să fie perfect înainte de a se apuca de lucru. A insistat pentru două lucruri. Unul a fost acela ca Brando să joace în rolul principal masculin.

L-am dat scenariul lui Brando, spuse Dory. L-a plăcut, i-a plăcut foarte mult... a vrut câteva modificări – ridică resemnat din umeri – dar aşa face el întotdeauna. Va fi primul lui rol cu adevărat mare de la *Naşul*. E pe ecran în nouă zecimi din film.

Cu coada ochiului, Daina o văzu pe Maria apărând din casă cu o tavă enormă încărcată cu sandviciuri şi *pina coladas.* Îşi îngustă ochii, orbită de soarele puternic.

— Spuneai că sunt două lucruri pe care le vrea Coppola. Primul a fost Brando...

— Şi al doilea, spuse Beryl, eşti tu.

— Tu! Emouleur! spuse Fessi. Lasă vorba şi vino să-l scoţi p-ăsta de-aici. Începe să împută locul.

Heather încă se ţinea de James. Emouleur traversă camera şi o bătu pe umăr.

— Îmi pare rău, doamnă. Mi s-a dat un ordin.

Heather nu se mişcă.

— Doamnă, spuse Emouleur ceva mai energic, soţul dumneavoastră e mort. Nu e nici o îndoială. Trebuie să-l lăsaţi acum. Degetele i se mişcară de-a lungul umărului ei.

— Scoate-l dracului odată de-aici! se răsti Fessi. Emouleur începu să o tragă de braţ.

— Pleacă de lângă mine, spuse Heather.

— Doamnă, vă rog...

— Am zis să pleci! Îl îmbrăţişă pe James şi mai strâns.

— Acum! ţipă Fessi. Avansă înspre tânărul francez.

Faţa lui Emouleur trăda teama. O luă pe Heather şi o trase de lângă James. Ea se ridică în picioare. Părea destul de liniştită, de înţelegătoare.

— Bine, acum...

Heather se răsuci, îl lovi cu putere pe ataşat peste faţă. Acesta ridică o mână şi se dădu un pas înapoi.

— Ajunge! zbieră Fessi. Am crezut că eşti destul de bărbat ca să te descurci. Acum va trebui să mă ocup eu de asta. Un zâmbet mic îi juca în colţurile gurii cu buze groase.

De când aştept. I se adresă lui Heather. De-abia aşteptam să faci aşa ceva…

Heather lovi la întâmplare, înfigându-şi pumnul în partea laterală a gâtului lui Fessi. Fessi se poticni surprins şi căzu în genunchi. Clipi din ochi, apoi înghiţi în sec. Capul i se clătină dintr-o parte în alta. Îşi şterse ochii.

— Nu e carne moartă, spuse Heather uitându-se în jos la el, ca să fie mâncată de cei ca tine.

Fără să ridice privirea, Fessi îşi apucă pistolul mitralieră. De pe buze îi ieşi un mârâit ameninţător şi Heather văzu ţeava armei îndreptată spre ea. Nu se clinti.

Dintr-un pas, El-Kalaam era între ei. Lovi cu vârful cizmei. AKM-ul se declanşă, împroşcând o ploaie inofensivă de gloanţe pe peretele îndepărtat. Aerul se umplu de tencuială şi praf.

— N-o să-i faci şi ei ce i-ai făcut celeilalte, spuse El-Kalaam rece. Scoate-ţi gândul ăsta din minte. Nu poţi s-o ai. Avem treabă de făcut. Numai la asta trebuie să te gândeşti. Ochii li se întâlniră. El-Kalaam îl împinse pe Fessi cu piciorul. Acum scoală-te şi du-te să vezi dacă Haddam şi-a făcut treaba. Anunţă-mă când israelienii au ridicat cadavrul lui Bock.

Fessi se ridică. Nu se uită la El-Kalaam, ci la Heather.

— Ar trebui s-o ucizi acum, spuse. Ar fi mai bine pentru toţi. Se duse la uşa de la intrare şi o închise în urma sa.

El-Kalaam veni lângă Heather şi o privi drept în ochi.

— Poate că Fessi are dreptate în legătură cu tine. Eşti o amatoare, dar o amatoare-periculoasă. Probabil că *ar trebui* să te ucid acum.

— Dă-i drumul, îi spuse Heather. Împuşcă-mă. O să arăţi la toată lumea, odată pentru totdeauna, cine eşti, de fapt. Scuipă ia picioarele lui.

— Fessi l-a împuşcat pe bărbatul ei, spuse Rita. La ce altceva te-ai putea aştepta de la ea?

El-Kalaam îşi luă mâna de pe patul armei.

— Eu ştiu ce eşti tu, îi spuse. Dar tu nu ştii nimic despre mine.

— Ştiu suficient. Avem amândoi aceeaşi pasiune. Suntem amândoi vânători, corect? Tu ai mers pe drumul tău şi eu pe

al meu. Dar încă eşti curios în legătură cu elementul care ne leagă.

— Nu ne leagă nimic, spuse El-Kalaam cu o oarecare înflăcărare.

Heather îi zâmbi uşor.

— Ai avut dreptate în legătură cu soţul meu. Ca şi tine, a fost un profesionist. Sunteţi două feţe ale aceleiaşi monede. Întuneric şi lumină. Cât de diferiţi pot fi doi oameni! Dar el te-a ghicit, El-Kalaam. Ştia ce reprezinţi tu. Ştia că trebuie să fii oprit.

— Ei bine, n-o să mai aibă ocazia, nu-i aşa? Şi-a irosit şansa asta când s-a băgat în faţa pistolului lui Fessi. Cât de firavă a fost şansa aceasta! El s-a dus şi tu eşti aici.

— Da, spuse Heather. Sunt aici.

— Uite ce-i, nu vreau să îţi faci griji, Daina, îi spuse doctoriţa. Era o femeie masivă, cu o siluetă asemănătoare Brigittei Nielsen. Ai făcut doar prea multe şi prea repede.

O privi pe Daina peste ramele ochelarilor în formă de semilună. Purta un halat alb enorm peste un pulover de mohair şi o fustă de tweed. O new-yorkeză dezrădăcinată, încă în conflict cu mediul înconjurător, deşi se afla în Los Angeles de mai bine de şase ani. Probabil că se făcea leoarcă de transpiraţie pe drumul dintre cabinetul cu aer condiţionat şi până la Mercedesul cu aer condiţionat, se gândea Daina. N-avea chef de prelegeri şi nu era nici o îndoială că Marjorie tocmai era pe punctul să-i servească una.

— Ştii, continuă doctoriţa, cel mai bun lucru pentru tine ar fi o vacanţă de două-trei săptămâni în Caraibe. Chiar acum. Se juca cu stiloul ei, învârtindu-l între degete. Am mai văzut simptomele acestea.

Daina suspină.

— Ştiu toate astea.

— Atunci care-i problema?

— Mă descurc eu şi aşa.

Marjorie încuviinţă cu o mişcare din cap, apoi îşi trecu o mână prin părul vopsit în culoarea castanelor.

— Toţi cred că se descurcă. Nici o problemă. Între timp,

cineva îi pândeşte pe la spate cu un ciocan şi când nu sunt atenţi, poc!

— Problema este, spuse Daina aplecându-se spre ea, că trebuie să termin filmul şi apoi am un alt proiect. Nu e momentul potrivit pentru o vacanţă.

Marjorie zâmbi dezarmant.

— Asta o să spui şi după ce o să te prăbuşeşti şi o să fiu nevoită să te examinez din nou? „Nu e momentul potrivit”?

— Probabil că atunci n-o să mai spun nimic.

Marjorie bătu cu vârful stiloului în sugativa aşezată pe biroul acoperit cu postav verde.

— Uite ce-i, toate glumele astea sunt foarte drăguţe, dar adevărul este că…

— Oh, Doamne!

— *Adevărul este*, se aplecă spre Daina, vrând să sublinieze fiecare cuvânt, că ţi-ai neglijat organismul. Ştii că organismul uman este un mecanism minunat, adaptabil aproape la infinit – poate să îndure o mulţime de pedepse. Dar nu fără anumite consecinţe. Unele sunt cu bătaie lungă, altele – în funcţie de severitatea abuzului – devin cronice. Stiloul îşi opri ciocănitul şi Marjorie îşi scoase ochelarii. Îi aşeză cu grijă jos, lângă stiloul de aur, pe sugativă. În spatele ei un ceas digital, aflat sub un Dali mic, semnat, marca trecerea minutelor. Înţelegi implicaţiile spuselor mele? Pe neaşteptate, vocea i se înmuie. La-o doar mai uşor, asta-i tot. Încearcă să te odihneşti mai mult. Cantitatea de vitamine din corpul tău este scăzută şi eşti în pragul anemiei.

— Iau o grămadă de fier, spuse Daina, gândindu-se la conferinţa de presă.

— Suplimentele sun foarte bune, spuse Marjorie. Dar asta-i tot ce sunt. Suplimente. Ceea ce îţi trebuie cu adevărat este o vacanţă de două săptămâni la soare, lângă mare şi aproximativ şase luni în care să dormi cel puţin opt ore pe noapte.

Daina se ridică în picioare.

— Imediat ce termin filmările…

— Eu n-aş aştepta atât de mult în locul tău, spuse Marjorie. Vorbesc serios. Începu să mâzgălească pe un

formular de reţetă.

— Ce îmi dai?

— Doar nişte hidroxid cloral. Este un sedativ blând pentru…

— Ştiu pentru ce este şi nu vreau să iau! spuse Daina aprinsă.

— Ai nevoie de ceva care să te ajute să răzbeşti…

— O să răzbesc *singură* în următoarele şase săptămâni, Marjorie! Mulţumesc foarte mult.

Afară, în sala de aşteptare, Monty stătea stingher printre doamnele elegante din Beverly Hills, cu nurci pe umerii bronzaţi.

— Daina! o strigă neliniştit. Eşti bine? Am tot încercat să dau de tine de când am auzit de conferinţa aceea de presă. Tensiunea îi adâncea ridurile de pe faţa obosită şi sub bronz, părea palid. De ce nu mi s-a spus nimic despre asta? Ştiu cum interpretează presa aceste lucruri şi tu trebuie să fi fost întoarsă pe dos deja, cu omul acela care ţi-a murit practic în braţe. Se luă după ea. Dar ar fi trebuit să-mi spui şi mie unde te duci, ştii. Te-aş fi sfătuit să n-o faci. Nu mi-au plăcut niciodată cântăreţii ăştia şi mediul lor…

— Monty…

— Bine! Bine! Ştiu că nu-ţi place când aduc subiectul ăsta în discuţie. Foarte bine. Sunt doar îngrijorat pentru tine. Îşi ridică mâinile. Uit uneori. Oricum – ridică din umeri – nu te-am văzut de atâta vreme, că am şi uitat ce-ţi place şi ce nu. Se întoarse^ brusc către ea. Nu-mi place ce se petrece pe platou. Întâi că Beillmann este mereu ocupat cu şedinţele şi nu-mi poate răspunde la telefon, sau cel puţin aşa-mi zice secretara. Apoi, azi dimineaţă, când am încercat să intru în studio ca să te văd, mi s-a spus că numele meu nu mai e pe listă. Daina, ce se întâmplă?

Ea îl luă de braţ şi îl conduse spre uşă. Se uită în ochii lui încercănaţi.

— Îmi pare rău că nu te-am mai sunat, Monty, eu…

— Ah, lasă asta! Mâna i se ridică uşor, dar apoi îi căzu. Cine ţine cont de asta – suntem doar prieteni. Spune-mi, ce-a zis doctoriţa?

Se opriră pe trotuar. Pe partea cealaltă a şoselei, lumina

orbitoare a soarelui făcea să lucească faţada de sticlă a restaurantului The Breadwinner. Înăuntru, femei frumoase îmbrăcate în haine luxoase stăteau la rând ca să-şi primească porţiile uriaşe de salată de *tofu*[5] şi *mung*[6], vorbind între ele despre plimbarea de dimineaţă.

Daina îi zâmbi.

— Sunt bine, Monty, zău. Doar că Marion ne munceşte ca dracu', asta-i tot.

— Şi Beryl? Şi ea te munceşte din greu?

— Destul.

Pentru o clipă, între ei se lăsă tăcerea.

— Ar fi trebuit să-mi spună şi mie cineva despre asta.

— L-am spus lui Rubens că ar fi trebuit să…

— La dracu' cu Rubens! *Tu* trebuia să îmi spui.

Ea îşi întoarse privirile, dar el veni din nou în faţa ei. Îi ridică bărbia.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Daina?

Ea nu răspunse.

Ridică privirea şi văzu un fel de sfidare ciudată în ochii lui, o expresie pe care nu o putea descifra. Totuşi îi umplea inima de gheaţă; mintea îi era plină de silă faţă de sine. De ce?

— Vreau să aud de pe buzele tale, spuse Monty.

Faţa i se înroşise şi pentru o clipă, Monty nu mai părea obosit, iar Daina se gândi; „Rubens se înşeală; toţi se înşeală. Nu e bătrân; nu este obosit. Este exact aşa cum a fost când m-a cules de pe trotuarul necruţător al acestui oraş, acum cinci ani".

— Vreau să te aud pe tine spunând ceea ce îmi şopteşte toată lumea la ureche de o săptămână încoace.

— Ce anume? Dar stomacul deja i se strânsese şi vocea îi slăbise.

— Că m-ai dat afară şi l-ai luat pe Dory Spengler.

Deodată, Daina înţelese acea expresie din ochii lui. Era scârba faţă de trădare. Propria ei trădare faţă de el. „Oh, Doamne", îşi spuse. „Nu. Tocmai împotriva acestui lucru am

[5] tofu – preparat culinar de origine japoneză cu soia şi lapte, (n. red.)

[6] mung – un tip de fasole, originară din Asia (n. red.)

luptat”.

— Monty, nu e deloc ceea ce crezi.

— Deci l-ai luat! O notă stranie de triumf răsună în vocea lui, îndepărtându-l de ea.

Daina făcu un pas către el şi-şi întinse mâna, vrând să-l ia de braţ.

— N-aş lăsa pe nimeni să se amestece…

Dar faţa lui Monty, golită de sânge, se acoperise cu pete. Încercă să strige la ea şi se prinse cu mâinile de piept în acelaşi timp.

— Daina, tu…! Tu…!

Dar Daina nu află niciodată ce voise el să-i spună.

În ambulanţă, gonind pe Little Santa Monica şi apoi Beverly Boulevard către Centrul Medical Cedars – Sinai, Marjorie atinse pielea cenuşie a pieptului lui, acolo unde îi desfăcuse cămaşa. Ascultă din nou cu stetoscopul. Ridicându-şi capul, făcu un gest scurt către asistentul medical care îi însoţea. Acesta luă masca de oxigen de pe faţa împietrită a lui Monty.

— I s-a oprit inima, îi spuse Dainei. Stetoscopul clincăni când Marjorie îl dădu de-o parte. Nu mai putem face nimic pentru el.

Capitolul 9

Pentru o vreme, nu făcu absolut nimic. Pierdu orice contact cu lumea. Poate doar pentru câteva zile, poate pentru o perioadă mai lungă de timp. Nu ştiu niciodată cu adevărat, fiind conştientă doar de faptul că nu se mai ducea la şcoală, ci la cinematograful Dale, stând la acelaşi film de dimineaţă până seara, zi după zi. Monotonia era reconfortantă, deoarece i se părea că era singurul lucru pe care putea conta acum.

După moartea lui Baba se întorsese la *Nova* încercând să-i găsească pe paznicii înarmaţi – Rooster şi Tony cel mare cu fotografiile sale de familie, deşi numele lor îi

piereau cu repeziciune din minte ca şi cum ar fi fost vechi tovarăşi de joacă imaginari – ca să o ajute să îl răzbune.

Şi totuşi acum, poate chiar fără să-şi dea seama, îi ura pe aceşti oameni la fel de mult ca pe Ocasio, pentru că nu avuseseră decenţa să rămână în viaţă atunci când ea

— Şi Baba – aveau nevoie mai mult de ei. Dacă îl iubiseră pe Baba şi deci şi pe ea, ar fi fost acum aici, în loc să fie la morgă.

„Eu sunt singura care te-am iubit, Baba”, îşi spuse. Şi deodată nu mai putu vedea actorii de pe ecran. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi izbucni în hohote de plâns.

Până la urmă, schimbarea scenei o determină să plece. Nu mai putea suporta o altă secvenţă în aceeaşi ordine pe care, în disperarea şi furia ei şi-o imprimase cu precizie în minte în acest mic univers întunecat.

Afară, pe strada aglomerată, se opri nehotărâtă, până când o femeie cu pielea ca de ciocolată trecu pe lângă ea şi fără să ştie de ce, o altă faţă neagră îi veni în minte. Atunci ştiu unde trebuia să se ducă.

Direct spre strada din Harlem unde era restaurantul în care Baba o dusese în acea primă seară, în acelaşi loc unde fuseseră martorii acelui dans fantomatic, acolo unde era o prăvălie cu leacuri şi farmece vrăjitoreşti a cărei patroană era o femeie neagră ca smoala, cu şolduri mari şi un fund enorm, cu obraji plini, lucioşi şi ochi ce păreau să arunce scântei.

Când Daina ajunse în faţa prăvăliei, aceasta era încă închisă şi fu silită să aştepte pe trotuar privind vitrina prăfuită în care erau expuse tot felul de fetişuri şi păpuşi *voodoo*[7] ciudat modelate. Toate aveau eticheta *Made în Haiti* – ca şi cum asta ar fi fost garanţia autenticităţii.

Tresări când o umbră se trezi la viaţă printre obiectele din vitrină. O pereche de ochi galbeni-verzui veni spre ea şi când razele soarelui îi luminară, Daina le desluşi irisurile crestate, de felină. Pisica îşi frecă partea laterală a capului de geam. Corpul i se undui şi apoi dispăru în întunericul prăfuit al magazinului.

[7] Voodoo – religie politeistă africană, practicată şi de negrii din S.U.A.

— Bună, pisicuţo, şopti Daina.

— Pe mine mă aştepţi, copilă?

Daina tresări. Se întoarse şi o văzu pe femeia grasă care era proprietara prăvăliei. Stropii de transpiraţie de pe pielea ei întunecată sclipeau ca nişte diamante. Avea o voce melodioasă, o cadenţă caldă pe care Daina o asocia negrilor din Insule. Străină, dar familiară.

Femeia grasă se mişcă şi toate brăţările late şi subţiri de pe braţul ei amplu zornăiră când începu să caute în poşetă. Scoase un inel argintiu cu câteva chei şi introduse două, una după alta, în broaştele din uşa de la intrare a magazinului!

— Intră, copilă, îi spuse. Strada nu-i un loc potrivit pentru tine.

Daina intră prudentă în prăvălie, adulmecând amestecul de mirosuri care o asaltară. Ceva îi atinse pantalonii şi se uită în jos. Pisica se încolăcise între picioarele ei.

— Veneai aici cu bărbatul acela mare, nu-i aşa, copilă?

— Baba. Daina aproape că se înăbuşi rostindu-i numele.

— Ah, Baba, spuse femeia grasă. Nu i-am ştiut niciodată numele. Îşi lăsă geanta jos pe tejghea şi îşi scoase haina imensă. Nu l-am mai văzut pe aici. Se întoarse s-o privească pe Daina în timp ce îşi agăţa haina în cuier. Ai venit pentru un pic de poţiune de dragoste, copilă? V-aţi certat sau…

— A murit.

— A murit? Ochii femeii grase se. Rotunjiră. Dumnezeule, copilă! Îmi pare grozav de rău. Se aplecă puţin, aruncând o privire spre chipul Dainei în timp ce trecea după tejghea. Ei bine, spune-i lui Lise-Marie cu ce te poate ajuta.

— Vreau, spuse Daina, ceva puternic. Foarte puternic. Un… farmec sau aşa ceva.

Lise-Marie încuviinţă. Îşi puse amândouă mâinile pe tejghea.

— Avem farmece puternice aici, copilă. De toate felurile.

Daina o privi.

— Vreau unul care să ucidă.

Pentru o clipă nu fu nimic altceva în prăvălie decât tăcere. Pisica neagră stătea între Daina şi Lise-Marie, lingându-şi sârguincioasă o lăbuţă ridicată.

— Doamne, copilă, eşti prea tânără ca să ai gânduri atât de negre. Lise-Marie înconjură tejgheaua. Întinse braţul şi luă mâinile Dainei în ale ei. Îi întoarse palmele în sus. Vârfurile roz ale degetelor ei trasară liniile de acolo, de parcă ar fi fost o oarbă care citea un text Braille.

Ca şi cum ar fi găsit ceea ce căutau, degetele negresei îşi opriră cercetarea şi ochii i se ridicară spre faţa Dainei. Faţa îi era acoperită de o peliculă de transpiraţie.

— Ai o aură foarte puternică, copilă. Ai multă putere vrăjitorească. Se dădu un pas înapoi, de parcă i-ar fi fost teamă.

— O să-mi dai ce vreau? Şi cum nu primi nici un răspuns, adăugă: Nu te cred în legătură cu puterea. N-am nici o putere. Nu mai am nimic acum. Lacrimile îşi făceau drum cu forţa, în ciuda încercării ei de a le reţine. Furioasă, îşi şterse ochii. Dar tu ai. Tu poţi să mă ajuţi să-l distrug pe cel care l-a ucis pe Baba. Numele i se oprise în gât şi acum toată voinţa din lume nu mai era de nici un folos. Oh, Baba! ţipă, umerii zguduindu-se. Lacrimile îi scăldară obrajii, dar acum erau binevenite.

Simţi braţele lui Lise-Marie înconjurând-o, căldura ei reconfortantă, mirosul dulce al femeii; îi auzi vocea şoptind blând:

— Aşa, copilă. Nu te sfii să plângi. Plângi pentru omul tău.

După o vreme, o lăsă pe Daina singură şi când se întoarse ţinea în mână o cutie de carton de la un restaurant chinezesc cu mâncare pentru acasă.

— Poftim, îi spuse, punându-i pachetul în mâini. Găseşti tot înăuntru. Aproape tot ce îţi trebuie. Nu – îşi puse mâna peste mâna Dainei – nu îl deschide acum. Aşteaptă până ce ajungi acasă. Acum, copilă, uite ce ai de făcut…

Rubens se întoarse de la New York cu un inel splendid cu smarald pe care îl cumpărase pentru ea de la Harry Winston.

I-l dădu chiar în limuzina cu care Daina venise la aeroport ca să-l întâmpine.

— Am fost îngrijorat în legătură cu tine până când am văzut conferinţa de presă, îi spuse el. Dumnezeule, i-ai

făcut praf! Am simţit undele de şoc până la New York. Ai un spaţiu în ziare mai mare decât preşedintele, în ultimele zile.

Daina se lipi tăcută de el, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună despre întâlnirea ei cu Meyer. Se gândi că poate ar fi o greşeală. Era sigură că Rubens ar fi fost împotriva oricărui amestec, inclusiv din partea bătrânului.

Inelul – un smarald pătrat, cuibărit într-o montură de platină – radia o putere rece şi când i-l puse pe deget, Dainei îi dădură lacrimile. „Oh, Doamne”, se gândi, „ce dor mi-a fost de el”. Dar în loc să-i spună asta, îşi ridică mâna şi îi trase capul în jos până când buzele lui le cuprinseră pe ale ei. Simţea că n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

— Ai auzit despre Monty, îi spuse după o vreme.

— Iisuse, da! Chiar săptămâna trecută i-am spus că munceşte prea mult.

— Se pare că nu i-ai spus doar atât.

— Ceea ce i-am spus, zise Rubens, era doar pentru binele lui.

— L-ai rănit foarte tare. Te considera prieten.

— Asta n-are nimic de-a face cu prietenia. Afacerile sunt afaceri. Cine dracu’ se credea? Era băiat mare. Ar fi trebuit să ştie cum să aibă grijă de el însuşi… Se întrerupse, apoi se întoarse brusc cu spatele la ea.

— Rubens…

— Nu. Nu, fir-ar să fie! îi îndepărtă mâna. Vocea îi era îngroşată şi Dainei i se păru că îi vede umerii zguduindu-se, de parcă plângea. Ticălosul nu avea dreptul să moară. Vocea îi era acum atât de slabă încât Daina trebui să îşi încordeze auzul ca să desluşească ce spune. Doamne, Dumnezeule, şopti el cu tristeţe, totul avea de-a face cu prietenia! *Totul*. Se întoarse spre ea şi Daina văzu că avea ochii roşii; îşi îndepărtase orice altă urmă a lacrimilor. Ei, de ce nu o spui şi să terminăm cu asta?

— Ce să spun?

— „Ţi-am zis eu”. N-ar fi trebuit să-l las să creadă că l-am trădat.

— Ai făcut ceea ce ai crezut că e mai bine.

El o privi drept în ochi.

— Chiar crezi asta?

— Da. Şi într-un fel ai avut dreptate; nu se mai putea descurca. Dar existau alte modalităţi de a rezolva această problemă. Am făcut o porcărie din asta, tu şi cu mine. Privi în altă parte.. Poimâine este înmormântarea. M-am îngrijit deja de flori pentru amândoi.

Rubens nu spuse nimic şi printr-o înţelegere tacită, o lăsară amândoi aşa.

— Cum era New York-ul? întrebă Daina. Mi-e dor de el.

Rubens oftă.

— N-aş putea să-ţi spun. Am fost prea ocupat să umblu prin înregistrările corporaţiei. Schuyler mi-a confirmat tot ce mi-a spus Meyer. Îi puse o mână pe coapsă, căutându-i ochii. Tu eşti bine?

Daina îi zâmbi simţind căldura invadând-o din nou, încet.

— Sunt bine. Ce ai aflat?

— Destul cât să-l spânzur pe ticălosul de Ashley, zise el cu oarecare venin. N-avea nimic în buzunare când a venit la mine prima oară. L-am pus pe picioare, l-am dat mână liberă şi a dovedit ce poate. Şi atunci, ca un tâmpit, am aruncat lesa. Ochii îi străluceau când se aplecă să-şi aprindă o ţigaretă. Trase un fum, apoi o stinse. Ştii, ai dreptate în legătură cu chestiile astea. N-au nici un gust. Trânti capacul scrumierei de metal încastrată în interiorul uşii.

Se rezemă de spătar şi oftă.

— Meyer mi-a spus odată, de mult, că în afaceri trebuie să ţii pe *toată lumea* în lesă. „Indiferent de ce ai crede în acel moment”, mi-a spus, „cel mai bun băiat de astăzi se va întoarce mâine şi te va muşca dacă-i dai cea mai mică ocazie. E natura umană. Nu poţi să te lupţi cu ea, poţi doar să iei măsuri de protecţie împotriva acestor situaţii”. Rubens zâmbi amintirii. Pe atunci am crezut că Meyer e cel mai cinic ticălos pe care l-am cunoscut vreodată. Am mai crezut că eu pot să mă descurc mai bine decât el. Asta am încercat să fac cu Ashley – să-i arăt direcţia şi să-l las să alerge liber. Şi n-a avut Meyer dreptate? Ce altceva face Ashley decât să mă reguleze sistematic pe la spate. Acum ştiu mai bine. Meyer nu era cinic… doar realist.

— Te-ai întâlnit cu Ashley?

— Nu. Nu încă, dar am pus la punct o mică capcană în

sânul corporaţiei spre care o să alerge cu braţele deschise. Eu unul nu m-aş băga într-o asemenea chestie. Dar nu şi Ashley. E mult prea lacom, ceea ce înseamnă că va muşca momeala, în mod sigur.

Am destule documente aici – îşi bătu servieta-diplomat de proporţii uriaşe – ca să-l termin chiar acum. Dar asta ar fi o chestie atât de rece, de nespectaculoasă – să-l distrug în acest fel. Eu nu sunt un tip calculat, eu am imaginaţie.

Îl trimit pe Schuyler înapoi, la New York, săptămâna viitoare. Mâine sau cel târziu miercuri, Ashley va descoperi o modalitate de a deturna profiturile prin transfer de acţiuni către o corporaţie auxiliară. Totul va părea curat, rapid şi sigur. Şi chiar este. Singura problemă este că cea de-a doua corporaţie nu există – cel puţin, nu în realitate. Este o născocire a minţii mele, pregătită pe hârtie de către Schuyler, astfel încât să pară că există din 1979.

— Ce te face să crezi că o să muşte momeala? întrebă Daina.

— Fiindcă am început să fac presiuni asupra consiliului de administraţie – aşa cum a făcut şi Meyer, fără ca Ashley să ştie – pentru a-declina oferta de fuziune pe care a pus-o la cale Ashley, împreună cu prietenii lui. El spune nu, dar odată ce fuziunea are loc, eu o să-mi retrag sprijinul – şi la fel va face Meyer şi tot grupul nostru.

Ashley a crezut că are sprijin suficient în consiliu. Dar cu schema asta, cu acţiunile, va avea posibilitatea să capete un procentaj suficient ca să poată decide. Zâmbi. Sau cel puţin aşa i se va părea.

— Vrei să-l prinzi asupra faptului?

Rubens închise ochii.

— Cam aşa ceva. Îşi împleti degetele cu ale ei şi i le strânse.

Când ajunseră acasă, se aşezară lângă bazin. Rubens o întrebă despre *week-end*. Daina îi spuse cât de mult îi plăcuseră afişele, apoi adăugă:

— Nu sunt sigură despre ce s-a petrecut. Aş fi putut să jur că Chris era gata să părăsească trupa… ştiu că asta voia. Apoi cineva l-a convins să renunţe. El zice că Nigel.

— Dar tu nu-l crezi.

— Nu, zise ea încet – ca şi cum comentariul i-ar fi întărit gândul pe care-l avea în minte. Nu, nu cred, Rubens. Cred că Tie.

— Dar ea trăieşte cu Nigel.

Daina îşi trecu degetele prin păr.

— Nigel nu mai poate crea, aşa cum o făcea pe vremuri. Doar Chris mai duce acum trupa. Fără el, *The Heartbeats* ar fi probabil terminaţi. Veni mai aproape de el. Silka mi-a spus că Tie l-a vrut pe Chris încă de la început, dar Jon şi Chris erau mult prea apropiaţi ca să îşi împartă o femeie. Nu cred că este la fel între Chris şi Nigel, în ciuda celor afirmate de amândoi.

— Poate că pe Chris nu-l interesează Tie.

Daina îl privi.

— N-o cunoşti pe Tie. Oricum, am o vagă bănuială că a vrut-o de la început, dar, din cauza lui Jon, a renunţat. Cred că aşa l-a silit să rămână. Nu ştiu ce s-ar face fără micile intrigi din jurul ei.

— Îmi închipuiam că e tare ca fierul.

— Păi, aşa pare a fi – pe dinafară. Dar pe dinăuntru e slabă. Îi era teamă că Maggie voia să-l convingă pe Chris să părăsească formaţia şi acum e terorizată de relaţia mea cu Chris. Nu poate să creadă că nu mă culc cu el.

— Cu greu poate să creadă cineva.

Daina îl înconjură cu braţele.

— Cu excepţia ta, desigur. Aplecându-se pe fotoliul ei, îl atinse. Îşi lăsă capul jos şi îl muşcă uşor. Mi-a fost dor de tine, îi şopti. Mi-ai lipsit, mi-ai lipsit!

El râse.

— Chiar şi când erai în toată agitaţia aceea?

— Chiar şi atunci.

— E periculos.

— Îmi place pericolul.

— Fiindcă veni vorba, spuse el mângâind-o, nu mi-a plăcut cum ai leşinat pe platou.

Ea clătină din cap.

— N-a fost nimic. Oricum, am fost la medic.

— Şi?

— Sunt OK.

— Doamne, aşa sper, spuse Rubens, fiindcă mai am câteva surprize pentru tine.

— Hei, ai de gând să-mi spui, sau mă laşi să mă perpelesc?

— Beryl chiar a făcut-o de această dată. Revista *Time*.

Daina pufni.

— Visezi. Amândoi aveţi halucinaţii. Beryl n-avea cum să mă pună în *Time*. Nu sunt chiar atât de mare, încă.

— Nu? Rubens tărăgănă. De Crăciun, când se lansează *Heather Duell* la New York, o să iasă numărul cu chipul tău pe copertă…

Daina se întoarse către el, privindu-l uimită.

— Ştii, sunteţi nebuni! Vreau să spun, nebuni de legat. Nu se poate…

— Punem pariu?

Asta o opri. Rubens nu spunea niciodată „Punem pariu?” dacă nu era deja sigur de rezultat.

Rămase nemişcată, cu palmele încleştate pe genunchi. Inima îi bătea în piept ca un ciocan pe nicovala unui fierar.

— Dumnezeule? Cine eşti tu de fapt?

El ridică din umeri.

— Vino încoace. Rubens se apropie şi Daina îi luă capul între mâini, trecându-şi degetele prin părul lui.

— Ce cauţi?

— Coarne, îi spuse.

— Coarne?

— Coarne de drac.

— Ah, *astfel* de coarne. Îmi pare rău. Mi le-am retezat acum o mie de ani. Rânji şi îi luă mâinile în ale lui. Erau reci şi i le frecă să i le încălzească. Daina. Eşti tu, tu, tu!

Ea îşi lăsă capul la pieptul lui. Îi simţea mirosul, o combinaţie ciudată – transpiraţie, săpun şi apă de colonie *Ralph Lauren* – care îi era caracteristică. Îşi apăsă urechea pe pieptul lui, chiar deasupra inimii, închise ochii şi-i ascultă bătaia puternică.

Un braţ alunecă pe spatele ei, mângâind-o. Ţinând-o cuibărită la pieptul lui, se aplecă şi întinse celălalt braţ spre măsuţa de bambus acoperită cu sticlă. Din sertar scoase un cuţit militar elveţian, roşu închis cu însemnul crucii, auriu.

— Poate că vrei să mă tai, zise.

— Poftim?

— Să vezi dacă sângerez. Râse şi îi întinse cuţitul cu teaca spre ea. Haide.

Daina se retrase de parcă ar fi atins ceva fierbinte.

— Eşti nebun. Nu!

Dar el insistă, punându-i cuţitul în palmă.

— Doar o tăietură mică, spuse încet. Nici măcar n-o să doară. Doar o mişcare rapidă…

— Nu!

— Bine. Luă cuţitul din mână ei. O s-o fac singur. Şi înainte ca ea să-l poată opri, îşi făcu o crestătură orizontală în degetul arătător. Imediat, sângele de un roşu intens umplu lungimea tăieturii, acoperindu-i cu broboane pielea. Vezi? spuse el calm, aducând degetul în dreptul unei raze de soare. Sângele strălucea ca un rubin întunecat. Îşi întoarse repede degetul, îl aşeză pe fruntea ei şi trasă în jos o linie către nasul ei. Doar aşa ştii că este real.

Ea îl studie în lumina soarelui. Nu mai părea acum producătorul bronzat, jucător de tenis, pe care îşi închipuise că îl cunoştea. Deşi în aspectul exterior nu intervenise nici o schimbare, totuşi avea senzaţia că el se metamorfozase chiar în faţa ochilor ei.

„Cum se întâmplase?” se întrebă. „Prin ce magie?” Şi apoi înţelese. Ea fusese întotdeauna – şi poate că acesta era motivul real pentru care se ţinea de braţul lui de atâta timp – întrucâtva înspăimântată de imensa putere pe care o simţea în el. Puterea nu dispăruse; numai că Daina se obişnuise cu ea. Şi nu numai puterea *lui*. Ceea ce spusese el înainte era adevărat: *tu, tu, tu*. Îşi dădu seama că nu puterea *ei* – combinaţia de artă şi afaceri – era cea care le modela zilele şi nopţile.

— Da, şopti luându-i degetul însângerat, lipind semnul roşu de buze, mângâindu-l. Eu, eu, eu…

Rubens o urmări cu un fel de mândrie aprinsă, posesivă. Părea în acea clipă asemeni lui Marion, care muncise atât de mult să pregătească scena şi acum avea plăcerea de a fi martor la trăirea incandescentă a actorilor săi, care depăşea orice aşteptare.

Apoi întreaga expresie, toate sentimentele din privirea lui concentrată zburară ca o rămurică de mărăcini, luată de un torent şi ochii îi deveniră din nou la fel de calmi ca un lac liniştit.

Intrară în apă.

— Am decis – Marion, eu şi Simeoni de la *Twentieth* – să ducem filmul la New York doar pentru o săptămână, spuse Rubens. Am reţinut *Ziegfeid* pentru prima săptămână din decembrie. Locuri strict rezervate şi o campanie publicitară de zece zile – fără televiziune până în ziua de după deschidere. Am ales cinci dintre cei mai importanţi critici de aici şi o să-i luăm pentru premieră şi la banchetul de după premieră… ăsta-i „copilul” lui Beryl.

Se întinse după salteaua de cauciuc verde şi o trase spre el ca să se poată urca pe ea amândoi.

— O să ne dăm cu toţii silinţa să obţinem cât mai multă publicitate, apoi facem premiera la Los Angeles, peste o săptămână, ca să putem ajunge la nominalizările pentru Oscar, ca şi la premiile criticilor de film din New York şi *Golden Globes*. Tu, cu mine şi Marion; Beryl, bineînţeles şi câţiva mahări de la *Twentieth*. Vor fi multe interviuri şi reportaje.

Daina îşi dădu capul pe spate, expunându-şi gâtul; părul lung i se întinse pe apă ca nişte alge, în timp ce buzele lui îi atinseră vârful nasului, pleoapele închise, gura întredeschisă. Îşi ridică braţele, îi cuprinse umerii, împingându-se sub trupul lui până când fu pe jumătate afară de pe saltea. Apa rece îi înconjura coapsele. Se uitară unul în ochii celuilalt, ferindu-şi-i de soare. Erau mulţumiţi doar să stea îmbrăţişaţi.

După mult timp, deveniră conştienţi de sunetul insistent al soneriei de la intrare.

Fără tragere de inimă, Rubens se rostogoli de pe saltea, împroşcând apa şi înotă spre marginea bazinului. Daina îl urmări fascinată cum traversează grădina şi intră în casă.

Se întoarse pe spate, cu ochii spre cer. Apa clipocea leneş în jurul ei. Îşi lăsă o mână să fie scăldată în răcoarea apei. Nu se gândea la nimic, plutind la marginea somnului.

— Daina! Rubens era cel care o striga. Vino înăuntru şi

îmbracă-te. A venit Dory şi vreau să auzi ce are să ne spună.

Daina se aruncă în apă.

— Este vorba despre Beillmann, spuse Spengler fără pici un preambul când Daina intră în camera de zi. Dory stătea în picioare lângă peretele pe care se afla tabloul cu sirena grasă. Sirena părea să râdă spre el.

— Linişteşte-te, Dory, spuse Rubens luându-l de braţ şi conducându-l către bar. Hai să bem ceva, mai întâi. Calmează-te.

— Ce-i cu Beillmann? întrebă Daina venind după ei spre bar.

— Să-ţi spun care-i treaba. Spengler îşi trase braţul din mâna lui Rubens. Ochii îi scânteiau, duri şi aprinşi. Îi aruncă o privire Dainei înainte de a se uita direct la faţa lui Rubens. Mi-ai spus că totul e în regulă la *Twentieth*. Neted ca mătasea; fără probleme…

— *Nu* sunt probleme, îl asigură Rubens.

— Oh, da? mârâi Spengler. Avem o problemă foarte mare.

— Ştii, Dory, spuse Rubens fără să ridice vocea, cred că într-adevăr ţi-ar face bine o băutură. Martini sec, corect? îi dădu paharul lui Spengler. Ei, haide. Vreau să te relaxezi şi apoi să-mi spui care-i problema.

Spengler sorbi din Martini.

— Reynolds – impresarul lui George Altavos – a fost la Beillmann, azi-dimineaţă. A spus că George ameninţă să părăsească proiectul dacă nu se schimbă succesiunea numelor de pe afiş.

— În ce fel? Rubens îşi puse jos paharul cu multă grijă.

— Vrea să aibă numele deasupra Dainei. Nu alături, notează. *Deasupra*.

— Şi ce-a spus Beillmann?

— Tu ce crezi c-a spus? A cedat.

— Poftim? întrebă Daina nevenindu-i să creadă. A spus OK?

Spengler încuviinţă.

— Ăsta-i omul nostru. Se întoarse către Rubens. Ce zici

de ticălosul ăsta?

Rubens ieşi din spatele barului. Avea o expresie ciudată în ochi. Când vorbi, vocea îi era moale ca mătasea.

— Ceea ce vreau foarte mult să ştiu, Dory, este de ce n-ai făcut ceva, hm? Erai acolo. Eşti în echipa noastră sau nu? De ce nu te-ai ocupat de Beillmann?

Mâna cu paharul a lui Spengler era la jumătatea drumului către buze. Rămase o clipă pe loc, apoi lăsă jos băutura.

— Ştii, Dory, când te-am recomandat Dainei am crezut că îi fac o favoare. Te consideram strălucit, talentat şi bine informat. Acum nu mai sunt atât de sigur.

— M-am gândit, doar că ai vrea să tratezi tu însuţi în această problemă, spuse Spengler.

— Unul din motivele pentru care ai fost angajat, spuse Daina, a fost ca să ne asigurăm că astfel de lucruri nu se vor întâmpla. Crezi că vreau numele lui George deasupra numelui meu?

— Nu, aici voiam să ajungem, Dory, spuse Rubens. Nu eşti de mult timp cu noi, dar până şi un cretin se putea descurca în situaţia asta.

— Nu-mi place să fiu făcut cretin, spuse Spengler printre dinţi.

— Iar eu nu apreciez prea mult oamenii care nu se pot descurca într-o criză. Acum va trebui să rezolv eu porcăria asta.

Spengler rămase tăcut. Cei doi bărbaţi se săgetară cu privirea pentru un moment lung.

— Mai există o cale, spuse Daina uitându-se de la unul la celălalt. Cred că este ceva de care ar trebui să mă ocup eu. Nu este o decizie de producător. George n-o să părăsească proiectul: are prea multă nevoie de el. Beillmann a fost păcălit. Haide, Rubens, să mergem să stăm de vorbă cu Buzz.

Buzz Beillmann avea biroul în aceeaşi parte a clădirii cu cel al preşedintelui companiei *Twentieth Century – Fox Films.* Biroul era situat pe colţ şi era la fel de mare ca un apartament dintr-un hotel de cinci stele, după cum se cuvenea la poziţia lui de vicepreşedinte executiv.

Biroul său masiv, din lemn de trandafir şi oţel inoxidabil, era situat în partea opusă intrării în imensa cameră, astfel încât vizitatorul era obligat să traverseze toată întinderea goală a covorului cenuşiu-porumbel, de parcă ar fi făcut un pelerinaj spre Ţara Sfântă. Ceea ce, desigur, chiar asta era pentru mulţi oameni.

În ton cu această delicioasă iluzie, Buzz Beillmann îşi primea în general musafirii de parcă ar fi venit să se roage la tronul Cerului. Vizitatorul aştepta mai întâi la recepţie, după care, când ajungea la al doilea etaj, era obligat să mai stea în jur de jumătate de oră în sala de recepţie alăturată cabinetului său – domnul Beillmann avea întotdeauna o problemă urgentă de rezolvat, după spusele secretarei sale personale. Dacă vizitatorul era într-adevăr unul dintre aleşi, Sandra Oberst, o femeie cu un nas mare şi zâmbetul dulce, pe la treizeci şi ceva de ani, îi aducea o ceaşcă de cafea şi nu-i spunea absolut nimic. Era asistenta lui Beillmann şi în această calitate oferea şefului său o excelentă acoperire faţă de invazia eventualilor nemulţumiţi. Orice vicepreşedinte avea nevoie la urma urmei de cineva care să cearnă grâul de neghină. Oamenii de jos nu se pricepeau la asta, fără îndoială.

Daina, intrând în spaţiul de recepţie de lângă biroul lui Beillmann, era hotărâtă să o desfiinţeze pe femeia-dragon care păzea peştera uriaşului. Secretara păru surprinsă când ea întrebă de *Miss* Oberst, dar o convocă totuşi pe femeia înaltă cu o promptitudine remarcabilă.

Sandra Oberst veni în fugă din biroul ei, ţinând în fiecare mână câte o ceaşcă de porţelan fin nu se foloseau pahare de plastic pe domeniul lui Buzz Beillmann! — Pline cu cafea neagră aburindă. Probabil că fusese înştiinţată de sosirea lor în timp ce ei erau pe drum spre etajul al doilea.

— Domnişoară Whitney, domnule Rubens! Ce plăcere să vă văd pe amândoi! Avea un fel deosebit de formal de a se adresa tuturor. Pentru ea, numele mici nu existau şi Daina se întrebă cum le spunea oare iubiţilor ei.

Luară cafelele oferite, iar Sandra rămase în picioare în faţa coridorului care ducea spre cabinetul lui Beillmann, de parcă s-ar fi temut că ea şi Rubens ar fi putut să o

zbughească spre uşă.

— Este o surpriză. Clătină din cap, cloncănind ca o cloşcă dezamăgită de iubitul ei cocoş. Ştiţi cât de strict este domnul Beillmann cu audienţele, domnule Rubens. Şi astăzi are un program deosebit de încărcat. Ridică din umeri într-un fel de scuză şi îşi aranjă ochelarii enormi pe nas. În spatele lor, ochii de culoare deschisă îi priveau placid pe amândoi. Toată săptămâna a fost aşa. Pot să vă ajut cu ceva?

Daina părea plictisită şi Rubens se uita în altă parte.

— Aveam de gând să-i spunem lui Buzz în persoană dar… ei bine, ştim cât de apropiaţi sunteţi voi doi. Dacă îţi spunem ţie este aproape acelaşi lucru' ca şi cum i-am spune lui, nu-i aşa, Rubens?

— Oh, mda. Rubens găsise un model fascinant de umbre pe covor.

Sandra Oberst rămase o clipă buimăcită.

— Vreţi să spuneţi că_ nu doriţi… Păi, sunt sigură că vă pot ajuta, orice aţi dori. Îşi ridică degetele cu o manichiură perfectă, ca să-şi aranjeze cocul din spatele capului, care părea la fel de tare ca o minge de baseball. Era îmbrăcată într-un costum bleumarin, cu o croială bărbătească. Liniile severe ale fustei făceau ca feminitatea ei să fie şi mai vizibilă. Cămaşa albă de satin era încheiată până la gât, unde îşi prinsese un ac mare de argint, ca pentru a avea certitudinea că nici unul din nasturi nu se va desface.

— Adevărul este că avem foarte puţin timp, spuse Daina. Avem o întâlnire cu Todd Burke la *Columbia* peste – îşi consultă ceasul – aproximativ douăzeci de minute. Femeia păru să clipească la menţionarea numelui, dar nu spuse nimic. Nu ştiu în ce fel a aflat de proiectul nostru cu Brando şi ne-a invitat la o discuţie. La început, i-am spus lui Rubens să-l refuze – adică ştiu că am avut o obligaţie morală faţă de Buzz. Se opri, urmărind reacţia Sandrei la folosirea timpului trecut. Cealaltă femeie îşi încrucişă braţele peste piept.

— Dar fireşte, continuă Daina cu sânge rege, când Dory ne-a relatat despre cum a modificat Beillmann capul de afiş, am început să îmi schimb părerea. Făcu un gest rapid cu

mâna. Dar acum, asta a devenit o chestie lipsită de importanţă – vocea îi era acum încărcată de sarcasm

— Fii doar drăguţă şi transmite-i mesajul lui Buzz. Între timp, noi trecem vizavi ca să discutăm cu Burke. Şi-a rezervat toată după-amiaza pentru noi. Se opri, uitându-se drept în ochii Sandrei Oberst.

Femeia se albise sub bronz şi machiaj.

— Ce-i asta, un fel de festă? spuse ea cu oarecare speranţă.

— Nici o festă, spuse Daina. M-am săturat de tratamentul pe care mi-l acordă acest studio.

Sandra ridică mâinile.

— Nu ştiu ce credeţi că pot face eu.

— Oh, nimic, spuse Daina aruncând o privire la ceas. Eşti doar un mesager, asta-i tot.

— Domnule Rubens, noi am avut întotdeauna o relaţie bună de lucru.

El ridică din umeri, o privi cu o expresie care parcă spunea: „Ştii cum sunt vedetele astea când le apucă pandaliile.”

Ochelarii Sandrei Oberst începuseră să alunece puţin şi Daina văzu că femeia transpira, în ciuda aerului condiţionat. Se uita cu ochi sticloşi când la unul când la celălalt.

— Pur şi simplu… nu ştiu ce să zic. În vocea ei apăruse un mic tremur care nu fusese înainte.

— Sigur că nu ştii. Daina întoarse capul. Vezi, Rubens. Ţi-am spus, doar. La urma urmei, n-avea nici un rost să venim aici.

— Oh, Sandra are dreptate. *Twentieth* şi cu mine am lucrat întotdeauna bine împreună. Zâmbi către Sandra. Nu-i aşa?

— Da, domnule Rubens, răspunse Sandra cu o expresie pe faţă de parcă ar fi întrezărit o raza de soare după o furtună distrugătoare.

— Dar acesta, după cum poţi să-ţi dai seama, interveni Daina, este un lucru de domeniul trecutului. Ar fi trebuit să ne ducem direct la Burke şi să uităm să fim politicoşi cu aceşti oameni. Nu au maniere.

— Din păcate, spuse Rubens aruncându-i Sandrei o

privire încărcată de regret, mă văd silit să fiu de acord cu tine. Transmite-i lui Buzz salutările noastre. Amândoi se îndreptară spre ieşire.

— Staţi o clipă!

Se întoarseră şi o văzură pe asistentă smulgând receptorul din mâna secretarei. Îl apăsă de ureche cu o oarecare rigiditate. Îl dădu apoi de-o parte; atârna pe lângă ea ca un accesoriu inutil.

— Domnul Beillmann are vrea să vă spună câteva cuvinte.

— Oh, nu, zise Rubens. Nu vrem să-l deranjăm pe Buzz. Este probabil în mijlocul vreuneia din şedinţele lui importante.

— Vă rog, spuse Sandra Oberst. Chiar vrea să aibă o discuţie cu dumneavoastră.

— O discuţie? rosti Rubens plimbând oarecum cuvântul în jurul limbii. Păi, presupun, date fiind circumstanţele…

Daina clătină din cap.

— Îmi pare rău, *Miss* Oberst, ne-ai făcut să întârziem la întâlnirea noastră. Te rog să-i spui lui Buzz că o să-l vedem altă dată.

Sandra sări de lângă biroul secretarei.

— Dumnezeule, nu puteţi pleca? O să mă ucidă.

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta dinainte, remarcă Rubens. Acum e prea târziu.

Sandra zâmbi disperată. Îi luă pe amândoi de braţ.

— Ştiţi, spuse, toată această neînţelegere este numai vina mea – credeţi-mă. Am avut o săptămână atât de rea, pur şi simplu nu mă pot concentra astăzi. Ar fi trebuit să vă conduc la domnul Beillmann imediat de cum aţi sosit. Nu înţeleg de ce nu am făcut-o. Daina ştia de fapt că aşa fuseseră instrucţiunile lui Buzz. Sunt într-una din zilele *acelea*, spuse Sandra disperată. Îi strânse braţul Dainei, căutând înţelegere în această problemă intimă, strict feminină. Ştiţi cum este, domnişoară Whitney.

— Doamne, Daina, spuse Rubens. Dă-i fetei o şansă.

Buzz Beillmann era un individ îndesat, cu sprâncene stufoase, între cincizeci şi şaizeci de ani. Părul lui scurt era de un cenuşiu metalic, iar pielea era de culoarea

mahonului. Era un bun jucător de golf şi încă un şi mai bun om de film, cu excepţia cazurilor când era cu fundul în mai multe luntre. Era superb când venea vorba de idei şi de cifre, dar modul său de abordare a relaţiilor cu ceilalţi oameni lăsa de dorit.

Îi aştepta în spatele biroului. Fereastra imensă, din spatele său dădea către vest – avusese această pretenţie

— Astfel încât toţi vizitatorii de după-amiază (dimineaţa se întâlnea numai cu oameni de la *Twentieth*) beneficiau din plin de razele soarelui care li se revărsau drept în ochi.

— Daina, Rubens, spuse însufleţit. Ce v-a reţinut atât de mult timp? Din clipa în care am auzit că sunteţi afară i-am spus Sandrei să vă aducă direct la mine. Ochii i se îngustară în timp ce ei se apropiau şi o expresie de durere îi umbri chipul, de parcă s-ar fi confruntat cu o problemă deosebit de spinoasă. Vă spun, nu ştiu ce să mă mai fac cu ea. Clătină din cap. A început să facă nişte greşeli…

Se ridică de la birou, îl ocoli, apoi îl întrebă pe Rubens:

— Tu ce zici de ea?

— Nu mi s-a părut altfel decât de obicei, spuse Rubens uitându-se la Daina.

Dar Beillmann părea încă îngrijorat.

— Nu ştiu. Nu mai este femeia care era odinioară. Spune-mi, Rubens…

Dar Rubens se îndepărtase şi acum privea pe fereastră spre strada mărginită de palmieri şi Mercedes-urile sclipitoare care circulau bară la bară. Ridică o mână.

— Vorbeşte cu Daina, Buzz. Cere-i ei părerea. Ea le cunoaşte pe femei mult mai bine decât mine.

— Tu ce crezi, Daina? spuse Beillmann traversând încăperea către bar. Beţi ceva?

— Cred, spuse Daina, că mai bine i-ai spune lui George că numele lui este din nou sub al meu. Beillmann se opri cu sticla de whisky în aer. Şi de acum înainte, las-o pe *Miss* Oberst să se ocupe de Dick Reynolds, ca să nu mai apară neînţelegeri.

Beillmann puse sticla jos şi se întoarse spre ea.

— Daina, haide să fim rezonabili, vrei? Adică, ştiu cum vi se năzare vouă, actorilor, câte ceva peste noapte, dar

există o limită dincolo de care nu putem trece. Înaintă către ea. Vreau să spun – întinse mâinile – că banii sunt bani şi afacerile, afaceri. Nu am dreptate, Rubens? Rubens nu spuse nimic, nici măcar nu întoarse capul să se uite la celălalt bărbat. Beillmann, încercând să ignore acest lucru, continuă: Adică, ştiţi, e bine că ai personalitate. Actorii nu ar putea supravieţui fără asta. Îşi înfipse un deget bont în piept. Doamne, eu ştiu asta! Credeţi că nu-mi dau seama? Fac asta pentru binele filmului. Suntem cu toţii o familie mare. Vine cineva cu o plângere legitimă…

— Nu este legitimă, spuse Daina.

— Trebuie să acţionez aşa cum cred că este cel mai bine pentru toţi. Eu trebuie să mă ocup de toate aceste jonglerii, Daina. Dar, la naiba, nu mă plâng. Pentru asta sunt plătit. Încerc doar să-mi explic poziţia. Trebuie să mă gândesc la toată lumea, nu doar la o singură persoană. *Întotdeauna* e o problemă cu voi, actorii. Dar suntem pregătiţi pentru orice eventualitate. O să mergeţi la New York şi totul o să fie bine. Crede-mă. Îşi întinse mâinile şi vocea lui luă o notă conciliantă. Ştiu cum e înainte de premieră şi înţeleg. Sunteţi nervoşi şi este un lucru perfect explicabil. Doar am trecut prin toate acestea de o sută de ori, sau chiar mai mult. Ştiu despre ce vorbesc.

— Ce s-a întâmplat cu ordinea iniţială de prezentare? Am garanţii contractuale.

Zâmbetul lui Beillmann se lăţi uşor, aproape insesizabil, că şi cum ar fi simţit betonul că cedează exact în locul în care lovise.

— Cred că ar fi bine să revezi contractul şi să citeşti ce e scris acolo cu litere mici. Doar mărimea literelor este garantată, succesiunea numelor este la discreţia studioului. Am regândit-o, asta-i tot şi sunt complet convins că am luat decizia corectă. Are sens ca…

— Nu-mi servi mie asta, se răsti Daina. A venit Reynolds şi te-a călcat pe picior şi tu ai spus: Au! Asta s-a întâmplat.

Faţa lui Beillmann se înroşi. Găsi un coş pe frunte şi îl zgândări până începu să sângereze.

— Despre ce vorbeşte, Rubens?

Rubens se întoarse, renunţând la contemplarea străzii.

— Nu vorbesc în numele ei, Buzz. Poate să-şi susţină şi singură punctul de vedere.

Beillmann se întoarse din nou către Daina.

— Crezi că sunt o pradă uşoară, că mă duce oricine de nas? La asta vrei să ajungi?

— Vreau să ajung, spuse Daina, la faptul că interiorul rulotei mele are o culoare nepotrivită. O detest. Vopsiţi-o în culoarea piersicii. O nuanţă foarte deschisă de piersică. Şi după ce e gata, o să mă întorc.

Beillmann îşi strânse degetele pe marginea biroului.

— Hei, ce tot spui? Părea uluit. Ce vrei să spui cu „mă întorc”?

— Mă tem că nu mă pot concentra în mod adecvat când trebuie să stau într-un loc atât de dezgustător.

— Ce, ce vopsea? O privi suspicios, apoi ridică resemnat din umeri ca şi cum ar fi cedat, făcând o mare concesie. Fie. E-n regulă. O să ai rulota vopsită cum vrei. Zâmbi. Ce e un strat de vopsea pentru noi? Vreau să spun, suntem între prieteni, nu-i aşa? Îşi luă ochii de la ea aruncând o privire către Rubens.

Rubens încuviinţă.

— Aşa-i, Buzz. Eşti pe calea cea bună.

Beillmann păru să se simtă din nou încrezător în puterile lui. Se duse în spatele biroului şi puse mâna pe telefon.

— Nu trebuie decât să…

— Şi iluminarea este complet nepotrivită, îl întrerupse Daina.

Beillmann îngheţă, cu receptorul la jumătatea distanţei spre ureche.

— Iluminarea, bodogăni. Ce iluminare? De unde?

— Din rulota mea, spuse Daina calmă. Făcu un pas către el. Cred că lumina unui neon ar fi mult mai bună.

Beillmann puse jos receptorul, se holbă la ea.

— La ce îţi trebuie în rulotă tub de neon, dacă îmi permiţi să te întreb? Reuşea cu greu să-şi reţină nota de isterie din voce.

— Pentru machiori, bineînţeles. Vreau să fiu machiată în rulota mea, de acum înainte.

— Ei, stai o clipă. Ştii ce furtună am stârni cu ceilalţi,

dacă ar…

— Şi toţi băgătorii ăia de seamă – nătărăii de la studio pe care îi trimiţi să ne spioneze – afară de pe platou!

— Ai înnebunit! Beillmann stătea în spatele biroului, agăţându-se parcă de el cu ultima fărâmă de autoritate, îşi zgândări iar coşul de pe frunte. Asta-i nebunie, Rubens! ţipă. Trebuie s-o opreşti chiar acum.

— Nu-i treaba lui Rubens, spuse Daina aprinsă. Asta-i numai între mine şi tine!

Lui Beillmann nu-i venea să creadă.

— Rubens, spuse, ce dracu’ se petrece aici?

— Ea e vedeta. Rubens ridică din umeri. Eu n-am nici un amestec.

— Dar e *proprietatea* ta! hohoti Beillmann.

— Nu, spuse Rubens. E vedeta ta, fir-ar să fie şi e timpul să îţi asumi responsabilitatea pentru asta. Tocmai e pe punctul să-ţi aducă o sută de milioane, sau chiar mai mult.

— Mira-m-aş!

Rubens se îndepărtă de la perete.

— Dacă nu vezi nici măcar asta, îmi pare rău pentru tine. Peste un an o să-ţi dai seama ce ocazie ai pierdut! Veni direct spre locul în care stăteau Daina şi Beillmann. Haide, Daina. Ai avut dreptate. Nu mai avem nimic de discutat aici.

— Rubens, stai! Unde pleci? Uşa se închise în urma lui. Fir-ar să fie! Mâinile lui Beillmann se strânseră neputincioase. O fulgeră cu privirea pe Daina. Cine dracului te crezi de vii aici şi…

— Ştiu cine sunt, Buzz, spuse Daina glacial. Tu eşti cel care nu are idee asupra poziţiei sale. Ce-o să faci când o să mă retrag din film?

— Eşti doar o fată tâmpită. Beillmann părea să tremure. Nu negociez cu fetele.

— Să-ţi spun ceva, Buzz, spuse ea aplecându-se uşor spre el. Nu-mi placi profesional şi încă şi mai puţin personal. Sunt o *femeie* şi mai bine ţi-ai băga în creierul ăla de dinozaur că suntem doar noi doi aici. Ochii violeţi îl i sfredeliră. Suntem doar tu şi cu mine şi fie punem problema la punct chiar acum, fie s-a terminat şi nu va mai trebui să negociezi vreodată ceva cu mine.

Pentru o clipă crezu că Beillmann avea să explodeze. Apoi păru că îşi recapătă stăpânirea.

— O.K., O.K., zise. O să-ţi capeţi becul ăla şi n-o să mai vezi pe nimeni pe platou. Îşi trecu degetele prin păr în timp ce se aşeză în fotoliu cu un oftat sonor, Iisuse! răsuflă el greu. Părea să creadă că asta a fost tot.

— Bine, spuse Daina dulce. Acum pune mâna pe telefon şi spune-i lui Reynolds că te-ai răzgândit. Se duse la bar şi îl deschise. Altfel, proiectul lui Brando trece la *Columbia*. Turnă whisky cu gheaţă pentru amândoi şi se întoarse cu faţa spre el. Buzz o privea împietrit. Sunt sigură că preşedintele consiliului va fi încântat de felul în care ai lăsat contractul ăsta să ţi se scurgă printre degete, îi puse băutura pe birou. Beillmann o urmărea cu o expresie de groază şi fascinaţie pe faţă.

— Iisuse Cristoase! Se răsuci pe călcâie şi pentru o bucată bună de vreme, rămase cu spatele la ea. Când în sfârşit se întoarse, zâmbea. Întinse mâna după paharul mare. Cuburile de gheaţă scoaseră un clinchet când mâna lui tremurătoare duse paharul la buze.

— Bineînţeles, spuse el pe un ton complet degajat, Reynolds n-are nici o poziţie. Ridică receptorul. Absolut nici una. Îşi flutură un deget, l-am avertizat pe tipii aceia cu publicitatea că ar fi riscant să legăm proiectul ăsta de numele lui Altavos. Vorbi în receptor. Dottie, fă-mi legătura cu Dick Reynolds, imediat. Încearcă acasă dacă nu e la birou. Nu, nu, nu vreau să vorbesc cu ea acum. Şi reţine-mi toate apelurile. Puse receptorul în furcă, cu ochii la butoanele de la baza telefonului. Mai luă o înghiţitură de whisky. Unul dintre butoane se lumină şi când începu să clipească şi auzi bâzâitul interfonului, Beillmann îşi ridică ochii şi o privi pe Daina drept în ochi. Dar Reynolds a ştiut asta tot timpul, nu-i aşa?

Noapte. Toate luminile din vilă fuseseră stinse odată cu apusul soarelui. Singura lumină provenea de la lanternele teroriştilor.

Heather dormea pe duşumeaua goală. Rachel era lângă ea, ghemuită, cu capul pe braţul ei. De lângă peretele

îndepărtat se desprinse o umbră ce străbătu camera fără zgomot, păşind peste cei întinşi pe podea. Când ajunse la locul unde era Heather, aprinse o lanternă, se aplecă şi o ridică pe Heather în capul oaselor. În acelaşi timp, raza lanternei coborî strălucind direct în ochii ei buimăciţi.

Heather ţipă îngustându-şi ochii. Ridică o mână ca să şi-i protejeze de lumina puternică, dar îi fu dată la o parte cu brutalitate. Capul i se legănă.

— S-a luminat deja? întrebă Heather răguşită. Parcă aş fi dormit doar câteva minute.

— Treizeci. Era vocea Ritei.

— Ce vrei? Heather întoarse capul încercând să se ferească de lumina stridentă.

— Nu ţi se va permite să dormi mai mult de treizeci de minute o dată.

— Dar de ce?

— Culcă-te la loc, spuse Rita. Stinse lumina. Nu mai pierde timpul.

Heather se culcă din nou, dar pe măsură ce noaptea înainta şi Rita se întorcea la fiecare jumătate de oră, deveni din ce în ce mai agitată, D-abia aţipea, că imediat era deşteptată, lumina puternică împroşcându-i faţa. Şi în cele din urmă, somnul nu mai vru să vină deloc.

— De ce fac asta? şopti Rachel către ea în timpul unuia din intervale.

— Nu ştiu.

— De câte ori închid ochii, mă gândesc că o să vină să mă trezească. Rachel se mişcă, venind mai aproape de Heather. E mult mai rău decât dacă n-aş dormi deloc.

— Da. Heather întoarse capul, uitându-se la Rachel. Ai dreptate. E imposibil să dormi când ştii că imediat o să vină să tragă de tine.

— Heather?

— Da.

— Mi-e frică.

Heather îşi puse braţele în jurul fetei.

— Ştiu că îţi este, Rachel. E-n ordine. E normal să-ţi fie un pic de frică.

— Cred că îmi este mult mai mult decât un pic.

— Rachel, ascultă-mă. Înainte de a muri, James mi-a spus că va trebui să mă lupt cu oamenii aceştia. Ei trebuie să-şi controleze complet mediul înconjurător, aşa mi-a spus. Aceasta este adevărata lor putere. Odată ce asta începe să se fisureze, devin vulnerabili.

— Nu înţeleg, spuse Rachel cu o voce mică.

— Asta înseamnă că nu îi putem lăsa să capete ce-avem noi mai bun. Asta şi încearcă acum. Tu m-ai ajutat să înţeleg asta. Ceea ce fac ei: privarea de intimitate, ciclurile scurte de somn. Toate fac parte dintr-un program menit să ne doboare. Nu îi putem lăsa.

Pentru o clipă, se lăsă tăcerea între ele.

Rachel ridică mai sus capul.

— L-ai iubit pe James foarte mult, nu-i aşa?

Heather închise ochii, dar lacrimile îşi făcură loc oricum.

— Da, Rachel. L-am iubit.

— Freddie Bock a fost ca un unchi pentru mine. Mai mult decât un unchi. Am unul în Tel Aviv pe care nu pot să-l sufăr. Ochii ei scrutară faţa lui Heather. Mâna ei mică luă mâna lui Heather, aducând-o pe propriul obraz. Era umed de lacrimi. Ce-ar trebui să facem?

— Să dormim puţin.

O lumină orbitoare se aprinse în faţa lor.

— Ce tot şoptiţi acolo? Era vocea lui El-Kalaam.

— De-ale fetelor, spuse Heather.

Fu plesnită peste faţă.

— Târfă proastă! Era Fessi. El o lovise. Heather de-abia îl putea desluşi dincolo de inelul strălucitor de lumină.

— Despre ce vorbeaţi? repetă El-Kalaam.

— O îmbărbătam. Fata e speriată.

— Are toate motivele să fie speriată, spuse El-Kalaam. Situaţia ei se agravează. N-am primit încă nici un mesaj în noaptea aceasta. La ora opt dimineaţa expiră ultimul termen.

— El-Kalaam, spuse Heather, doar nu vrei să-i faci vreun rău. E doar un copil. Cu siguranţă că până şi tu…

— Suntem în război. Nu uita asta vreodată. În război copiii sunt la fel ca şi adulţii. Nu se poate face nici o diferenţă între unii şi alţii. Fervoarea din vocea lui crescu.

Războiul nostru este sfânt; cauza noastră-justă. Allah ne spune că nu există inocenţi.

— Allah fie blestemat! spuse Heather aprinsă. Fata nu ţi-a făcut nimic.

— Blasfemie! ţipă Fessi. Ridică din nou mâna. Dar El-Kalaam îl opri.

— Nu-mi pasă de ea sau de tine ca persoane, spuse El-Kalaam. Sunteţi nişte păgâne. Dar ea este un simbol, aşa cum eşti şi tu în felul tău. Acesta este rolul vostru aici.

— N-o să capeţi niciodată ceea ce vrei, spuse Rachel. Heather simţea cum tremură mâna fetei, aşezată pe braţul ei.

— Tatăl tău nu te va lăsa să mori. Ne va da ce vrem, ce este al nostru.

— N-o să-şi vândă ţara, ţipă Rachel. N-o s-o facă!

El-Kalaam îşi apropie faţa de a ei. Raza de lumină a lanternei strălucea ciudat pe trăsăturile lui. Urmele de vărsat de la marginea obrajilor erau acum între umbră şi lumina muşcătoare. Aurul îi sclipea în gură de fiecare dată când vorbea.

— Mai bine te-ai ruga Dumnezeului tău s-o facă. Altfel... Ţeava pistolului său mitralieră apăru în conul de lumină.

Ridică din umeri când Rachel se ghemui din nou lângă Heather.

— În ce mă priveşte, nu e nici o diferenţă. În final va fi tot una. Dacă mori, strigătul întregii lumi vă doborî guvernul tatălui tău pentru că a sacrificat un copil. Rânji. Singura diferenţă vei fi tu, Rachel. Vei apuca amiaza zilei de mâine, sau nu?

Rachel întoarse capul.

— Ce soldat brav eşti, spuse Heather batjocoritor. *Soldat*. Care terorizează copiii.

— Uite ce-i, nu dau doi bani pe părerea ta despre mine, m-ai înţeles? Nu exişti decât ca să serveşti ţelurilor noastre, în felul pe care îl vom alege.

Heather îi întâlni privirea.

— N-o să reuşeşti niciodată să mă determini să fac ceva pentru voi.

— Oh;, da, aşa a spus şi amicul vostru Bock. Îţi aduci

aminte. Îţi aminteşti ce i-am făcut.

— Îmi amintesc.

— Şi ce s-a întâmplat cu Susan.

— Nu mi-e teamă de asta.

— Poate că nu. O studia atent. Dar ştiu că *există* ceva de care ti-e teamă.

— Ce?

El zâmbi binevoitor.

— Am aflat că există Block şi în Susan. Clătină din cap. Nu, n-am să-l las pe Fessi să se apropie de tine. Eşti slăbiciunea lui şi cred că l-ai putea învinge până la urmă. Te rog să fii sigură că nu îţi vor da şansa să scapi.

Mâna lui se întinse fulgerător. O apucă pe Rachel de gât. O smuci din braţele lui Heather. Rachel încercă să ţipe, dar de pe buzele întredeschise îi ieşi doar un bolborosit slab. Heather se năpusti spre el. Fessi o ţinu, dar ea se zbătu.

— Da, într-adevăr, spuse El-Kalaam gânditor. O zgudui pe Rachel cu atâta forţă, încât îi clănţăniră dinţii. Cred că ţi-am găsit punctul sensibil.

Bonesteel începuse, desigur, s-o sune de cum se întorsese din San Francisco. Daina ştia ce voia el. Credea, de asemenea, că avea ea însăşi multe să-i spună. Dar era atât de supărată pe el încât nu voia să-i răspundă

La nenumăratele apeluri telefonice. Voia, după cum îşi dădu seama mai târziu, să-l silească să vină acasă.

Dar el nu făcu asta. Însă, într-o dimineaţă, fu oprită pe Sunset. Trase pe dreapta, privind în oglinda retrovizoare cum maşina poliţiei opreşte în spatele ei. Nu depăşise viteza legală şi nici nu trecuse pe roşu la vreun semafor. Nu exista nici un motiv pentru care să fie oprită.

Nu ieşi nimeni din maşina poliţiei. Tot ce putea vedea era o pereche de ochelari de soare în spatele parbrizului scăldat în razele soarelui. Maşina porni apoi încet şi opri lângă ea.

— *Miss* Whitney? întrebă unul din tinerii poliţişti, deşi ştia foarte bine cine era.

— Da?

— Sunteţi amabilă să ne însoţiţi la circumscripţia de poliţie?

— Mă tem că îmi este imposibil în acest moment.

— Doamnă, spuse trist tânărul în uniformă, aş lua-o drept o favoare personală dacă aţi face-o. Şeful meu m-ar face bucăţele dacă nu v-aş aduce.

— Despre ce este vorba?

— Treburi oficiale.

— Ce înseamnă asta, mai precis?

— Mă tem că va trebui să-l întrebaţi pe locotenentul Bonesteel despre aceasta, *Miss* Whitney. Părea încurcat, îmi pare cu adevărat rău că vă pricinuiesc neplăceri.

— N-ai de ce, îi spuse Daina. Eşti foarte politicos. Aceasta a fost ideea locotenentului?

— Nu, doamnă. Zâmbi. Avea un zâmbet plin de viaţă, gen Los Angeles. A fost a mea.

Daina râse.

— Bine. Se pregăti să pornească. Ce eşti? Sergent?

— Simplu poliţist, doamnă.

Ea îşi flutură mâna.

— La-o înainte, poliţist!

— *Miss* Whitney?

— Da.

El îi înmâna un carnet cu tichete de parcare.

— Mă întreb dacă v-aş putea deranja cu un autograf.

Circumscripţia de poliţie a lui Bonesteel era în inima părţii centrale a Los Angeles-ului. Era o clădire urâtă într-o zonă la fel de urâtă a oraşului. Semăna cu un buncăr care aştepta ca în jurul lui să înceapă războiul.

Cămăruţa lui Bonesteel se găsea la etajul al cincilea. Ascensorul supradimensionat era plin de mirosurile de sudoare stătută şi frică proaspătă. Poliţistul o conduse el însuşi până sus, oprind-o în pragul uşii.

— Lat-o, locotenente.

Bonesteel ridică privirea din hârtii. Stătea aşezat în spatele unui birou acoperit cu dosare şi coli de hârtie.

— O.K., Andrews.

— Locotenente – poliţistul ridică degetul mare – e o doamnă foarte drăguţă.

— Lasă comentariile, Andrews şi dispari.

După ce poliţistul plecă, rămaseră o vreme privindu-se unul pe celălalt’. Din tavanul izolat acustic se revărsa o lumină fluorescentă, stridentă. Într-un colţ, unde era amplasată o gură de ventilaţie, dalele de izolare erau înnegrite.

În faţa biroului se găsea un scaun din metal cenuşiu acoperit cu vinilin verde şi Bonesteel îi făcu semn să ia loc.

— Vrei o cafea?

— Vreau să ies de aici, spuse Daina rigid.

— După ce stăm puţin de vorbă. Am făcut un târg, îţi aminteşti?

— Târgul nostru nu prevedea să te porţi ca un ticălos.

El păru să reflecteze la asta un minut. Se ridică, ocoli biroul şi închise uşa în urma ei. Nu se întoarse la scaunul său, ci se sprijini de un colţ al biroului. Întinse o mână.

— Ştii ce-i aici? E raportul meu lunar. *Urăsc* să fac rapoarte lunare. Sunt deja cu două luni în urmă, aproape trei şi căpitanul îmi trage şuturi în fund. Îşi împreună mâinile, împletindu-şi degetele. Cu toţii avem probleme.

— Dacă asta-i o glumă, spuse Daina rece, nu e amuzantă.

— Nu fac glume.

— Mă întreb, spuse ea venind către el, oare chiar ai o inimă sub costumele tale *Calvin Klein*?

Ochii lui cenuşii pâlpâiră doar o clipă.

— Îmi place să mă îmbrac.

— Ce se va întâmpla când o să te desparţi de soţia ta? spuse ea tăios. O să-ţi dea o alocaţie suficient de mare ca să-ţi întreţii garderobă?

El se ridică cu fălcile încleştate.

— Nu-i amuzant deloc.

— Nu glumeam. Îl înfruntă sfidătoare, dorindu-şi ca el s-o plesnească. Era exact lucrul de care avea nevoie. După aceea ar fi putut să iasă de aici şi să nu-l mai vadă vreodată. Apoi se gândi la Maggie. Se putea încrede în ajutorul lui Meyer? „Nu mai îmi pasă”, îşi spuse ea. Dar ştia că era o minciună.

Bonesteel zâmbi.

— Ah, ştiu cum te-am făcut să te simţi la telefon. Îmi pare

rău.

— Oare?

— Chiar îmi pare rău. Dar ţine de meseria mea. Trebuia să mă conving dacă ştiai.

— Vrei să spui că nu puteai să-mi spui dinainte?

— Eşti actriţă, ai uitat? Tu şi cu Chris Kerr sunteţi ca două boabe într-o păstaie. Dacă ascundeai faptul că prietena ta se droga, deoarece te drogai tu însăţi?

Daina întinse braţele.

— Vrei să verifici dacă am semne?

El o privi în tăcere un moment, fără să se mişte.

— Ştiu unde ai fost. Spuse asta atât de încet, încât ea desluşi cu greu cuvintele lui.

— Ştii?

— Da. A trebuit să sap destul de adânc pentru asta.

— Nu ştii întreaga poveste.

El ridică din umeri.

— Nu contează. În astfel de anturaje ţi se pot întâmpla tot felul de lucruri. Unii au chiar un fel de poftă, înţelegi ce vreau să spun?

— Cum ar fi morfina sau heroina?

— Mda, în genul ăsta.

— Sunt curată, domnule locotenent!

Bonesteel râse.

— Doamne, îmi pare rău că ţi-am făcut neplăceri. Se duse în spatele biroului său şi închise toate dosarele. Andrews are dreptate în legătură cu tine, spuse fără să ridice privirea.

— Mulţumesc.

— Ştii, ăsta e un loc destul de jalnic pentru un interogatoriu. Filmezi astăzi?

— Doar după-amiază. De dimineaţă se face un montaj intermediar.

— La naiba, ştiam şi asta. Se îndreptă spre uşă luând-o de braţ. Haide, să mergem acasă să stăm de vorbă.

— Patologic?

— Da.

— Eşti sigură că exact aşa a spus?

— Bineînţeles că sunt sigură.

— Ce poate să ştie un *bodyguard* tâmpit despre patologie?

Dar Bonesteel vorbea acum mai mult pentru sine şi când Daina spuse „Nu cred că este câtuşi de puţin tâmpit”, nu fu sigură că el a auzit-o.

Bonesteel se ridică de pe fotoliu şi traversă camera de zi către pian. Se aşeză în faţa lui, se uită drept în faţă, spre partitura concertului de Vivaldi care era deschisă pe portativ. Începu să cânte. Nu avea nici tehnica fiicei sale, nici talentul ei. Dar se descurcă fără ezitare şi fără note false.

Daina îi povestise despre petrecere, despre moartea lui Nile – el se întrebase dacă putea exista vreo conexiune cu asasinarea lui Maggie – despre convocarea la poliţie, declaraţia ei, despre ancheta parchetului din ziua următoare. Poliţistul ascultă totul cu o intensitate ciudată, ochii strălucindu-i de parcă se desfăta cu vorbele ei.

Îi repetase ceea ce-i spusese Thais la petrecere: „A fost o intrusă, exact aşa cum eşti şi tu. A încălcat legile şi a fost distrusă”, dar el nu: i arătase dacă acorda vreo importanţă acestor cuvinte. În schimb, îi ceruse să repete ce spusese Silka despre Nigel. „Era foarte nesăbuit în vremea aceea”, spuse Daina. „Dar aşa erau toţi atunci: Chris, Nigel, în special Jon”.

— Nesăbuit, da, aşa spusese. Dar dacă unul dintre ei era un caz patologic? Ştim deja cum drogurile îl făcuseră pe Jon să devină un psihopat, intensificându-i nevrozele dincolo de orice limită.

Acum Bonesteel terminase de cântat. Rămăsese cu degetele pe clapele pe care le apăsase pentru acordul final. Privea fix fotografia fiicei sale.

— Este bucata ei favorită? întrebă Daina.

— Poftim? Oh, nu. Zâmbi vag. Este preferata mea. Dumnezeul lui Sarah este Mozart.

— Bobby, spuse Daina, sprijinindu-şi coatele pe marginea pianului, spune-mi de ce ţi se pare interesant ce-a spus Tie despre moartea lui Maggie?

— Adică ar trebui să cred că Tie i-a făcut farmece? pufni

neîncrezător.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu cred în magie. Las asta în seama fanilor lui Stephen King.

— Şi dacă Tie a omorât-o pe Maggie?

El o privi.

— Nu e capabilă de aşa ceva.

— Şi mintea ei este destul de distorsionată.

— Eu vorbeam despre corpul ei. Din punct de vedere fizic, nu e destul de puternică pentru a-i face acele grozăvii lui Maggie. Pentru aşa ceva este nevoie de statura şi forţa unui bărbat. Îşi trecu uşor degetele peste clape, de parcă le-ar fi şters praful imaginar de pe suprafaţă. În plus, nu pun preţ pe aproape nimic din tot ce îţi spune.

— De ce?

— Deoarece, spuse el încet, Tie este îndrăgostită de tine.

Daina râse.

— Ei, haide, ce tot spui? Tie mă urăşte. Dar în acelaşi timp simţi cum i se contractă stomacul.

— Mai gândeşte-te, spuse Bonesteel urmărindu-i faţa. De ce crezi că ar teroriza-o pe o astfel de femeie mai mult decât orice?

Dar Daina ştia deja.

— Să vadă că emoţiile îi scăpă de sub control.

— Am văzut-o în ochii ei, Daina, spuse el. Când rostesc numele tău, ceva îngheaţă înlăuntrul ei.

— Din cauza urii. E geloasă pe relaţia mea cu Chris.

Bonesteel clătină din cap.

— Ura face ca femeile de genul ei să se topească. Din asta trăiesc. Crezi că a iubit cu adevărat pe cineva în viaţa ei? Eu nu cred. Cel puţin nu un bărbat. Toţi bărbaţii ei au fost slabi – cu putere, cu bani, dar slabi. Ea a furnizat tăria. Dar nu o poate face în felul ei, altfel n-ar schimba bărbat după bărbat. Dar o femeie este cu totul altceva pentru Tie. Cred că în femei Tie îşi vede reflectat propriul mister.

Dainei i se formă o imagine în minte: ea şi tatăl său, într-o zi liniştită şi fierbinte de vară, în mijlocul lacului, într-o barcă cu vâsle, duhnind a sare şi a maţe încinse de peşte.

— Uită-te la apă, draga mea, îi spuse tatăl ei cu o voce

şoptită. Uită-te acolo – la cârlig.

Erau amândoi nemişcaţi ca nişte statui, transpirând. Se apropia amiaza. Aproape de suprafaţa verde a lacului plutea un nor de ţânţari.

— Aşteaptă acum! îi şopti el cu vocea plină de emoţie. Aşteaptă şi urmăreşte firul de nylon.

Soarele se revărsa din cerul fără nici un nor pe umerii ei goi, roşii şi dureroşi la sfârşitul zilei. O gâscă ţipă plângător, luându-şi zborul din păpurişul de pe malul îndepărtat.

— Acum, şopti răguşit tatăl ei. Acum!

Şi ea văzu. Linia întunecată se dusese aproape vertical, trasă din apă, învârtindu-se şi reflectând lumina soarelui ca şi cum ar fi fost tăişul unei spade, arzând ca o tortă în clipa scurtă înainte ca peştele să muşte.

Misterul măiestriei extraordinare a tatălui ei îi reveni în minte cu atâta putere, încât pentru un moment fu ameţită. Şi cu uimire, îşi dădu seama că toată viaţa ei căutase refacerea acelui moment, când întreaga lume fusese a lui şi el domina nu numai peste ea, ci, după cât se părea, peste toate creaturile. O vagă idee îi dansa la limita gândirii conştiente. Exista o modalitate de a-l salva pe Chris de Tie – o singură modalitate – dar Daina se întrebă dacă era pregătită pentru un asemenea sacrificiu. Şi totuşi, ideea de a-şi încerca puterea crescândă o orbea, o îndemna să continue.

— Cred că excursia ta cu formaţia a fost de folos, spuse Bonesteel, întrerupându-i şirul gândurilor. În acest moment nu am nimic concret. Alibiurile tuturor stau în picioare, până acum. Cu excepţia timpului când Chris n-a fost în preajma ta, la The Dancers, toţi ceilalţi membri ai formaţiei şi cei din anturaj şi-au justificat alibiurile pentru noaptea aceea. Arătă cu degetul. Poate femeia aceea, care era legătura lui Maggie, ar putea conduce undeva. Se uită la Daina. Eşti sigură că el nu ştia cine este?

— Aşa a spus.

— Îl crezi pe Chris?

— De ce ar minţi?

Bonesteel pufni.

— De ce minte cineva? Din cauză că are ceva de ascuns.

Dacă tipa îi aducea şi lui drogurile, n-ar vrea să o dea de gol, nu-i aşa?

— Sper că n-ai de gând să-l chemi şi să-l chestionezi, spuse Daina destul de alarmată.

— Nu sunt chiar atât de prost – spuse el ridicându-se. Poti face tu asta în locul meu.

— Oh, nu. Ridică mâinile sus. Chris e prietenul meu. Nu vreau să continui să-l mint.

— Ştii, spuse Bonesteel meditativ, dacă vorbesc cu el despre asta, mi-ar putea scăpa de unde am aflat despre femeia aceea.

— Nu te-ar crede.

— Poate că nu. Dar poate că asta i-ar băga în cap câteva îndoieli, pe care nu le-a avut înainte.

— O să vorbesc eu întâi cu el…

— Şi să-i spui, ce? Bonesteel întinse mâna şi o atinse. Uite ce-i, Daina, nu vreau să faci nimic de genul acesta. Nu vreau să exercit presiuni asupra ta. Dar *vreau* cu adevărat să-l prind pe ucigaşul lui Maggie. Şi o să-l prind, fir-ar să fie, oricât mi-ar lua ca să duc la bun sfârşit treaba asta. Faţa i se îmbujorase. Nu e cazul să-ţi spun că asta n-a fost o crimă de stradă, în care vreun tânăr drogat a mânuit prost o armă sau o încăierare cu cuţite dintr-o cârciumă. Nu, aceasta este ideea despre distracţie a unei minţi bolnave şi nu suport gândul că astfel de oameni se plimbă în libertate prin oraş şi se pot gândi s-o facă din nou. Clătină din cap. Cineva trebuie să-i oprească.

— Cum se face că eşti tu acela?

— Eu sunt în stare. Foarte simplu.

— Ştii, cred că eşti într-adevăr sigur de asta.

— De ce n-aş fi? Îţi închipui cumva că este vreun fel de poză? pufni. Când trebuie să tragi şi pui degetul pe trăgaci, ar fi bine să fii al dracului de sigur că nu-i doar o poză. Altfel poţi să ai surpriza să te trezeşti cu creierii împrăştiaţi pe pantofi. Nu-ţi poţi permite să eziţi. Trebuie să ştii, acolo, înăuntrul fiinţei tale, ce ai de făcut. Şi trebuie s-o faci.

— Ai omorât vreodată un om? întrebă ea încet.

— Mda, o dată. Eram în uniformă atunci. Era noapte şi am auzit un ţipăt. Am văzut un negru venind de după un

zid. Avea o armă de mărimea unui Magnum 357. Poţi să opreşti şi un elefant cu ea. L-a zburat capul partenerului meu în timp Ce el stătea chiar lângă mine cu arma încă în teacă. N-am ştiut niciodată că e atât de mult sânge într-o fiinţă omenească. Puştiul avea nouăsprezece ani şi era proaspăt însurat. Fusesem cavaler de onoare la nunta lui şi după ce a fost ucis, ticălosul de locotenent mi-a spus: „Bonesteel, toată lumea te consideră un erou. Acum vreau să faci ceva cu adevărat dificil. Du-te şi spune-i văduvei”.

Bonesteel se îndepărtă de ea, ducându-se la fereastră. Nori de pâclă ascundeau vârfurile copacilor şi întunecau cerul.

— Cum a fost? întrebă Daina întorcându-se cu faţa la el. Vreau să ştiu ce simţi când omori pe cineva.

— Nu simţi nimic, spuse Bonesteel cu ochii încă departe. Pentru că aşa a trebuit să fie. Ura şi… groaza că vei fi tu însuţi ucis te fac să acţionezi. Nu mi-a părut rău că l-am împuşcat pe ticălosul ăla. A fost mult mai îngrozitor când a trebuit să-i spun Gloriei că soţul ei n-o să mai vină acasă niciodată. Dar nu e nici o dorinţă, nici un sentiment real. Doar o gaură neagră peste care trebuie să treci ca să poţi trăi mai departe.

Daina veni lângă el.

— Jean-Carlos zicea că nu îţi poţi permite să gândeşti în clipa când apeşi pe trăgaci.

Bonesteel reveni de la fereastră.

— Cine-i Jean-Carlos?

— Ne-a învăţat pe toţi să mânuim armele. E un refugiat cubanez care a fugit de la Morro Castle.

Bonesteel se aşează pe marginea canapelei albe, cu mâinile în poală. Părea foarte obosit.

Ştii, trăiesc de atât timp în Los Angeles şi încă sunt surprins de voracitatea cu care oraşul acesta transformă realitatea în fantezie. Clătină din cap. V-a învăţat să mânuiţi armele…

— Exact. Pistoale şi cuţite…

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă el sărind în picioare. O să ajungi să-mi spui că te pricepi cu adevărat la asta…

— Am folosit pistoale adevărate.

— Oh, bineînţeles. Bineînţeles. Se aplecă şi trase un sertar din capătul mesei de abanos. Cu o mişcare rapidă şi exersată a încheieturii mâinii, scoase un revolver de serviciu de calibru 38 din tocul rigid de piele, i-l azvârli fără nici un avertisment.

Ea ţipă, dar antrenamentul la care o supusese Jean-Carlos ieşi la suprafaţă şi reuşi să-l prindă cu îndemânare. Îşi ţinu degetul departe de trăgaci.

— Ţi-ai ieşit din minţi? spuse înfierbântată. Chestia asta este încărcată?

— Are siguranţa pusă. Spusese asta cu o faţă lipsită de expresie, dar ea ştiu ca l-a surprins. Se aşteptase ca ea să scape revolverul sau să se ferească.

— Am lucrat cu genul acesta de arme, îi spuse. Ştiu să folosesc aşa ceva.

— O.K. Se ridică, o luă de mână şi o conduse prin casă spre uşa din spate. Afară era cald şi nu era nici o adiere de vânt. Bonesteel îi arătă cu mâna. Vezi mesteacănul acela? Daina înghiţi în sec, apoi încuviinţă. Este la numai, să spunem, douăzeci de metri distanţă. Vezi dacă poţi lovi trunchiul la înălţimea ochilor… întinse mâna şi trase siguranţa armei. Haide! O îndemnă el. Să vedem cum tragi.

Daina se aşeză cu faţa la mesteacăn şi după cum o învăţase Jean-Carlos, îşi depărtă uşor picioarele. Apucând pistolul cu ambele mâini, întinse braţele în faţa sa. „Pentru o ţintă de mărimea unui om”, o învăţase el, „nu trebuie să foloseşti cătarea… doar ţeava”.

Apăsă pe trăgaci şi arma explodă. Zvâcni în mâinile ei, dar o ţinu bine.

Bonesteel se uită la mesteacăn.

— Nimic, îi spuse. Nu e nici un semn pe copac. Dă-i înainte. Mai încearcă o dată.

Daina se pregăti pentru a amortiza reculul. Ţinti din nou, cu grijă.

— Haide! lătră Bonesteel. Dacă cineva vrea să te omoare, nu ai atâta timp!

Ea trase şi auzi aproape imediat şuieratul glonţului ricoşat. Se duseră împreună la mesteacăn şi Bonesteel îşi

puse degetul mare pe carnea albă a copacului, în locul în care glonţul desprinsese coaja. Era la trei centimetri sub ramificaţie, puţin către dreapta.

— Nu-i rău, spuse, luându-i revolverul şi întorcându-se la locul din care trăsese Daina. Când Daina fu lângă el, Bonesteel se întoarse brusc, trase fulgerător cele patru gloanţe rămase fără a da impresia că a luat măcar ţinta. Daina nu avu nevoie să se întoarcă la mesteacăn ca să vadă gaura făcută de focurile lui chiar la baza trunchiului.

— Îţi place să faci paradă.

— Nu, spuse el deschizând camera revolverului şi încărcându-l din nou. Ţi-am arătat numai diferenţa. Trase cilindrul la loc, puse siguranţa. Dar trebuie să recunosc că o iei mai în serios decât am crezut. Să nu faci, însă, confuzie între realitate şi fantezie. Antrenamentul tău a fost pentru un rol într-un film. Eu m-am antrenat pe stradă.

— Şi ai ochi de copoi, spuse ea, ca să poţi vedea prin cineva cum e Tie.

Dar Bonesteel clătină din cap, conducându-o înapoi spre maşină.

— Asta nu-i de la antrenament; e din naştere. E ochi de scriitor.

Într-o seară, când Rubens lăsase vorbă că va veni acasă foarte târziu, Daina lăsă totul baltă şi se duse direct la culcare imediat ce sosi acasă de la filmare.

O trezi, în noapte, izbucnirea alb-albastră a unui fulger. Lumina o orbi, făcând-o să-şi închidă ochii. Tunetul se rostogolea de la stânga la dreapta, ca literele dintr-un rând, cântând. Părea să reverbereze iar şi iar. La sfârşit, auzi soneria de la intrare.

Trăgându-şi pe ea un halat, traversă holul în liniştea nefirească. Bubuitul tunetului reveni când intră în camera de zi. Îl visase pe Rubens, carnea lui aproape de a ei, buzele întredeschise răsuflând ca o maree pe gâtul ei, degetele ei căutându-i bărbăţia, mângâind-o, trăgând-o între coapsele ei umede până când amândoi gemuseră în acelaşi timp.

Tresări, amintindu-şi visul erotic. Simţi cum vârfurile sânilor i se întăresc dureros, împungând materialul halatului

la fiecare pas pe care-l făcea. Îşi scutură capul încercând să şi-l limpezească, îşi trecu degetele prin părul bogat, ca să şi-l dea la o parte de pe faţă. Ajunse la uşă şi o deschise. Un fulger crăpă cerul şi Daina îşi puse mâna la ochi. Din întuneric îşi auzi numele, rostit încet.

— Yasmin? spuse. Ce faci…

Fulgerul se aprinse din nou şi atunci o văzu pe cealaltă femeie. Era îmbrăcată într-un trenci pe care şi-l încheiase până la gât. Părea să fie ceva în neregulă cu faţa ei.

— Yasmin? Daina întinse mâna, trecându-şi degetele peste obrazul stâng al prietenei sale. Auzi un geamăt de durere. Doamne, Dumnezeule, ce ţi s-a întâmplat? Nu aşteptă un răspuns şi o trase pe Yasmin înăuntru, închizând uşa în urma ei. Auzi începutul ploii, răpăind pe acoperiş, pe pervazurile ferestrelor dinspre vest.

Cu braţul în jurul ei, Daina o conduse pe Yasmin de-a lungul holului şi când ajunse în camera de zi, aprinse o lampă cu abajur. Îşi puse mâna sub bărbia Yasminei, întorcându-i faţa într-o parte şi cealaltă. Obrazul stâng era roşu şi umflat. Mâine, dacă nu-i punea imediat o pungă de gheaţă, avea să fie negru ca cenuşa.

— Haide, îi spuse, conducând-o către bar. O aşeză jos, îi pregăti un whisky cu gheaţă. Yasmin nu ridică paharul. Tremura toată. Pe faţă i se rostogoleau lacrimi.

Daina luă un pumn de cuburi de gheaţă din frapieră înfăşurându-le într-un prosop gros. Veni înapoi lângă Yasmin şi îi aplică cu grijă compresa pe obrazul tumefiat. Yasmin tresări, dar nu se opuse.

Daina o sili să ia câteva înghiţituri.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Îmi pare rău că îţi dau bătaie de cap, şopti Yasmin. Tu n-ai nici o legătură cu asta.

— Nu vorbi prostii, Yasmin. Pentru ce altceva sunt prietenii? Poftim – mai bea puţin.

Yasmin se înecă şi tuşi când încercă să mai bea din whisky şi lăcrimând, îi făcu semn că nu mai vrea.

— M-am întors acasă la George în seara asta ca să-mi iau restul lucrurilor. Ştii că mai aveam acolo nişte haine şi… obiecte personale. Plângea din nou. Întorsese capul şi Daina

fu nevoită să se întindă ca să-i ţină compresa cu gheaţă pe obraz. Era foarte beat – foarte furios. Nu… nu l-am mai văzut niciodată aşa. Am crezut… chiar mi s-a părut că îşi pierduse minţile. A urlat la mine. „Nu vreau să pleci, Yasmin”, a tot strigăt. „N-am să te las să pleci”. Dar ştiam că de fapt, nu dorea asta.

Eu… nu ţi-am spus tot adevărul despre motivul pentru care l-am părăsit. Am vrut să rămân, o parte din mine a vrut cu adevărat să rămână, dar eram prea puternică pentru el. George este foarte demodat şi a fost… a părut să fie copleşit de sexualitatea mea. Agresivitatea mea în pat… l-a speriat.

— Te-a lovit în seara asta.

— M-a luat… cu forţa. Yasmin se înfioră şi Daina o încurajă din nou cu braţul, trăgând-o aproape, transmiţându-i căldura sa. M-a violat. Yasmin clătină din cap. Se spune că nu poţi fi violată decât dacă o parte din tine vrea asta, dar nu este adevărat. Eu sunt puternică, Daina. Ştii că sunt. Părea o fetiţă şi inima Dainei se strânse. Sărută fruntea udă a Yasminei. Dar George a fost mai puternic. Poseda un fel de… nu ştiu, o forţă demonică. Era, cumva, supraomenesc. Cu cât… m-am luptat mai mult, cu atât a devenit mai puternic. Ştiam… o parte din mine îşi spunea: „Ei, dacă stau liniştită şi nu-i răspund absolut deloc, s-ar putea să îl fac să se oprească”. Dar asta ar fi însemnat – se înfioră din nou – să renunţ la tot: la mine însămi, la feminitatea mea, la umanitatea mea. N-am putut… pur şi simplu nu am fost în stare să fac asta. Aşa că m-am luptat din ce în ce mai tare. A fost îngrozitor, n-a adus câtuşi de puţin a sex, ci mai degrabă a război… a moarte. Am crezut că mor şi pentru o clipă, *am vrut* să mor. Suspina acum de-a binelea, cu obrazul pe pieptul Dainei care o legăna uşor. Asta mi-a făcut – mie, care iubesc viaţa mai mult decât orice altceva! M-a făcut să-mi doresc să mor. Doamne, Daina. Doamne, Dumnezeule!

După un timp, Daina o ridică şi o conduse încet prin camera de zi către coridor. O aşeză pe Yasmin pe patul desfăcut, apoi se duse la baie şi dădu drumul apei să curgă în cadă. Presără parfum de violete.

Când se întoarse în dormitor, Yasmin stătea în locul în care o lăsase, cu mâinile moi în poală. Daina îngenunche lângă ea şi-i spuse:

— Yasmin, vreau să intri în cadă. O să-ţi facă bine. Începu să-i descheie nasturii trendului. Haide. Yasmin întoarse brusc capul. Ochii îi ardeau sălbatic. Yasmin, nu sunt decât eu. Haide, acum. Reuşi să-i desfacă primul nasture. Asta este.

Unul câte unul, toţi nasturi fură descheiaţi şi Daina putu să-i scoată haina cu foarte multă grijă. Yasmin era goală pe dedesubt. Daina inspiră acut, total nepregătită pentru efectul pe care-l avea trupul celeilalte femei asupra ei. Poate că erau efectele, încă stăruitoare, ale visului erotic sau poate ale sentimentului aproape copleşitor de tandreţe şi nevoia de a-şi proteja prietena. În orice caz, îşi dădu seama că este ruşinos de excitată.

Cu pulsul accelerat o conduse pe Yasmin în baie şi o aşeză în cadă. Yasmin se lăsă pe spate, cu ochi închişi, respirând adânc, cu vârfurile sânilor de-abia vizibili deasupra spumei uşoare şi parfumate.

Daina îngenunche lângă cadă, înnoind compresa de pe obrazul Yasminei.

— Daina…

— Da, draga mea.

— Vrei să mă săpuneşti?

Inima Dainei bătea ca un ciocan şi simţi un nod în stomac. „Oh, Doamne”, îşi spuse. Dar faptul că Yasmin avea nevoie de ea, că nu era nimic sexual în rugămintea ei…

Luă săpunul şi începu să-şi plimbe palmele peste pielea netedă a Yasminei. Îi săpuni umerii, braţele, picioarele, spatele, abdomenul. Îi lipi coapsele una de cealaltă, ca şi cum astfel şi-ar fi putut stăpâni senzaţiile care o cuprinseseră. Simţi cum i se umflă sânii.

„Ce se petrece cu mine?” se întrebă în timp ce mâinile i se mişcau parcă dintr-o voinţă proprie şi între picioare devenea din ce în ce mai umedă. Îşi dădu seama că îi făcea plăcere să stea în genunchi, în acea poză supusă, cu sentimentul intens că Yasmin venise la ea pentru că numai ea o putea alina…

Îngheţă. Degetele Yasminei le acoperiseră pe ale ei încet, cu blândeţe, aducându-le în sus, peste abdomenul fremătător, peste coapse, către sânii grei, înfierbântaţi.

Pentru prima dată Daina simţi sfârcurile Yasminei. Erau tari şi moi în acelaşi timp, uşor elastice şi lungi, amintindu-i de un penis în stare de erecţie. Involuntar, îi mângâie sânii, dinspre baza lor largă către vârfurile conice de care trase din ce în ce mai tare folosind numai degetul mare şi arătător.

O emoţie aprinsă îi fremăta în piept, imagini negre ca nişte vele fluturându-i la periferia gândirii conştiente.

Ştia acum ce se petrece, ştia că o dorea pe Yasmin cu o forţă de netăgăduit, că Yasmin de fapt venise aici cu acest lucru în minte. Şi faptul că ştia că fusese într-un fel sedusă, îi sporea plăcerea, adăugându-se plăcerii *lucrului interzis* pe care tocmai era pe cale să-l facă.

Deschise ochii şi o văzu pe Yasmin privind-o cu ochii săi imenşi, uşor migdalaţi, de un căprui la fel de dulce ca penajul unui porumbel.

— Ajută-mă, Yasmin, şopti. Mintea i se învârtea nebuneşte.

— Da. Gura senzuală a Yasminei se arcui într-un zâmbet tandru. Dulcea mea Daina. Ştiu ce doreşti. Se aplecă înainte, buzele deschizându-i-se ca o floare pe gâtul Dainei. Lasă-ţi halatul să cadă… aşa. Aşa. Ahh!

— Sunt frumoşi, Daina. Yasmin oftă. Ţi-am spus vreodată cât de frumoşi sunt sânii tăi?

— Nu. Vocea Dainei, spartă şi strangulată, părea să iasă dintr-un gât străin.

— Uhm, păi, ar fi trebuit. Se răsuci, ca să stea pe o parte. Întregul tău trup – vocea îi era ca mătasea, mângâietoare – este minunat.

Cu ochii împietriţi de dorinţă, Daina urmări cum mâinile Yasminei îi alunecă în sus pe torace, către pantele de sub sâni. Lumina se filtra în cameră în dungi reci, palide, peste patul dublu cu cuvertura din satin de culoarea coralului, nuanţa precisă a intimităţii carnale. Stăteau întinse una lângă cealaltă, goale.

Daina gemu când simţi mâinile calde ale Yasminei ridicându-i sânii, legănându-i. Apoi vârfurile degetelor începură să se mişte în jurul cărnii sensibile, descriind cercuri din ce în ce mai strânse în jurul sânilor ei. Scântei de plăcere îi palpitară în piept, se adunară între coapse. Picioarele începură să-i tremure şi să se ridice, dar Yasmin i le aşeză din nou, cu calm, pe cearşaf. Daina respira greu.

În sfârşit, degetele Yasminei îi atinseră sfârcurile, mângâindu-i-le cu o atingere de fulg. Daina gemu. Sfârcurile i se întăriseră şi păreau dureroase. Simţi buzele Yasminei lipite de urechea ei.

— E bine?

Încuviinţă, ameţită.

— Atunci spune-mi, draga mea. Spune-mi.

Capul Yasminei se cufundă în umbre, buzele ei deschise coborând să învăluie sfârcurile Dainei. Daina ţipă şi coapsele i se despărţiră involuntar. Se arcui inconştientă.

— Oh, Doamne!

— Spune-mi. Spune-mi. Buzele acelea trăgeau, sugeau, răsuceau vârfurile sânilor ei.

— Mă simt – ohhh! – ca în rai.

— Da… da! Era strigătul unui animal.

Daina îşi mişcă mâinile în jos, încercând cu frenezie să se mângâie, dar degetele Yasminei îi încercuiră încheieturile.

— Nu, draga mea. Lasă-mă pe mine. Se ridică şi Daina văzu greutatea sânilor ei întunecaţi deasupra sa; îi luă în mâinile sale. Senzaţia pe care i-o dădură, cum atârnau plini, fierbinţi, nu se asemăna cu nimic altceva ce îşi putea imagina. Degetele ei pipăiră sfârcurile tari până când Yasmin gemu şi se mişcă în jos.

Imediat, Daina fu cuprinsă de o fierbinţeală umedă. Simţi palmele Yasminei sub fese, degetele strecurându-i-se între coapse, o unghie lungă sondând…

În acea clipă, limba Yasminei ţâşni afară, direct în miezul Dainei, făcând-o să se arcuiască din nou. În urechi avea un uruit puternic, de parcă în cameră ar fi fost un motor care lucra la capacitatea maximă. Degetele i se încleştară în părul Yasminei, trăgându-i faţa înspre ea, ţipând până ce răguşi.

După un timp, ochii i se deschiseră şi o trase pe Yasmin peste ea.

— Spune-mi ce să fac, şopti răguşit, nedându-şi seama că deja începuse, că fântâna plăcerii, acum deschisă, o făcuse atât de insaţiabilă încât două ore mai târziu, Yasmin o implora să se oprească.

Tăcerea nopţii fu spartă de ţârâitul telefonului. El-Kalaam, care mânca dintr-un castron cu degetele mâinii drepte, îl lăsă să sune mult timp. În sfârşit, se ridică şi se duse la telefon. Ridică receptorul.

— Da. Vocea îi era calmă şi sigură. Ochii cu pleoape grele îi erau iluminaţi vag de benzile de lumină care se strecurau printre jaluzelele trase de la ferestrele din faţă.

— Deci ai primit micul meu cadou. Buzele groase i se curbară în simulacrul unui zâmbet. Nu, Pirate. Moartea lui este opera *ta*. Nu ai respectat termenul. Suporţi consecinţele propriilor tale acţiuni. Vocea îi deveni dură. Să nu-mi spui asta şi să te aştepţi să te cred! Adevărul? Nu ai cunoaşte adevărul nici dacă ţi-ar sta drept sub nas... Mai bine ai face ceea ce ştii că poţi face, Pirate. Să ucid nu înseamnă nimic pentru mine; moartea e ca vântul. Dar... eu nu am ţară. Tu mi-ai furat-o şi o să o iau înapoi! Dă-mi-o, Pirate! Tu şi preşedintele american. Poţi şi o vei face. Nu ţi-au mai rămas decât şase ore. Foloseşte-le cu înţelepciune. După aceea, vei fi cu adevărat neajutorat! Puse receptorul în furcă. Emouleur!

Tânărul ataşat francez traversă camera croindu-şi drum printre trupurile întinse pe jos. El-Kalaam îl înconjură cu braţul.

— Ai făcut ce ţi-am cerut?

Emouleur încuviinţă.

— Da. Am vorbit cu ceilalţi despre justeţea cauzei palestiniene. Despre faptul să israelienii v-au furat pământurile.

— Şi ce reacţie au avut?

— E greu de apreciat.

El-Kalaam îşi apropie faţa de a lui Emouleur.

— Nu mă duce cu vorba, francezule.

— Nu pot trece cu vederea ceea ce le faci.

— Lor? strigă El-Kalaam. Ce le fac lor? Dar ceea ce ni s-a făcut nouă? Palestinienilor? Sunt atât de orbi sau de proşti încât nu pot vedea, că am fost împinşi de către sionişti să luăm aceste măsuri extreme? Vocea îi era încărcată de ură. Nu vom avea prieteni în Occident. A fost corupt de către sionişti. A fost abătut de la drumul care duce spre adevăr.

— Eu vă înţeleg situaţia, spuse Emouleur. Toţi francezi o înţeleg.

— Ei bine, vom vedea. Vreau declaraţii semnate, de la tine şi de la ambasador, de deputaţii englezi, care să îmbrăţişeze punctul nostru de vedere. Nu îţi bate capul cu formularea. Ţi le dau eu gata făcute.

— Nu ştiu…

— Le vreau imediat. El-Kalaam strânse braţul lui Emouleur atât de tare încât tânărul ţipă. Tu eşti însărcinat cu treaba asta. Îl scutură pe francez. Este şansa ta să-ţi dovedeşti simpatia pentru poporul palestinian. Nu vei mai primi alta. Ochii îi ardeau. Nu mă dezamăgi.

— Nu este ceva la care să consimtă uşor, dacă o vor face vreodată.

— Nu-mi vorbi de dificultăţi, şuieră El-Kalaam. Revoluţiile nu se câştigă cu uşurinţă. Este nevoie de sacrificiu personal, durere şi negare de sine. Noi nu citim cărţi aici. Noi înfăptuim! Eşti un adevărat revoluţionar, sau nu? Privi fix faţa lui Emouleur până când acesta încuviinţă.

— N-am să te dezamăgesc, spuse francezul.

În partea cealaltă a încăperii, Heather şi Rachel stăteau întinse una lângă cealaltă…

— La ce s-a referit El-Kalaam când a spus că ţi-a găsit punctul slab? spuse Rachel.

— S-a gândit că mă va putea înfrânge prin tine.

— Prin mine? Cum?

— Făcându-ţi vreun rău, spuse Heather.

— Este adevărat?

Heather îşi mută privirea spre cealaltă parte a camerei, unde Emouleur se ridică de pe duşumea.

— Nu vrei să-mi spui, spuse Rachel. Dar trebuie. O minciună nu mă va ajuta acum… n-o să ne ajute pe nici

unul dintre noi. Ce se va întâmpla dacă nu vom mai putea avea încredere unii în alţii? În rest, ne-au luat totul. Nu vom mai avea nimic.

Heather îi zâmbi uşor şi îi strânse mâna. Oftă.

— Am să-ţi spun ceva ce nu credeam că-ţi voi spune vreodată. Când James ţi-a salvat viaţa pierzându-şi-o pe a sa, n-am înţeles gestul lui. Am fost supărată. Ce avem noi de-a face cu ea? M-am gândit. Mie nu-mi păsa decât de James; vreau să-l am lângă mine, viu. Şi când a spus că în fiecare viaţă trebuie făcută o alegere, n-am ştiut despre ce vorbea. Acum cred că ştiu.

Îndepărtă părul de pe ochi cu mâinile legate.

— Da, spuse încet, cred că mă *poate* înfrânge prin tine.

— Nu-l lăsa, spuse Rachel grăbită. Indiferent ce s-ar întâmpla, nu trebuie să ne înfrângă, pe tine, sau pe mine. Nu mi-ai spus tu că trebuie să fim tari; că trebuie să luptăm?

— Da, dar…

— Fără nici un dar, spuse Rachel înfierbântată. Ştiu ce spun. Tata nu va ceda pretenţiilor unui grup terorist. Crezi ca ar vrea sau ar putea să distrugă întregul stat Israel, numai ca să salveze viaţa fiicei sale?

Clătină din cap.

— Atunci ce se va întâmpla?

Rachel o privi.

— S-ar putea să murim, dacă El-Kalaam îşi duce la îndeplinire ameninţarea.

— Cred că o va face. Heather ridică privirea spre goliciunea tavanului. Oh, Doamne, şopti ea, pentru prima dată îmi contemplu propria moarte. Se uită la Rachel. Trebuie să scăpăm de aici. Dar nu văd cum am putea.

— Poate că tata ne va ajuta, spuse Rachel.

— Dar cum? Ai spus că nu ar face nimic…

— Prin care să pericliteze statul. Dar n-am spus că nu va încerca să ne salveze. Dădu din cap. Da, va încerca.

— Ştii când?

— Trebuie să fie cu puţin înainte de expirarea termenului. Nu poate fi în alt moment. Probabil că va fi o diversiune. Trebuie să fim pregătiţi.

— Dar cum?

Rachel îşi lăsă capul pe spate, închizându-şi ochii.

— Asta nu ştiu.

Lise-Marie pusese totul în cutia mică de carton, cu excepţia unui element important.

— Toate aceste feluri de magie – „*mojo*" – sunt sexuale, îi spusese negresa aplecându-se peste tejghea, în timp ce Manus le urmărea imperturbabil cu ochii săi galbeni. Trebuie să faci rost de o bucăţică pătrată dintr-un ciorap de mătase. Nu nylon, bagă de seamă, ci mătase.

— Asta-i simplu, spusese Daina cu moartea în suflet. Lângă locuinţa mea este un magazin care vinde aşa ceva.

— Nu, nu, copilă. Lise-Marie îi alungă vorbele cu un gest. Ciorapii *noi* nu sunt buni de nimic. Trebuie să fie folosiţi. Să se fi *trăit* în ei, mă înţelegi? Trebuie să fie impregnaţi cu esenţe femeieşti – esenţe care să nu fie ale tale.

Daina se gândi la Denise şi Erica, dar nu avea idee unde locuiesc, după cum nu le ştia nici măcar numele de familie. Tot ce ştia era că folosiseră diferite nume mici pe scena Novei. Începea, în sfârşit, să-şi dea seama de dualitatea vieţii pe care o dusese.

Aşa că, fără nici o tragere de inimă, fu silită să se ducă acasă. Mama ei era singura persoană cunoscută care purta ciorapi de mătase; cu siguranţă nici una din colegele ei de la şcoală nu avea aşa ceva.

Ajunse pe la începutul după-amiezei, sperând că era un moment potrivit, că Monika era plecată de acasă la cumpărături. Nu fără să tremure, introduse cheia în broască şi împinse uşa de la intrare, dorindu-şi numai să se furişeze pe treptele mochetate până în camera mamei, să deschidă scrinul şi să scoată cu grijă…

— Deci te-ai întors.

Daina tresări violent. Cu o intuiţie maternă infailibilă, Monika stătea în camera de zi, de parcă aştepta sosirea fiicei sale.

— Ştii câte nopţi de nesomn mi-ai pricinuit? Dainei nu-i venea să creadă că i-ar fi pricinuit mamei sale măcar o oră de insomnie. Am fost foarte îngrijorată în legătură cu tine,

Daina. Dar în mod ciudat, Monika părea mai calmă decât o văzuse vreodată Daina.

— Unde ai fost? Monika se ridică în picioare şi veni către Daina. Era o femeie masivă, cu o siluetă plină. Îşi făcuse ceva la păr. Era lung şi lucios, de un argintiu sclipitor, încadrându-i imperios faţa frumoasă, cu pometi înalţi. Nu că m-aş aştepta să-mi spui. Zău, la urma urmei, avem cu toţii dreptul la secretele noastre.

Daina asculta nemişcată. Se aşteptase, în momentul în care Monika începuse să vorbească, la o altă scenă – violentă şi zgomotoasă – care devenise un lucru obişnuit de la moartea tatălui ei.

— Sunt doar îngrijorată pentru tine, reveni Monika. Ochii îi alunecară de-a lungul siluetei fiicei sale. Văd că ai slăbit. Păru să ezite doar pentru o clipă. Stai mult?

— Nu.

— Ei, eşti binevenită. Poţi să stai cât vrei. Vocea Monikăi era moale. Fără întrebări. Îşi întinse braţele. Aş minţi dacă aş spune că nu te vreau înapoi acasă.

— Nu vreau să mă întorc acasă. Nu-i nimic pentru mine aici.

Monika arăta ca şi cum era gata să izbucnească în lacrimi. Îşi duse o mână încărcată de inele la tâmplă, ca şi cum cu fiecare cuvânt Daina îi implânta tot mai adânc un cuţit. Buzele îi fluturară într-un zâmbet care nu i se reflectă şi în ochi.

— E-n ordine, scumpo. Cred că înţeleg ce simţi. Dă-i înainte… Apoi începu să plângă cu suspine, cu umerii zguduindu-i-se.

— Mamă… Daina nu ştia ce simţea. Un vârtej de emoţii îi devorau inima.

— Oh, fir-ar să fie, şopti Monika. Mi-am promis că n-o să plâng în faţa ta. Ridică privirea. Rimelul îi cursese pe obraji făcând-o să arate fragilă şi vulnerabilă, ceea ce nu-i era caracteristic. N-are nimic dacă trebuie să pleci dar… vrei să-mi faci o favoare? M-aş simţi mult mai uşurată în sufletul meu, dacă ai consimţi să te vadă medicul. Doar ca să ştiu că eşti bine.

Daina îşi dădu asentimentul. O vizită medicală părea un

preţ mic de plătit ca s-o liniştească pe Monika şi să-i îndulcească ceea ce Daina ajunsese să creadă că sunt ultimele zile petrecute împreună.

Era în mijlocul iernii şi Monika îi spuse că doctorul Melville, bătrânul doctor de familie, era plecat în vacanţă.

— Oricum, îi spuse cu vioiciune, am găsit pe cineva care este mult mai bun.

„Pot să pariez”, îşi spuse Daina, că la pat. În orice caz, se duse la adresa din *White Plains*. Doctorul Geist era un individ cu faţă roşie şi o mustaţă albă impecabilă, ale cărei capete subţiri ajungeau până în centrul obrajilor. Purta ochelari cu lentile groase în spatele cărora pândeau doi ochi albaştri apoşi. Avea ticul de a sufla aerul printre buzele ţuguiate când era adâncit în gânduri sau în explicarea unei proceduri anume unui pacient, ceea ce îl făcea să semene cu un Moş Crăciun cu obraji rotunzi şi pufoşi – roşii erau oricum.

Îi făcu Dainei un examen fizic amănunţit şi apoi o întrebă dacă avea ceva împotrivă să se supună la alte câteva teste, specifice. Ea acceptă şi el făcu testele, apoi o trimise în sala de aşteptare, înveşmântată în genul acela de halat inconfortabil – pe care îl căpătă întotdeauna pacienţii – care se leagă la spate şi pare să aducă mai multă bătaie de cap decât avantaje.

După patruzeci şi cinci de minute în care Daina, din ce în ce mai nerăbdătoare, frunzări a zecea oară numerele vechi de şase luni din *Better Homes & Gardens* şi *Time* fără să citească un cuvânt, fu chemată înapoi în sanctuarul doctorului Geist. Acesta zâmbea radios şi se ridică în picioare la intrarea ei.

— Pot să vă rog, domnişoară Whitney, să mă însoţiţi până la Institutul Medical din Parkway?

— De ce? întrebă Daina. E ceva în neregulă?

— Păi, spuse doctorul Geist ieşind din spatele biroului masiv de stejar, obişnuiesc să merg acolo ori de câte ori am nevoie de teste suplimentare. Te asigur că nu va dura mult.

— Dar ce este în neregulă? Mă simt foarte bine.

Încă zâmbind doctorul o înconjură cu braţul conducând-o către uşă.

— Te rog să vii cu mine, domnişoară Whitney. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Eşti în mâini bune. Ca toţi doctorii, n-avea de gând să-i spună nimic, decise Daina până ce nu termină.

Institutul medical White Cedars se afla într-o clădire albă cu patru etaje care, cu şirul său de coloane de piatră şi frontoanele aflate de-a lungul ultimului etaj, se străduia din răsputeri să nu arate ca un spital. Era situat pe o peluză acoperită acum cu zăpadă, punctată din loc în loc de ulmi bătrâni şi noduroşi.

Totul păru perfect până când doctorul o conduse printr-o uşă cu fereastra zăbrelită de la capătul unui coridor lung şi drept şi auzi declicul încuietorii în spatele ei.

— Ce-i asta? întrebă Daina întorcându-se.

— Doar o măsură de precauţie, spuse doctorul Geist. Sunt cantităţi mari de medicamente contraindicate aici. Îi zâmbi din nou. Nu am vrea să ajungă în mâini nepotrivite, nu-i aşa?

Pe Daina începea s-o irite felul în care el îi vorbea, ca unui copil fără minte, dar nu spuse nimic, lăsându-l să o conducă înainte.

— Haide acum, îi spuse doctorul. Nu va dura decât câteva minute. Totul a fost pregătit.

Dar acum, când se uită în jurul ei, avu senzaţia că ceva nu era în regulă. Aceasta era, destul de evident, o parte a spitalului pe care cei mai mulţi pacienţi n-o vedeau, indiferent de ce spunea doctorul. Văzu, în timp ce trecea pe lângă ele, că toate uşile saloanelor erau încuiate pe dinafară.

Deodată încercă să se smulgă de lângă el.

— Unde dracu’ mă duci?

Doctorul nu scoase nici un sunet, dar cu un semn tăcut al mâinii sale libere chemă o asistentă masivă, care o prinse pe Daina de celălalt braţ.

— Haide, dragă, spuse asistenta. Este pentru binele tău. O să vezi. Ai încredere în domnul doctor. Daina se uită la faţa ei încruntată, observând linia întunecată de păr de deasupra buzei superioare a femeii mătăhăloase.

Înaintând pe coridorul spitalului, Daina putea desluşi zgomote surde, înfundate, ritmice şi într-un anumit fel,

înspăimântătoare din spatele unora din uşile încuiate, de parcă acolo ar fi fost încarcerate nişte inimi gigantice.

După un timp, se opriră în faţa unei uşi identice cu toate celelalte. Asistenta scoase o cheie din buzunarul uniformei şi o introduse în broască. Dincolo de uşă se afla o încăpere mică, cu un pat, un dulap şi o fereastră mică cu plasă de sârmă, situată atât de sus încât tot ce putea vedea prin ea era cenuşiul posomorât al cerului de iarnă.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu mine? În vocea ei era la fel de multă mânie, cât şi teamă.

Doctorul Geist o privi deschis din spatele ochelarilor cu lentile groase. Avea un aer distins şi semeţ.

— Domnişoară Whitney, îi spuse cu o voce de stentor, eşti grav bolnavă.

Ea îşi simţi stomacul contractându-se, dar spuse totuşi:

— Ce vreţi să spuneţi? N-am avut nici măcar o răceală de trei ani încoace.

Buzele subţiri ale doctorului se curbară în sus, în ceea ce voia să fie un zâmbet dumnezeiesc.

— Nu vorbim despre trupul tău acum, domnişoară Whitney, ci despre mintea ta. Mintea este un sistem ciudat, complex şi cel mai adesea, cunoaşterea subiectivă dă semnale false. Numai prin observarea cu adevărat obiectivă poate fi făcut un diagnostic corect. Doctorul îşi prinse baza unui deget arătător cu degetele celeilalte mâini, răsucindu-l până ce articulaţia trosni. Eşti dezechilibrată. Ca să ţi-o spun de-a dreptul, ai o psihoză. Se aplecă asupra ei, părând deodată mare ca un urs, deşi înainte nu îl considerase un bărbat solid. Această fugă constantă de acasă este o încercare din partea ta de a nega realitatea.

Daina se gândi că doctorul Geist şi-a pierdut minţile şi îi spuse asta în timp ce încerca să-l ocolească, ca să ajungă la uşă.

El o blocă fără dificultate şi mâinile lui cu degete groase o strânseră atât de tare, încât Daina gemu involuntar.

— Îmi pare extrem de rău – acum vocea lui părea încărcată de un regret real – dar cu greu ne puteam aştepta să fii de acord cu un asemenea diagnostic, nu-i aşa? La urma urmei îţi lipseşte, ăă, imparţialitatea adecvată de a

avea o atitudine corectă. O zgudui puţin, încercând parcă să o aducă pe calea cea bună. Ai o boală adânc înrădăcinată, domnişoară Whitney. Trebuie să înveţi să ai încredere în noi. Ştim ce este cel mai bine pentru tine. Gândul părea atât de amuzant încât doctorul chicoti, un sunet care avea s-o obsedeze mult timp pe durata şederii ei în acest loc.

Doctorul Geist o îmbrăţişă, dar gestul nu conţinea nici o căldură, nici un pic de intimitate şi Daina se trezi întrebându-se ce fel de antrenamente speciale făceau doctorii astfel încât să reuşească să se desprindă de tot restul omenirii. Erau, se întrebă, la fel de reţinuţi, aveau acelaşi sânge rece înfiorător şi în viaţa privată? Se suiau pe nevestele lor cu acelaşi dispreţ împietrit? Îşi tratau fiii şi fiicele cu aceeaşi indiferenţă exersată? Putea vreo tragedie personală să le stoarcă vreo lacrimă? Daina bănuia că nu. Dar nu simţea nici o milă pentru doctorul Geist sau familia lui. Cine se aseamănă, se adună. Nu, simţea doar o mânie aprinsă, ca o flacără rece în centrul inimii şi în acelaşi timp un fel de zid de ciudă mai puternic decât cel mai dur diamant. „N-am să mă las”, îşi jură. „Indiferent ce se va întâmpla, n-am să cedez”.

— Acum te rog să nu-ţi faci nici o grijă, spunea doctorul pe cel mai blând ton. Eşti o fată foarte norocoasă că ai ajuns în cele mai bune mâini. Noi cunoaştem cele mai rapide metode de însănătoşire. Te repunem imediat pe linia de plutire.

— Mă simt bine, deja, spuse ea, dar tot ce primi ca răspuns fu degetul ridicat al doctorului Geist, clătinându-i-se în faţa ochilor.

— Foarte curând, spuse el, o să ajungi să înţelegi.

— Vreau să ştiu, spuse Daina, ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

— Ai auzit vreodată de terapia de şoc cu insulină? spuse el. Chipul îi strălucea în lumina care venea din tavan. Nu, văd pe faţa ta că n-ai auzit. Nu contează. E mai bine aşa. Vezi, procesul este destul de simplu. Pacientului i se injectează doze masive de insulină, care produc un fel de comă de şoc. Nu are de ce să-ţi fie frică. Asta nu înseamnă decât că, pentru moment, îţi vom trece în planul doi

conştientul. Astfel încât, în timp ce, ăă, acesta doarme, putem aduce la suprafaţă subconştientul, deoarece *acolo* este problema ta. „Acolo este problema *ta*” îşi spuse Daina. Tu, continuă doctorul, trebuie să ne spui care sunt problemele tale şi – în tratamentele intermediare – terapia de grup le va rezolva. Mâine te voi duce eu însumi la sala de tratament ca să te ajut să te adaptezi la mediul înconjurător. Unii, ăă, factori periferici pot fi un pic înfricoşători la început.

— Mama ştie ceva de toate astea?

— Domnişoară Whitney, spuse doctorul rar, de parcă ar fi explicat un lucru destul de clar unui copil retardat, mama ta a fost cea care a venit să-mi ceară sfatul în legătură cu, ăă, starea ta.

— Stare? ţipă Daina. N-am nici o stare.

— Desigur, doctorul Geist zâmbi sigur pe el.

— Eşti nebun de legat. Şi când văzu că asta nu avu nici un efect: Vreau s-o văd.

Zâmbetul rămase exact acolo unde era, la fel de larg pe cât fusese el învăţat să-l etaleze.

— Îmi pare rău, domnişoară Whitney, dar regulamentul institutului interzice orice vizită pentru o perioadă de optsprezece zile. Şi convorbirile telefonice, din păcate. Îşi frecă palmele, treaba fiind terminată. Acum că, ăă, ţi-am făcut introducerea, vom lăsa personalul spitalului să te ia în primire şi ne vom vedea din nou mâine dimineaţă.

Se ţinu de cuvânt. Fu trezită la patru dimineaţa şi îmbrăcată într-un halat de spital. Doctorul Geist o aştepta destul de nerăbdător, ca şi cum ea ar fi întârziat la prima lor întâlnire. Dar, chiar şi aşa, îi zâmbi când apăru în coridorul care trecea prin faţa uşii sale. Era însoţită de aceeaşi femeie mătăhăloasă care o adusese cu o zi înainte. Coridorul nu avea ferestre şi iluminarea era păstrată la acelaşi nivel douăzeci şi patru de ore pe zi. Efectul era deconcertant.

Faţa doctorului Geist era proaspăt rasă, roşie de parcă ar fi petrecut toată noaptea plimbându-se în sania sa ca să ofere daruri prin coşurile curăţate lună. Mirosea puternic a

apă de colonie ieftină, pe care Daina o găsea abjectă. Din nou, mâna lui o strânse ca o menghină.

— Asta-i tot, *Miss* MacMichaels, spuse el scurt preluând-o pe Daina. La prima bifurcaţie o luară la dreapta, apoi la stânga de-a lungul unui coridor identic cu primul, în spital domnea o linişte sinistră la acea oră şi putea fi auzit chiar şi scârţâitul pantofilor lor cu tălpi de cauciuc pe linoleumul verde deschis.

Pe la jumătatea coridorului, doctorul Geist se opri. Căută în buzunarul pantalonilor de tweed şi scoase o cheie pe care o introduse în broasca uşii în faţa căreia se găseau. Înăuntru se deschidea o scară cu trepte de metal vopsite în verde, care ducea în jos. Totul era rece, jilav şi respingător. Pereţii şi tavanul erau din beton netencuit, chinuitor de monoton.

Când ajunseră la al doilea palier, Daina începu să audă zgomote slabe. Înfiorau aerul în izbucniri lungi, în timpul cărora Daina întorcea capul în încercarea de a le desluşi.

Doctorul Geist coborî cu ea până la al treilea nivel şi când părăsiră casa scării, sunetele reveniră, căpătând deodată sens: oameni care ţipau. Sunetele erau înfundate, dar perfect distincte.

Daina se înfioră şi încercă să se dea înapoi, dar doctorul o strânse mai tare de braţ, mai mult trăgând-o după el.

— De ce fac asta? întrebă Daina foarte încet.

— Încearcă să-i ignori, spuse doctorul degajat. Este doar un efect al tratamentului.

— Terapia de şoc cu insulină? Şi pentru că el nu răspunse, stomacul i se strânse de teamă, aşa că adăugă: Nu vreau să ajung să urlu în felul ăsta!

— Acesta, draga mea domnişoară Whitney, este felul în care ne vei vorbi, spuse doctorul fără patimă şi Daina îl urî şi mai mult. Ne vei urla toată psihoza ta şi odată ieşită afară, la lumina zilei, o vom face să dispară, ca zăpada de pe stradă. Daina nu îşi făcu o părere prea bună despre imaginaţia lui.

O duse într-o cameră ca o celulă, fără ferestre, aflată în semiobscuritate şi deodată, Daina înţelese de ce aceste „săli de tratamente” se găseau atât de departe sub nivelurile normale ale restului spitalului. Din acelaşi motiv

terapia era administrată la ore ciudate: pentru ca urletele să nu-i deranjeze pe ceilalţi pacienţi.

Daina se uita de jur împrejurul celulei. Nu exista în ea decât o masă cu tăblie de zinc la care erau ataşate curele de piele late de vreo şapte-opt centimetri.

— Nu are de ce să-ţi fie frică, spuse doctorul, învârtind curelele între degete. Trebuie să fii legată pentru propria ta protecţie.

— Propria mea protecţie? spuse ea slab. Simţea că tot sângele i se scurge din trup prin tălpi.

— Da. Doctorul se întoarse. Şocul cu insulină produce o serie de, ăă, convulsii destul de violente în organism. S-ar putea să te răneşti singură din greşeală, dacă nu eşti împiedicată.

Dainei i se făcu rău şi vomită într-un colţ al încăperii micuţe. Rămase pe jumătate aplecată, auzind în minte cele mai dezgustătoare sunete, care nu făceau decât să-i prelungească greaţa.

— Este doar un semn că trupul tău aruncă afară răul care l-a bântuit pe dinăuntru, spuse doctorul. Ignoră acţiunile ei. De fapt, este un semn bun, pentru că silindu-ţi mintea conştientă să cedeze controlul, vom poseda cheia vindecării tale. Şi zi cu zi, ne vom apropia de clipa însănătoşirii.

Ştergându-şi buzele şi respirând pe gură din cauza duhorii pe care o produsese, Daina se uită la el. Becurile mici aprinse în tavan se reflectau în ochelarii lui, făcând ca lentilele să pară opace. Nu mai semăna cu Moş Crăciun, ci mai degrabă cu doctorul Cyclops.

— Cât... se poticni. Cât durează tratamentul?

— Două luni şi jumătate.

„Oh, Dumnezeule!” îşi spuse. „N-am să pot rezista”. Şi apoi, când el o conduse înapoi sus în camera ei, „Baba, unde eşti acum? Scoate-mă de aici”!

Începură în dimineaţa următoare, la patru. Doctorul Geist o aştepta ca şi înainte, doar că de data aceasta părea mai calm. Împreună, parcurseră acelaşi drum în jos şi mai jos şi mai jos, către măruntaiele spitalului, unde nimeni n-avea să-i audă ţipetele şi la fiecare palier Daina simţea cum i se scurge puţin câte puţin din forţa sa vitală.

În această noapte somnul spasmodic îi fusese punctat de vise aprige despre ce va face când va veni acest moment: cum se va lupta, îşi va arunca pumnii în faţa asistentei mătăhăloase, îl va muşca pe doctor de piciorul solid. Dar acum, că momentul sosise, se simţea atât de sleită de puteri încât îi lăsă docilă să o lege pe masă, cu faţa în jos.

Cu blândeţe, cu foarte multă blândeţe, doctorul îi ridică tivul halatului. Dedesubt, Daina nu purta nimic.

Doctorul se uită în jos la ea, de parcă ar fi fost propria lui fiică. Lumina strălucitoare, reflectată, ţâşnea din lentilele lui, răspândindu-se pe zidurile de beton brut, ca farurile unei maşini pe un drum cu hârtoape. Daina se uită la podeaua de piatră şi în acel moment cuvântul „temniţă” îi explodă în minte ca o bombă.

Buimacă şi ameţită, întoarse capul şi văzu mâna dreaptă a doctorului Geist. Ţinea o seringă cu un ac mai mare şi mai lung decât văzuse Daina vreodată.

— O să doară? întrebă pe tonul unui copil înspăimântat. Dar în tot acest timp, lacrimile de furie îi stăteau în colţurile ochilor şi îşi strânse mâinile în pumni. „Numai dacă n-aş fi legată”, se gândi. Cum îşi dorea să-l ucidă pe doctor, cu toate platitudinile lui despre foloasele ştiinţei medicale şi cu zâmbetul lui îngheţat care te năucea.

— N-o să doară nici un pic, îl auzi spunând ca de la o mie de mile depărtare, dar nu-l crezu nici o clipă. Nu, când se gândea la căldările de sânge pe care el trebuie să le fi vărsat pentru cauza progresului în domeniul ştiinţei. Şi nici măcar o lacrimă nu-i cursese din ochi.

Simţi o adiere rece atingându-i fesele goale şi odată cu ea, veni cel mai intens spasm de ură pe care îl încercase vreodată. Se zvârcoli pe tăblia de zinc rece a mesei, ca un peşte scos din apă. Era vag conştientă că doctorul îi cerea ajutorul domnişoarei MacMichaels, dar faptul acesta nu o opri. Nimic nu o mai putea opri acum. Nimeni. Ura ţâşnea din ea ca un gheizer şi îşi imagină mâinile sale înfăşurate în jurul gâtului gros al doctorului Geist. Simţi ceva care-i străpungea carnea, afundându-se din ce în ce mai adânc în ea, aşa cum ea coborâse adânc, tot mai adânc, până în această temniţă şi urlă nu de durere, ci de umilinţă.

Accesul de furie continua cu aceeaşi intensitate, dar acum faţa pe care o ţinea atât de aproape de a ei se umbrise, aşa încât trebui să se concentreze ca să o desluşească. Apoi, doctorul Geist dispăru, faţa metamorfozându-se în cea a mamei ei. Dar mâinile îi erau încă înfăşurate pe gât, acum un gât elegant şi strângeau, strângeau. Părea să gâfâie, respiraţia ieşind din ea ca nişte şuvoaie de apă vărsate pe podeaua de piatră, până când alunecă cu buzele deschise într-un urlet fără sunet.

Pentru un timp îşi ţinu ochii închişi cu forţa urii sale. „Mamă”, se gândi, „cum ai putut să-mi faci asta? Geloasa. Ai fost întotdeauna geloasă pe mine. A fost în regulă când eram doar un copil pe care-l puteai hrăni, schimba şi îmbăia. Dar de cum am crescut ţi-am devenit concurentă. Ai fi vrut să rămân copil.”

Deschise ochii deoarece acum voia să vadă faţa mamei ei, grotesc distorsionată pe măsură ce se apropia de moartea prin sufocare. Dar nu era faţa mamei cea pe care o văzu înaintea ei, ci a altcuiva, umbrită şi într-un fel înspăimântătoare. Daina ţipă şi ţipă până când nu mai avu suflu. Apoi pentru o vreme pluti în gol, nesimţitoare.

Când se trezi, îi dădură un sirop gros cu aromă de lămâie, care părea a fi făcut din zahăr pur. Dar toată dulceaţa aceea nu-i putea îndepărta gustul puternic de cauciuc, care îi stăruia în gură. A doua zi, zăcând în camera ei cu ochii în tavan, avea să-şi amintească bucata de cauciuc negru în formă de T pe care o zărise pe podea când o scoseseră din „temniţă” cu urmele dinţilor ei întipărite atât de adânc, încât se gândi că o străpunsese în timpul primului său tratament.

Sus, în camera ei, când îşi reverii, îi fu adus micul dejun. Nu fusese niciodată lacomă, dar când văzu mărimea farfuriilor şi numărul lor se gândi: „Nici o fiinţă umană nu poate mânca atât de mult la o masă.” Mâncă tot.

Şi aşa continuă zi după zi: tratamentul urmat de doza de glucoză şi de mesele prodigioase. Doctorul Geist venea să o vadă în fiecare zi. Îi vorbea la nesfârşit. Ea nu asculta ce spunea. Îşi simţea mintea umflată ca un balon, umplută cu un amestec ciudat de gânduri şi idei, ca şi cum ar fi fost

vreo creatură în curs de adaptare la atmosfera cu totul nouă dintr-o lume străină, îndepărtată, în aceste momente, doctorul părea la fel de ireal ca o călătorie spre soare. Începu să se gândească la el ca la o formă grotescă a unui crin diurn care se năştea cu fiecare ciclu de lumină, numai pentru a se veşteji şi muri odată cu venirea întunericului. Şi îl trata cu aceeaşi indiferenţă cu care ar fi tratat o plantă, sau poate un televizor lăsat la volum mic doar pentru companie şi nimic mai mult.

Noaptea zăcea trează cu ura pentru Monika şi Aurelio Ocasio, dezlănţuită în pieptul ei ca un incendiu într-o pădure şi de această ură sumbră şi dezolantă se agăţa când teroarea încarcerării la *White Cedars* sau mersul zilnic la „temniţă” ameninţau s-o copleşească. Doctorul Geist putea să-şi ţină partea de prelegere referitoare la Monika – o făcea oricum; era unul din subiectele majore ale discuţiilor sale zilnice cu ea. Dar teama că el va afla de viaţa ei secretă cu Baba şi de ura pentru Aurelio Ocasio păru nefondată o dată cu trecerea zilelor şi el nu făcu nici o referire la nici unul dintre ei. Acestea erau ale ei, numai ale ei: dragostea pentru Baba, ura pentru ucigaşul lui. Daina avusese dreptate. Nimeni – nimic – nu i le putea lua. Şi mai târziu, când putu suporta să se gândească la această perioadă, avea să fie sigură că secretele ei fuseseră tot ce stătuseră între ea şi nebunie – o formă reală, pură pe care era sigură că doctorul Geist n-ar fi putut-o recunoaşte vreodată, darămite să ştie cum s-o trateze.

După o vreme, începură s-o ducă la terapia de grup, ca parte a rutinei zilnice. Ceilalţi membri erau pacienţi supuşi la acelaşi tratament.

În una din aceste şedinţe, unul din pacienţi, un bărbat îndesat care era aici de mult mai mult timp decât ea, îi dădu un sfat grăbit.

— Mănâncă tot ce îţi dau, îi şopti.

Ea nu înţelese ce voia el să spună decât într-o seară, la aproximativ trei săptămâni după internarea ei în spital. Observase deja că se îngrăşase. Când asistentul îi aduse tava cu cina, descoperi că nu are poftă de mâncare. Avea viziuni cu ea însăşi oribil de grasă, intrând într-o încăpere

unde toată lumea se oprea din ceea ce făcea ca să se holbeze la ea. Când asistentul insistă să mănânce, ea refuză.

Acesta plecă, doar ca să revină peste câteva minute însoţit de un alt asistent şi de un doctor pe care nu îl mai văzuse până atunci. Era înalt, slab şi avea părul nisipiu şi o barbă ţepoasă. Buza superioară îi era, în mod curios, lipsită de păr.

Asistenţii aduseseră în cameră o măsuţă cu rotile, din oţel inoxidabil încărcată cu instrumente medicale. La instrucţiunile doctorului, o legară cu curele de pat. De pe măsuţă, desfăşurară un furtun lung de cauciuc.

Îngrozită, Daina începu să ţipe când ei încercară să-i introducă furtunul într-una din nări. Îşi smuci capul încolo şi încoace până când unul dintre asistenţi o prinse de obraz cu atâta forţă încât îi aduse lacrimi în ochi. Imediat celălalt asistent îi introduse furtunul. Daina tuşi, venindu-i să verse în timp ce lucrul acela oribil îi cobora în interiorul gâtului. Asistentul care o ţinea se aplecă mai aproape de ea. Văzu un coş pe obrazul lui, roşu şi inflamat.

— Dacă nu stai liniştită, şuieră el, n-o să poţi suporta. Zâmbi, nu fără o oarecare bunăvoinţă. Noi o s-o facem oricum, aşa că rămâne la alegerea ta dacă o să-ţi fie bine sau nu. Daina se lăsă pe spate, tremurând de tensiune şi teamă, broboanele de transpiraţie rostogolindu-i-se de pe frunte; le simţi gustul sărat când i se prelinseră printre buze. O hrăniră prin furtun. După aceea, nu mai refuză niciodată mâncarea care i se dădu.

Refuză să o vadă pe Monika, totuşi. La optsprezece zile după ce începuse terapia de şoc cu insulină, doctorul Geist veni să-i spună că mama ei va primi permisiunea să o viziteze.

— Dar numai dacă doreşti tu, îi spuse. Ea nu dori şi astfel rămase singură.

Nu în fiecare zi, dar adeseori avea viziunea strangulării care îi apăruse pe parcursul primelor momente ale celui dintâi tratament. Întotdeauna era la fel, începând cu doctorul Geist ca adversar – „Este destul de firesc”, îi spusese el, dând din cap, când ea îi relatase viziunea – apoi

Monika, metamorfozându-se în acea fată umbrită care părea atât de familiară şi totuşi devastator de terifiantă.

— Simţi cum ţi se slăbesc conexiunile minţii conştiente, îi spuse doctorul. Şi dedesubt, înainte de a sucomba complet şi ca tu să treci în inconştient, întrevezi ceea ce zace în acele adâncimi.

Într-o dimineaţă, după ce îl văzu pe doctorul Geist dănţuind în lumina unei luni umflate, înspăimântătoare, cu pulpanele halatului alb fluturându-i peste coapse, se trezi faţă în faţă cu identitatea ultimului ei – şi „esenţialului", conform celor spuse de doctor – adversar. Era tatăl ei. Tatăl ei mort pentru-care simţea numai dragoste. Şi uite că-l strangula şi ţipa neîncetat, „Nu mă părăsi, te rog nu mă părăsi" şi apoi: „Te urăsc pentru că m-ai părăsit!"

După ce trecură două luni şi jumătate de la începutul încarcerării ei la *White Cedars*, doctorul Geist veni în camera ei cu un vraf de haine.

— E timpul să pleci, Daina. Eşti vindecată.

„Vindecată de ce?" se întrebă. Îşi puse palma peste haine..

— Nu sunt ale mele.

— Acum sunt. Le-am cumpărat pentru tine, spuse doctorul Geist blând. Nu ai mai încăpea în cele vechi.

Şi, într-adevăr, când sfârşi cu îmbrăcatul şi se uită în oglindă, nu recunoscu nici chipul, nici trupul reflectate, acolo. Era ca şi cum, în timpul cât ea zăcuse în inconştienţă, o femeie grasă venise să locuiască în ea. Fu îngreţoşată de privelişte.

Pe treptele spitalului, la ieşire, doctorul o opri. Îşi puse mâna uşor pe braţul ei.

— Nu vrei să ştii de ce mama ta nu este aici ca să te ia?

— Nu, spuse Daina. Nu vreau. Nu ne pasă prea mult uneia de alta.

— Ei i-a păsat suficient ca să te aducă aici, remarcă doctorul.

Daina aproape că-i râse în faţă.

— M-a vrut refăcută. După propria ei imagine.

— Acesta este un păcat, spuse doctorul Geist cu o

expresie ciudată în ochi, de care mulţi părinţi se fac vinovaţi.

Ea îl fulgeră cu privirea. În spatele său auzea zgomotele traficului, lătratul unui câine, râsete de copii. Sunetele acestea o chemau acum.

— Nu ajung cu toţii la asemenea măsuri extreme.

— A vrut numai să ai ceea ce a fost cel mai bine pentru tine. Vocea lui părea deodată grea în aerul rece. Intrase în spital în miezul iernii. Acum era aproape primăvară şi copacii începeau să înmugurească, primele păsări îşi făceau cuiburile pentru vară.

— *A vrut?*

— Daina, mama ta este la spital. E bolnavă de aproximativ şase săptămâni.

Daina îşi lăsă privirea să rătăcească dincolo de el, de spitalul White Cedars, către aleea pavată cu dale roşii din partea îndepărtată a Parkway. Pentru un moment, urmări şirul de femei care îşi parcau automobilele Chevy, Buick sau Olds, cu părul pe bigudiuri sub baticele multicolore. Se întrebă cum or fi vieţile lor. Erau atât de simple pe cât le credea ea? Erau oare fericite când le veneau bărbaţii acasă? Când copiii lor râdeau? Se simţeau frustrate când maşina de gunoi întârzia; nefericite când nu reuşeau să fie alese vicepreşedinte în asociaţia locatarilor? Sau exista ceva mai mult… undeva, ascuns, nevăzut şi neştiut?

— O să moară?

— Da, răspunse încet doctorul Geist. Foarte curând.

Beryl veni pe platou cu un exemplar din *Playboy* – numărul care nu fusese încă lansat pe piaţă, i-l dădu imediat ce se termină filmarea şi Daina îl luă acasă ca să i-l arate lui Rubens.

Chiar în centrul rubricii de film: „*Corning Attractions*”: era următorul paragraf: „Şi CÂŞTIGĂTORUL ESTE… Deşi unii dintre dumneavoastră consideră că este prea devreme ca să intrăm în mijlocul previziunilor pentru Premiile Academiei, am auzit câteva lucruri remarcabile despre rolul titular al Dainei Whitney în *Heather Duell*. Nu este un secret că cei mai mulţi dintre noi aşteptăm în ultima vreme un rol

feminin care să poată concura cu cele jucate de Sally Field în *Norma Rae* şi Jane Fonda în *Klute* şi *Corning Home*. Din tot ce am aflat – şi suntem înclinaţi să dăm crezare acestor surse informate – rolul Heather Duell o poate aduce pe Whitney în competiţia pentru premiul *Cea mai bună actriţă*. Subiectul tratează proba de foc la care este supusă soţia unui om de afaceri prosper ţinută într-o casă de terorişti. Whitney, după cum fără îndoială ştiţi şi-a căpătat celebritatea internaţională datorită filmului lui Jeffrey Lesser, Regina Red.

Dacă nu aţi văzut-o încă în acest film, nu ştiţi ce aţi pierdut."

Îi citi articolul lui Rubens, încântată.

— Uite, îi spuse întorcând revista deschisă cu faţa la el. Am şi o fotografie din film. Cum aţi reuşit?

— Beryl l-a sunat pe Buzz Beillmann, spuse el râzând. Ţi-am spus că e genială. Veni lângă ea. Hei, telefonul a sunat toată ziua la birou şi sunt sigur că şi aici o s-o ţină tot aşa. Ce-ai zice să mergem puţin la bărcuţa noastră?

Cerul era vânăt-indigo când urcară pe punte. De-a lungul coastei şerpuitoare de la Malibu, luminile străluceau într-un cor scânteietor. Daina se gândi la Yasmin şi la după-amiaza petrecută împreună cu ea aici şi se înfioră puţin. Îşi simţea interiorul gurii greu şi umflat de parfumul pielii celeilalte femei. Gândul care înotase în apele întunecate ale minţii ei de când o lăsase pe Yasmin să o seducă, începu să iasă la suprafaţă. Se gândi la Chris, bietul, nefericitul Chris. O sunase din… unde era? Denver? Dallas? Nu-şi putea aduce aminte. Oricum nu contează, se gândi. Puştii sunt aceiaşi oriunde s-ar duce

— Sălile, luminile, echipamentul masiv. Şi aplauzele, aplauzele răsunătoare care cresc când fanii încep să se reverse pe culoarele deja înţesate, cu mâinile ridicate, arătând cu degetul arătător în întuneric: Numărul Unu, Numărul Unu, Numărul Unu.

Doamne, dar ce voce avea Chris la telefon. De parcă ar fi fost cu nervii la limită. El nu aprecia aceste nopţi istovitoare la fel ca Nigel. Prefera să lucreze în studio şi nu în mijlocul fanilor. Exista o relaţie ciudată, contorsionată… da,

„vampirică”, între muzicienii aceştia şi fanii lor. Citise odată un interviu, nu-şi amintea unde şi cu cine, dar un cântăreţ rock spunea: „O.K., să spunem lucrurilor pe nume. Relaţia este vampirică.” La vremea aceea, considerase ăsta un fel de teribilism. Tipii aceştia erau faimoşi pentru aiurelile care le debitau reporterilor care luau totul în serios. Daina citise în *Rolling Stone* articolul care ieşise în urma interviului cu formaţia, în San Francisco. Inseraseră fotografia cu ea şi Nile şi cu grupul, iar paragrafele alăturate erau, în principal, despre ea. Pagina fusese probabil introdusă în revistă imediat, deoarece anunţul morţii lui Nile apăruse de-abia în numărul următor.

Oricum, Chris fusese foarte rezervat în timp ce Nigel vorbea şi iar vorbea. Cum putea suporta? Întreaga responsabilitate pentru capacitatea creatoare a formaţiei se rezema numai pe umerii lui Chris deşi, cel puţin în mod public, el şi Nigel colaborau încă la fiecare cântec. Daina bănuia că până şi pentru Chris trebuia să existe o limită. Numai prietenia te putea aduce atât de departe. Oricum, aveau să se întoarcă la Los Angeles peste vreo două săptămâni. Se hotărî să stea atunci din nou de vorbă cu Chris, între patru ochi.

Simţi două braţe în jurul ei şi căldura lui Rubens în spatele său. Duritatea lui înmugurită i se insinuă între fese. Mâinile lui urcară să-i cuprindă sânii. Simţi cum o căldură îi învăluie trupul, numai în parte de natură sexuală, pentru că însemna mult mai mult decât atât.

— La ce te gândeşti?

— La cât sunt de fericită.

Nu era o minciună, îşi spuse, dar nu era nici adevărul pur. Se gândise la Meyer, la ceea ce-i spusese el – la pactul pe care-l făcuseră. Voia acum foarte mult să-l protejeze pe Rubens, deşi nu îşi putea imagina împotriva cărui duşman trebuia să-l protejeze. „Bătrânul îşi face multe griji”, îşi spuse. „Am văzut asta în ochii lui. Ei, cine îl poate învinui? A trecut prin atâtea. Şi a supravieţuit. Aceasta este partea cea mai importantă”. Nu chiar asta îi spusese şi Marion, cu mult timp în urmă, la Hollywood? Că lucrul cu adevărat important aici este să supravieţuieşti. Deoarece atâţia au venit şi n-au

reuşit să o facă.

Asta-i tot, îşi spuse Daina acum privind luminile îndepărtate din Santa Monica, aureolate de pâclă de parcă străjuiau marginea raiului. „Meyer îmbătrâneşte şi îşi face griji degeaba. Rubens este foarte bine. Ştiu asta. Simt. Nu este nici o problemă.”

— Îţi aduci aminte ce ţi-am spus acasă despre Beryl? îi şopti Rubens la ureche, ţinând-o strâns în braţe.

— Că e un geniu? îi plăcea atât de mult senzaţia pe care i-o dădeau mâinile lui Rubens lipite pe sânii săi. O făcea să îşi dorească să închidă ochii şi să se lase mângâiată, liniştită şi în siguranţă.

— Şi tu eşti un geniu, spuse el. Trebuie să recunosc meritele lui Dory. Râse. Este un bun judecător de caractere.

— Adică al caracterului *meu*?

— Da. O răsuci în braţe, ca s-o privească în faţă. Obrajii îi străluceau straniu din cauza luminilor roşii şi verzi ale vasului, dar unul era mai întunecat decât celălalt. Rubens părea alcătuit din două persoane diferite. Daina, n-am iubit pe nimeni vreodată în felul în care te iubesc pe tine.

Ochii ei părură să se dilate în semiîntuneric şi scoase un sunet mic din fundul gâtului, ceva între un suspin şi un oftat. Degetele ei îi mângâiară gâtul, vârful urechilor, trăgându-i în cele din urmă capul peste al ei.

Buzele li se întâlniră cu o asemenea patimă, încât Daina îşi simţi trupul străbătut de un şoc, de parcă ar fi călcat pe un cablu sub tensiune.

— Cum l-ai mai lucrat pe Buzz, spuse Rubens răguşit, dezlipindu-şi buzele de ale ei. Nu l-am mai văzut niciodată reacţionând astfel, în special cu o femeie. N-are pic de respect pentru nimeni.

— Ştii, îi spuse ea încet, privindu-şi propria reflexie din ochii lui, mi-a făcut într-adevăr plăcere. Se purta ca un porc. Ne petrecem întreaga viaţă dominaţi de astfel de oameni.

— Sper că nu faci din asta ceva politic?

— Politic? Nu. Nu este nimic politic în ceea ce se întâmplă între mine şi Buzz. Mai degrabă sexual.

— Aşa? întrebă el înconjurându-i vârful sânului cu palma.

— Aşa, răspunse ea, sărutându-i gâtul cu buzele deschise

şi limba.

— Aşa? continuă Rubens ridicându-i tivul rochiei şi strecurându-şi degetele de-a lungul coapselor ei suple.

— Aşa, spuse ea, frecându-se de coapsele lui şi simţindu-i tremurul de răspuns.

— Hai să mergem jos, spuse el răguşit, să ne punem costumele.

— De ce? întrebă ea, râzând. Nu-i nimeni care să ne vadă.

El îi plesni fundul în joacă.

— Fă şi tu odată ce-ţi spun, bine?

Daina îşi sărută vârful arătătorului şi i-l apăsă pe buzele care mimau severitatea. Coborâră sub punte. Costumul ei de baie, o singură piesă de culoarea prunei, o aştepta împăturit pe unul dintre paturi. Lângă el era un prosop gros. Luă costumul şi ceva lung şi scânteietor căzu clincănind pe punte.

— Dumnezeule! răsuflă ea, lăsându-se în genunchi. Luă obiectul şi îl ridică în faţa ochilor. Curgea pe lângă degetele ei ca un râu de lumină. Era o brăţară cu diamante. Înălţă capul către el. Doamne, Rubens!

El îngenunche lângă ea. Era un timp când Rubens, în mod normal, ar fi făcut o glumă. Acel gen de sentiment adânc era greu de exprimat, sau măcar recunoscut pentru el. Dar de această dată era serios. Luă cu tandreţe brăţara din mâinile ei.

— Am găsit-o la Harry Winston’s, spuse. De cum am văzut-o am ştiut că este pentru tine. Privi în ochii ei violeţi. Pe care mână?

— Stânga, spuse ea şi închise ochii, sărutându-l. Se înfioră puţin când simţi greutatea brăţării încercuindu-i încheietura. Declicul încuietorii păru la fel de sonor ca o dezlănţuire de sunete într-o noapte liniştită.

— Hai să mergem în apă, şopti Daina. Dar coapsele i se muiaseră şi el trebui să o ridice de jos, cu aceeaşi uşurinţă cu care ea ridicase brăţara şi o duse sus, pe punte.

Aici îşi scoase hainele şi apoi începu s-o dezbrace încet, cu grijă, fără să se grăbească, împăturind fiecare veşmânt pe care îl lua de pe ea. Trupul Dainei strălucea în lumina

palidă de pe vas, în licăririle ce abia se zăreau pe ţărm. Un abur uşor se ridica de pe suprafaţa mării, dându-i Dainei impresia că nimerise în oceanul primordial.

Împreună, dansară în valurile blânde. Apa era rece şi le învineţea pielea. Dar curând se obişnuiră şi nu mai simţiră frigul decât pe feţe, care le ieşeau din apă.

Bătură apa uşor, privindu-se în ochi tot timpul. Dar uneori, cu coada ochiului Daina vedea scânteile aruncate de diamante pe suprafaţa întunecată a mării, reflectate de bordajul vasului. Se jucară unul cu celălalt mult timp, atingându-se, mângâindu-se şi sărutându-se. Când el intră în ea o făcu fără nici un fel de efort, încât numai căldura îi spuse că era în sfârşit el şi nu o undă a Pacificului.

Răceala din exterior cu fierbinţeala crescândă dinăuntru făceau un contrast delicios de senzaţii – ca şi cum era înviorată şi potolită în acelaşi timp.

El îi zdrobi sânii cu buzele cu o asemenea intensitate, încât toţi nervii i se întinseră şi Daina îi apucă fesele, împingându-l în ea, în sus.

Voia cu disperare ca aceasta să dureze, să nu se sfârşească niciodată, dar senzaţiile o invadau şi pierdea orice control, ţinându-se de el ca de vasul însuşi, muşcându-l de umăr şi simţind – ohhh! – că nu era de ajuns să strige incoerent pe măsură ce simţea apropierea orgasmului, că erau alte lucruri pe care voia să i le spună, despre Meyer, despre Aurelio Ocasio şi da şi asta, despre Baba. Îşi dorea acum, în extazul ei, să-şi elibereze toate colţurile întunecate ale fiinţei, acele secrete pe care şi le îngropase în inimă în toţi aceşti ani şi pe care credea că nu le va dezvălui nici unei fiinţe umane, dar acum voia să le împartă cu el. Cu Rubens.

Dar nu făcu asta, ţipă numai tare şi lung, lăsându-se complet pradă plăcerii care o străbătea. Buzele lui o sărutau, îi atingeau uşor clavicula, acea mică adâncitură de la baza gâtului, în cele din urmă obrazul lui se lăsă pe gâtul ei şi îi transmise bătaia pulsului său.

— A fost atât de minunat, şopti el şi trebui să se oprească ca să îşi scoată apa din gură. Tu, purtând nimic altceva decât diamante, de parcă ai fi o parte a cerului presărat cu

stele.

Poezia cuvintelor lui o uimi – oare dacă Beillmann sau Michael Crawford l-ar putea vedea acum, l-ar recunoaşte? se gândi că nu – şi îi mângâie ceafa, dorindu-şi să fi avut unghii cu care să-l zgârie uşor. Dar unghiile ei erau atât de scurte şi perfect rotunjite, încât nu erau bune deloc la aşa ceva. Doar să apese pe trăgaci şi să ţină mânerul unui cuţit. Se gândi la articolul din *Playboy* şi la proba de foc a lui *Heather Duell*. „Proba mea de foc. Da, a mea. Şi poate, chiar un Premiu al Academiei."

Fără tragere de inimă, ieşiră din apă, tremurând, fugind la prosoape şi se şterseră unul pe celălalt. Se îmbrăcară în jeans şi tricouri de bumbac pe care le aveau întotdeauna pe vas şi dintr-un capriciu, Rubens ridică ancora. Porni motoarele şi cu braţul în jurul taliei ei, navigară pe mare destul de departe cât să fie înghiţiţi complet de ceaţă.

După o vreme, Rubens opri motorul şi plutiră în tăcere. Nu era vânt, nu erau stele, numai marea care să le dea de ştire că se aflau încă în lumea reală.

Rubens coborî sub punte în timp ce ea lăsa ancora la apă. Când Daina îl urmă, el transformase deja masa într-un pat dublu. Cearşafurile liliachii o aşteptau. Se dezbrăcă şi se urcă în pat lângă el.

— Am pus o casetă, îi spuse cu o voce moale, voalată, ţinându-şi braţul în jurul gâtului ei.

— Mi-e somn. Îşi cuibări obrazul lângă umărul lui.

— Unul din filmele tale preferate. Ridică mâna liberă, apăsă un buton al telecomenzii şi ecranul se trezi la viaţă. Nu vrei să ştii care?

— Uhmm. Îl sărută pe piept, cu ochii închişi. Care?

— *Notorious*.

Se trezi, urmărind filmul până la urmă. Aţipi câteva momente, se trezi, aţipi din nou, dar dialogul îi era atât de familiar încât nu conta. Visă părţile care lipseau.

Chiar după miezul nopţii – ştia după sunetul uşor al pendulei de alamă a vasului – Cary Grant începu să coboare scara lungă, spiralată cu trupul lui Ingrid Bergman în braţe sub privirile îndurerate, dar neputincioase ale lui Claude Rains şi Leopoldine Konstantin, actriţa care juca atât de

superb rolul mamei lui Rains.

Sună telefonul. Rubens reduse sonorul filmului şi răspunse la al doilea apel. În timp ce imaginile tăcute treceau de la Grant la Bergman, apoi la Rains şi furioasa Konstantin, Rubens vorbi în receptor. „Oamenii aceştia sunt icoane”, îşi spuse Daina, „imaginile lor sunt nemuritoare, întocmai chipurilor cioplite la Mount Rushmore.”

— Da, spuse Rubens. Înţeleg.

Telefonul, îşi spuse Daina pe jumătate adormită, încă participând la fantezia care se revărsa de pe ecranul televizorului. Credeam că Rubens a venit pe vas ca să scape de telefon. Nu aşa îi spusese mai devreme? Nu acesta era motivul principal pentru care venise aici? Nu putea fi sigură. Desigur că el adusese aici cadoul care o aştepta. Cadoul ei. Degetele îi alunecară peste suprafaţa rece a brăţării. Nimic pe lume nu îţi putea da senzaţia pe care ţi-o dădeau diamantele.

— Nu, nu, îl auzi spunând pe Rubens. Ai făcut bine că m-ai sunat. Daina şi eu eram încă treji. Dar, Doamne, este toiul nopţii pentru tine. Du-te să te culci, Schuyler. Apreciez faptul că mi-ai dat de ştire. Închise.

Filmul se terminase. Ecranul era gol. Rubens întinse mâna şi opri videocasetofonul. Stinse toate luminile. Se legănau în întuneric.

— Nu ştiam că este un telefon pe vas, spuse Daina.

— E numai pentru urgenţe.

Daina se ridică într-un cot.

— S-a întâmplat ceva cu Schuyler?

— Oh, nu. Nu-ţi face griji pentru el. Daina nu putea vedea chipul lui Rubens. Tangajul vasului la ancoră făcea ca peticele de lumină palidă care intrau prin hublou să joace pe obrazul lui. Petele luminoase nu-i atingeau întunecimea ochilor. Ştii cum e Schuyler. Se sperie uşor.

— Rubens, spuse Daina străbătută de o presimţire, de ce este Schuyler speriat? Puse o mână pe pieptul lui.

— L-a chemat poliţia ca să identifice un cadavru, spuse Rubens fără nici o urmă de emoţie în voce. Devenise din nou omul pe care îl cunoştea lumea obişnuită.

— Cine era?

— L-au găsit în portbagajul propriului său Cadillac, continuă el, ignorându-i întrebarea. Un puşti a găsit maşina abandonată peste râu, în New Jersey, într-un loc unde curăţă tot rahatul ăla ca să construiască blocuri cu apartamente ieftine.

— Rubens, pe cine au găsit?

— Puştiul n-a bănuit nimic la început, dar câinele lui nu voia să mai plece de lângă maşină – tot lătra şi zgâria portbagajul. Părea să-şi savureze povestea şi Daina ştiu că n-avea să-i spună cine a murit până ce nu termina ce avea de spus. Puştiul a venit după câine şi atunci a văzut că portbagajul nu era bine închis. Ştii că puştii sunt la fel de curioşi ca femeile şi nu s-a putut abţine. A aruncat o privire înăuntru şi pe urmă a vomitat peste adidaşi.

Daina se înfioră, în ciuda iritării.

— Rubens, pentru numele lui Dumnezeu, cine era acolo? îşi apăsă tare podul palmei peste pieptul lui, ca şi cum forţa fizică l-ar fi putut determina mai mult decât cuvintele ei să-i răspundă la întrebare.

— Ashley, spuse Rubens încet. Ashley era încolăcit acolo, cu o gaură de glonţ în ceafă şi aproape fără nici un pic de sânge. Lucrătură profesionistă, aşa i-au spus poliţiştii lui Schuyler.

Ştia ce voia să spună. În întuneric, deschise gura vrând să spună ceva, dar o închise imediat. Pe neaşteptate, faţa brăzdată a lui Meyer pluti în faţa ei şi auzi din nou cuvintele lui ca şi cum ar fi fost acolo, cu ea, în cabina vasului: *Trebuie să-l salvezi pe Rubens de el însuşi. A învăţat prea bine*. Văzu ochii lui gravi, dar îşi aminti şi zâmbetul lui cu sclipiri de aur. Era zâmbetul unui om care capătă ce vrea; şi acum, când Daina cercetă înfăţişarea umbrită a lui Rubens, văzu acelaşi zâmbet, deşi în mintea ei era întotdeauna însoţit de sclipirea aurie.

— Nu mi-ai spus tu că Ashley şi-a făcut o mulţime de prieteni noi? spuse încet, dându-i de înţeles că se referea la cei din lumea interlopă.

— Ba da.

Daina nu îşi luă ochii de pe faţa lui.

— Dar nu ei l-au ucis, nu-i aşa? Se priviră unul pe celălalt.

Daina îşi mai amintea ceva de la întâlnirea ei cu Meyer. *L-aş iubi în orice împrejurare*, afirmase. Şi Meyer, privind-o aşa cum o privea Rubens acum, îi spusese: *Sper să ai tăria să rămâi la această hotărâre pentru totdeauna*. Îl rugă din ochi să nu o mintă, ştiind că dacă o făcea acum, nu va mai avea niciodată încredere în el.

— Nu, spuse el, după un timp. Nu ei l-au ucis.

— A găsit ceea ce voiai tu să găsească.

— A fost un ticălos lacom, spuse Rubens rece.

— Ţi-a fost, de asemenea, prieten… prieten vechi.

— Prietenii au un fel special de a dispărea când ajungi să ai o grămadă de bani. Vei observa şi singură destul de curând.

— Schuyler ştie ce-ai făcut?

— El m-a ajutat să fac înscenarea.

— Dar l-ai trimis la New York.

Rubens îşi ţuguie buzele.

— Poliţiştii cred că Ashley a fost ucis de gangsteri. La fel şi Schuyler. Toată lumea crede aşa. Şi tu la fel.

— Nu simţi nimic… absolut nimic pentru Ashley?

— Cred că a căpătat ceea ce merita, l-am dat şansa să se retragă şi să iasă cu mâinile curate, fără tam-tam, dar n-a vrut să asculte. A fost prea lacom şi a crezut că mă poate învinge.

— Nimeni nu te poate învinge pe tine, Rubens, nu-i aşa?

— Nimeni nu mă poate învinge, şopti el. Întinse braţele spre ea, trăgând-o mai aproape. Şi nimeni nu te poate învinge nici pe tine. Daina simţi o căldură urcând în ea. O căldură căreia nu-i putu rezista.

PARTEA A PATRA

ICOANĂ

„În direcţia aceea” spuse
Pisica, fluturându-şi lăbuţa
dreaptă, „trăieşte un Pălărier;
şi în direcţia aceea” zise,
arătând cu cealaltă lăbuţă,
„trăieşte un Iepure de Martie.
Poţi să te duci încotro ai chef:
amândoi sunt nebuni.”

— Lewis Carroll, „Aventurile
Alicei în Ţara Minunilor”.

Capitolul 10

Daina nu se întoarse la filmare până ce nu fu terminată treaba la rulota ei. Asta nu o făcu mai fericită şi bineînţeles, Marion îşi smulse părul din cap pentru întârzierea de trei zile. Toată treaba ar fi putut fi terminată într-o singură zi, dacă electricienii nu ar fi primit instrucţiuni greşite, instalând tuburile de neon în benzi alternante de roz şi galben. În consecinţă, întreaga lucrare a trebuit să fie demontată de pe tavanul rulotei şi luată de la capăt.

Daina îşi petrecu cea mai mare parte din timp făcând cumpărături. Prima zi fu un dezastru. Fu atât de asaltată de lume în *Maxfield Bleu* din Santa Monica, încât fu silită să se refugieze în siguranţa relativă oferită de Mercedesul său.

După această întâmplare urmă sfatul lui Rubens. Angajă un *bodyguard* – un bărbat cu aspect dur, cu pometi slavi, păr scurt, grizonat, buze subţiri şi fără nici un pic de simţ al umorului. Dar era extraordinar de lat în umeri şi de rapid în reflexe, calităţi care îi fură de mare folos când trebui să o scape la *Georgio's* de un tânăr bine îmbrăcat care îi dădea târcoale.

Intrase într-o cabină de probă ca să încerce o rochie verde pal cu un imprimeu floral de-a lungul tivului, când uşa se deschisese brusc.

— Oh, îmi pare teribil de rău, spuse bărbatul. Credeam că aici e prietena mea.

Daina auzi declicul camerei de treizeci şi cinci milimetri care se decuplă chiar înainte ca el să închidă uşa şi scoţând capul afară, strigă: „Alex!". I-l indică pe tânărul care traversa grăbit magazinul şi trăgându-şi repede hainele pe ea, fugi după el.

În momentul când îl ajunse, Alex îl prinsese deja pe tânăr de ceafă.

— Nu poţi să-mi faci asta! Pretind o explicaţie! Îmi sunt violate drepturile civile.

Daina băgă mâna sub jacheta lui sport şi îi smulse Nikon-ul pe care îl ţinea ascuns.

— Cum numeşti asta? spuse furioasă. O violare a drepturilor *mele* civile. Nu pot să probez în linişte o rochie? Desfăcu închizătoarea din spatele camerei.

— Hei! ţipă tânărul întinzând mâna, dar Alex i-o dădu la o parte brutal, mârâind:

— Vezi cum te porţi.

Daina expuse la lumină filmul din rolă şi îi înapoie bărbatului atât camera cât şi rola.

— Data viitoare, spuse Alex, o să-ţi calce Nikon-ul în picioare.

— Doamne, spuse tânărul, retrăgându-se, nu încerc decât să-mi fac meseria.

De la *Georgio's* – unde sfârşi prin a cumpăra rochia verde şi alte câteva – merse cu Alex la *Theodore's* pe Rodeo, Alan Austin's pe Brighton Way şi pentru cele opt perechi de pantofi pe care voia cu orice preţ să le cumpere, la The

Right Bank pe Camden Drive.

După prânz, trecu pe la Numan's în Beverly Hills, de unde îşi cumpără o centură lată de piele de un violet intens şi trase cu ochiul după soţia lui Bonesteel. De-abia când plecă îşi aduse aminte că aceasta era probabil încă în Europa.

În Neiman-Marcus, dădu peste George care cumpăra un cadou pentru aniversarea părinţilor săi. Era mai febril decât fusese în noaptea când îl întâlnise la *The Warehouse*, dar, mai mult decât atât, părea să se fi schimbat într-un fel fundamental, astfel încât Dainei i se păru că îl vede pentru prima dată.

— Ei, ei, ei. *Miss* Whitney… şi anturajul. Pot fi fotografii departe? Îşi aranjă părul uitându-se în oglinda aşezată pe o tejghea. Ce minunat trebuie să te simţi când eşti o stea.

Dar vocea lui îi spunea Dainei că lui nu i se părea minunat de loc; era un amestec de invidie şi dispreţ.

Făcu în faţa ei o uşoară plecăciune.

— Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumim pentru acest moment de respira din truda noastră zilnică.

— Lasă prostiile, George, spuse Daina. Când ai de gând să te maturizezi?

— Cred, spuse el meditativ, că asta am şi făcut pe durata filmării acestui proiect. Părea destul de serios acum. Sau poate că mi-am venit, în sfârşit, în fire.

— Care fire? se enervă ea. De când ai bătut-o pe Yasmin, te-am scos de la inimă. Îşi apropie faţa de a lui şi era atât de înfuriată încât Alex veni către ei, temându-se pe semne că ea ar putea avea nevoie s-o protejeze, fie de George, fie de ea însăşi. Ceea ce ai făcut tu este de neiertat. Eşti doar un ţânc care-şi caută o mamă care să-l apere. Vrei să te ia cineva de mână, să te hrănească, să te îmbrace, să te scoată la plimbare, să te cocolească noaptea şi să-ţi spună că totul e în regulă. Nu asta ai spus chiar tu? Că eşti în derivă căutând ceva. Ei bine, asta cauţi, George. Ochii ei fulgerară şi Alex era acum foarte aproape de ei, ţinând mulţimea la distanţă.

Ei bine, am văzut cine eşti de fapt. Nimic nu-ţi convine şi dacă ţi-ai ţine gura departe de Chivas Regal ai putea să-ţi dai seama de faptul că tu însuţi eşti singurul care te poate

ajuta. Erau acum aproape nas în nas şi Daina încercă să simtă mirosul de whisky în răsuflarea lui, dar nu era nici urmă. Doamne, eşti un om slab, George. Altfel n-ai fi lovit-o niciodată pe Yasmin.

— Ea m-a provocat, fir-ar să fie! N-ar fi trebuit niciodată să…

— S-o loveşti? Ea te-a provocat s-o loveşti? spuse Daina nevenindu-i să creadă, Iisuse, George, nu ştii ce vorbeşti!

— Nu-ţi sunt dator cu nici o explicaţie! explodă el. Nu după ce mi-ai făcut. Ar fi trebuit ca numele meu să fie deasupra numelui tău. Ştii că aşa ar fi trebuit! Vocea îi devenise arţăgoasă.

— Filmul este despre Heather, spuse ea. Ai încercat doar să faci o cacealma. Ai riscat şi ai pierdut. De ce nu poţi să suporţi înfrângerea, ca un bărbat?

— E dreptul meu, spuse el sfidător. Şi eu sunt un star al acestui film.

Dar Daina clătină din cap.

— Trebuie să-ţi câştigi acest drept, George. Ai început să-ţi iei rolul cam în serios. Devii influenţat din ce în ce mai mult de acest rol, în locul tău aş avea grijă.

— Fii atentă la ce spui, o avertiză el, iar faţa i se întunecă deodată. Ştiu foarte bine ce fac. Nu ştii cât de periculos pot fi. Mi-am făcut noi prieteni şi chiar am dat bani pentru… Se opri brusc dându-şi seama că a spus prea mult.

— Ai dat bani pentru ce?

— Pentru nimic, spuse el încercând să schimbe vorba. Las-o baltă.

— Oh, da, sigur. Îşi puse în cuvinte exact cantitatea potrivită de zeflemea. Încă unul din visele tale cu ochii deschişi. Acum găsise cheia spre secretele lui.

George râse convins că îşi recăpătase controlul. Însă Daina era sigură că acum avea să-i spună totul.

— Se vede că nu ştii, într-adevăr, foarte multe lucruri, Daina. Oh, da. Am încă o mulţime de surprize în mânecă. Ochii i se îngustară şi orice urmă de veselie îi părăsi chipul. Ştiu că mă crezi doar un actor tâmpit – acelaşi chip, acelaşi stil – şi chiar aşa a şi fost, odată. Dar nu acum. Daina ştia că el vorbeşte cu toată seriozitatea. Fie că era adevărat sau

nu, *el credea* ceea ce-i spunea. Filmul este lumea *ta*. Eşti închisă ermetic şi n-o să poţi ieşi până când nu va apărea o actriţă mai tânără, măi drăguţă, mai talentată, cu destulă priză la public care o să te dea la o parte. Abia atunci te vei trezi şi vei vedea realitatea din jurul tău. La vremea aceea, însă, va fi prea târziu. Totul va fi pierdut pentru tine şi nu vei mai fi decât o epavă, un sac de oase aruncat pe un ţărm străin. Dar eu – se bătu în piept cu vârful degetului arătător – ştiu deja că există pe lume lucruri mai importante decât tine, Marion şi *Heather Duell*. Pista este bună. Doar că este privită dintr-un punct greşit de vedere. De fapt, El-Kalaam este eroul acestui film. Sau, mai precis, *ar trebui* să fie. Dar nu este. Însă – ridică din umeri – cui îi pasă? Este doar un film. Ridică un deget în aer. Dar în viaţa reală… *acolo* contează. La asta lucrez acum.

Părea să oscileze între stări extreme şi Daina simţi că-i îngheaţă sângele în vine.

— Ce vrei să spui, George?

El zâmbi ca şi cum ar fi condus-o tot timpul către o capcană şi acum se pregătea să o declanşeze.

— Am început să dau bani la O.E.P.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Din contră. Zâmbi larg. Mi-am venit în simţiri, după cum ţi-am spus. Aceasta este perspectiva pe care mi-a dat-o filmul. Am avut dreptate când ţi-am spus că El-Kalaam şi cu mine suntem unul şi acelaşi. Mâna i se rotunji într-un pumn. Simt asta acum. Am un scop, am spre ce să merg.

— George, cred că faci confuzie între fantezie şi realitate. Rolul tău n-are nici o legătură cu viaţa reală.

— Oh, nu. *Aici* te înşeli… aşa cum s-a înşelat şi Marion când mi-a recomandat să îmi canalizez toată această energie în film. Filmul a fost important doar din cauză că mi-a deschis ochii spre adevăr. Actoria este pentru codoşi şi târfe. Îi adresă un zâmbet şi Daina văzu că neglijase să-şi scoată coroanele de aur care făceau parte din machiajul lui El-Kalaam. Simţi din nou un fior rece. Pentru tine lupta pentru libertate este doar un concept abstract despre care citeşti într-o carte. Îţi bei cafeaua, iei ziarul, te uiţi la rubrica de modă. Ce înseamnă pentru tine sângele şi armele?

— Ce înseamnă şi pentru tine, George.

— Oh, nu. Te înşeli. Exact la fel cum te înşeli şi cu celelalte. Întinse mâinile într-un gest atât de larg încât cumpărătorii din magazin se dădură înapoi, trecând în grabă pe lângă ei cu capetele întoarse spre ei. Eu ştiu că sângele şi armele sunt reale. Doar *ele* sunt realitate; nu tot rahatul ăsta.

Daina îl privi lung, simţindu-se străbătută de un fior. Deveni conştientă de mâna lui Alex aşezată pe braţul ei.

— Cred că ar fi mai bine să ieşim de aici, doamnă, îi spuse el la ureche.

Dar nu George era cel care o înspăimânta. Era Rubens. Sau mai degrabă dragostea ei pentru el. Cum putea iubi un bărbat care dăduse ordin cu sânge rece să fie ucisă o altă fiinţă umană? Rubens ar fi pretins că Ashley însuşi făcuse ca această acţiune să fie necesară. Şi Meyer? El ce ar spune?

Privind prin ferestrele întunecate ale limuzinei la Los Angeles-ul care parcă gemea alături de ea, Daina fu sigură că înţelesese. Odinioară, cu mult timp în urmă, Meyer ar fi fost de acord cu decizia lui Rubens, ba chiar ar fi procedat în acelaşi fel. Dar acum, Daina era sigură de asta, Meyer ar fi găsit o altă modalitate de a rezolva situaţia.

Se gândi că poate Meyer ştia încă de atunci că Rubens îi pusese gând rău lui Ashley. Poate acesta era motivul pentru care îşi alesese acel moment ca să stea de vorbă cu ea. Gândul acesta îi tăie respiraţia. Îi dăduse o şansă să-l abată pe Rubens de la hotărârea lui? Fusese ea atât de prinsă de propriile sale probleme încât nu putuse să citească printre rânduri? Îşi rememoră cu disperare discuţia cu Meyer, dar nu ajunse la nimic concludent. Pur şi simplu nu ştia.

Numai tu îl poţi salva. Nu aşa îi spusese Meyer? *Numai tu*. Nu putea să permită să se întâmple din nou.

Rubens făcuse ceea ce făcuse şi totuşi ea îl iubea încă. Era greşit? Era rău? Ştia că trebuia să-i înmoaie inima şi să aibă grijă ca în timpul acestui proces, propria ei inimă să nu se transforme în sticlă neagră.

În loc să se ducă acasă, spuse şoferului s-o ducă la locuinţa lui Chris. Formaţia se întorsese de la „război”, după

cum îl numea Chris: şase săptămâni lungi şi istovitoare de spectacole. Turneul avusese un succes enorm: toate concertele se dăduseră cu casa închisă, sălile umplute până la refuz, publicul dezlănţuit, tone de reportaje, iar în New York, unde îşi programaseră să cânte o săptămână la Madison Square Garden, fuseseră siliţi să mai dea trei concerte suplimentare.

Daina se folosi de telefonul din limuzină pentru a suna la biroul *Heartbeats*-ilor. Vanetta, coordonatoarea lor, îi spusese că Chris era acasă.

— Acasă, în Malibu? întrebase Daina simţindu-se uşurată că el nu mai stătea la Nigel şi Tie.

— Păi, într-o casă din Malibu, oricum, spuse Vanetta. M-a pus să îi aranjez ceva cu un agent imobiliar. Este la vreo milă şi jumătate de fosta lui locuinţă. Îi dădu Dainei adresa. Am avut suficient timp să aranjez totul cât a fost formaţia în turneu. Are studio propriu în spate şi tot tacâmul.

Era o casă aşezată lângă ţărm, vopsită în cenuşiu şi purpuriu, care arăta nici mai mare, nici mai mică decât cea pe care o împărţise cu Maggie. Avea un debarcader din lemn care se întindea spre plajă. Era vopsită în gri şi mirosea a Bain de Soleil şi cumva mai slab, a vopsea proaspătă şi catran.

După ce apăsă pe butonul soneriei aşteptă mult timp până ce uşa se deschise – la un moment dat fu chiar pe punctul să se întoarcă, bănuind că Vanetta a făcut o greşeală sau că Chris a plecat între timp. Dar apoi îi văzu Rolls-ul parcat în partea îndepărtată a casei şi sună din nou. Departe, pe plajă, vocea Lindei Ronstadt tremura domol peste clipocitul valurilor şi şuierul vântului.

Uşa se deschise şi îl văzu pe Chris. I se părea că mai slăbise. Era îmbrăcat într-un tricou cu mânecile tăiate şi o pereche de jeans negri. Părul îi era mai lung şi mai lăţos decât îl avea atunci când îl văzuse ea ultima dată în San Francisco; sub ochi avea cearcăne negre, amprenta „războiului”. Dinăuntru se auzea muzică. Era o muzică nouă, ceva ce nu mai auzise la Chris niciodată.

Chris explodă când o văzu.

— Dain! Întinse mâinile şi o luă în braţe.

Daina îl sărută pe obraz şi-i ciufuli părul.

— Văd că ai terminat turneul şi ai reuşit să rămâi întreg.

— Oh, Doamne, cât pe ce să nu mai fiu… şi nu datorită lui Nigel. Blestematul ăla de poponar voia să plecăm direct în Europa, fără nici o pauză. Am reuşit până la urmă să-i schimb gândul. Rânji. Dar, hei, haide înăuntru. Mă bucur că ai venit. Vreau să ascult ceva.

Intrară în livingul spaţios. Pereţii erau zugrăviţi într-un albastru palid şi duşumeaua era acoperită complet cu un covor gros, pufos, gri-porumbel. Mobila era din trestie indiană lăcuită şi tapiţată cu bumbac. Camera era răcoroasă şi odihnitoare exista într-un colţ până şi un palmier, într-un ghiveci mare.

Daina simţi o umbră de parfum care îi părea vag cunoscut, dar n-ar fi putut spune de unde, ce dispăru apoi în holul în care o conduse. Pereţii erau punctaţi cu fotografii ale formaţiei în concert. Trecură pe lângă trei dormitoare, dintre care unul – cel mai mare – fusese evident folosit. Avea un pat-platformă, dublu, făcut pe comandă, înainte de a trece mai departe, zări un dulap negru, lăcuit şi uşa dinspre baie întredeschisă.

Coborâră câteva trepte de lemn şlefuit către studioul care se afla în spatele casei. O mică cabină de control era separată de studioul propriu-zis printr-o fereastră cu geamuri duble şi o uşă izolată fonic.

Chris se purta ca un puşti aflat într-o cofetărie de la care i se dăduseră cheile. Se aşeză în fotoliul negru de piele cu spătar înalt, din faţa pupitrului şi apăsă câteva butoane pătrate. Lumini roz şi verzi se aprinseră în spatele feţelor lor îngheţate şi magnetofonul imens din spatele lui începu să deruleze banda. Zgomote amestecate confuz, pe viteză foarte mare, apoi linişte. Doar un fâşâit uşor, aproape insesizabil, care ieşea din difuzoarele-mamut montate undeva la înălţime, pe pereţi.

Chris şopti:

— Ascultă asta. Apăsă pe un buton.

Urmă o explozie de chitare, sunete estompate puţin la început de asaltul volumului iniţial. Dar, treptat, linia melodiei răsări printre acordurile ritmate ale chitarei,

lăsându-se apoi supusă de dominaţia unei chitare solo, subţire şi delicată ca un filament.

Chris fredona introducând şi frânturi de cuvinte ici şi colo şi la un moment dat, o izbucnire exuberantă de voci repetară ceea ce Daina luă drept titlul cântecului: „*The word for world is rock-and-roll*”.

Iniţial fu şocată. Muzica avea amprenta *Heartbeats*, însă doar la suprafaţă. Muzica lor avusese întotdeauna – cel puţin după ce Jon murise şi odată cu el şi colaborarea muzicală cu Chris – un accent brutal, ca al unei lupte de stradă. Chiar şi baladele ce reprezentau maximumul de rafinament la care putea ajunge trupa, erau atinse de acest accent. Dar acum sound-ul era cu totul şi cu totul altul. Daina bănui că Nigel nu putea avea vreo contribuţie la această schimbare în bine.

Muzica era diferită, armoniile erau în stilul *The Heartbeats* – ceea ce pentru Daina însemna, de fapt, Chris – dar avea o distincţie aparte, o fineţe pe care trupa, în totalitate, nu ar fi putut-o tolera niciodată.

Muzica se termină şi liniştea se instală din nou. Chris stătea cu capul sprijinit în palme, aproape în transă, luminile de control aruncându-i sclipiri roşiatice pe păr. Daina nu-i putea vedea faţa.

— Chris, e minunat, îi spuse.

— Mda, dar o să se vândă?

Daina îl privi lung. Simţea o schimbare; încă mai vedea în el o rezistenţă, dar recunoştea dorinţa lui de a crea ceva nou. Încă nu ştia ce anume îl trăgea înapoi dar, pe neaşteptate, îşi dădu seama că acesta era un moment crucial în vieţile amândurora. „Sunt, la urma urmei, prietena lui”, se gândi. „Trebuie să-i spun ce gândesc.”

— Nu cred, îi spuse liniştită, că îţi pui întrebarea potrivită.

— Ba sigur că mi-o pun. Îşi luă capul din palme, iluminarea ciudată de deasupra aruncând umbre pe faţa lui şi aşa destul de slăbită, ca şi cum linii mari i-ar fi fost dăltuite pe chip. Era o privelişte macabră, dar îl făcea într-un fel să pară mai vulnerabil. Crezi că sunt dispus să las o treabă care aduce bani, doar de dragul de a-mi frânge gâtul cu inovaţii? Oh, criticii de-abia aşteaptă să mă toace

mărunt. Poţi să-i zici egocentrism. Dar nu e numai atât.

Daina veni lângă el, îi atinse umărul.

— Ştiu asta, Chris. Aceasta este muzica pe care trebuie să o faci de-acum încolo.

— Ştii, spuse el cu lacrimi în ochi, de ce mă tem cel mai mult? Nu vreau să fiu ca Chuck Berry, să mă tot repet zece ani de-acum înainte cântând toate hit-urile vechi ale *Heartbeats*-ilor. Închise ochii înfiorat. Am să-ţi spun un secret pe care nici măcar Nigel nu-l ştie. Nu mai pot suporta să *ascult* toate cântecele astea, darămite să le mai şi cânt. Doamne, am pus toate L.P.-urile alea pe genunchi şi le-am spart. Nu mai am nici măcar un disc cu The Heartbeats în casă. Braţele lui o înconjurară şi-şi îngropă capul în poala ei. Nu mai pot să cânt chestiile alea, Daina.

— Atunci nu le mai cânta, spuse ea netezindu-i părul. Nu eşti silit. Se aplecă şi îl sărută pe creştetul capului. Părăseşte formaţia, Chris. Va fi mai uşor decât crezi. Ai dat totul şi nu ai primit nimic. Ştiu că asta te ucide. Aşteptă în tăcere ca el să spună ceva. Chris…

El se retrase de lângă Daina şi ea îi văzu ochii mari, bântuiţi de teama unui nou început.

— Nu pot să-i părăsesc, ţipă torturat. Ei sunt familia mea. Pur şi simplu nu-i pot abandona.

Daina ştia că este aproape de aflarea motivelor refuzului, dar dacă nu afla acum ce se ascundea în spatele expresiei din ochii lui, nu-l putea ajuta complet.

— Chris, trebuie să-mi spui ce anume te face să te hotărăşti atât de greu. Ştiu că vrei să fii liber. Ce te opreşte?

— Nu! Era aproape un strigăt. Se ridică în picioare, clătinându-se şi fugi din cameră.

Daina se luă după el, în sus pe scări şi apoi în hol. Trecea prin dreptul dormitorului când ceva îi reţinu privirea. Se opri şi intră înăuntru.

În cameră era dezordine: haine şi reviste împrăştiate peste tot. Un televizor mic Sony era deschis, dar fără sonor. Pe pat era un casetofon, cu caseta înăuntru.

Se aplecă şi ridică obiectul care, scânteind în lumină, îi reţinuse privirea. Era un colier cu patru şiraguri, având în centru capul unui zeu egiptean. Colierul lui Tie. „Deci asta

e”, îşi spuse Daina. Acum, când Chris era forţa creatoare care propulsează formaţia, Tie s-a mutat în sfârşit la el. „Ce va spune Nigel?” se întrebă. Nimic, presupuse. Ştia că nu avea ce face ca s-o păstreze şi n-avea să facă nici o mişcare care ar putea să pericliteze integritatea formaţiei.

„Doamne”, îşi spuse Daina, „deci Tie este cea care-l mai ţine legat de trupă, nimic altceva”. Ştia, însă, că Tie putea fi într-adevăr formidabilă. Deodată îi reveni în minte conversaţia pe care o avusese cu Bonesteel. *E îndrăgostită de tine*. „Nu”, îşi spuse Daina şocată, „este imposibil”.

Ştia că se minte singură şi acum, gândul care-i dăduse târcoale prin întunericul subconştientului, începu să iasă la suprafaţă; transpiraţia i se strânse într-o linie subţire pe frunte şi deasupra buzelor. Se aşeză pe marginea patului. „Dumnezeule! se gândi Dumnezeule! Sunt în stare s-o fac!”

Se uită în jos, la colierul care-i zăcea în palmă şi îşi închise degetele peste capul de aur. Strânse un moment, apoi aruncă obiectul înapoi, pe pat.

Fără să se uite în urmă, părăsi dormitorul, căutându-l pe Chris. Nu era de mirare că nu-i putea spune. Ştia ce reacţie ar fi avut ea dacă ar fi aflat că el şi Tie erau împreună. Ei bine, nu va şti niciodată ce am descoperit!

Daina traversă camera de zi şi ieşi afară, pe debarcader. Îl găsi pe Chris sprijinit de balustrada de cedru, privind marea. Simţi mirosul dulceag de marijuana şi văzu că avea o ţigară în mână. Stătea într-o poziţie care îi amintea în mod ciudat de un invalid. În faţa lor marea marca scurgerea timpului cu aceeaşi regularitate ca a unei bătăi de tobă.

Veni încet în spatele lui, cu mintea limpezită. Îl înconjură cu un braţ, îl mângâie pe gât şi îi spuse:

— Haide. Trebuie să ne apucăm de treabă!

Începutul fu mai uşor decât îşi închipuise ea. O sună pe Tie şi o invită să vină să bea ceva împreună. Întunericul se lăsase încolăcindu-se peste Los Angeles ca un amant negru.

Tie sosi cu Rolls-ul Silver Cloud, comandă specială, al lui Nigel şi nu în propriul ei Spider; îi era caracteristică o astfel de ostentaţie. Era îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză crem. Părul, mai scurt decât şi-l amintea Daina, avea o

nuanţă mai închisă, bătând în roşcat, în timp ce, destul de straniu, pielea ei căpătase o albeaţă aproape transparentă.

Daina o întâmpină pe Tie în uşă, înveşmântată într-o pereche de pantaloni albaştri mulaţi şi o cămaşă cu nasturi în faţă, descheiată exact atât cât să arate că nu purta sutien.

— Intră, îi spuse Daina zâmbind. Tie îşi desprinse ochii de pe sânii ei. Gura cu buze pline îi strălucea în aceeaşi nuanţă de roşu bogat, ca şi unghiile sale lungi. Daina îi văzu vârful limbii, asemănător capului roz al unei vipere, ieşind printre buzele purpurii.

Daina avea doar pleoapele fardate şi acest contrast, ştia, era doar îndeajuns de subtil ca să fie dramatic. O luă înaintea lui Tie, conducând-o de-a lungul holului şi aproape că-i simţi fierbinţeala ochilor arzând-o în spate.

— Trebuie să-ţi spun că am fost destul de surprinsă că m-ai sunat, se auzi vocea lui Tie. Am avut o ciocnire destul de aprinsă în San Francisco.

— Probabil că asta este numai din cauză că amândouă suntem prietene cu Chris, spuse Daina în timp ce intrau în camera de zi. Era aprinsă doar o lampă cu abajur ce dădea o căldură şi o intimitate care altfel ar fi fost imposibilă în camera enormă. Daina traversă încăperea către bar. O băutură?

— Ai Tsingtao?

Daina se uită în jur.

— Cred că aveam o sticlă pe-aici. O găsi în spatele uneia de Courvoisier. Ah, uite-o. Rupse sigiliul şi turnă vodca peste gheaţă adăugând şi o feliuţă de lămâie. Ştii, se pare că suntem destul de diferite când suntem amândouă cu el. Îi dădu lui Tie paharul. Ai observat?

Ochii negri ai lui Tie o priviră cu răceală peste marginea paharului. Aşteptă până ce Daina îşi pregăti o Stolichnaya cu gheaţă şi toastară în tăcere, ridicându-şi paharele, parcă pentru nişte prieteni plecaţi, dar nu daţi uitării.

— Se pare că ai devenit destul de prietenă cu copoiul acela, spuse Tie fără să răspundă întrebării Dainei.

— Care copoi?

— Locotenentul care investighează moartea lui Maggie,

spuse Tie, urmărind-o pe Daina cu privirea. Cum îl cheamă? Bonesteel? Se aşeză cu un picior îndoit sub ea, dezvăluind întinderea unei coapse palide când părţile fustei se depărtară.

— Nu mai mult decât cu oricine altcineva, spuse Daina sec. Sorbi din paharul său. Oricum, se pare că sunt singurul alibi real al lui Chris.

Tie pufni.

— Doar nu crede că a omorât-o Chris?

— Nu ştiu ce crede. Daina îşi lăsă jos paharul. Este extraordinar de necomunicativ.

— Ştiu cum se remediază asta… şi ar trebui să ştii şi tu. Se uită la Daina peste marginea paharului. Avea aceeaşi privire rece. De ce nu afli ce are în cap? Nu poate fi foarte complicat. Ar trebui să fie la fel de uşor ca şi cum ţi-ai pune o jartieră.

— Care-i interesul tău aici?

Tie mârâi şi îşi puse paharul jos, lângă al Dainei.

— Păi, *asta* ar trebui să fie evident. Vreau ca nimic să nu pericliteze liniştea formaţiei. Asta include şi posibilele idei greşite ale unui poliţist. Scoase din poşeta de piele de şarpe o cutiuţă de forma unei carapace de broască ţestoasă şi o deschise. Ştii că reputaţia este totul pentru oamenii de felul acesta. N-a făcut nici o arestare – probabil că este supus la presiuni. Arestează pe cineva şi situaţia se destinde imediat. Ridică din umeri. Chiar aşa. Îşi introduse unghiile rubinii în cutiuţă, extrase o linguriţă mică de argint şi îi cufundă capătul scobit în stratul de pulbere albă. O duse la fiecare nară, inhală rapid şi adânc de fiecare dată.

— N-o să facă aşa ceva, spuse Daina.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu e prost.

— Toţi copii sunt proşti, spuse Tie punând linguriţa la loc şi închizând cu un pocnet caseta. Într-un fel sau altul. Cu întârziere, întrebă: Vrei şi tu? Şi lăsă intenţionat cutiuţa – broasca ţestoasă să cadă înapoi în poşetă.

Daina simţi un impuls de a comenta generozitatea lui Tie, dar se abţinu, spunând doar că preferă să se limiteze la băutură.

— Chinezească şi rusească, zise Tie întinzând mâna după paharul ei. Se referea la cele două feluri de vodcă. *Yin* şi *Yang*. Foarte interesant.

— Ai încercat-o vreodată pe cea rusească?

— Nu. Stolichnaya n-am mai băut.

Daina îşi ridică paharul.

— Ar trebui să încerci. Este destul de bună. Întinse spre Tie paharul umplut pe jumătate. Poftim.

Tie întoarse capul puţin.

— Nu cred. Dar Daina îi puse o mână pe ceafă şi îi apăsa marginea paharului între buze. Auzindu-l ciocnindu-se de dinţii ei, îl înclină şi mai mult.

Mâinile lui Tie se ridicară şi traseră paharul de lângă gura ei cu atâta violenţă încât Daina fu stropită de lichid. Apoi Tie azvârli restul propriei băuturi pe faţa Dainei.

— Ţi-am spus că nu vreau!

Daina micşoră distanţa dintre ele şi simţi presiunea sânilor ampli ai celeilalte femei, căldura trupului lui Tie, combinaţia de parfum şi uşoară transpiraţie, contopindu-se.

Simţea răsuflarea fierbinte a lui Tie pe obraz în timp ce se luptau pe lungimea canapelei.

— Târfă! ţipă Tie. Târfă afurisită! Apoi ţipă de durere când Daina îi cuprinse braţul, îndoindu-i-l la spate. Oh, oh, oh! Mă doare! Încetează! Ridică privirea şi văzu dinţii dezgoliţi ai Dainei.

Întregul trup i se cutremură, ochii îi fluturară, apoi se închiseră.

— Lasă-mă să mă ridic. Dar o spuse atât de slab, încât aproape că nu se auzi.

— Întinde-te, comandă Daina şi ochii lui Tie se deschiseră dintr-o zvâcnire. Tremura. Daina nu-şi slăbi strânsoarea şi se mişcă peste Tie astfel încât stăteau amândouă culcate. Lupta deschisese şi restul nasturilor de la cămaşa Dainei şi sânii îi erau dezveliţi complet. Ochii întunecaţi ai lui Tie erau atraşi magnetic. Vârful limbii îi ieşi afară din gură, lingând inconştient buzele întredeschise.

Daina încălecă peste Tie, ţinând-o prizonieră între coapsele sale puternice.

— Ce faci? spuse Tie, dar zvârcolirile trupului ei îi spuseră

Dainei că ştia ce făcea.

Daina îşi ridică mâinile, îşi trase bluza afară din pantaloni şi o făcu să cadă cu o mişcare a umerilor. Îşi cuprinse sânii cu mâinile.

— Miroase-mă, îi şopti răguşit. Îmi simţi mirosul?

Tie încercă să întoarcă capul, dar Daina văzu cum nările i se dilată la mirosul ameţitor.

— Lasă-mă, gemu ea.

— Oh, nu, nu, nu. Daina se aplecă în faţă, trasând conturul gurii lui Tie cu un sfârc lung, frecându-l încolo şi încoace de buzele ei strânse. Nu vrei să deschizi gura, Tie? Ochii ciudaţi, negri, erau înnouraţi. Părţile petrecute ale fustei i se trăseseră în lături, lăsându-i coapsele dezgolite. Dinspre ele emana o căldură imensă. Nu vrei… să îi sugi?

Tie îşi îndepărtă capul cu teamă, dar mai exista ceva în privirea ei: dorinţa.

— Ce faci? Vocea îi tremura şi până la urmă i se frânse. Cred că eşti nebună.

— Da, aşa este, mâinile Dainei îşi abandonară proprii sâni, înfigându-se lacome sub bluza deschisă a lui Tie – sunt nebună. Nebună. Dar atunci – îşi plecă capul, linse linia adâncită dintre sânii lui Tie şi rânji – la fel eşti şi tu. Începu să-şi frece coapsele de ale lui Tie. Uhm. Simt asta. Oh, da, o simt. Ştiu că ai vrut… ai vrut-o, în secret.

Cu repeziciune desfăcu bluza lui Tie şi începu să umble la fusta ei.

Se întoarse să-i mângâie sânii lui Tie, simţind răspunsul trupului ei, venind întâi reţinut, apoi spasmodic. Tie începu să gâfâie, arcuindu-şi în sus şoldurile, iar când Daina începu să-şi tragă pantalonii gemu:

— Nu, nu, nu. Nu, te rog! Oh! Asta fiindcă Daina îi atinsese pubisul, găsindu-i-l deja umed.

Dar Tie încă ţipa încet „Nu, nu” şi Daina începu s-o domolească în timp ce buzele şi limba îşi făceau drum în jos pe carnea umedă, cufundându-se în buricul ei, învârtindu-se în jurul lui, mişcându-se în jos către începutul părului pubian.

Şi apoi, cum buzele Dainei erau gata să acopere sexul lui Tie, se trase cu disperare într-o parte.

— Nu încă, gemu. Oh, trebuie să-l am, spuse unindu-şi pubisul cu al Dainei. Se strădui să se sprijine şi Daina o ajută. Tie îşi îndoi genunchiul stâng sub Daina, desfăcându-şi apoi picioarele. Erau acum unite ca lamele unei foarfece.

Imediat, Tie trase bustul Dainei peste ea, sânii frecându-li-se împreună în timp ce se mişca sub Daina. Din ce în ce mai rapid, Tie imprima ritmul, cu ochii închişi, până când Daina simţi tensiunea sexuală care o cuprindea, vibrând ca un fir străbătut de curent electric, muşchii contractându-i-se, pe măsură ce avansa către punctul culminant.

Apoi mâinile ei apăsară brusc umerii Dainei, trăgând-o în jos până când capul îi fu la acelaşi nivel cu şoldurile zvârcolitoare ale Dainei.

— Oh! Gemu, atinge-mă, draga mea. Degetele i se împletiră în părul Dainei, unghiile ascuţite înfigându-se în pielea capului ei. Ah! Aproape că am ajuns. Oh, draga mea! gemu când Daina îşi coborî gura în acea fierbinţeală umedă. Oh, da, da, da!

Daina ştia că Tie era pierdută în extaz, că nu se putea gândi la altceva decât la împlinire, o auzi spunând:

— De ce nu-l laşi în pace! ţipătul unei fetiţe. Cineva care fusese Tie odinioară, dar cu atât de mult timp în urmă, îngropat atât de adânc încât nu se vedea niciodată, cu excepţia acestor momente scurte. Oh, este raiul! Dar presiunea îi părăsise subit miezul şi ochii i se deschiseră. Iubito, ce faci? Sunt aproape gata. Sărută-mă!

— Imediat, spuse Daina, târându-se în sus peste trupul tremurător al lui Tie. Cealaltă femeie se înfioră sub contactul alunecător. Gemu şi şoldurile i se arcuiră spasmodic. N-ai vrea să ai asta tot timpul?

— Oh, iubito – degetele lui Tie o apucară cu putere – nu vorbi acum. Termină-mă!

— O să te termin, spuse Daina, folosindu-şi degetele mari şi arătătoare. Dar întâi trebuie să faci ceva.

— Oh! Ohh! Degetele lui Tie coborâră peste ale Dainei, mângâindu-le. Sunt aproape acolo, gemu. Aproape, aproape, ohhh! Daina îşi îndepărtă mâinile. Oh, nu te opri acum! îi prinse mâinile Dainei, încercă să i le tragă înapoi pe carnea încinsă.

— Thais, ascultă-mă.

— Ce… ce este? Şoldurile continuau să i se mişte, dar Daina îşi arcui trupul, rămânând suficient de aproape ca pielea lor să se atingă. Draga mea…

— Poţi să ai asta oricând, Tie, îi şopti Daina la ureche şi îi sărută lobul. Oricând. Ţi-ar plăcea?

— Da… oh! Da.

— Atunci întoarce-te la Nigel… sau la oricine ai chef. Dar nu la Chris…

— Nnnn. Vino înapoi. Mâinile i se mişcară spre îmbinarea coapselor, dar Daina, deasupra ei, i le plesni dându-i-le la o parte.

Ochii lui Tie se deschiseră.

— Fă asta, gemu. Plesneşte-mă acolo…

— Aşa? îşi trase o mână înapoi şi lovi cu putere între coapsele umede ale lui Tie.

Trupul lui Tie sări ca electrocutat.

— Da… oh, da! Mai mult!

— Numai dacă vei face ce ţi-am spus.

— Da, da, da!

— Da, ce?

— Da, mă întorc la Nigel. Chicoti. Chris e un amant jalnic, oricum. Mai bine te-aş avea pe tine, Daina. Mai bine să-mi faci tu asta… şi eu… să-ţi fac ţie. Faţa ta… buzele tale flămânde… ochii tăi de icoană. Capul Dainei se plecă şi degetele ei se strecurară sub Tie, ridicându-i şoldurile de pe canapea, plonjând în miezul ei. Oh Doamne, oh Doamne, oh Doamne… da!

Începu să tremure şi să zvâcnească incontrolabil într-un orgasm atât de puternic încât, la sfârşitul lui, leşină. Ceea ce fu foarte bine, deoarece Daina, îngreţoşată, se ridică clătinându-se şi fugi la baie exact la timp. Îngenunche în faţa bazinului rece de porţelan şi vomită violent.

„Oh, Doamne”, se gândi. „Oh, Doamne, oh, Doamne”, într-o reflectare inconştientă a cuvintelor murmurate de Tie cu câteva momente mai înainte. Dar înţelesul era destul de diferit.

Daina se ridică tremurând, îşi puse capul în chiuvetă şi dădu drumul la apă rece simţind o ciudată senzaţie de

dezorientare. Ca şi cum structura vieţii ei îi fusese răsucită, deformată complet, ca şi cum n-ar mai fi avut nici un control asupra mâinilor şi picioarelor sale, sau mai de grabă, de parcă aceste elemente esenţiale ale alcătuirii ei fizice ar fi fost în posesia unei fiinţe necunoscute.

„Dar eşti tu!” strigă ceva în adâncul fiinţei ei.

Tie nu se mişcă nici când Daina se întoarse, rămânând în picioare lângă ea. „Acum că a început, trebuie s-o duc până la capăt”, se gândi, Daina. Dar aceasta-i partea cea mai uşoară. Nu va trebui nici măcar să mă prefac.

Ochii lui Tie se deschiseră şi buzele ei murmurară ceva încet, nedesluşit. Braţele îi erau sub cap, spatele uşor arcuit. Era o poză provocatoare, vulnerabilă şi Daina reflectă că nu o văzuse niciodată pe Tie atât de moale.

Domol, Tie întinse ambele mâini şi mângâie coapsele Dainei.

— Lasă-mă să te ating acolo, spuse într-o şoaptă. Şi când Daina se dădu un pas înapoi: Oh, te rog.

Îşi lipi obrazul de abdomenul Dainei şi îşi strecură o mână între picioarele ei.

— N-am îngenuncheat niciodată înaintea cuiva. Vocea îi era încărcată de emoţie. Tu n-ai ajuns la sfârşit. Lasă-mă… Lasă-mă…

Daina îşi întoarse capul brusc.

— Pleacă de-aici! Vocea îi era tăioasă şi muşcătoare. Tie zvâcni, ca atinsă de un bici.

Daina se aplecă şi ridică hainele lui Tie. Le aruncă brutal în poala celeilalte femei şi o trase în picioare. Fără să mai spună o vorbă, o împinse pe Tie de-a lungul holului spre uşa de la intrare.

— Pune-ţi hainele pe tine şi pleacă! ordonă Daina şi o lăsă acolo, tremurând, cu ochii măriţi de uimire.

În întuneric se simţi agitaţie. Sunete tainice şi furişate. Deodată, se auziră gâfâielile unui om care se sufoca, zgomotul unei vaze sparte şi un strigăt răguşit.

Lanternele se aprinseră. Deasupra tumultului se auzi vocea lui El-Kalaam. Siluete: forme şi umbre groteşti

dansând de-a lungul pereţilor. El-Kalaam trase trei focuri.

În succesiune rapidă deasupra capetelor tuturor. Ordinea fu reinstaurată. Se aprinseră luminile.

Heather şi Rachel erau lângă bibliotecă, unde dormiseră. Thomas şi Rudd pe canapea, deputaţii englezi alături de ei pe podea. Rene Louch, cu părul răvăşit şi ochii împăienjeniţi, stătea în dreptul unei oglinzi înalte. Numai Emouleur zăcea încă pe jos. Era întins pe burtă, vârât cu capul şi umerii în umbrele adânci ale şemineului.

El-Kalaam privi furios în jurul lui.

— Ridicaţi-l!

Rita veni lângă el şi lovi cu vârful cizmei în coastele tânărului francez. Acesta nu se mişcă. Imediat, Rita se aplecă şi îl pipăi cu degetele pe gât. Ridică privirea.

— Mort, spuse. Strangulat.

— Ţi-ai primit răspunsul, El-Kalaam, spuse Rudd. Nimeni n-o să semneze nimic.

— Deci tu l-ai ucis. Vocea lui El-Kalaam era rece, lipsită de orice emoţie.

— N-am spus asta. Aş fi vrut să o fi făcut eu.

— Foarte bine, spuse El-Kalaam. Dar nu ţine. Făcu un semn scurt din cap şi Malaguez îl luă pe Rudd de gulerul cămăşii. Du-l în *Camera Furiei*.

— *Non*! strigă Louch. Se ridică cu greu în picioare, sprijinindu-se de oglinda din spatele său. Se clătina puţin. Te înşeli, El-Kalaam. Nu el l-a ucis pe Michel, ci eu.

— *Tu*? spuse El-Kalaam. Interesant. Şi pentru ce motiv?

— Era tânăr, uşor impresionabil. Ambasadorul francez încercă să-şi dea la o parte părul care îi cădea peste ochi. Nu a înţeles ce-i făceai; eu am înţeles însă. N-ar mai fi fost niciodată acelaşi om. N-ar mai fi gândit sau acţionat la fel ca înainte.

— Asta şi voiam.

— Da, ştiu. Şi de aceea trebuia să fie oprit. Trebuia să fie salvat de el însuşi sau, mai bine zis, de cel în care îl transformaseşi.

Faţa lui Louch era chinuită. Am făcut tot ce-am putut ca să-l conving cu vorba, dar n-a fost de nici un folos. Şi atunci… Păru să se sufoce cu propriile sale cuvinte.

Alegerea pe care a trebuit să o fac… nu a fost una uşoară. Nu puteam permite ca guvernul nostru să fie târât astfel în acest incident.

— Înţeleg, spuse El-Kalaam calm. Ei, nu contează. Se întoarse. Stingeţi luminile. Toată lumea stă în picioare restul nopţii. Se făcu întuneric.

Luminile aspre ale zorilor. Culorile urcau încet; pe tapet, pe pereţi crem aurii; strălucirea reflectată de oglinda de perete.

— Au mai rămas două ore, îi spuse Malaguez lui El-Kalaam.

— Ştim ce trebuie făcut… într-un fel sau altul.

Fessi li se alătură.

— Nu cred că Israelul va ceda, spuse Malaguez.

Faţa lui Fessi deveni dispreţuitoare.

— Americanii şi englezii îi vor convinge pe sionişti să renunţe la intransigenţa lor. În faţa sioniştilor, ei au destulă putere de convingere. Poate nu chiar ca pe vremuri, dar totuşi… ce-ar face Israelul fără sprijinul americanilor?

— *Dacă* Occidentul ne înţelege scopul destul de bine, replică Malaguez. Se pare că îi nedumerim.

El-Kalaam pufni.

— Occidentul înţelege filosofia tot atât cât îl înţelege pe Allah, adică deloc. Ceea ce pot ei să înţeleagă sunt gloanţele şi moartea. Trebuie să fie luate măsuri extreme ca să intre ei în acţiune. Subtilitatea este doar o umbră pentru biata lor minte. Cu timpul, vor face ceea ce pretindem.

— Timpul, spuse Fessi. Îl simt atârnat de gât ca un pietroi. Îşi plesni mâna stângă de patul AKM-ului. Mi-e dor de luptă. Într-un fel îmi doresc ca termenul limită să vină şi să treacă, fără să fi auzit la radio anunţul victoriei noastre. Mi-e dor să seamăn moarte şi distrugere.

— Asta din cauză că eşti nebun, spuse Malaguez. Maică-ta trebuie să te fi scăpat în cap când erai mic.

Fessi sări la el; El-Kalaam interveni calm între ei.

— Ajunge! strigă. Potoliţi-vă! Îşi mută privirea spre locul în care stăteau Heather şi Rachel în picioare, sprijinite de bibliotecă. Malaguez, ia fata. Fessi, du-te să verifici dacă

radioul este pus pe frecvenţa potrivită. Rita o luă pe Heather de cot. Apoi veniţi şi voi în *Camera Furiei*, adăugă El-Kalaam. Acum o să vedem din ce sunt făcute astea două.

Străbătură holul în şir indian. În camera din capătul îndepărtat al holului nu se schimbase nimic. Ferestrele erau tot acoperite, patul răsturnat. Duşumeaua era murdară de un lichid roz. Furtunul de cauciuc şerpuia pe jos, către locul în care căzuse Bock.

— Ce-aţi făcut cu Susan? întrebă Heather.

— Nu ne mai era de nici un folos. El-Kalaam făcu un gest spre Malaguez. Pune-o acolo.

Malaguez o îmbrânci pe Rachel pe scaunul pătat pe care stătuse Bock. Faţa lui Rachel lucea de transpiraţie. Se uită la Heather, într-o comunicare tăcută.

— Ceea ce vrem de la tine este foarte simplu, spuse El-Kalaam cu cea mai rezonabilă voce a lui. O declaraţie. Se uită la Rachel. Închipuieşte-ţi doar cum ar reacţiona lumea la o declaraţie semnată de tine, o declaraţie care să ne susţină idealurile.

— Nimeni nu i-ar da crezare.

— Bineînţeles că am putea să o scriem noi înşine şi să o semnăm, dar n-am face decât să ne pierdem timpul. Trebuie să fie autentică.

— Chiar şi aşa, spuse Rachel, tot nu ar crede nimeni. El-Kalaam se uită încruntat la ea, apoi îi alungă cuvintele cu o fluturare a mâinii.

— Bineînţeles că vor crede. Oamenii sunt creduli. Ceea ce vor să creadă sau… ceea ce sunt *făcuţi* să creadă. Există în lume multă înţelegere pentru cauza noastră. Doar că oamenilor le este teamă să-şi exprime făţiş simpatia… Criminalii sionişti sunt pretutindeni.

— Tot ce vrem este să trăim în pace, spuse Rachel.

El-Kalaam scuipă şi faţa i se strâmbă într-o grimasă.

— Pace. Oh, da, desigur. Pacea *voastră*. Vreţi să trăiţi într-o lume fără arabi.

— Dimpotrivă, *voi* sunteţi cei care doriţi să ne distrugeţi.

— Răstălmăceşti adevărul! strigă El-Kalaam. Şi apoi, cu vocea mult mai potolită: Este numai genul de gândire nesănătoasă de care vrem să vă eliberăm. Zâmbi strâmb.

Avem timp – şi avem metodele. Întinse mâna către ea.

— Las-o în pace, spuse Heather. E doar un copil.

El-Kalaam se întoarse.

— Un copil, spui? Şi crezi că dacă pun o armă încărcată în mâinile acestui *copil*, nu mi-ar zbura creierii din prima clipă? Oh, ba da, aşa ar face. Veni spre locul în care stătea Heather. Rita era în spatele ei, în dreapta.

— Tot nu te-ai prins despre ce este vorba, nu? Nu, văd că nu. Arătă din nou către Rachel. Copilul acesta este cheia… cheia la tot… tuturor viselor noastre. Nu-mi pasă de ceilalţi de aici… nu-mi sunt de nici un folos. Dar copilul acesta… este totul pentru mine.

Soţul tău a înţeles asta încă de la început. Din cauza aceasta a făcut ce-a făcut. A fost un amator care, pentru o clipă, a devenit profesionist. A reuşit. Dar tu, spuse el dispreţuitor, tu nu eşti nimic altceva decât un ucigaş de iepuri. Ai mentalitatea ucigaşului de iepuri. Nu ai o concepţie realistă despre viaţă şi moarte; când s-o declanşezi pe una sau pe cealaltă. Soţul tău a ştiut cel puţin atâta lucru. Era un revoluţionar în străfundul inimii. Tu tiu eşti decât o gospodină care s-a antrenat să apese pe trăgaci în poligon. N-ai nici creier, nici curaj.

O apucă de bărbie şi o zgâlţâi privind-o fix.

— Ţine minte! Să-ţi ţii gura închisă, de acum înainte. Urmăreşte ce se petrece. Dacă vorbeşti, Rita o să-ţi spargă capul cu patul armei. Este clar?

Heather încuviinţă în tăcere.

El-Kalaam făcu un gest scurt.

— Începem.

— Am aflat ceva ce te-ar putea interesa.

Nu îşi spuse numele, nici pe al ei; era mult prea conştient de nevoia de securitate. Oricum, Daina îi recunoscu vocea imediat. Se gândi la zâmbetul lui cald, aurit, la mâinile lui distruse. Îşi trase răsuflarea.

— Ce este?

— Nu la telefon, spuse Meyer. Trebuie să ne întâlnim.

Se gândi la programul aglomerat al filmării; erau foarte aproape de final acum. Inima i se strânse.

— Nu pot veni la San Diego.

— Nu-i nevoie, spuse el. Sunt în Los Angeles.

— Unde?

— Oh, prin preajmă. Râse şi Daina îşi aminti mirosul apei lui de colonie, pielea uscată a obrazului. Poţi să scapi pentru o oră?

Daina se uită la ceas.

— După ce se înserează, spuse. Trebuie să folosim toată lumina. Ce zici de şase jumătate?

— Perfect. Se opri. Ne întâlnim la mormântul prietenei tale, Maggie.

— Ştii unde…

— Ştiu unde este.

— În acest caz, spuse Daina, nu uita să aduci flori.

Luă o limuzină a studioului ca să se ducă la cimitir în acea seară. Folosea limuzina din ce în ce mai mult în ultimul timp, lăsând Mercedesul acasă. Asta după cum îşi spunea singură, doar din cauză că era foarte obosită, îi plăcuse întotdeauna să conducă, dar acum devenise o corvoadă să se ducă şi să se întoarcă de la platou. Şi când abordase subiectul într-o discuţie cu Beillmann, acesta pusese mâna pe telefon şi îi comandase o limuzină.

Acum, rezemată în fotoliu, întorcându-se spre lumina oglinzii portabile astfel încât Anna să îi poată scoate cu grijă machiajul, văzu că acest serviciu nu era cu nimic mai mult decât ceea ce i se cuvenea. Oftă puţin, simţind cum crema rece îi reconfortează pielea. Pentru o vreme şi-l scoase pe Meyer din minte, alungând în acelaşi timp

Şi nerăbdarea cu care aştepta întâlnirea. Ce avea să-i spună?

Se gândi la New York şi la iarnă. Aici era greu să ţi le imaginezi pe amândouă, sau mai precis să le *simţi* pe amândouă. Crăciunul la New York se estompase cumva în mintea ei, aspectul unei scene pe care o făcuse cu mult timp în urmă. pe un platou din vale – ceţos şi nu tocmai real. Îi era dor să fie din nou în Est, să-şi reînnoiască relaţia de dragoste cu oraşul care nu dormea niciodată. Şampania şi caviarul înotau somnolent în venele ei şi deasupra capului, palmierii înalţi alunecau în sosirea tainică a serii.

Aici nu găseai altceva decât palmieri. Mercedes: uri şi timpul curgând pe lângă tine fără nici o variaţie provocată de schimbarea vremii sau măcar a anotimpurilor.

— Am terminat, *Miss* Whitney.

— Spune-i lui Alex să te lase întâi pe tine, Anna, spuse Daina fără să deschidă ochii. Nu voia să fie deranjată până ce aveau să ajungă la destinaţie.

Simţi vag încetinirea limuzinei, apoi oprirea. I se păru că o aude pe Anna spunând „Noapte bună" şi murmură un răspuns scurt. *Am aflat ceva ce te-ar putea interesa*. Acum vocea lui Meyer reverbera iar şi iar în mintea ei. Era un fir chinuitor în jurul căruia se învârtea fără să ajungă mai aproape de înţeles.

Probabil că a dormit pe durata ultimei părţi a drumului, deoarece când deschise ochii din nou, limuzina era parcată în apropierea intrării în cimitir. Motorul era oprit. Se uită drept înainte şi văzu ceafa lui Alex. Nu părea să se fi întâmplat nimic ciudat. Apoi, întoarse capul şi văzu faţa frumoasă a lui Margo. Câteva şuviţe de păr negru îi fluturau peste urechile mici. Zâmbi.

— Haide, draga mea, Meyer te aşteaptă…

Dispăru din vederea Dainei numai ca să deschidă uşa din spate, peste câteva clipe. Era îndoită uşor de mijloc. Era suplă şi încântătoare, se gândi Daina. Avea în mână un buchet de irişi.

— Meyer s-a gândit că s-ar putea să ai nevoie de florile acestea.

Daina râse. Se pare că, până la urmă, ea fusese cea care uitase de flori.

Nu era nimeni prin preajmă în afară de Meyer. Stătea în faţa mormântului lui Maggie, cu umerii uşor lăsaţi. Era îmbrăcat în pantaloni subţiri gri închis şi o cămaşă crem de bumbac, cu mâneci scurte. Arăta îngrijit şi elegant. Capul lui de Picasso înţelept părea şi mai mare. Se sprijinea uşor pe un baston de abanos cu vârf ascuţit de argint şi mâner mare din malahit „care mi-a fost dăruit", îi spuse el mai târziu, „de către un colonel englez, la sfârşitul războiului".

Mult timp după ce ea venise lângă el, Meyer nu spuse nimic. Daina îl privi pe furiş, căutând semnele vârstei. Dar,

cu excepţia sandalelor demodate pe care le purta, nu găsi nici unul. Daina urmări o venă subţire, albastră, care îi pulsa pe partea laterală a capului, acoperit numai parţial de o şuviţă de păr. Deasupra lor cerul era opalescent – reflecta mai ales neoanele din Hollywood şi Strip – dar smogul se subţiase destul cât să creeze iluzia unei frumuseţi primitive. În această lumină, Meyer părea nemuritor, imposibil de atins fie de mâini muritoare, fie de timpul însuşi. Supravieţuise lagărelor morţii, supravieţuise morţii celor doi fii. Şi iată-l aici, puternic şi sigur pe el.

— Aud tot felul de lucruri despre tine, spuse Meyer şi vocea lui îi trimise fiori de-a lungul şirei spinării. Lucruri palpitante. Îşi întoarse faţa către ea. N-am mai văzut ceva de felul tău de mult, mult timp. Meyer avea aerul că exprimă părerea întregii lumi, nu doar a lui personal. Îşi luă una din mâini de pe baston şi îi strânse braţul cu o forţă remarcabilă. Nimic nu îţi mai stă în cale, acum.

— Uneori mă simt înaltă de trei metri, spuse aproape visătoare.

— Spune-mi, zise Meyer, tu eşti cea care s-a schimbat, sau cei din jurul tău?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Păi, de pildă, limuzina cu care ai venit. Mâna lui îi părăsi pentru un moment braţul pentru a gesticula vag în direcţia porţii cimitirului. Acum şase luni n-o aveai… n-o puteai avea, am dreptate? încuviinţă din cap. Aşa deci. O ai acum pentru că eşti diferită sau din cauză că cei din jur te percep diferit?

Daina îl privi.

— Are vreo importanţă?

Meyer îi zâmbi.

— Numai pentru tine, Daina.

Daina îşi lăsă privirea spre irişii pe care Margo i-i pusese în braţe. Se aplecă şi aşeză buchetul pe mormânt. Se ridică, simţindu-se puţin ameţită.

— Ce simţi, o întrebă Meyer, când pui flori pe un mormânt gol?

Întinse mâna şi o prinse înainte ca ea să poată cădea. Daina se poticni, dar Meyer era destul de solid, chiar dacă îl

dureau picioarele bolnave şi o susţinu până ce ea îşi recăpătă echilibrul.

— Ce vrei să spui? îl întrebă. Am participat la funeraliile lui Maggie. Am văzut când a fost îngropată. Am văzut…

— Ceea ce ai văzut, spuse Meyer cu răbdare, era un sicriu gol coborât în pământ. Prietena ta Maggie nu era înăuntru.

Nu-şi dădu seama când întrebă:

— Atunci unde era?

— În Irlanda. Braţul lui Meyer era în jurul ei. Înmormântată acasă.

— Dar Maggie s-a născut în St. Marys, Iowa.

— Nu acolo s-a născut; a crescut doar acolo. Ea şi sora ei au fost trimise în secret din Irlanda de Nord imediat după ce s-au născut. Au venit aici, au fost plasate într-o familie potrivită şi…

— Dar de ce?

— Numele lor adevărat de familie este Toomey, spuse Meyer. Aşteptă un moment. Îţi pare cunoscut?

— Stai o clipă. Daina încerca să-şi amintească discuţia pe care o avusese cu Marion. Păruse supărat şi îl întrebase de ce. *Dezastrul acela din Irlanda de Nord*. Nu aşa spusese?

— Nu este Sean Toomey patriarhul protestanţilor din Belfast?

Meyer încuviinţă.

— Ba da. Maggie i-a fost nepoată.

— Dumnezeule! ţipă Daina. Ce spui?

— Nu trag nici o concluzie, spuse Meyer calm. Îi las pe alţii s-o facă acum. Îţi spun doar ce am descoperit. Nu face asta parte din târgul nostru?

— Dar Marion mi-a spus că Sean Toomey împreună cu englezii au masacrat catolicii din cartierul acela din Belfast… cum se numeşte?

— Andytown.

— Da, Andytown. Şi asta a fost…

— Cu două săptămâni, plus sau minus două-trei zile, înainte ca prietena ta să fie asasinată.

Daina se întoarse.

— Trebuie să mă duc la poliţie.

Dar Meyer o ţinea de braţ şi nu-i dădu drumul. O întoarse din nou către el.

— Şi ce să le spui?

— Exact ceea ce mi-ai spus. Sau n-ai curaj să repeţi în faţa lor?

— Calmează-te, spuse el. Aceasta n-are nimic de-a face cu mine... sau cu tine. O trase mai aproape de el. Foarte bine, să spunem că mergem amândoi la poliţia din Los Angeles şi le spunem asta. Chiar poţi să crezi, la modul serios, că Sean Toomey şi-a trimis aici nepoatele fără ştirea guvernului Statelor Unite? Şi îţi imaginezi că ei vor lăsa ca asta să ajungă în presă? Îşi flutură bastonul. Nu, nu, nu. Sunt mult prea mulţi simpatizanţi ai Armatei Republicane Irlandeze în ţara ăsta ca să permită aşa ceva. Clătină din cap cu tristeţe. N-or să lase să se deschidă mormântul. Niciodată, fi puse mâinile pe umeri. Daina, informaţia aceasta este pentru tine şi numai pentru tine. Ţi-am promis că o să te ajut să afli cine ţi-a ucis prietena! Nimic mai mult.

— Dar n-ai făcut asta încă.

Meyer îi strecură o bucăţică de hârtie în mână şi-i închise degetele peste ea.

— Când ai ocazia, îi spuse, du-te să-l vezi pe omul acesta.

De această dată, el fu acela care se aplecă şi o sărută pe obraz.

Nu se putu abţine; se duse la Bonesteel.

Bineînţeles, acesta fu sceptic.

— Trebuie să-mi spui de unde vine această informaţie.

— Bobby, nu pot. Îşi întinse mâinile. Te rog să nu mă întrebi.

— Ascultă-mă...!

— Nu, tu ascultă-mă. Fie că o crezi sau nu, dar aici punem punct.

— Bine, spuse el. Cred că cineva vrea să ne intoxice cu informaţii false.

— Foarte bine, spuse ea ridicându-se. În cazul ăsta, la revedere.

— Stai, spuse el. Aşteaptă un minut. Bătea cu furculiţa în faţa de masă. Erau în bucătăria casei lui Rubens.

Daina refuzase să se ducă din nou la circumscripţia de poliţie şi nu ştia nici un loc public din tot oraşul în care să nu fie asaltată de mulţime; mai ales că nu voia ca Alex să fie de faţă la discuţie.

Bonesteel gesticulă cu furculiţa.

— Oh, stai jos. Vocea îi era posacă. Mă enervează când te văd cum stai acolo în picioare.

Era ziua liberă a Măriei; dar privind pe fereastră, Daina îl văzu pe ajutorul mexican al grădinarului lucrând la trandafiri.

— Nu cred că îmi placi prea mult, spuse Daina aşezându-se în faţa lui Bonesteel.

— Dar nu m-ai dat încă afară.

— Ştii de ce. Fără tine, nu voi afla niciodată cine a omorât-o pe Maggie.

El se aplecă peste masă, către ea.

— Şi asta e foarte important pentru tine, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

— A fost prietena mea.

— O prietenă care se droga, care te minţea constant, se pare, care îţi invidia succesul, care credea că eşti încurcată cu iubitul ei…

Daina îl plesni cu putere peste faţă.

— Doamne, toţi sunteţi la fel, vă băgaţi nasul peste tot!

— Asta fac, spuse fără să se clintească. Faţa îi era roşie acolo unde îl lovise, dar în voce nu i se simţea nici o emoţie. Sunt un gunoier. Caut prin lenjeria murdară a tuturor, adulmecând excrementele, deoarece, în nouă cazuri din zece, acolo o să-i găsesc pe ticăloşii bolnavi la minte care ucid alte fiinţe umane. Vezi logica?

Daina întoarse capul.

— E dezgustător.

— Presupun că este mult mai dezgustător decât să calci alţi oameni în picioare.

Ochii Dainei ardeau când se întoarse să-l privească.

— Eu nu fac asta.

— Nu, zise el. Crezi numai că n-o faci.

— Ieşi afară de aici! Scaunul i se răsturnă când se ridică

brusc. Nu mai vreau să te văd!

Bonesteel veni după ea.

— Şi cum crezi că o să afli cine a ucis-o pe Maggie?

— O să mă descurc singură. Se sprijini cu spatele de perete. Lasă-mă!

Întinse mâna ca să-l plesnească din nou, dar el îi prinse încheietura.

— Nu fi tâmpită, îi spuse luptându-se cu ea. Era foarte aproape de ea acum şi amândoi gâfâiau din cauza efortului. Amândoi aveau nevoie unul de celălalt. Buzele lui erau foarte aproape de ale ei şi ochii li se întâlniră. Imediat gura lui coborî peste a ei şi Daina îi simţi căldura.

— Ce faci? spuse.

— A ce seamănă?

Sânii Dainei erau dezgoliţi. Îi luă mâinile în ale ei şi i le ridică pentru o clipă. Se uită în ochii lui şi surprinsă, acolo se văzu chiar pe ea însăşi. Văzu că voia să facă dragoste cu el, nu numai pentru că îl plăcea – asta nu ar fi fost de ajuns. Avea nevoie de căldura lui, deoarece el nu era, ca Rubens, o parte a lumii ei. Penetrarea lui i-ar fi dovedit că era mai mult decât o imagine. Se mişcă să-i întoarcă sărutul, dar faţa lui era palidă, ca şi cum ar fi fost într-o stare de şoc. Îi putea auzi sunetul aspru al respiraţiei. Expresia de pe faţa lui îi provocă o senzaţie rece de teamă.

— Ce s-a întâmplat, Bobby?

— Nu ştiu… nu sunt sigur. Eu – se uită în jos spre mâinile sale şi le desprinse de pe carnea ei – mă trezesc gândindu-mă la tine tot timpul. Chiar şi când sunt la poliţie, ştii, sunt luat peste picior tot timpul… unii tipi sunt geloşi pentru că ştiu că sunt cu tine.

Ea veni mai aproape de el, astfel încât sânii goi apăsară pe pieptul cămăşii lui.

— M-am gândit la asta de atâtea ori. Cum ar fi să… îşi puse mâinile pe umerii ei. Dar acum că a venit momentul, parcă sunt paralizat. Nu mă pot gândi decât la afişul ăla de douăzeci de metri în care eşti tu, când jucai în *Regina Red*. Apoi te văd pe tine şi… parcă mi se rupe filmul. Se pare că nu pot să separ una de alta.

— Dar sunt făcută din carne şi oase, Bobby.

— Nu, spuse el împingând-o mai departe de el. Nu, nu eşti. Eşti mai mult acum. Eşti o imagine, o închipuire pentru milioane de oameni, un vis umed pentru nu ştiu câţi tipi. Eşti mai mult decât carne şi oase, acum.

Braţele ei îi înconjurară gâtul.

— Asta-i o prostie şi o ştii şi tu. Dar nodul din stomac creştea, până când îi umplu cavitatea pieptului şi crezu că va exploda. „Ce se întâmplă cu mine?” se întrebă.

— Nu înţelegi? spuse Bonesteel cu o voce chinuită. *Vreau* să fac dragoste cu tine, dar nu pot. Suntem din lumi diferite. Nu mi-e locul în patul tău.

În acel moment, Daina vru să-i strige că nu era decât o fată a străzilor, înspăimântată şi singură, dar teama din lăuntrul ei nu-i dădea pace şi strânse din dinţi ca să păstreze tăcerea. Nereuşind, începu să ţipe. Bonesteel crezu că ţipă de furie şi se dădu înapoi:

— Îmi pare rău, spuse el. Îmi pare sincer rău, Daina. Apoi se întoarse şi traversă holul, trecând pe lângă faţa înţeleaptă a evreului lui El Greco. Când auzi uşa trântindu-se în urma lui, Daina căzu în genunchi şi acoperindu-şi faţa cu palmele, începu să plângă aşa cum nu o mai făcuse din lungile zile şi nopţi de la *White Cedars*. Simţi din nou gustul de cauciuc în gură. Rămase acolo, legănându-se, plângând, plângând până ce, în sfârşit, adormi pe covor sub silueta i care se uita spre ea cu ochi mâhniţi.

Undeva în străfundul minţii, ştia cât de instabilă devenea. Acesta era, la drept vorbind, motivul pentru care încercase să-l seducă pe Bonesteel şi pentru care clacase atunci, când el o refuzase. Acum ştia că era deosebită de toţi ceilalţi, dar – şi asta nu înţelegea – numai o parte a ei jubila la această ascensiune.

Îl văzuse pe Bobby ca pe ultima ei legătură cu viaţa reală a oamenilor obişnuiţi, care îşi trăiau rutina cotidiană aşa cum făcuse şi ea odinioară. Intrase într-un alt tărâm; dorise asta, intrase cu ochii deschişi şi cu braţele larg deschise, dar schimbarea fusese atât de rapidă, încât nu fusese conştientă de schimbările zilnice, de parcă ar fi plutit în derivă din ce în ce mai departe, până în acest moment când ridicase privirea şi constatase că ţărmul nu se mai vedea.

Bonesteel avusese dreptate. Nu aparţinea lumii ei şi faptul că se întinsese spre el în cel mai primitiv mod fusese o încercare de a-i arăta – lui şi ei înseşi, în acelaşi timp – că era încă umană. Cuvintele lui Meyer îi reveniră în minte, obsedante. *Spune-mi*, îi zise el, *tu eşti cea care s-a schimbat, sau cei din jurul tău*?

Ceea ce o înspăimânta cel mai mult era faptul că nu cunoştea răspunsul. Cum reacţionează o icoană? Bănuia că mulţi înaintea ei îşi puseseră aceeaşi întrebare, iar cei care nu-i putuseră afla răspunsul nu supravieţuiseră prea mult aici.

Când Rubens veni acasă o găsi tolănită pe canapea, cu un pahar mare în mână, plin pe jumătate şi cu o sticlă de Stolichnaya aşezată la îndemână pe măsuţa de cafea.

— Fir-ar să fie. Daina, ce s-a petrecut între tine şi poliţistul ăla?

Ea îl privi cu ochi inexpresivi, care parcă nu puteau înţelege. Rubens se aplecă deasupra ei plesnind-o peste mâna care ţinea paharul. Acesta se rostogoli pe pernele canapelei, căzând pe covor cu un zgomot înfundat, conţinutul întinzându-se într-o pată întunecată.

— Mi-a spus ajutorul grădinarului… Dar ea plângea deja cu suspine, agăţându-se de el cu atâta pasiune încât mânia i se topi. Daina. Îi şopti numele iar şi iar, legănând-o ca pe un copil. Ce e cu tine?

Dar nu era ceva ce i-ar fi putut spune.

El-Kalaam începu prin a-şi scoate cuţitul. Heather făcu o mişcare către el, dar Rita o trase cu brutalitate înapoi, îşi flutură MP 40-ul sub nasul lui Heather. Îşi puse degetul arătător la buzele senzuale şi privi în ochii lui Heather. Clătină din cap.

El-Kalaam îi dăduse pistolul său mitralieră lui Malaguez care stătea într-o parte. De partea cealaltă a scaunului, Fessi îşi lingea buzele. Mângâia trăgaciul AKM-ului. Buzele îi erau întredeschise şi părea să respire cu oarecare greutate.

El-Kalaam înaintă spre Rachel. Atinse cu vârful strălucitor al cuţitului bluza fetei.

Sunetul de pânză sfâşiată se auzi foarte tare în liniştea care se lăsase în cameră. Carnea lui Rachel începu să apară pe măsură ce El-Kalaam îi tăia încet bluza, în fâşii late. Pielea fetei strălucea în lumină. Îi apăru clavicula şi apoi pieptul. Purta un furou subţire, cu o linie delicată de dantelă pe marginea de sus. În centru, între sâni era un trandafir mic, roz.

— Uite, suflă El-Kalaam. Vârful cuţitului pluti în aer. Cum este acum? Ochii îi erau ţintuiţi în ai ei. Apoi privirea îi coborî către umerii fetei. Vârful lamei fulgeră în lumină. Tăie una din bretelele furoului lui Rachel. Rachel scoase un mic geamăt. Involuntar, mâinile i se mişcară ca să-şi acopere pieptul, dar Malaguez o obligă să şi le ţină în poală. Umerii i se zguduiră. Se uita drept înainte.

— Ia priviţi, spuse El-Kalaam. Ce sâni frumoşi. Nu crezi, Malaguez?

— Puţin cam mici pentru gustul meu.

— Oh, dă-le timp, Raoul. Trebuie să le dai timp. Copila este în formare. Nu este încă femeie. O lacrimă se formă în colţul ochiului drept al lui Rachel. Se umflă, depăşi obstacolul pleoapei, se rostogoli pe obraz şi căzu pe mâna lui El-Kalaam. El zâmbi.

— Sunt sâni de copil, spuse Malaguez. Dă-i-i lui Fessi.

— Necazul cu tine, Malaguez, este că nu vezi lucrurile în perspectivă. El-Kalaam o contempla pe Rachel. Acum sunt sânii unui copil, da. Dar curând... ah, vor îmboboci, transformându-se în sânii magnifici ai unei femei. Zâmbetul îi părăsi brusc chipul. Numai dacă, bineînţeles, nu li se întâmplă ceva.

— De pildă ce? întrebă Malaguez.

El-Kalaam ridică din umeri.

— Oh, nu îmi dau seama. Dar ştii cum e viaţa. Un accident, poate. Ochii lui Rachel pâlpâiră o clipă. Sau... ştii... ar putea veni un pervers... un tip care urăşte femeile, să spunem. Cineva care să nu aibă nici un pic de apreciere pentru formele feminine. Un homosexual.

Fessi chicoti. Ochii îi erau largi şi scânteietori.

— Sau poate un psihopat. Lumea e plină de nebuni, ştii. Şi hai să spunem, doar de dragul acestui exemplu, că acest

psihopat ar prinde-o într-o noapte pe fată.

Era foarte aproape de Rachel. Sânii fetei se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei.

— Are un cuţit. Lama cuţitului lui El-Kalaam alunecă înainte, trecând printr-o pată de lumină strălucitoare. Reflecţia ei îi atinse obrazul lui Rachel. Buzele începură să-i tremure.

— Acesta de care vorbim este chiar nebun, spuse El-Kalaam. O ia de păr pe fata noastră drăguţă – o apucă pe Rachel, trăgându-i capul pe spate; buzele groase îi dezveleau dinţii într-un rânjet – şi trage. Se uită în jos, la faţa lui Rachel. Lumina juca peste contururile chipului ei.

Acum pune lama cuţitului sub un sân. Rachel tresări când cuţitul îi atinse carnea. Răsuflarea îi ieşea, şuierată, printre dinţi.

Şi îi spune „E timpul să te fac să arăţi ca un bărbat”. Lama se mişcă orizontal sub sânul lui Rachel. Ochii i se închiseră şi începu să tremure.

— Întâi unul şi apoi celălalt, spuse El-Kalaam.

Rachel începu să plângă. Lacrimile i se scurgeau printre pleoapele strânse. Capul i se zbătea pe spătarul înalt al scaunului.

— Nu, spuse.

— Ce-i asta? întrebă El-Kalaam. Ce-i asta?

— Nu! ţipă Rachel, vocea devenindu-i stridentă. Nu, nu, nu!

— Nu, ce?

Ochii lui Rachel se deschiseră brusc. Lacrimile cădeau pe carnea ei întunecată, rostogolindu-se în jos către conturul pieptului.

— Nu, te rog.

— Ah, zise El-Kalaam. Ţinu cuţitul exact în acelaşi loc. Îmi place că începi să devii mai înţelegătoare.

În acea dimineaţă, Daina îl întrebase pe Rubens dacă termină lucrul suficient de devreme ca să vină să o ia de la filmare.

— Am nevoie de o seară petrecută în oraş, îi spusese şi vreau să fii cu mine.

Lincoln-ul mare, albastru ca miezul nopţii, o aştepta _ când ieşi din rulota sa. Şoferul lui Rubens îi ţinu uşa deschisă. Îl zări pe Alex, pe locul de lângă şofer, înainte ca Rubens să apese un buton, ridicând panoul de plastic, izolându-i de cei doi angajaţi.

— Ce mai faci? o întrebă el, sărutând-o. Îi luă mâna.

— Înnebunesc, spuse ea cu o umbră de zâmbet.

Suntem aproape gata. Mai avem de tras doar o scenă sau două de care Marion nu este mulţumit.

— Bine, spuse Rubens, ca şi cum nu ar fi primit rapoarte zilnice de la Marion însuşi. Amândoi cunoşteau realitatea, dar preferau această iluzie.

— Cum se ţine George?

— O să reziste până la capăt, cred, dar i-a îngrijorat pe toţi cu chestia asta cu O.E.P. În care s-a băgat. Până şi impresarul lui a stat de vorbă cu el despre asta, dar fără nici un rezultat. Îi strânse mâna. Vrei să-mi prepari o băutură, te rog?

Daina insistă să meargă la Moonbeams, un restaurant şic cu etaj, din Malibu, care, mai ales în timpul verii, oferea o perspectivă încântătoare asupra străzilor North Camden şi North Canon din Beverly Hills.

Daina părea absentă, ca şi cum mintea îi era dusă departe. Simţi valurile de energie care emanau din ea, unduindu-se în cercuri din ce în ce mai largi până când cuprinseră întreg restaurantul. Era ameţită de puterea ei, se simţea atrasă şi în acelaşi timp respinsă. Toată lumea, începând cu şeful de sală şi până la bucătar, se prezentă la masa lor ca să întrebe dacă mâncarea şi băutura sunt aşa cum trebuie să fie. În consecinţă, ea şi Rubens reuşiră să schimbe doar câteva cuvinte pe parcursul cinei.

După aceea, o luară către parcare de-a lungul aleii, pavate cu dale. Firişoare subţiri de nisip alunecau ca nişte şerpi fantomatici pe asfaltul negru, evaporându-se ca fumul.

Se confruntară cu o mare de maşini, luminată de felinare alb-albastre. Fluturi mari, palizi, zburau în lumina intensă şi o libelulă singuratică, cu corpul lung şi suplu, de un albastru-verzui transparent, pluti în apropiere, ghiftuindu-se din cohorta insectelor mai mici atrase de lumină.

Cromul scânteia şi toate culorile maşinilor, alese cu atât de multă grijă, vopsite costisitor, erau reduse de lumina aspră la tonuri neutre, fără prea multă diferenţiere. Viziunea îi părea Dainei îngrozitoare în banalitatea să, un peisaj mecanic, hidos, golit de orice estetică sau viaţă şi deodată se simţi ca şi cum ar fi fost într-o lume străină. Planeta cunoscută devenise doar o amintire, învârtindu-se la milioane de mile depărtare.

Îl strânse pe Rubens de braţ şi-i spuse.

— Hai să plecăm de aici. I se părea că aude voci şi râsete plutind în aerul umed, nemişcat, sunete estompate, ca vuietul valurilor, tocuri înalte izbite ritmic de aleea pavată pe care veniseră; în depărtare, se auzea şuierul maşinilor care goneau pe autostrada de pe coastă.

Aproape ajunseseră la limuzină, când Daina văzu două siluete ieşind dintr-un Porsche roşu parcat la trei maşini mai încolo. Recunoscu maşina chiar înainte de a recunoaşte cele două persoane.

— Bună, Daina, spuse Tie. În spatele ei se înălţa silueta imensă a lui Silka.

— Nu era în stare să conducă, spuse Silka cu vocea sa profundă. Şi acum Daina observă că Silka o susţinea, dar nu-i putea opri legănarea.

Se uită în ochii lui Tie şi-i văzu pupilele dilatate. Îl întrebă pe Silka:

— Ce are la bord?

El ridică din umeri.

— Tot ce i-a căzut în mână: cocaină, un *Lude* sau două… poate un *Dalmane*.

— Daina, spuse Tie. Daina. Întinse mâna către ea.

— Ce dracu’ se petrece aici? spuse Rubens uitându-se la Silka.

— Doar o mică neînţelegere, spuse Silka. O nimica toată.

— E-n ordine, Rubens, spuse Daina. Luă braţul lui Tie, o duse de-o parte, îndepărtând-o de bărbaţi. Mă ocup eu de ea.

Îşi puse un braţ în jurul taliei suple a lui Tie.

— Haide, îi şopti. Haide.

— Du-mă acasă, spuse Tie. Vreau în pat.

Erau singure în mijlocul mării de maşini.

— O să te ducă Silka acasă imediat, spuse Daina.

— Dar eu nu vreau să merg acasă cu el. Vreau să-mi înfăşor picioarele în jurul tău.

— Ajunge, Tie.

— Vreau să te gust.

— Am spus ajunge! şuieră Daina. O întoarse pe Tie ca să stea faţă-n faţă, strângând-o energic de umeri. Ţi-am spus ce ai de făcut. Întoarce-te la Nigel şi ţine-te departe de Chris.

Trăsăturile lui Tie erau schimonosite şi nu mai exista nici urmă de frumuseţe sau măcar senzualitate pe faţa aceea ciudată.

— Nu-l vreau pe Chris, se smiorcăi ea. Pe tine te vreau.

Daina o sărută pe Tie uşor, apoi cu multă duritate. Simţi trupul lui Tie încordându-se şi apoi topindu-se; îi auzi scâncetul de plăcere pe care-l scoase sub presiunea buzelor şi a limbii ei.

— Acum, du-te spuse Daina rece. Treci înapoi la maşina ta. Arată-i lui Silka că te poţi descurca şi singură. El crede că nu eşti în stare.

Tie o privi pe Daina pentru un moment.

— Când m-ai dat afară…

— A fost numai un avertisment.

Tie îi zâmbi tandru.

— Ştiu. Era atâta dragoste în ochii ei încât Daina aproape se înfioră. Apoi Tie plecă, mergând de-a lungul şirului de maşini, o mână alunecându-i de-a lungul gardului încercând să se sprijine şi având foarte multă grijă să nu se împiedice sau să cadă, deoarece ţinea minte ce-i spusese Daina despre Silka.

Când Tie fu înapoi în Porsche-ul ei, Daina se întoarse la locul în care îi lăsase pe bărbaţi. Păreau că nu se mişcaseră deloc, sau că nu-şi vorbiseră unul altuia.

— Totul e-n regulă acum, le spuse Daina amândurora. Dar se uita la Silka. Se întrebă cât de mult ştia Silka despre ce se petrecea. Cu certitudine nu era prost şi părea s-o cunoască pe Tie destul de bine. Bănuia că ştie totul. Poti s-o duci acasă acum.

— Vrei să spui la Nigel, spuse el urmărindu-i cu atenţie chipul.

— Da, spuse ea, este exact ce vreau să spun. Nu acolo îi este locul?

Silka îi adresă un mic zâmbet.

— Presupun că da. Nigel îi simte lipsa.

— N-o să mai aibă de ce să-şi facă griji.

Silka scoase cheile Porche-ului şi le zăngăni între degete.

— La drept vorbind, sunt surprins că nu s-a întâmplat mai devreme. Acum şase luni, cred că atunci a fost, când Nigel era plecat, au fost singuri împreună. Daina ştia că se referea la Tie şi Chris.

— Şi nu s-a întâmplat nimic?

Silka ridică din umeri.

— Nu ştiu chiar totul, *Miss* Whitney.

Ea îi zâmbi.

— Ştii ceva, Silka? Cred că ce *nu ştii* tu despre formaţie, poate fi aflat foarte uşor.

Silka aruncă cheile în aer, le prinse.

— În acest caz, spuse cu blândeţe, o să mă crezi dacă îţi spun că nu s-a întâmplat nimic, îi zâmbi. Îţi mulţumesc că te-ai ocupat de ea. Uneori devine imposibilă.

În limuzină, pe drumul de întoarcere acasă, îi relată lui Rubens conversaţia. Era o poveste bună, una pe care aproape că o credea ea însăşi.

Rachel o privi pe Heather printre lacrimi. Era atâta durere acolo, atâta remuşcare, încât Heather fu silită să-şi ferească ochii.

El-Kalaam se ridică. Lama cuţitului îi era umedă de transpiraţia şi lacrimile lui Rachel. Pentru o clipă se uită în ochii ei.

— Cinci minute, spuse. Vreau să am declaraţia în cinci minute.

Picioarele lui Heather tremurau şi Rita trebui să-şi folosească ambele mâini ca s-o sprijine.

— La baie, spuse Heather răguşit. Trebuie să merg la baie.

El-Kalaam se răsuci. Pe faţă avea lumina triumfului.

— Ştiam că nu au sânge în vene. Unde ţi-e curajul acum? Am impresia că te cunosc mai bine decât te-a cunoscut soţul tău. Râse şi făcu un semn cu capul către uşă. Du-o, Rita. Nu vreau să împută camera.

Rita încuviinţă şi o mână pe Heather către uşă. Undeva pe drum, Heather se împiedică. Căzu, julindu-şi palmele şi genunchii.

— Ia uitaţi, spuse Rita. Nu poate nici măcar să meargă de una singură. Se aplecă şi îşi introduse mâinile sub subsuorile lui Heather. În acest timp Heather prinse ochii lui Rachel. Îi aruncă fetei o privire dură. Apoi Rita o ridică în picioare şi o conduse afară din cameră.

Ajunseră în hol. Când se aflau în spaţiul deschis al intrării în baie, pe lângă ei trecu grăbit unul dintre terorişti, mergând în direcţia *Camerei Furiei*. Avea arma pregătită şi părea să răsufle greu.

— Haide, îi ordonă Rita. Gata cu tremuratul. O împinse pe Heather în baie. Ai două minute.

Heather se duse la toaletă, îşi ridică fusta şi se aşeză. Auzea zgomote din direcţia *Camerei Furiei*: voci ridicate, zăngănit de arme. Zgomotul crescu. Auzi tropăit de cizme apropiindu-se în fugă.

— Rita! Era vocea lui El-Kalaam. Vino repede! Silueta lui apăru în uşă. Părea enorm, încadrat de intrarea băii. Nu aruncă nici o privire spre Heather.

— Ce este?

— Un foc pus de vreun idiot în gunoiul din spate. Porni de-a lungul holului. Haide!

— Dar… Rita întoarse capul către Heather.

— E-n ordine, spuse Fessi, fiind atât de aproape, încât Heather tresări. Am eu grijă de ea. Rânjea.

— Pun pariu, spuse Rita acid. Ştiu exact cum o să…

— Rita! se auzi din nou vocea lui El-Kalaam.

— Fă ce vrei, spuse ea, trecând pe lângă Fessi spre ieşire. Dar ai grijă să rămână întreagă. S-ar putea să mai avem nevoie de ea. Plecă în fugă pe hol după El-Kalaam.

Fessi intră în baie. Rânjetul îi stătea întipărit pe faţă. Ochii îi erau aţintiţi între picioarele lui Heather, sub fustă.

— Ce se petrece? întrebă Heather.

— La, la, la. Vocea lui Fessi era groasă. Ce avem noi aici? Îşi mişcă ţeava AKM-ului înainte, strecurând-o sub tivul fustei lui Heather. Ochii îi erau aprinşi. Limba îi ieşi afară şi-şi linse buzele.

Heather nu spuse nimic. Vârful ţevii AKM-ului dispăruse, sondând mai sus.

— Cine e cu Rachel?

Ochii lui Fessi străluciră pentru un moment.

— Eu pun întrebările aici. Eu primesc răspunsurile.

Heather îl privi atentă. Ochii lui Fessi se lărgiră şi se apropie cu un pas. Limba îi ieşi din gură şi se linse din nou pe buze.

— Ti-a plăcut ce i-a făcut lui Rachel, spuse Heather moale.

Fessi veni mai aproape.

— Ţi-ar plăcea să-mi faci acelaşi lucru, nu-i aşa?

Fessi era foarte aproape acum. Heather se ridică.

Fessi trase AKM-ul de-o parte şi îl lăsă jos. Scoase din toc pistolul automat şi-i trase siguranţa. Întinse spre ea mâna stângă, l-o băgă sub fustă. Pistolul se ridică, gura ţevii atingându-i capul lui Heather.

— Să nu-ţi vină vreo idee, îi şopti el. Gura lui îi alunecă de-a lungul obrazului, către buze.

Heather îşi întoarse faţa. Mâna lui i se mişcă pe coapse şi ea îşi muşcă buzele refuzând să ţipe. Încet, ridică braţele şi îşi mişcă mâinile pe umerii lui. Gura lui Fessi o zdrobi pe a ei. Heather deschise buzele sub ale lui. Se sărutară mult timp. Din hol se auziră strigăte răguşite, tropăit de cizme.

Apoi, încet, Heather îşi lăsă mâinile să coboare pe trupul lui. Fessi gemu. Pleoapele îi fluturară şi arma tremură în aer.

Heather îşi curbă mâna dreaptă într-un pumn şi izbi cu putere între picioarele lui Fessi. Bărbatul scund urlă. Pistolul se declanşă zvâcnind în mâna lui. Faţa i se albise. Genunchii îi tremurau.

Heather înhăţă pistolul din mâna lui, dar el reuşi s-o plesnească şi pistolul căzu. Alunecă pe dalele de gresie până în cealaltă parte a băii.

Fessi se întinse către ea. Blestema încet în barbă.

Heather se aplecă repede şi puse mână pe AKM. Ridică pistolul-mitralieră, lovi cu capătul patului la baza gâtului lui Fessi. Fessi horcăi şi se prăbuşi.

Heather păşi cu grijă peste el. Se duse la ieşirea în hol. Zgomotele erau mai puternice acum, se auzeau strigăte şi chemări. Apoi, auzi păcănitul unor arme de foc din afara vilei.

Scoase capul pe hol. În camera de zi era haos, teroriştii alergau către uşa de la intrare. Nu putu să vadă pe nici unul dintre ostatici. Auzea vocea familiară a lui El-Kalaam, în timp ce dădea ordine.

Se îndreptă în direcţia opusă, spre *Camera Furiei*. Mergea ghemuită de-a lungul peretelui, cu degetul pe trăgaciul AKM-ului. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe uşa întredeschisă a camerei din fundul holului. Se înălţa în faţa ei din ce în ce mai aproape. O rază stridentă de lumină dinăuntrul camerei se întindea peste podeaua holului, ridicându-se oblic pe peretele opus.

Chiar lângă uşă se opri, ascultând. Dar zgomotele din restul vilei o împiedicau să audă ceva.

Închise ochii o clipă. Inspiră adânc. Când îi deschise din nou, erau fixaţi pe dunga luminoasă de pe perete. Buzele i se mişcară în timp ce numără în tăcere. La „trei” făcu un salt înainte. Deschise uşa cu umărul stâng. Stătea ghemuită cu patul pistolului mitralieră proptit bine de osul şoldului. Descrise un arc scurt cu ţeava. O văzu pe Rachel legată de scaun. Văzu umbre agitându-se de colo-colo.

— Rachel!

Foc de armă venind din umbre; sări, se aruncă la podea, se rostogoli pe o parte. Gloanţele şuierau pe lângă ea, muşcând din podeaua de lemn. Pe umăr îi căzură fragmente din tencuială. Ridică AKM-ul şi trase în întuneric: o explozie, două, trei.

Se auzi un strigăt ascuţit şi văzu un cap. Un trup ieşi, poticnindu-se din umbre. Se aplecă în lumina aspră a lămpii. Sângele scânteia, revărsându-se. Trupul căzu la picioarele ei. Era Malaguez.

Pe hol venea Fessi, clătinându-se cu pistolul în mână.

Heather stătea deasupra lui Malaguez, uitându-se în jos.

Fessi înainta, cu o mână între picioare. Se furişa de-a lungul peretelui.

Heather se întoarse către Rachel.

— Eşti bine?

Rachel încuviinţă cu faţa brăzdată de lacrimi şi Heather se duse spre ea.

Fessi, strângând din dinţi şi asudând, apăru în uşa camerei. Arma i se ridică, ţintind în spatele lui Heather.

— Păzea! strigă Rachel.

Pistolul se declanşă, dar Heather se răsucise deja. Glonţul se înfipse în perete, aproape de umărul ei. Heather căzu în genunchi. Fessi, rânjind, coborî pistolul ca să tragă din nou.

Heather apăsă trăgaciul AKM-ului. Îi zvâcni în mâini, scuipând gloanţele. Trupul lui Fessi fu aruncat pe spate

Atât de tare, încât lovi peretele cu o bufnitură surdă. Sângele îi împroşcă pe toţi. Fessi se prăbuşi la pământ.

Heather încercă să tragă din nou, dar AKM-ul se blocase. Îl azvârli dezgustată şi luă pistolul lui Fessi. Se întoarse la Rachel, începând să o dezlege.

— A început atacul, spuse fata. Se ridică şi luă mâna lui Heather. Ţi-am spus că tata n-o să ne lase.

Heather se uită în jur în camera plină de sânge.

— Haide. Să mergem.

Ieşiră din *Camera Furiei* şi o luară pe hol, se întâlniră imediat cu alt terorist. Acesta ridică pistolul automat. Heather îl împuşcă în piept. Bărbatul se clătină, întinse braţele. Se prăbuşi pe podea, cu capul bălăbănindu-i-se.

Heather o trase pe Rachel de-a lungul holului. Dincolo de baie, de partea cealaltă a holului, era o uşă închisă. Heather deschise uşa. Era un dormitor. Nu era nimeni înăuntru. O împinse pe Rachel şi o urmă. Închise uşa şi o încuie.

În partea opusă a camerei, fereastra fusese obturată asemenea celei din *Camera Furiei*, cu ajutorul patului răsturnat.

— Crezi că mă poţi ajuta să iau patul din dreptul ferestrei?

Rachel dădu din cap. Împreună, începură să se trudească

cu patul imens. Transpiraţia le curgea şiroaie şi îşi încordară toate puterile ca să îl dea la o parte, pe dincolo de uşa încuiată se auzeau zgomote de împuşcături, din ce în ce mai puternice, mai distincte.

Deodată – sunete de voci ridicate, foarte aproape. Patul cedă puţin. Bătăi puternice în uşă. Patul se mişcă mai mult.

— Haide! ţipă Heather. Haide! Împinge!

Rachel puse umărul pe partea cealaltă a patului.

Împuşcături de dincolo de uşă, gloanţele şuierară prin cameră. Patul alunecă de la fereastră. Lăsă un spaţiu destul de îngust.

— Bine, spuse Heather. Du-te. E loc destul pentru tine.

— Dar nu şi pentru tine, spuse Rachel. Continuă să împingă. Acum ea fu cea care spuse:

— Haide!

Împuşcăturile se auziră din nou şi amândouă se adăpostiră în spatele patului, Heather întinse mâna şi o trase pe Rachel spre ea.

— Du-te acum! strigă. Nu mai e timp!

— Nu, spuse Rachel. Nu te las aici. Faţa îi exprima hotărârea. Haide, nu mai trebuie decât un pic. Puse din nou umărul la pat. Faţa i se încordă de efort.

Heather se uită la ea un moment. Împuşcăturile veniră din nou şi împinse şi ea. Patul hârşâi, târându-se încă un pic de-a lungul duşumelei. Încuietoarea uşii se făcu ţăndări.

— Acum, Rachel! ţipă Heather.

Uşa se trânti de perete.

Rachel se strecură în spatele patului. Deschise geamul şi se urcă pe pervaz.

— Heather! strigă ea strecurându-se afară.

— Du-te! spuse Heather. Era disperare în vocea ei. Se întoarse către uşă. Vin şi eu.

Rachel sări jos. O siluetă intră dintr-un salt în cameră, prin uşa deschisă. Auzi împuşcăturile. Răpăitul gloanţelor lovind aproape. Apăsă trăgaciul, ţintind silueta.

Se auzi un strigăt, dar silueta înainta. Era Rita. Ţipă din nou. Heather îi vedea dinţii rânjiţi din cauza durerii. Erau acoperiţi de o spumă purpurie. O atinsese la cap.

Heather se întoarse şi îşi făcu loc cu greu în spatele

patului. Bâjbâi după pervaz şi aproape că îşi scăpă pistolul. Apoi nişte mâini – mâinile lui Rachel – o ajutară.

Când era gata să sară, văzu ţeava unui MP 40 apărând de după marginea patului.

— Haide, o imploră Rachel. Oh, te rog.

Faţa însângerată a Ritei. Părul ud, roşu. Ţeava pistolului automat ţinti spre capul lui Heather.

Heather trase şi capul Ritei zvâcni. Ţeava pistolului MP 40 se ridică în aer, împroşcând tavanul cu gloanţe.

Heather se răsuci repede şi sări jos. Acum ea şi Rachel erau ghemuite lângă zid. Pretutindeni în jurul lor se trăgea. Ici şi colo, zăreau câte o siluetă care fugea.

Heather o trase pe Rachel după ea. Ajunseră la primul gard viu când un val de focuri le sili să se arunce pe burtă. Rămaseră întinse un timp, gâfâind.

Era sânge împrejur şi multe cadavre. Acum puteau să-şi dea seama de forţa atacului – comandouri israeliene şi americane. Primul val înconjurase vila şi aproape că intraseră înăuntru; focurile dovedeau acest lucru.

Cinci, şase soldaţi din trupele de şoc se apropiau ghemuiţi de uşa de la intrarea vilei. Un israelian, înalt, cu umeri laţi şi nasul coroiat ca un cioc de vultur, îi comanda. La ordinul lui, năvăliră înăuntru. Rachel era absorbită de desfăşurarea atacului. Dar atenţia lui Heather fu atrasă de ceva.

Se vedea mişcare la fereastra pe care ieşiseră ea şi Rachel. Două persoane se luptau, chiar în dreptul pervazului. Heather întoarse capul ca să privească.

Erau El-Kalaam şi unul din soldaţii israelieni. În timp ce urmărea scena, mâna lui El-Kalaam se smulse din strânsoarea celuilalt şi lovi cu partea îngustă gâtul israelianului. Omul se strâmbă de durere, dar continuă să se lupte. Izbi cu genunchiul în boaşele lui El-Kalaam. Bărbatul bărbos îşi coborî degetul arătător cu iuţeală. Soldatul urlă şi parcă se frânse în două, deoarece degetul lui El-Kalaam îi spărsese ochiul.

El-Kalaam îi mai dădu un pumn azvârlindu-l într-o parte. Sări pe fereastră. Din spatele lui începu un tir violent ce muşcă din partea de sus a ferestrei.

Tocmai era pe punctul să sară în tufişuri, când Heather ieşi din spatele gardului viu unde stătuse ascunsă împreună cu Rachel. Stătea cu picioarele depărtate, ţinând arma cu ambele mâini. Avea braţele încordate.

— Rămâi pe loc! strigă.

El-Kalaam se răsuci pe călcâie. Văzu cine era şi începu să râdă.

— Ah, spuse, tu erai. Credeam că ai murit în toată încăierarea asta. Am trimis-o pe Rita după tine.

— Am ucis-o pe Rita.

Zâmbetul de pe faţa lui slăbi.

— Şi pe Malaguez şi Fessi.

— Imposibil. El-Kalaam se încruntă. Nu, nu. Nu ucigaşa de iepuri. Tu nu ştii când să tragi. Clătină din cap. Nu mă sperii. Acum plec. Mai vorbim altă dată.

— Dacă mişti, te ucid.

Braţele lui se întinseră.

— Ce? Ai împuşca un om lipsit de apărare?

— Nu eşti lipsit de apărare, El-Kalaam. Eşti periculos. Prea periculos ca să fii lăsat să trăieşti. Mi-ai spus că eu ucid fără sens şi tu nu. Clătină din cap. Dar te înşeli. Tu eşti cel care ucide fără sens. Nu poate exista nici o scuză…

— Libertatea! strigă el.

— Libertatea este doar un cuvânt pe care-l foloseşti ca să justifici ceea ce faci. Nu are nici un alt înţeles pentru tine. E doar un rol pe care-l joci. Nimic mai mult. Dar asta nu te va salva acum. Nimic nu te mai poate salva. Înainta spre el în timp ce vorbea. Ai luat civilizaţia de gât şi acum vrei să-i tai capul.

Un zâmbet apăru din nou pe faţa lui El-Kalaam.

— Vorbe, spuse. Doar vorbe. Nu înseamnă nimic pentru mine. Ridică mâna. La revedere, îi strigă şi începu să se mişte.

Heather apăsă pe trăgaci. Pistolul mugi; ţeava se ridică în recul. Prin ceaţă îl văzu pe El-Kalaam dându-se înapoi, clătinându-se către zidul casei. Se împiedică, mai făcu un pas, căzu într-un genunchi. Se prinse cu mâinile de piept. Sângele îi ieşea printre degetele încleştate. Ochii larg deschişi priveau înainte. Un fel de expresie de neîncredere îi

inundase faţa. O urmări pe Heather înaintând spre el.

— Nu… începu. Nu… Sângele îi ţâşni pe nas şi pe gură şi se sufocă. Horcăind, se prelinse pe lângă zidul vilei.

Capul îi căzu pe spate. Ochii priviră, fără să mai vadă, în sus spre cerul albastru.

Heather rămase în picioare, cu ţeava pistolului îndreptată spre capul lui. Rachel ieşi din ascunzătoare şi veni în fugă lângă Heather. Îşi îngropă faţa la pieptul ei. Heather o îmbrăţişă.

Comandantul israelian, cel cu nas coroiat, scoase capul prin fereastra deschisă. Mult timp privi scena minunându-se în tăcere. Apoi, capul lui dispăru şi îl auziră strigând ordine grăbite oamenilor săi.

Într-o clipă, o duzină de soldaţi din trupele de comando apărură de după zidul vilei. Comandantul sări jos de pe pervazul ferestrei.

— Sunteţi bine? Se uită la amândouă. S-a terminat acum. Oamenii ajunseră lângă ei şi îl înconjurară pe El-Kalaam.

Privirea fixă din ochii lui Heather se stinse şi se uită de la trupul prăbuşit al lui El-Kalaam la comandantul cu nas coroiat. Unul dintre soldaţi lovi cadavrul cu piciorul, înjurând.

Heather lăsă arma să cadă pe peluză. Se răsuci brusc pe călcâie şi plecă împreună cu Rachel spre gardul viu.

Capitolul 11

Şi întuneric…

Dar aplauzele începuseră deja, crescând într-un torent în timp ce literele roşii alergau pe ecran prezentând protagoniştii. Apoi începură să se ridice în picioare. La început, undeva în mijlocul sălii enorme înţesate de lume, apoi din ce în ce mai mulţi le urmară exemplul până când toată lumea fu în picioare aplaudând frenetic. Sala se zguduia.

Era exact după cum prevăzuse Rubens în săptămâna

dinaintea Crăciunului. Marion terminase filmul la timp şi *Heather Duell* avea premiera aici, la Ziegfield, pe 54-th Street, în apropierea lui Sixth Avenue în New York, locurile la cinematograf fiind rezervate pe o săptămână înainte.

Aceasta era prezentarea filmului pentru personalităţile din New York şi presa naţională. Rubens adusese de la Hollywood, pentru premieră şi pentru cocktailul de după, un grup select format din cei mai influenţi critici. Dar, prevăzător, păstrase o sută de bilete pentru el. Studioul făcuse un întreg tămbălău pentru aceste bilete pe care le doreau şi tipii din conducere care, oricum, nu veneau niciodată la premiere, preferând să dea biletele secretarelor. O pusese pe Beryl să vină în oraş cu două săptămâni înainte pentru a pregăti publicitatea Ideală la cele mai bune staţii de radio şi să ofere bilete gratuite ascultătorilor.

Bineînţeles că pentru obţinerea acestor bilete, ascultătorul trebuia să participe la un fel de concurs pe teme cinematografice organizat de respectivul post de radio. Rezultă o publicitate foarte agresivă, iar bietul ascultător era silit să ia notă de apropiata premieră a filmului *Heather Duell*.

Rubens alesese deliberat această tactică – de a nu oferi bilete gratuite criticilor de film şi personalităţilor importante, zgândărindu-le astfel orgoliul – deoarece era de notorietate faptul că aceştia *se prefăceau* întotdeauna că nu dau atenţie prea mare acestor premiere, vrând astfel să-i minimalizeze pe actori, pe regizori şi producători – pe toţi cei care trudiseră la realizarea filmului – încercând apoi să-şi creeze o poziţie avantajoasă faţă de ei.

Acum, Rubens aştepta să culeagă roadele tacticii sale. El, Marion şi Beryl avuseseră o dezbatere pe această temă cu aproape o lună de zile înainte. Când Rubens propusese acest plan, Marion se împotrivise la început. Dar el era cel mai legat de proiect şi după cum subliniase Rubens persuasiv, cel mai puţin în măsură să analizeze situaţia obiectiv.

Până la urmă, Marion consimţise, dar fără prea mult entuziasm.

— Îmi pun afurisita de viaţă în mâinile tale, spusese el ridicându-se. Acum înţeleg cum trebuie să se fi simţit Maria Antoaneta în drum spre ghilotină.

Rubens îl bătuse pe Marion pe spate prieteneşte şi-l îmbrăţişase.

— Asta-i părerea ta despre noi, prietene? Că suntem un consiliu revoluţionar? După treaba minunată pe care tocmai ai făcut-o? Doamne, omule, eşti – noi *toţi* suntem pe cale să facem din acest film cel mai răsunător succes al tuturor timpurilor! îl strânse pe Marion de umeri. Ai încredere în mine. Nu ne-am lăsat unul pe altul niciodată, nu-i aşa? Şi nici n-o s-o facem. Ai cuvântul meu.

Chiar după toate acestea, Marion nu fusese complet convins, îşi spuse Daina acum, urmărind cum publicul erupe în aplauze dezlănţuite. După multe ezitări, îi dăduse lui Rubens acordul său. Dar până în acest moment, Daina era sigură, inima lui Marion fusese roasă de îndoieli. La urma urmei, aceasta era America – o încercare eternă de a da marea lovitură. Dacă se dovedea a fi un eşec… Dar în seara aceasta era numai zâmbet.

Daina stătea între Marion şi Rubens. Le simţea vag prezenţa, ca şi cum s-ar fi aflat într-o casă bântuită şi ar fi dat mâna cu stafiile. Singurul lucru care exista cu adevărat pentru ea era zidul de zgomot, care prindea contur ca un val, din teatru, reverberând, până când ea se ridică şi mergând de-a lungul culoarului, se întoarse cu faţa la ei.

Îşi auzi numele strigat şi întoarse capul. Dar nu venea dintr-o singură gură, sau două, sau trei. Era ca şi cum o mulţime întreagă o striga şi acel sunet în care era numele ei – atât de familiar toată viaţa – lua un nou înţeles, o nouă formă căpătând o altă substanţă, până când păru să plutească în aer.

Se uită în ochii lor, văzând o expresie unică. De la chip la chip, în lumină şi în umbre, văzu acelaşi lucru. Pe feţele lungi, rotunde, plinuţe sau perfecte, exista un punct comun care le lega, un fel de flamură care-i acoperea pe toţi, îi topea într-o singură entitate, o singură minte, o inimă, un vis. Şi cu un fior mai profund decât tot ce simţise ea vreodată până atunci, ştiu că ea era acel vis.

Daina îşi ridică gulerul înalt al mantoului lung de linx canadian pe care i-l cumpărase Rubens. Condensându-se în aerul îngheţat, aburul respiraţiei zăbovea puţin în faţa ei înainte de a dispărea în noapte.

Aici, în New York, se simţea într-adevăr că era vremea Crăciunului. Sixth Avenue era iluminat de şiraguri de lumini şi dacă te uitai către nord, crengile sărăcăcioase ale copacilor din Central Park semănau cu nişte mături care încercau, furioase, să alunge bezna – sau gerul.

Fără tricouri cu mâneci scurte şi pantofi uşori, de sport, defilând pe Sunset în decembrie, fără maşini sport decapotabile, deschise, fără surfboards purtate spre Laguna…

Aici, decembrie însemna iarnă şi deşi nu era zăpadă – doar rămăşiţele murdare transformate în grămezi cenuşii şi gheaţă neagră – era totuşi la fel de frig ca în amintirile ei. Taxiurile, cu luminile vesele care arătau că sunt disponibile, străbăteau bulevardul şi în dreptul străzii 53 un Moş Crăciun îşi suna clopoţeii pentru Armata Salvării sau altă acţiune caritabilă. Doar la câteva străzi mai încolo, pe Fifth Avenue, Saks era încă deschis pentru ultimele cumpărături dinaintea sărbătorilor şi St. Patrick era inundat de lumini festive.

Rubens stătea lângă trotuar, aşteptând nerăbdător. Alex le ţinea deschisă uşa limuzinei. Marion intrase deja, cu câteva clipe mai înainte şi se aşezase în fotoliul cald de pluş.

Rubens o înconjură cu braţul.

— La ce te gândeşti?

Daina continua să privească în lungul lui Sixth Avenue, către parc.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Aş crede orice mi-ai spune. Tremură puţin şi îşi trase pe mâini mănuşile de piele.

— Ce afirmaţie prostească. Nu-ţi seamănă.

El ridică din umeri.

— Totuşi, e perfect adevărat. Eşti singura persoană din viaţa mea care nu m-a minţit.

— Dar poate că nu ţi-am spus întotdeauna întregul adevăr.

— Nu e deloc acelaşi lucru, spuse el încet. Acum – o trase mai aproape de el, de parcă avea nevoie de căldura ei – spune-mi ce ai în minte?

— Mă gândeam la oraşul acesta…

— La oraş? Părea mirat. Nu înţeleg.

— Au trecut aproape cinci ani de când sunt în Los Angeles, Rubens. O viaţă. Dar acum, că sunt aici, e ca şi cum n-aş fi plecat niciodată. Sunt ca o toxicomană. Şi ăsta-i drogul meu.

— Nu înţeleg, spuse el din nou.

— Ar trebui să înţelegi. Eşti din New York. Ar trebui să ştii ce înseamnă acest oraş.

— Un oraş este doar un oraş, Daina. Menirea lui este să fie folosit. Nici nu iubesc New Yorkul, nici nu-l urăsc. Mă întorc aici de câte ori afacerile mi-o cer. Am plecat cu ani în urmă, deoarece Los Angeles este locul în care se fac afacerile în lumea filmului. Mă bucur că este acolo. Îmi place soarele şi ambianţa. N-am putut niciodată să mă obişnuiesc să joc tenis în sală sau să trăiesc la etajul 25 în cer sau, ca alternativă, să locuiesc în Insulă şi să fac nu ştiu cât timp zilnic cu metroul. Vin aici destul de des.

— Dar ce vezi aici; Rubens? Doar beton şi sticlă?

— Da, spuse el, încruntat. Asta-i tot. Doar atât şi nimic mai mult. Mă duc unde am treabă şi nu simt lipsa altui loc cât sunt aici.

Daina spuse ceva atât de încet încât el nu fu sigur că a auzit bine. Parcă fusese „Păcat”. Apoi îşi plecase capul şi se urcase în limuzină. Rubens o urmă imediat.

Alex înconjură maşina şi trecu la volan. Porni motorul.

— Nu vreau, spuse Daina, să mergem la cocktail chiar acum. E prea devreme.

— Beryl a aranjat chestia aia televizată cu *Eyewitness News*, îi aminti Rubens.

— Ştiu. Bine. Mi-a spus de patru ori înainte de a pleca la petrecere.

— Asta numai din cauză că şi-a bătut atât de mult capul…

— Or să aştepte. Daina îi aruncă o privire. Nu-i aşa?

Rubens se uită la Marion cu coada ochiului.

— Bănuiesc că n-or să plece.

— Desigur, spuse Daina. O să se ocupe Beryl de asta. Pentru asta este plătită.

— Unde vrei să ne ducă Alex? întrebă Rubens liniştit.

— Nu ştiu. În parc, O.K.? Şi ţie îţi place parcul.

Alex viră la stânga pe Sixth, îndreptându-se spre Central Park South.

Capul Dainei se odihnea pe spătarul fotoliului de catifea, lumina lămpilor cu sodiu de pe stradă argintându-i profilul, atunci când limuzina trecea prin dreptul lor. Ochii ei adânci scânteiau acum ca ametistele.

— Încetineşte, şopti ea uitându-se pe fereastră. Încetineşte, Alex.

Bodyguardul frână într-un refugiu pavat cu piatră şi ajunseră în dreptul lui Tavern on the Green. În copaci erau agăţate o puzderie de luminiţe, ca un nor de licurici.

— În copilărie, spuse Daina, când eram tristă, mă duceam la Planetariu să văd cum răsar stelele. Ziua se transforma în noapte şi de-abia atunci, pe înserat, siluetele oraşului apăreau de jur împrejurul sălii circulare. Apoi noapte. Şi doar stelele. Dar îşi amintea de fapt de altă vreme şi le spunea această poveste acum pentru că nu suporta să vorbească despre cealaltă.

Ca într-unul din filmele acelea vechi, totul se dezintegrează în foc. Nu mai rămâne decât cenuşa care este risipită de cea mai mică adiere de vânt. Întoarse capul către Rubens şi zâmbi uşor. Asta se întâmplă cu noi, toţi, Rubens, nu-i aşa? îi zâmbi din nou, de astă dată mâi luminos. Ei bine, ştii ceva? Totul este numai o iluzie, un vis al unui scenarist de la Hollywood^ plătit la bucată, care scoate o duzină de scenarii pe an. Îşi ţuguie buzele. Tot ce contează este prezentul. Dar inima care îi bubuia puternic în piept spunea altceva.

— Din cauza asta trecem de la un proiect la altul fără să stăm pe gânduri, spuse Marion.

Daina îl îmbrăţişă, apoi îl sărută pe obraz.

— Vezi cum e, Rubens? E cu adevărat dulce dincolo de tot lătratul lui. Şi deştept.

— Oh, da. Un geniu afurisit. Marion oftă. Dar nu ai înţeles

ce voiam să spun. Într-un fel, toţi părem să simţim lipsa factorului uman... singurul element care ar trebui să pună totul pe roate. Dar se pare că nu învăţăm niciodată cum să manipulăm faima pe care o dobândim. Ne distanţăm de majoritatea lumii şi asta nu ne face decât să ne simţim superiori celorlalţi. Se alimentează de la sine, mă înţelegeţi? Suntem cu toţii ca nişte copii răutăcioşi, în afundul sufletului nostru – întotdeauna răzvrătindu-ne, revendicându-ne o independenţă pe care n-am avut-o niciodată, copii fiind. Se uită la amândoi, cu o expresie ciudată pe chip. Pălăvrăgeală, nu credeţi? Dar era clar că nici el nu credea. Din această cauză devenim în final cu toţii nişte ticăloşi – după cum scotea în evidenţă în fiecare zi, cu atâta pricepere, fosta mea soţie. Dar nici ea nu era diferită, aşa că a trebuit să renunţe, până la urmă. Râse. Este atât de amuzant, într-un fel. În treburile casnice, acasă, sunt un leneş. Dar la muncă este cu totul altceva.

Teatrul este însufleţitor – nu există sentiment mai înălţător decât acela pe care îl încerci atunci când vezi o piesă de teatru – dar, în timp, te cuprinde un fel de automulţumire. Este sudat atât de strâns, atât de monstruos de *structural*, înţelegeţi, atât de izolat, prin chiar natura sa. Începea să devină mult prea confortabil, un fel de nişă şi eu am început să descopăr în mine însumi un fel de indolenţă pe care am ajuns să o urăsc. Am ajuns să îmi dau seama că nu mai lucram la toată capacitatea, deşi, după cât se părea, pentru mult timp mă amăgeam singur că totul este în regulă.

Pentru mine, lumea filmului a fost întotdeauna un fel de entitate uriaşă, care, numai prin mărimea sa, mi se părea înfricoşătoare. Oftă. Venirea la Hollywood, spre deosebire de New York, a fost o altă dezrădăcinare. Am crescut în întunericul teatrelor. Să merg să muncesc acolo era ca şi cum aş fi urcat pe Muntele Olimp.

— Şi acum bănuiesc, spuse Rubens, că o să ne spui că tânjeşti să te întorci la zilele bucolice când erai regizor de teatru, câştigând o sută de lire pe săptămână. Muncă bună, cinstită. În vocea lui se simţea sarcasmul. Hm!

Înapoi la origini, bătrâne, nu-i aşa? Să-ţi scalzi din nou

mâinile în luminile rampei.

— Doamne fereşte! râse Marion. Nu m-aş întoarce pentru tot ceaiul din China sau, ca să actualizez puţin, pentru tot cărbunele din Newcastle. Clătină din cap. Nu, cred că bucolicul poate fi găsit doar în cărţile pentru copii, cum ar fi „*Vrăjitorul din Oz*”. Şi notează, asta a fost scrisă de un american. Nimic de genul „Oh, mătuşă Em, nicăieri nu-i ca acasă! „din această” Alice în Ţara Minunilor” a noastră, nimic din acea severă moralitate protestantă.

— Nu, bineînţeles, râse Rubens. Englezii sunt mult prea încântaţi de izolarea lor seculară.

Daina se’ aplecă spre Alex în timp ce ajungeau în partea nordică a parcului.

— Alex, spuse cu răsuflarea puţin întretăiată, nu întoarce încă.

— Încotro, *Miss* Whitney? Se uită la ea prin oglinda retrovizoare, cu ochii impenetrabili.

— Înspre nord, spuse, treci de 116th şi apoi te întorci pe Fifth Avenue.

— Ce vrei să vezi? întrebă Rubens.

— Nimic, spuse ea fără să se întoarcă.

În maşină se lăsă tăcerea în timp ce virară către est pentru scurt timp; opriră la un semafor şi ea urmări feţele întunecate ale trecătorilor. Păreau să facă parte dintr-o altă lume, la fel de îndepărtată de ea pe cât era Pluto de Pământ – şi care îi oferea cam tot la fel de multă căldură.

Se aprinse lumina verde şi alunecară drept înainte, apoi la dreapta, pe Fifth. O văzu de departe. Era în dreapta lor, mai înaltă decât multe din clădirile din jur. Avea încă acel aer aproape european, cu detalii înflorate, cornişele ornamentate, umbrele garguiurilor şi nu îşi dădu seama ce era în neregulă până când nu ajunseră aproape în dreptul ei şi văzu ferestrele bătute în scânduri, uşa spartă, intrarea plină de gunoaie, cutii de bere şi sticle de vin. Pe o foaie de tablă aşezată pe spaţiul unei ferestre era scris de mână cu vopsea: „MARK 2 GONE DOWN ZEE RAKHEEN ZOMBY’S”. În timp ce trecură pe lângă clădire, zări un afiş, scris cu negru pe alb, anunţând…

Dar trecură prea repede şi clădirea însăşi îi reţinuse toată

atenţia. Îşi lăsă fruntea în palme şi închise ochii în timp ce Rubens şi Marion vorbeau încet ca să n-o deranjeze, mâna lui Rubens descriind cercuri pe spatele ei.

— Haide, îi spuse Daina lui Alex cu o voce ciudată, înapoi la cocktail. Îşi înălţă capul şi alunecă spre spătarul fotoliului.

— Nu-i de ajuns, spuse stând între ei.

Rubens o privi.

— Ce nu e de ajuns?

— Toate astea, spuse ea. Tot ce s-a întâmplat până acum. Tot ce o să se întâmple diseară.

Rubens zâmbi uşor amuzat.

— Nu vrei nici măcar să vezi cum e, înainte de a condamna?

— Nu. Pot să simt de pe acum. Sunt deja un canibal, la fel ca toţi ceilalţi. Toţi banii şi… celebritatea, nu fac decât să se alimenteze singure… în loc să fie capătul. Cred… cred cu adevărat că aşa ar trebui să fie. Sunt doar un copil. Vreau, vreau, vreau. Numai la asta mă pot gândi, fără să mă gândesc dacă e rău sau bine. Orice diferenţiere a devenit lipsită de sens.

Rubens se întoarse spre Marion.

— Tu înţelegi ceva?

— Las-o-n pace. O să-şi…

— Doamne, doar nu te vaieţi de sărăcie, spuse Rubens.

— Nu, spuse Daina şi clătină din cap violent. Nu e câtuşi de puţin asta. Încerc doar să… înţeleg, asta-i tot.

Rubens pufni.

— Atunci, las-o baltă, pentru că n-ai cum. Încerci să materializezi ceva intangibil… un sentiment. Lasă-l să treacă pe lângă tine. Deschise barul şi îşi turnă o vodcă cu gheaţă. Şi bucură-te că eşti tu cea care…

Windows on the World (Ferestre deasupra lumii) se găsea la ultimul etaj al Turnului Unu de la World Trade Center. Era clădirea cea mai nordică şi priveliştea peisajului citadin era extraordinară. Părea să se întindă la nesfârşit în depărtare şi nici măcar murdarul Hudson, al cărui noroi era prea gros ca să îl mai lase să îngheţe complet vreodată, nu mai părea o barieră în calea extinderii metropolei pe dealurile din New

Jersey.

Luminile strălucitoare ale oraşului se ridicau pe cerul negru ca nişte stele, creând un univers geometric în care moliciunea structurii umane nu avea ce căuta.

Toate acestea le văzu, bineînţeles, mai târziu. Ceea ce-i izbi, când ieşiră din ascensorul rapid pe palierul celui de-al 107-lea etaj, fu mulţimea de lumini şi oameni, care îi întâmpină. Aerul era deja încins, ceţos şi Beryl, calmă şi perfect stăpână pe ea, deşi întârziaseră cel puţin o oră, luă imediat mâna Dainei şi o conduse într-un loc separat, în care cei de la *Eyewitness News* îşi instalaseră luminile. Luaseră deja o mulţime de imagini de la recepţie.

Datorită lui Marion erau prezenţi mulţi oameni de teatru de pe Broadway. Nu putuseră să participe la prezentarea filmului, dar recepţia începea după ce cădea cortina la spectacolele lor şi fuseseră toţi dornici să vină. De fapt, Rubens făcuse rost de încă o copie a filmului şi plănuise să-i invite la o vizionare specială, fixată pentru duminică – ziua lor liberă.

Spengler veni şi o luă din luminile strălucitoare şi de lângă microfoane. Părea să ştie exact timpul când trebuie să o facă. Era îmbrăcat într-un costum de mătase gri-argintie cu o cămaşă de culoarea stridiei şi cravată de mătase bleumarin.

Era tot numai zâmbet. Nu spusese un cuvânt despre Monty; nu venise la înmormântare. Dar florile lui fuseseră acolo, însoţite de o notiţă scurtă. Văduva lu Monty citise biletul, iar buzele subţiri i se mişcară în tăcere. Ridicase privirea, se uitase drept în ochii Dainei şi rupsese biletul în bucăţi minuscule.

— Rubens o avut dreptate cu proiectul acesta, îi spunea acum Dory, conducând-o prin sala imensă.

— Are cam întotdeauna dreptate, spuse ea. Vei descoperi asta destul de curând.

— Mda, mda. Ştiu. Am mai auzit chestii de-astea.

— Dar nu întotdeauna sunt adevărate.

— Oricine se prăbuşeşte mai devreme sau mai târziu.

Daina se opri şi îl privi drept în faţă.

— Cred că ar fi bine să explici remarca aceasta.

Spengler ridică mâinile şi zâmbetul îi înflori pe faţă.

— Ei, haide… Nu ştiam că te ambalezi aşa de uşor. A fost o remarcă oarecare, asta-i tot. Ştii, este un moment crucial pentru tine. Nu mai poţi vedea lucrurile cu destulă obiectivitate.

— Adică?

El ridică din umeri, spunând parcă: „Nu lua asta prea în serios”, dar zâmbetul acela, care continua să ardă la două sute de waţi era de ajuns ca să-i dovedească seriozitatea vorbelor lui.

— Faci din Rubens un supraom. Ar putea fi periculos, asta-i tot ce vreau să spun. Este la fel de supus greşelii ca şi noi, ceilalţi. Îţi pui toată încrederea într-un… Ridică din nou din umeri.

— Ştii, spuse ea caustic, cred că ai uitat acel mic incident.

Spengler îşi puse o mână peste cealaltă şi îşi frecă degetele.

— Nu l-am uitat. Dar asta nu mă face să-mi fie teamă de el. Nu e chiar atât de tare.

Daina zâmbi şi îi atinse uşor obrazul.

— Nici tu nu eşti, spuse încet şi se îndepărtă imediat de el.

Petrecerea era în toi şi fu imediat absorbită de ea, înconjurată ca de o mână puternică, plimbată de la o persoană la alta, de la un grup la altul. Însă prima ei impresie fu aceea că asista la un spectacol cu măşti, de parcă veniseră cu toţii la o paradă.

— *Ay, chica*[8], cum ai crescut!

Daina se răsuci pe călcâie şi văzu o faţă gălbuie, presărată cu pistrui. Părul era încă roşcat şi extrem de scurt, tuns după ultima modă. Apăruse în plus o mustaţă, îngustă şi îngrijită ce făcea ca linia gurii să pară mai periculoasă. Şi mai erau câteva riduri, coborând de la baza nasului către colţurile buzelor şi ale ochilor. Doar ochii nu se schimbaseră – albaştri deschis şi pătrunzători.

— *Que linda muchacha*[9]! spuse Aurelio Ocasio, luându-i

[8] Hei, puştoaico! – în limba spaniolă în original (n. red.)

[9] Ce fată frumoasă! – în limba spaniolă în original, (n. red.)

mâinile în ale lui. Strângerea era rece, dar fermă. Simţi duritatea unui profesionist.

Ocasio râse.

— Doamne, nu mă mai ţii minte! Ochii lui o scrutară intens şi cum faţa sa îşi schimbă poziţia şi trăsăturile chipului său fură învăluite de lumină, culoarea din ei pieri şi Daina avu impresia sinistră că nu erau decât două găuri făcute în craniul lui, prin care îi putea vedea creierul ce pulsa umed.

— E posibil, *linda*? E oare posibil? Se trase înapoi, privind-o admirativ. Era îmbrăcat într-un costum de lână de culoarea vulpii, făcut evident de comandă. Cămaşa de mătase era de un galben palid şi cravata subţire avea dungi în nuanţe de „Siena arsă”. La butonieră avea o garoafă galbenă. Lângă el stătuse în tot acest timp o blondă înaltă şi suplă, îmbrăcată într-o rochie de satin de culoarea piersicii, care îi expunea sânii doar cu o idee mai mult decât trebuia ca să demonstreze cel mai bun gust. Mâinile cu unghii lungi strângeau o capă de vulpe şi o poşetă din piele de şarpe, roşcat-cafenie.

— Poate că din cauza acesteia, spuse Ocasio trecându-şi vârful unui deget de-a lungul liniei perfecte a mustăţii, nu mă mai recunoşti. Luă o poză tristă. Sau poate e doar timpul. Au trecut – îşi pocni scurt degetele – ia să vedem, doisprezece ani. Aşa este? Da, îmi amintesc perfect. Doisprezece ani. Ne-am întâlnit prima dată într-un restaurant de la periferie. Nu-ţi aminteşti, *chica*? Erai atât de tânără pe atunci. Erai cu cineva, la să văd, cum îl chema? Ştii – părea mâhnit – îmi pare rău, nu-mi pot aminti numele…

— Baba.

— Da! Îşi pocni degetele din nou. Da, sigur! Văd că totuşi îţi aminteşti de mine. Se înclină uşor spre ea. Sunt foarte măgulit. Din nefericire, n-am avut ocazia să devenim prieteni atât de apropiaţi pe cât mi-aş fi dorit. Îşi ridică degetul arătător în aer. Dar chiar şi atunci, *linda*, aş fi putut spune că te aşteaptă lucruri mari! Da, zău. Ai ceva anume. Un… nu ştiu cum să pun asta în cuvinte, mai ales în engleză. Dacă am fi putut să devenim mai apropiaţi, să

petrecem mai mult timp împreună… sunt atât de fericit pentru tine! îi acoperi mâinile cu ale lui şi-i sărută degetele. O performanţă nemaipomenită, *linda*! Cu adevărat!

— Ce faci acum? Aproape că se înăbuşi rostind cuvintele.

— Conduc o firmă de Consulting. Păru să zâmbească, dinţii lungi şi galbeni sclipiră. Am un singur client: primarul oraşului New York. Îşi dădu capul pe spate şi râse, la fel de strident ca un papagal ara. Trebuie să treci pe la biroul meu, dacă ai timp cât mai stai aici. Nu, nu. Insist. Să vezi cum merge. Ah! Sunt sigur că ai fi fascinată, chica, oh, da! Du-te. Ne mai vedem până plec. Îi transmise prin aer un sărut. *Adios, linda*! Şi clătină din cap în timp ce ea era absorbită de jungla deasă de trupuri asudate.

— „Daina Whitney creează un fel de vrajă a ecranului, lucru rar întâlnit în filmul din zilele noastre. Jocul ei are o complexitate uimitoare, combinând misterul, sexualitatea, vulnerabilitatea şi – câtuşi de puţin paradoxul – genul de bravură rezervat până acum în exclusivitate actorilor bărbaţi…” Dumnezeule!

— Continuă, o îndemnă Rubens. Ce mai scrie în *Times*?

— O ţine tot aşa, spuse Daina cu răsuflarea tăiată. Doamne!

Rubens râse.

— Ei, ai de gând să păstrezi totul numai pentru tine? L-ai pus până şi pe Alex pe jar.

Daina ridică privirea deasupra revistei şi văzu ochii bodyguardului, întunecaţi ca măslinele, în oglinda retrovizoare.

— Fii atent la drum, Alex, da? Nu-i momentul potrivit pentru un accident. Apoi începu să citească din nou din *Times*.

„Aparent, filmul este povestea unui atac terorist. Acesta este un subiect actual, dar trebuie să vă avertizăm că nu este un film de acţiune, *per se*.

Unele comparaţii vin imediat în minte, cea mai notabilă fiind cu *Apocalypse Now* a lui Francis Ford Coppola. Totuşi, acolo unde domnul Coppola nu a reuşit să arate adevărata faţă a războiului, pentru a dezvălui maşinaţiunile sale interne, Marion Clarke – coautor al scenariului lui *Heather*

Duell alături de Morton Douglas – dezveleşte strat după strat, arătându-ne esenţa terorismului – o viziune înfricoşătoare.

Totuşi, fără interpretarea complexă a domnişoarei Whitney în rolul personajului care dă titlul filmului, acesta nu ar fi avut succesul răsunător pe care îl are. Fiindcă ea este centrul dur care trebuie să ţină piept desfăşurării de forţe. Dacă ea nu este credibilă, atunci, literal, acesta nu mai este un film.

Aşa cum este, filmul îşi ia zborul de la interpretarea ei pentru a realiza adevărata…”

Daina lăsă ca revista să-i scape din poală pe covorul limuzinei. Îşi sprijini capul pe spătar şi urmări luminile Manhattan-ului pâlpâind într-o ceaţă uşoară, ca o siluetă cu mâinile strânse, într-o rugăciune. În spatele pleoapelor ei, imaginea prinsese viaţă. Curând, îşi spuse, avea să trăiască şi în exterior.

Monika era pe moarte. Avea o boală cu un nume foarte lung. Daina auzi cuvintele care se înşirau unul lângă celălalt în stil tipic medical, fără să îi spună ceva. Doctorul ar fi putut vorbi limba marţiană la cât de mult îl înţelegea – „Şi exact asta le făcea lor plăcere”, îşi spuse. Doctorii se simt mult mai în siguranţă atunci când nu pricepe nimeni ce-au spus; astfel şansa de a fi traşi la răspundere pentru incompetenţă este mult mai mică.

Dar Daina înţelese totuşi un lucru: ceea ce avea mama ei era un fel de cancer, doar că mult mai rău. „Ce putea fi mai rău decât cancerul?” se întrebă. O boală incurabilă. Nu exista nici o modalitate de a vindeca boala Monikăi. Era degenerativă.

— Înţeleg că nu ţi-ai văzut mama de câteva luni, spuse doctorul tânăr, proaspăt bărbierit. Avea zâmbetul artificial al unui steward de pe liniile aeriene şi ochii înfundaţi în orbite ai unui veteran de război. Ofta mult când credea că nu este observat. Nu vreau să fii şocată când o vei vedea. Se opriră în faţa uşii închise care dădea în salonul Monikăi. Nu mai arată cum o ştii, aşa că fii pregătită şi încearcă să nu pari înspăimântată. O bătu pe umăr şi o lăsă la uşă.

Reuşise să o sperie, o artă pe care se părea că unii doctori o aveau din naştere. Auzi paşi uşori, voci şoptite, scârţâitul unui pat cu roţile. Dar toate acestea erau în spatele ei. În faţă era Monika, pe moarte.

Întinse mâna până atinse uşa. O împinse încet. Uşa i se părea mult prea grea. Intră în cameră, ţinându-şi răsuflarea.

Monika zăcea pe patul înalt, tuburi îi intrau în nas, în partea interioară a braţului, în dreapta cotului. Avea pete negre pe braţe, acolo unde intraseră acele. Părea să doarmă şi în somnul acela arăta deja moartă. Pe faţă avea scobituri care nu fuseseră înainte. Era ca şi cum ceva îi devora carnea pe dinăuntru.

Daina se simţi obligată să se apropie de pat, şi în timp ce se apropia, Monika deschise ochii ca şi cum ar fi simţit prezenţa fiicei sale.

— Deci, spuse încet, se întoarce fiica risipitoare. Mâna îi flutură peste pătură, ca o pasăre rănită.

Daina fu surprinsă mai mult de ochii mamei sale decât de vocea ei. Fiindcă, în ciuda avertismentelor înfricoşătoare ale medicului, ochii săi erau aceiaşi care fuseseră întotdeauna, la fel de zeflemitori, ironici, mânioşi, ca în vremea când Monika era cu zece ani mai tânără… „Blestematul de doctor”, gândi Daina, „priveşte doar din exterior. Nimic nu poate schimba ceea ce este ea pe dinăuntru.”

— Arăţi schimbată, spuse Monika. Te-a ajutat doctorul Geist? Nu părea a fi o întrebare. Îşi lăsă privirea pe propria mână de pe pătura subţire. Tremură. Mi-e frig, şopti.

— Daina se aplecă la picioarele patului şi desfăşură cea de-a doua pătură care se afla acolo. O trase până sub bărbia mamei sale. Mâna Monikăi se ridică prinzând încheietura Dainei.

— Dacă eşti mai bine, vei găsi în inima ta puterea să mă ierţi. Vocea i se ridică şi-i scăzu odată cu bătaia pulsului. Am făcut ceea ce am crezut că este bine.

— M-ai înşelat, mamă.

Ochii Monikăi se închiseră şi lacrimile îi umeziră genele.

— Nu m-ai fi ascultat niciodată. Ai fi întors spatele adevărului.

— Adevărul este că întotdeauna ai încercat să mă

îndepărtezi de tata. O parte din ea ţipa: „Cum poţi să-i vorbeşti astfel acum?” Dar o alta, mai puternică, o îndemna să spună tot, înainte de a fi prea târziu.

Monika o strânse mai tare de încheietură.

— Ai fost întotdeauna atât de frumoasă, de inocentă. Şi tatăl tău… avea felul acela de a te privi. Era atât de… special. Nu s-a uitat niciodată la altcineva aşa, nici măcar la mine.

— Dar te iubea. Cum ai putut…

— Iubea *femeile*, Daina. Pe carnea veştejită, ochii i se deschiseră, mai mari, mai strălucitori decât oricând. Am ştiut asta dinainte de a ne căsători, dar am presupus că va înceta când va fi soţul meu. Nu a încetat.

— Mamă…!

Daina încercă să-şi tragă mâna, dar strânsoarea Monikăi devenise aprigă. Capul i se ridică de pe pernă.

— Eşti destul de mare ca să auzi asta acum. Ai vrut să ştii – trebuie să ştii acum. Capul îi căzu înapoi şi pentru o clipă, ochii i se închiseră din nou. Părea să aibă dificultăţi de>respiraţie.

— Tatăl tău n-a putut sau n-a vrut să se oprească. Presupun că m-a iubit, în felul lui. Nu voia să mă părăsească. Dar am bănuit întotdeauna că asta din cauza ta. Ştia că nu putea suporta să te împartă. Şi între timp, îi dădea înainte. Ochii i se închiseră strâns. Ţipă: Oh, Doamne, ajută-mă. Daina se gândi că avea, probabil, dureri şi vru să sune după soră, dar Monika continuă: Am ajuns să-ţi port pică, da. Erai singura mea legătură cu el. Eu nu puteam să-l ţin, dar tu da.

— Dar, mamă…

— Lasă-mă să termin ce am de spus, Daina. Nu am puterea să mă lupt cu tine. Degetele i se mişcară, până când se împletiră cu ale fiicei sale. Ştiu că eu te-am determinat să pleci de acasă. Ştiu ce ţi-am făcut. Eram îmbătată de libertatea pe care mi-a dat-o moartea tatălui tău. Zâmbi puţin. Ştiu că mă consideri probabil nesimţitoare, dar încearcă să priveşti din punctul meu de vedere. Încearcă să vezi ce mi-a făcut; ce mi-am făcut eu însămi. Da, am vrut să te văd afară din casă, dar – lacrimile

îi ţâşniră din nou din ochi – de-abia după ce ai plecat am început să înţeleg ce am făcut şi… cât de mult te iubesc. Niciodată… înţelegi, cred că problema a fost că nu mă puteam gândi la tine ca la un om. Înainte, ai fost obiectul care ne-a menţinut căsnicia, puntea de legătură între tatăl tău şi mine.

Apoi, când te-ai întors, am văzut în ochii tăi că este pentru ultima dată când te mai văd. M-am temut pentru tine. Numai Dumnezeu ştia unde erai, cu cine erai. Pe la şcoală dădeai numai din când în când şi cei de acolo m-au sfătuit să merg să stau de vorbă cu doctorul Geist. M-am gândit că ştiu ei ce vorbesc. Ei erau autorităţile… Se opri brusc, muşcându-şi buza. O trase pe Daina’ mai aproape de ea. A fost îngrozitor, draga mea? Trebuie să-mi spui. Te rog.

— Nu, minţi Daina. N-a fost chiar atât de rău.

Ochii Monikăi părură să se limpezească şi zâmbi din nou.

— Asta-i bine, şopti. Mă face să mă simt mai bine. Mi-a fost teamă… Se uită în ochii fiicei sale. Dar acum îmi este teamă tot timpul.

Daina se aplecă şi o sărută pe mama ei pe buze.

— Tata mi-a spus odată cât de mult te iubea.

Ochii Monikăi se deschiseră larg.

— Da? Când?

Aşa că Daina îi povesti despre excursia lor la pescuit pe Long Pond, despre vreme, privelişte şi sunete şi mirosuri, despre tensiunea din fir, despre zvâcnirea undiţei când peştele muşcase.

— Şi ce a spus? vru Monika să ştie.

Daina îi spuse.

— A spus: „Ştii că o iubesc pe mama ta foarte mult.” Monika părea să doarmă. Mamă… Mamă? Apăsă butonul soneriei, ca să cheme sora.

Suna şi suna şi suna. Daina sări din pat, cu inima bubuind. Îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte, întoarse capul; Rubens era întins lângă ea, adormit.

Telefonul continua să sune. Se uită la ceasul de pe noptieră. Cifrele luminoase tocmai se schimbau la 4:12. Dimineaţa?

Automat, ridică telefonul.

— Uh-uh-uh-uh…
— Alo!
— Huh, Dain…?
Se frecă la ochi.
— Chris?
— Uh-uh-uh…
— Chris, tu eşti?
— Dain, Dain, Daina…
— Chris, unde dracu’ eşti?
— Hum-ummm…
— Chris, pentru numele lui Dumnezeu!
—… ew York…
— Poftim? N-am auzit. Ai spus New York? Eşti aici? Chris?
— Mda…
— Ar fi trebuit să vii la recepţie… O intuiţie. Eşti aici…
— Ai… ci… Suna aproape ca un hohot de râs. Aproape. Singur, Dain. Foarte singur.
— Ce dracu’ faci aici? Chris, eşti bine?
— Mă ascund, Dain. Sunt aici incog… Părea să nu fie în stare să termine cuvântul. Îi auzea respiraţia acum, întretăiată şi şuierătoare.

— Chris, spune-mi unde eşti?
— Uh-uh-uh…
— Chris! Rubens se întoarse pe cealaltă parte, se agită gata să se trezească şi Daina se ridică de pe pat ducându-se cât de departe îi permise firul telefonului. Se întoarse cu spatele la pat şi îşi făcu mâinile căuş în dreptul microfonului. Spune-mi unde eşti. Vin imediat la tine. O spaimă ciudată începuse să o cuprindă, ca nişte degete reci, fantomatice, care îi alergau de-a lungul şirei spinării. Se cutremură fără să vrea.
—… otel…
— Ce hotel? Fiecare moment trecut acum îi sporea teama. Ce se petrece? Chris, ce hotel? The Carlyle? The Pierre? Numi hotelurile lui preferate.
— Ai… ci… Din nou sunetul acela atât de asemănător râsului şi totuşi înfiorător. Îi dădu un nume: The Rensselaer.
— Poftim? Aproape zbieră. Nu ştiu unde… Dar vocea

dispăruse ca un norişor de fum de ţigară.

Nu îl mai strigă, în schimb traversă camera şi puse receptorul la loc, în furcă. Îşi puse pe ea o pereche de jeans, ghete înalte de piele şi îşi trase un tricou gros peste cap. Apoi îngenunche lângă noptieră şi scoase o carte de telefoane a Manhattan-ului. Găsi rubrica „Hoteluri". Îşi trecu degetul în jos pe coloană până când îl găsi în sfârşit. Spuse! „Oh, Doamne", în şoaptă. Hotelul era pe 44th Street, dincolo de Broadway. Chris n-avea nici un motiv să treacă pe lângă un astfel de hotel, darămite să mai şi stea acolo. Cu acest gând îşi luă poşeta şi se strecură în tăcere afară din cameră.

La 4 şi 20 dimineaţa, străzile New York-ului păreau la fel de largi ca bulevardele Madridului, oraşul era atât de liniştit încât puteai auzi bâzâitul neoanelor. Afişele de la *Frisco Theatre* de pe Broadway anunţau încă *Deep Throat* şi *The Devii in Miss Jones.* Peste stradă apăruse un cinematograf nou, care prezenta exclusiv filme de limbă spaniolă. În noaptea aceasta rulau *El Brujo Maldito* şi *Y Que Verguenza*!

Taxiul gonea, legănându-se pe asfaltul plin de găuri. Din găurile de ventilaţie ieşeau norişori de aburi albi-cenuşii, luminoşi când se ridicau şi reflectau luminile străzii. De fiecare dată când treceau printr-un nor, era ca şi cum ar fi trecut printr-o draperie şi Daina, încă pe jumătate adormită, parcă se aştepta să vadă dincolo de ea structurile unei alte lumi.

Dar de-abia când ieşi din taxi, păşind pe trotuarul străzii 44 înţelese ce anume căuta. Era scânteierea cenuşie, funinginea zburătoare, jungla tinereţii ei răzvrătite. Voia acum cu disperare să aparţină acelor locuri, să nu se mai simtă dezrădăcinată, bătută în scânduri şi mâzgălită ca acel bloc de apartamente din Harlem care avea să simtă curând pârâitul umilitor al bilei de demolare. Totuşi nu după tinereţea ei tânjea. Aceea fusese o perioadă la care, de fapt, ar fi fost mai fericită să nu se întoarcă niciodată.

Nu voia să asiste la nici o victorie asupra acestei lumi a proscrişilor. Faptul că această lume rămăsese neschimbată era ultima dovadă că ceea ce a învăţat aici rămânea valabil

şi în continuare. Pentru că aici stătea puterea ei şi era mai mare decât aceea a Brigăzilor Roşii, Septembrie Negru sau Baader-Meinhof.

Se uită la hotelul Rensselaer. Avea o faţadă întunecoasă, sumbră, din metal înnegrit de funingine şi sticlă armată, aducând mai mult cu o secţie de poliţie de pe vremuri. Se învecina la vest cu un magazin cu poarta ferecată şi obloanele trase, iar la est cu un teatru porno care, după toate aparenţele, îşi dăduse duhul cu puţin timp în urmă.

Deasupra uşii hotelului atârna o firmă veche care scârţâia pe balamalele de fier de parcă era gata-gata să plonjeze, umilită, pe trotuarul de dedesubt.

Chiar în stânga, pe caldarâm, era un grilaj de fier prin care ieşeau aburi, emanând mirosul sulfuros al reţelei de canalizare a New Yorkului. Deasupra acestui petic de căldură al trotuarului stătea un om, care întinsese mai întâi dedesubt o foaie mototolită de ziar. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni mult prea mici pentru el, prinşi în jurul taliei cu o bucată de sfoară. Nu purta ciorapi şi pantofii – sau cel puţin asta fuseseră odată, mai demult – erau plini de găuri. Era adormit în mijlocul vaporilor, cu spatele sprijinit de zidul murdar al hotelului, cu o mână strânsă în jurul gâtului unei sticle goale de Irish Rose.

Vântul nopţii foşnea în aşternutul său de hârtie, de parcă ar fi călătorit pe un covor fermecat. Dar n-avea să găsească nici o prinţesă, se gândea Daina, când se va trezi.

Se aplecă pe fereastra deschisă a şoferului şi îi dădu trei bacnote. Şoferul avea radioul deschis. Într-o dezbatere transmisă la radio, cineva îl acuza pe primar că plăteşte insuficient poliţia. Urmă un potop de proteste şi strigăte mânioase.

— Vreţi să vă aştept, *Miss* Whitney? spuse şoferul. Era un tânăr cu ten livid, barbă şi ochii roşii. Nu prea găsesc clienţi la ora asta. Am o carte. Nu mă deranjează să aştept.

Ea îi zâmbi subţire, dând să plece.

— Mulţumesc, îi spuse. Dar nu ştiu cât de mult va dura.

El opri motorul.

— N-are nici o importanţă. Mai bine eu decât altul, nu? Îşi ridică geamul aproape până sus şi se cufundă în lectura

unui exemplar cu colţurile îndoite din *Magister Ludi*.

„De ce îmi fac griji?” se întrebă Daina intrând în hotel. „Nimic nu se schimbă vreodată.”

Înăuntru, holul arăta deplorabil. Totul era jigărit şi uzat. Aerul era îmbibat de praf de parcă ar fi fost vânturat dintr-o parte în alta, în loc de a fi îndepărtat.

Se duse repede la recepţia hotelului. Nu se zărea nimeni prin preajmă. Nu exista un registru, ci doar o cutie mică din placaj în care era aşezat un teanc de fişe.

Căută în ele, fără să găsească nici un „Kerr”. Apoi îşi aminti numele pe care îl folosea el în turneu – toţi membrii formaţiei aveau pseudonime din motive de securitate. Şi îl găsi: Graham Greene. Se pare că nu înceta niciodată să-l amuze pe Chris. Camera 454.

Punând fişa la loc, Daina străbătu în grabă holul. Mirosea a ciorapi murdari. Un ascensor o aduse până la urmă la al patrulea etaj. Se uită grăbită împrejur şi aproape că alergă de-a lungul coridorului.

Camera 454 era la capăt – una din cele două camere de pe colţ. Nu-i trecu prin minte să ciocănească măcar ori că ar putea avea nevoie de o cheie, ci apăsă direct pe clanţă. Uşa se deschise. Intră şi închise uşa în urma ei.

În cameră era întuneric beznă, dar chiar şi aşa putea simţi că se află în holul unui apartament cu două camere. Nu ştiuse că astfel de hoteluri aveau apartamente.

Înaintă prudentă, cu o mână întinsă, pipăind de-a lungul peretelui. Îi simţi suprafaţa zgâriată şi ruptă pe alocuri, ciupită parcă de vărsat. Pe undeva prin zona aceasta, se gândi, trebuia să fie un întrerupător.

Îl găsi de-abia la capătul holului îngust şi îl apăsă. Nimic. Linişte. Se opri, cu inima bubuindu-i în piept.

Tocmai voia să-l strige pe Chris, când observă că aerul era încărcat de mirosuri ciudate. Adulmecând, simţi aroma dulceagă a ierbii, mirosul înţepător de tămâie – paciuli – şi mirosul acru de sudoare. Îşi ţinu respiraţia. Nu era mirosul pe care cineva îl capătă după o zi grea de lucru sau mirosul pătrunzător al relaxării după sex – aducea mai degrabă cu duhoarea bolii şi a fricii.

Intră în prima cameră, încercând să străpungă întunericul

cu privirea. Şi auzi chitara – acustică, nu electrică – vibrând tulburător şi îşi spuse: „Chris e bine.”

Apoi, când auzi intrând basul, sintetizatorul şi tobele, înţelese că asculta o înregistrare. Traversă repede camera şi ajunsă în pragul dormitorului, auzi vocea lui de tenor începând să cânte:

Sunt sătul de minciuni
De coapse
Care se desfac în noapte
Ca pânzele bărcilor
Nori întunecaţi ridicându-se
Ferme când nesfârşitul cer albastru
Melodia curgea într-un ritm hipnotic.
— Chris?
Sunt sătul de şoapte
De ţipetele de plăcere animalică
Care-mi invadează mintea
Descopăr
Că nu mai vreau
Să lupt
Pentru ceea ce-mi doresc
Trecu uşor într-un cor:
Sunt pe un fir
O pasăre pe un fir
Aştept ca focul unei puşti Să mă doboare.
Sunt pe un fir,
Paralizat.
Aştept ca focul unei puşti
Să mă doboare.

Urmă un scurt pasaj instrumental, un solo de chitară electrică şi apoi corul se repetă până când muzica muri pe aripi întunecate.

— Chris? strigă Daina din nou. Intră în dormitor şi se împiedică imediat de o grămadă de haine aruncate pe jos.

Spuse „La dracu’!” şi se ridică. Forma înaltă de lângă pat părea a fi o lampă. O aprinse.

— Oh, Chris… în faţa ei văzu o cameră jalnică, lungă şi îngustă, de genul acelora care păreau vechi chiar şi atunci când erau noi. Acum era fără nici o speranţă de îndreptare.

Casetofonul era aşezat pe un birou cu lemnul zgâriat, ascunzând pe jumătate oglinda ovală cojită din spatele său. În partea cealaltă a camerei, o fereastră singuratică dădea spre o alee prea îngustă pentru doi oameni. Zidul de cărămidă al unei clădiri învecinate era atât de aproape încât chiar în miezul zilei aici ar fi părut că este noapte, la câtă lumină putea pătrunde înăuntru.

Patul care domina încăperea era unul din lucrurile acelea oribile de fier, fixate pe podea ca să nu poată fi clintite. Cearşafurile erau aruncate de-a valma, atârnând în cascadă peste capătul patului pe covorul ros, a cărui culoare iniţială era imposibil de precizat.

Prin uşa întredeschisă a băii, situată pe peretele alăturat celui cu fereastra, venea zgomotul făcut de instalaţia veche. Din colţurile întunecate, în care lumina lămpii nu răzbea, se putea auzi fojgăiala unor rozătoare mici, speră Daina.

— Chris, şopti ea.

Zăcea gol pe pat, scăldat de transpiraţie. Părul lung îi era zbârlit şi ud; era nebărbierit şi poate din cauza aceasta faţa îi părea teribil de subţiată. Asta sau poate din cauza luminii stridente, oribile a lămpii, care se târa pe chipul lui ca o eclipsă. Ochii îi păreau enormi, aproape ieşiţi din orbite, cu cearcăne negre-albăstrui, de parcă ar fi fost machiat pentru un Sabat Negru.

Faţa îi era brăzdată de murdărie şi sudoare uscată, iar pielea corpului părea atât de albă, de parcă ar fi fost din altă lume.

— Chris, Chris... Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se urcă în pat, dar simţi mirosul înainte de a vedea voma uscată care întărise cearşaful în partea stângă a patului. Îi luă capul alunecos în poale şi îi îndepărtă părul de pe ochi.

Pentru un minut insuportabil de lung, crezu că el era atât de departe încât nu o putea recunoaşte, dar aceasta era doar din cauză că el nu-şi putea concentra privirea. Muşchii îi erau încordaţi, înnodaţi parcă după o luptă lungă şi titanică; în trupul lui părea să nu existe nici un gram de grăsime, numai muşchi şi oase.

Buzele lui încercară să se mişte, dar erau crăpate,

uscate. Daina se ridică şi fugi în baie ca să-i aducă un pahar cu apă.

Peste tot erau aruncate prosoape umede şi urât mirositoare şi de-a lungul poliţei înguste de sticlă, al cărei porţelan alb avea pete verzi şi cafenii, se înşirau cosmeticale bărbăteşti şi de damă, amestecate ca o armată de jucărie în învălmăşeala făcută de un copil care se jucase de-a războiul.

Găsi un pahar murdar, aşezat destul de instabil pe marginea chiuvetei. Îl spălă şi îl umplu cu apă rece. Se întoarse, dar auzi un scrâşnet sub talpa ghetei. Dădu la o parte cu piciorul un prosop şi văzu seringa şi colţul rupt al unei punguţe de plastic. Nu trebuia să-i spună nimeni ce conţinea punguţa, totuşi se aplecă, o luă şi o puse în buzunar.

Chris bău cu dificultate la început, dar nu exista nici un dubiu că era groaznic de deshidratat. Susţinându-i capul asudat, urmărindu-i mişcările convulsive ale gâtului, se întrebă cum de i se putuse întâmpla aşa ceva într-un timp atât de scurt. Ce făcea aici? *Mă ascund, Dain*. Parcă auzea cuvintele pe care i le spusese la telefon. *Sunt aici incog...* Incognito. Dar de ce?

— Dain…

Daina deschise ochii, de-abia acum dându-şi seama că îi ţinuse închişi o vreme.

— Sunt aici, Chris.

— Ai venit. Vocea lui era o şoaptă slabă şi era evident că îi era greu să pronunţe chiar propoziţii scurte.

Simţi cum corpul i se încordează şi îi dădu drumul chiar la timp. Chris se arcui brusc, întorcându-se cu spatele la ea şi vomită tot lichidul pe care-l avea în~el. Pentru un moment, tot corpul îi fu zguduit de convulsii, apoi spasmul păru să cedeze şi reuşi să se relaxeze atât cât să se întindă din nou pe pat ajutat de Daina.

Ea întinse mâna după telefon.

— Chem un doctor. Dar nu apucă să ridice receptorul din furcă.

— Nu, spuse el furios. Degetele îi cuprinseră încheietura mâinii cu o forţă surprinzătoare. Nici un telefon.

— Pe cineva din formaţie, atunci. Silka nu a venit cu tine?

— Nu chema pe *nimeni*.

— Chris, ce-ai păţit?

Ochii lui o priviră cu tristeţe.

— Nu ştiu.

Daina îl apucă de umeri, zguduindu-l.

— Ba da, fir-ar să fie, ştii foarte bine! Scoase punguţa de plastic şi i-o ridică în faţa ochilor. Ce rahat e ăsta?

El întoarse capul. Pieptul osos începu să-i tresalte şi transpira din nou. Bălmăji ceva de neînţeles.

— Poftim? Ce-ai spus? Daina strigă atât de tare încât el tresări fără să vrea.

— Ştii ce e, şopti răguşit. Heroină. Probabil una proastă. Muşchii i se încordară şi Daina crezu că o să verse iar. Un rahat chiar prost. Nu ştiu. Nu mi s-a mai întâmplat până acum. Mâinile îi erau strânse în pumni, albiţi şi încordaţi, cu unghiile înfipte în carnea palmelor. Dainei i se păru că îi poate vedea zbaterea inimii sub pielea palidă a pieptului. Trebuie să fac ceva… Ochii i se închiseră de durere. Totul se închide peste mine…

— Ce tot…

Chris se ridică în capul oaselor, parcă împins de un arc, cu buzele strâmbate de un rictus înfricoşător. Parcă urmărea cum un schelet se trezeşte la viaţă.

— Loveşte-mă. Loveşte-mă, Dain, reuşi să bolborosească. Tre… Trebuie.

Apoi se prăbuşi şi Daina îşi lipi imediat urechea de pieptul lui. Nimic. Nici o bătaie.

— Doamne! şopti şi urcându-se în pat, îl încălecă. Ridică braţul drept, îşi închise mâna pumn şi lovi cât de tare putu, direct deasupra inimii lui. Numără până la cinci şi lovi din nou, strângând din dinţi de efort. Aşteptă. A treia oară. Era ca şi cum ar fi lovit carne moartă.

Se aplecă asupra lui, ascultând. Nimic.

— Haide, fir-ai să fii! Nu-mi muri acum în braţe! Se ridică, îl lovi din nou deasupra inimii, ecoul surd al loviturii răsunându-i în urechi. Transpiraţia i se rostogolea de pe frunte, înţepându-i ochii, picurând jalnic pe trupul lui palid. Patul scârţâia ritmic, violent, de parcă ar fi făcut dragoste.

— Haide, haide, haide… Chris… nu muri… haide, haide, haide! Vocea îi era ca o litanie: o invocare a clemenţei divine pentru el, dar şi un îndemn pentru ea însăşi să nu se lase, să nu se oprească atâta timp cât exista chiar şi cea mai palidă speranţă. Dar cum secundele se transformau în minute şi minutele păreau să se înmulţească, speranţa începea să i se risipească, până când se trezi plângând la fel de tare pe cât îl lovea, urându-se pe sine la fel de mult pe cât îl ura pe el pentru că-i făcea asta, pentru că îndrăznise s-o târască până aici, la ora patru dimineaţa numai ca să mai fluture o dată din aripi ca o pasăre muribundă.

— Blestemat să fii! urlă. Scoală-te!

Şi el se sculă. În mod miraculos, pleoapele îi fluturară de parcă visa, apoi, printre lacrimi, Daina îl văzu uitându-se fix la ea, îi văzu pieptul ridicându-se cu efort, de parcă nu avea suficient oxigen.

Daina încetă să-l mai lovească şi începu să plângă şi mai tare.

— Oh, Chris… Oh, Chris, am crezut că eşti mort, ticălosule!

El clipi din ochi, deschise gura, o închise la loc şi apoi spuse încet:

— Cred că am fost. Chiar cred… Dain… nu te opri acum…

— Ce să fac?

— Nu te opri. Continuă până… până ce eşti sigură că nu mai trec din… dincolo din nou. Pleoapele îi căzeau de parcă era prea obosit ca să mai rămână treaz. Nu mă lăsa… nu mă lăsa să mai trec o dată, Dain… n-o să mă mai scol… niciodată.

Daina se ridică din nou cu un geamăt adânc, îşi încleştă iar pumnii şi îl lovi. El se cutremura sub loviturile duble şi ea gemu îngrozită. Dar lovi din nou şi de data aceasta ochii lui se deschiseră. Nu era capabil să vorbească, dar o privea, în timp ce Daina continuă să îl lovească, cu o expresie iubitoare, blândă. Şi ea avea nevoie de asta mai mult decât orice altceva. Ştia că era singurul fir de care se mai agăţa viaţa lui, că atât timp cât continua să o privească, viaţa i se mai zbătea în piept; nu se clădea bătut fără luptă.

Începu să-l lovească mărunt, un fel de tam-tam pe carnea braţelor lui, pe piept, burtă, coapse, chiar şi gât. Şi la fiecare lovitură răsufla greu ca un animal. Trupul lui încordat era cuprins de convulsii. Pielea îi era albă ca laptele, palidă ca porţelanul chiuvetei din baie, părând transparentă ca un şerveţel.

Îi vedea venele albastre pulsând şi închise ochii. Printre pleoapele strânse îşi făceau loc lacrimi fierbinţi, amare. Respira greu. Suspina, lovindu-l, găsind în ea puterea să continue până când i se păru că nu mai depune nici un efort. Pumnii îi zburau prin aer de parcă nici nu aveau greutate, dar îl loveau cu forţa unui ciocan.

Acum nu se mai gândea decât că îi redă viaţa şi pumnii i se ridicau şi cădeau, se ridicau şi cădeau, la fel ca o maree.

Camera nu mai exista, parcă, în jurul ei; era ca o fotografie uitată la soare. Nu mai erau decât ei doi, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare teribilă, mult mai intimă decât sexul, conectaţi printr-un ciudat cordon ombilical. Nu mai era conştientă de mişcarea cadenţată a pumnilor, de faptul că gândea, că respira.

Timpul părea să se fi oprit în loc. Sudoarea curgea pe trupurile lor.

Urlând, Chris încercă să o dea la o parte, zvârcolindu-se într-o parte şi în alta. Dar ea îşi continua tam-tam-ul violent asupra lui până când, cu un efort titanic, el se răsuci într-o parte şi vomită din nou lângă pat.

Gemu.

— Chris, Chris, Chris… Nu ştiu de unde a găsit puterea să îl ridice, să-l tragă după ea, să-l ducă în baie şi să-l urce în cadă. Deschise robinetul de apă rece la maximum. Auzi zgomotul apei, văzu jetul înspumat şi ţipă când el se ridică şi o trase după el, sub duş.

— Apa asta este afurisit de rece! Chris se mişcă să iasă de sub duş şi ea îl trase înapoi.

— Stai aici, îi spuse. Trebui să ridice vocea ca să fie auzită peste zgomotul cascadei care se revărsa peste ei.

Tremurară împreună, cu pielea de găină.

Daina îi luă capul în mâini, i-l legănă la pieptul ei.

— Vorbeşte, îi spuse. Nu vreau să adormi.

— Nu pot… Tuşi, înecându-se cu apă. Nu pot să gândesc coerent.

— La dracu', încearcă! Ce dracu' cauţi în gaura asta?

— Mă ascund.

— De cine?

— De toată lumea.

— Ei, haide!

— De *afurisita* de formaţie, eşti mulţumită acum?

Apa le cădea în cap, învăluindu-i ca o pulbere stelară.

— Ce-ai făcut, Chris? spuse liniştită.

— Exact ce-ai spus tu că ar trebui să fac. Am părăsit trupa.

— Nu se poate!

— Am crezut că Benno face atac de cord. S-a făcut verde la faţă; a zbierat şi-a scuipat…

— Şi Nigel?

— N-a spus nimic… Se opri, de parcă rememora scena. A fost cel mai ciudat lucru. N-a zis o vorbă. S-a întors doar şi s-a uitat la Tie. Chris pufni. Bătrânu' Rollie a zis: „La dracu', Chris, nu se poate" şi Ian a tras un pumn în amplificator. Am dat să plec de acolo… putem să ieşim acum? M-am zbârcit ca un pensionar.

— Într-un minut, îi spuse ca unui băieţaş. După ce termini cu povestea. De parcă îi oferea o ciocolată ca răsplată că a fost copil cuminte.

— Am dat să plec de acolo, ştii şi Nigel se întoarce şi zice: „Mai bine ţi-ai aduce aminte, băiete. O să te răzgândeşti curând"

Daina se uită la el.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Chris se depărtă puţin de lângă ea.

— E ceva între noi – membrii formaţiei. Îşi feri privirea. E un fel de pact pe care l-am făcut, înţelegi, cu ani în urmă. Într-o altă eră, parcă.

— Ce fel de pact? Daina începu să simtă un fior care n-avea nimic de-a face cu apa rece.

— Un pact şi-atâta tot.

Ea râse.

— Oh, haide! Mie poţi să-mi spui. Îl înghionti în joacă.

Ceva semnat cu sânge, pun pariu…

Dorise să fie o glumă, aşa că tresări când el spuse:

— Se poate spune şi aşa.

— Şi vă leagă încă după atâta vreme? Ce putea…

Chris se ridică în picioare şi ieşi de sub duş. Tremurând, se aplecă şi începu să se frece cu un prosop.

Daina închise robinetul. Ieşi şi ea din cadă, aşteptând încă şi Chris îi dădu şi ei un prosop.

— Mai bine mi-ai spune ce dracu' se petrece, Chris.

El rămase nemişcat ca o statuie. În spatele lor, apa picura monoton din robinetul defect. De undeva de sus se auzi cum cineva trage apa la toaletă.

Chris se întoarse încet, până când fură. Faţă în faţă. Avea în ochi ceva ce Daina nu mai văzuse până atunci şi se întrebă ce era.

— Bine, spuse el încet, m-ai întrebat şi… cred că, într-un fel, ţi-ai câştigat dreptul să ştii. Eşti una de-a noastră acum, deşi Dumnezeu ştie ce ar face Tie… Se opri brusc şi o măsură cu privirea. Sau nu, poate că acum n-ar mai face, eh? îi zâmbi. Nu doar o dată mi-ai salvat viaţa, ci de două ori.

— Nu înţe…

— Ştiu, Dain. Tie mi-a spus. Vreo două săptămâni am fost atât de înfuriat că vedeam roşu în faţa ochilor. Până când mi-am spus: Asta e. Apoi, treptat, am început să înţeleg ce-ai făcut – şi am ştiut că nici măcar Tie nu s-a prins. Îşi puse prosopul în jurul umerilor. Ea nu te înţelege deloc, Dain, ştii asta? Ai zăpăcit-o şi ai băgat groaza în ea.

Râse scurt şi se uită în jos, la trupul său gol.

— Şi când te gândeşti că noi n-am ajuns niciodată în pat împreună. Închise ochii, se clătină puţin şi Daina întinse mâna să-l ajute să-şi recapete echilibrul. Dar zâmbetul era încă pe faţa lui. E aşa o uşurare, zău. Ochii i se deschiseră. Albul ochilor părea să fie ceva mai limpede, deşi avea încă o tentă de galben. Întotdeauna gândesc cu scula. Se aşeză pe marginea căzii, penisul atârnându-i intre coapse. Ridică privirea către ea. Sunt înconjurat de

O grămadă de vampiri sângeroşi, nu-i aşa? Cum Dumnezeu am lăsat să se întâmple asta?

— Nu te aştepta la vreun pic de compătimire din partea mea.

El clătină din cap.

— Compătimirea este ultimul lucru de care am nevoie în acest moment.

— Chris, spuse ea încet, tu ai vrut. Vreau să spun, ai vrut cu adevărat – de mult timp să părăseşti formaţia, nu-i aşa?

Chris îşi puse capul în mâinile ei.

— Mda. Presupun că da.

— Muzica aceea…

— Care muzică?

— Cântecul pe care l-am auzit când am intrat…

— Nu-mi amintesc.

— Nu mă surprinde. Ce era?

El se uită din nou în sus, spre ea şi-i zâmbi.

— „Pe linie”. Un cântec pentru noul album. Dain – se ridică în picioare – e complet scris. Trebuie doar să intru în studio şi să termin înregistrarea… N-am tot ce-mi trebuie acasă. Am făcut doar o parte din chestiile de bază.

— De ce ţi-a luat aşa de mult timp să te hotărăşti? îl întrebă. Ai fost atât de nefericit.

— Pentru că sunt un blestemat de ticălos tâmpit şi slab, ţipă el sălbatic. Mi-am zis: Dacă plec şi dau chix? O să arăt ca un caraghios!

— Dar asta nu-i tot, nu-i aşa? Chris! Întinse mâinile ca să-l zguduie.

Ochii lui Chris, se închideau din nou. Se lăsă greu peste ea, de parcă toată puterea i s-ar fi scurs deodată din el.

— Obosit, Dain… atât de obosit…

Daina îl plesni peste faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chris, trezeşte-te! îl zgudui violent. Oh, Doamne, nu adormi acum! Vorbeşte-mi, Chris! Vorbeşte!

— Ce…

— Orice! Chris! Spune-mi cum a murit Jon.

— Jon? Huh! Ochii i se deschiseră şi o privi sticlos, capul legănându-i-se de parcă ar fi băut trei zile-n şir. Jon?

— Da, ţii minte. Jon – prietenul tău Jon. A murit. Chris! îl pălmui din nou şi îl ridică în picioare, gemând de efort.

— Hm! Toată lumea ştie. Vocea îi era voalată. A scris în toate ziarele. Copoii nu ne-au lăsat în pace… Trei săptămâni… Tot ce putea vedea Daina era albul ochilor lui, sub pleoapele întredeschise. Până când a venit Nigel cu ideea să facem un memorial pentru Jon. „S-o facem în Vondel Park, în Amsterdam, a spus. O să mai potolească spiritele şi ne scoate şi pe noi de-aici.” Pleoapele îi fluturară şi Daina îl plesni din nou peste faţă, suficient de tare cât să i se albească obrajii, apoi să se înroşească, când sângele îl inundă din nou. Doar… doar că n-a fost ideea lui Nigel… Nu, nu tocmai. A fost a lui Tie. Dar pe vremea aia *toate* ideile erau ale ei. Chicoti… Dar îl folosea pe Nigel exact aşa cum îl folosise pe Jon. Ca afurisitul de Oracol din Delphi. Ştia al dracului de bine că noi n-am ascultat-o pe ea. Dar dacă credeam că toate ideile alea sunt ale lui Jon… Râse, cu capul rostogolindu-i-se înainte şi înapoi pe umărul ei. Doamne, dar avea dreptate. Căţeaua! Avea idei bune, chiar aşa. Ne-au adus… o grămadă, o grămadă afurisită de…

— Şi deci aţi dat concertul în Amsterdam.

El dădu din cap.

— Fanioane cu faţa lui Jon pe ele, mulţimea strânsă pe străzi… ore-ntregi după aia, strigându-i numele. Pufni. După asta, totul s-a potolit – exact aşa cum a spus el – ah, adică ea – că o să fie. Copoii ne-au lăsat în pace, ca să-i frece pe Beatles sau pe alţii. Dracu’ să-i pieptene!

— Şi Jon era mort…

— Oh, da, Jon. Bunul meu prieten Jon. Tovarăşul meu. Vocea îi era încărcată de sarcasm. Afurisita de trupă era aproape să explodeze din cauza lui. Ne sucea pe toţi, Doamne, nu mai puteam conta pe el deloc. A trebuit să angajăm un mardeiaş, până la urmă, ca să-l aducă la repetiţii şi spectacole. *Lui* nu i-am spus aşa, totuşi. N-am fi îndrăznit. Ar fi tulit-o şi s-ar fi ascuns de noi. Nu, nu. L-am spus că am angajat un bodyguard pentru el, pentru că a ajuns o vedetă a dracului de mare. L-a plăcut asta, da, bătrânului Jon i-a plăcut. L-am atins la punctul sensibil. Dacă n-ar fi murit, cine ştie unde am fi fost cu toţii acum? Ticălos tâmpit. Capul i se clătină dintr-o parte în alta, ca al unui animal rănit. Ticălos tâmpit, blestemat. Ştii că formaţia

a fost ideea lui la început. Mda. Jon a fost un geniu afurisit în multe feluri. Nu ca Nile, bagă de seamă, care făcea un rahat să sune ca o simfonie. Nu aşa. Putea aranja muzica. Dar apoi dispărea şi nici măcar Tie nu era în stare să ne spună unde era.

Jon lua cântecele noastre, ale mele şi-ale lui Nigel şi le transforma în ceva extraordinar. Nu ştiu cum făcea asta… numai Dumnezeu ştie. Nu sunt nici măcar sigur cum de reuşeam eu şi Nigel să scriem tot ce scriam.

Dar se urau unul pe celălalt, înţelegi… Nigel şi Jon. Întotdeauna, ca uleiul şi apa. Chris încercă să se uite în ochii ei, dar nu reuşi. Oh, da, poate că nu întotdeauna. Eu eram liantul care ţinea trupa la un loc în zilele acelea… făceam legătura între cei doi ticăloşi… dar tot eu eram motivul pentru care se urau unul pe celălalt.

Jon era gelos pentru că scriam împreună cu Nigel. Atâta mă freca, încât am încercat până la urmă şi cu el. Clătină din cap. N-a mers. A plâns trei zile… a tulit-o şi a trebuit să anulăm toate spectacolele dintr-un weekend.

Poţi să-ţi imaginezi cum l-a făcut să se simtă rahatul ăsta pe Nigel… el e mort dacă nu iese pe scenă.

Cât despre Nigel, am presupus întotdeauna că ceea ce ura era doar slăbiciunea lui Jon. Jon îşi scria propriile chestii şi destul de des îl găseam deja în studio când veneam noi, ceilalţi. Se uita la noi cu ochi umezi, de copil şi spunea: „Uite una nouă pentru voi”. Dar nu era în stare să cânte o notă… se pierdea. Se prăbuşea şi plângea, ţinându-şi în braţe Gibson-ul ăla al lui roşu ca pe un ursuleţ şi Nigel se întorcea şi zicea: „Doamne, Dumnezeule, să vină careva să-l ia dracului de aici”.

Tie a fost, bineînţeles, cea care s-a băgat pe sub pielea lui Nigel. Presupun că el pur şi simplu nu înţelegea cum de putea ea trăi cu Jon. Eram în turneu în Germania, la Munchen, când s-a arătat ea prima dată în culise. Nimeni n-a ştiut cum a reuşit să treacă de pază. Dar avea o grămadă de prieteni şi în Germania, cel puţin, ai nevoie de foarte mulţi prieteni ca să ajungi undeva. Acolo, dacă n-ai prieteni, mori la marginea drumului ca un câine.

L-a agăţat pe Jon imediat. Ei, n-a fost chiar aşa

surprinzător. Ticălosul de Jon arăta bine… tot timpul era încurcat cu vreo pipiţă. Trebuie să aibă o liotă de copii în jurul lumii, ha, ha! N-avea decât să fâlfâie din genele alea lungi ale lui şi tipele se topeau pe loc. Nu că noi ceilalţi am fi avut prea multă bătaie de cap cu fetele. Dar Jon… Ei, el a fost întotdeauna un caz special. Dar Tie era şi ea specială, în propriul ei fel şi a devenit prima… şi singura… care a ajuns să locuiască împreună cu Jon.

Apoi, într-o zi, mă duc la Jon acasă. Era o zi scârboasă, cu ploaie… frig şi zloată – ca dracu'. Îl găsesc cu faţa în jos în noroi. „Hei, bătrâne", îi zic, „ce-ai păţit?" Fusese bătut şi îmi ziceam eu, jefuit. Dar nu. Fusese Nigel. „Doamne", zic, „ce dracu' i-ai zis?" S-a uitat la mine cu un fel de timiditate. „Nu cred că pot să-ţi spun". „Ba, mai bine mi-ai spune tot, bătrâne", i-am zis. „Nu vreau să aud de la el". Jon a dat din cap şi atunci l-arin luat de acolo din ploaie şi l-am băgat în casă. Tie nu era acasă şi am stat în faţa focului să ne încălzim. Doar că bătrânu' Jon nu putea să stea liniştit nici măcar un afurisit de minut. Tot bătea camera încolo şi-ncoace, încât câinele lui cred că şi-a sucit gâtul urmărindu-l. Şi la fiecare sunet care venea din stradă sărea de-un metru în sus.

„Mai bine i-ai da drumul odată", i-am zis „până nu faci o criză de nervi".

A venit lângă mine şi am văzut pe faţa lui că nu era o chestie de râs.

„Mi-e teamă să-ţi spun", zice. „Mă tem că o să mă urăşti, aşa cum mă urăşte Nigel acum. N-aş putea suporta asta, Chris. Toţi sunt împotriva mea acum. Dar dacă tu…" Şi-a pus capul în palme. „Nu ştiu ce să fac".

L-am luat mâinile în ale mele şi i-am spus: „Nu-ţi face griji, amice. Nimic nu poate să despartă doi prieteni aşa buni ca noi. Dă-i înainte şi spune care-i treaba".

Şi Jon zice: „I-am spus… i-am spus lui Nigel că vreau să mă culc cu tine".

Nu ştiu de ce îmi vine să râd acum – sigur n-a fost amuzant. Câtuşi de puţin. Atunci am ştiut că, cel puţin într-o privinţă, Nigel avea dreptate în legătură cu Jon. Ce voia, întindea mâna să ia. Indiferent ce era. Interzis sau nu,

pentru el nu era nici o diferenţă.

Era iresponsabil, dar sclipitor. Începea ziua cu amfetamină, pe care o dădea pe gât cu o duşcă de gin. Apoi trăgea nişte cocaină pe nas, lua un pic de morfină, pe urmă lua o pastilă sau două de codeină, sau ce-i pica în mână.

Pare imposibil, ştiu, ca organismul uman să îndure un asemenea abuz. Nu era nici o mirare că îl găseam în studio, incapabil să cânte, tânguindu-se de unul singur: „Dar de-abia am cântat-o înainte, am cântat perfect… ei m-au auzit. N-a mers banda?” Dar nu era nimeni acolo, în afară de el.

Apoi, în altă zi, în mod miraculos, el era cel care ne impulsiona în studio… şi ne învârteam cu toţii debusolaţi şi 61 venea şi totul se lega în câteva secunde. Asta îl umplea pe Nigel de venin. Faţa i se albea şi se întorcea şi lovea zidul cu pumnul. Da. Avea talent, bătrânul Jon. Chiar avea. Dar nici măcar asta nu putea opri transformarea resentimentului în ură. Şi Tie, ea era tot timpul acolo, ca o cloşcă, fiind coloana vertebrală a lui Jon, făcându-l mai curajos decât ar fi putut fi vreodată de unul singur. Şi bănuiesc acum, ea îl susţinea chiar şi când ştia că nu are dreptate – doar ca să răsucească acul care ni se vârâse sub piele, iar şi iar, până când ne venea să ne urcăm pe pereţi.

Chris tremura acum, transpiraţia zburând de pe el ca ploaia şi Daina îl ţinu aproape, strângându-l tare ca şi cum astfel i-ar fi dat viaţă. Pleoapele lui fluturară.

— Nu te opri acum, îi spuse Daina tăios. Chris, vreau să ştiu cum a murit Jon.

Ochii lui se întredeschiseră.

— Jon, da. Cum a murit Jon. Trase adânc aer în piept, tremurând. Una peste alta, presupun că de la America i s-a tras. Am venit aici în primul nostru turneu, în şai’ş’cinci… era iarnă, îmi amintesc – o vreme mizerabilă. În Anglia eram barosani, dar aici doar un post de radio dădea muzica noastră când am ajuns la New York. Uneori eram cap de afiş, dar alteori cântam în deschidere

— Noi cântam deja când puştii mai intrau încă în sală. A fost un fel de lovitură pentru noi toţi… am văzut o grămadă de locuri goale – nu eram obişnuiţi cu aşa ceva.

Jon a ţipat şi s-a jelit pe tot parcursul turneului şi a trebuit

să angajăm pe cineva ca să vadă de el, să n-o întindă. Ne făcea vieţile şi mai mizerabile… nu voia să asculte când Benno sau noi îi spuneam că americanii sunt mai grei de cap, dar că până la urmă or să se deştepte şi ei.

„Nu ţin să fim la fel de mari ca Beatles sau Stones!” ţipa Jon. Dar noi ştiam mai bine. Ţinea… chiar foarte mult. Â descoperit că, pur şi simplu, urăşte America. Că o urăşte mai mult decât orice altceva. Era prea mare, îi cerea prea mult… şi mult prea rece şi nepăsătoare pentru el ca să simtă că ar avea vreodată şansa s-o cucerească.

Până la urmă, slavă Domnului, s-a terminat turneul şi am zburat înapoi la Londra. Dar ştiu că toţi aveam în cap aceleaşi gânduri. Totul devenise insuportabil… şi apoi, în Anglia, a început. Tocmai când credeam că nu poate fi mai rău… Jon striga tot timpul că n-ar fi trebuit să facem niciodată turneul ăsta… că i-am stricat conceptul său despre muzică, aşa zicea.

Dinţii începură să-i clănţăne şi Daina îl întoarse cu faţa la ea, îl îmbrăţişă, şoptindu-i la ureche să continue.

— Am uitat…

— Moartea lui Jon.

— Moartea lui… Dădu din cap ţinându-şi bărbia pe umărul ei. A fost în timpul verii, Ian îşi cumpărase o casă nouă la ţară… la Sussex. Cu piscină. Ne-a invitat pe toţi. Inclusiv Tie, bineînţeles şi ea a decis să facem din asta o petrecere. A chemat câţiva dintre prietenii ei – o gaşcă de poponari destul de dubioasă – de pe la teatru, dansatori… actori… nu ştiu. Câţiva englezi şi scoţieni, dar mai mult germani şi suedezi – genul arian de poponari.

Capul i se legăna greu pe umărul ei şi Daina trebui să-i aducă aminte să continue, să nu adoarmă.

— Îmi aduc aminte, că Nigel s-a luat imediat de poponari – nu avusese niciodată toleranţă pentru astfel de tipi. Păru să-şi piardă coerenţa, dar fu probabil doar din cauza amintirii, deoarece reveni fără a fi îndemnat.

Am băut toţi, mult… Nigel a văzut doi dintre poponarii ăia giugiulindu-se. … a încercat să-i arunce afară. Bineînţeles, Jon a trebuit să se bage şi el… Doamne s-a apucat să le ia apărarea. „Oh, asta-i minunat”, a spus Nigel sarcastic. „S-a

atacat regina”. Jon n-a zis nimic, a rămas acolo, dând din mâini, până când Tie a ţipat la Nigel. „Asta nu-i petrecerea ta afurisită – nu te amesteca!”

Chris clătină din cap.

— Totul s-a petrecut atât de rapid… Nigel a plesnit-o pe Tie şi ea a căzut peste un şezlong şi asta l-a făcut pe Jon să sară pe Nigel.

S-au luat la bătaie, ştii – aşa cum se bat golanii în stradă. Se încăieraseră rău… chiar rău de tot. „Ce staţi şi vă uitaţi”, am ţipat la ei. „Despărţiţi-i!”

Dar nu s-a mişcat nimeni. Nici unul n-a făcut nimic. M-am dus şi l-am tras pe Nigel. „Haide”, i-am zis. „Hai să mergem – tu, cu mine şi cu Tie – şi să-i dăm p-ăia afară de-aici. Nu-i cazul să vadă aşa ceva”. Capul îi căzu, dar continuă. Şi când ne-am întors – s-a întâmplat…

— Ce s-a întâmplat! Chris? îi ridică capul. Chris! Daina îl plesni peste faţă.

— Eram în bucătărie… cu toţii; şi cineva – nu mai ştiu cine – a zis: „Ce-ar fi dacă gazul ar fi deschis şi ar intra Jon şi ar aprinde lumina?” Am râs toţi în hohote. Dar apoi, după o vreme, după ce dădusem deja drumu’ la gaz – aşa, de probă, n-a mai fost aşa amuzant că ne-a cuprins mirosul pe toţi şi ne-am înapoiat în spatele casei. Pe urmă Jon a mai cerut nişte cocaină şi cineva – cine dracu’? — l-a spus: „în bucătărie, Jon. E în bucătărie.”

Chris se opri o clipă şi-şi ascultă propria respiraţie.

— Mă întreb, zise încet, dacă o să mor.

— Toţi murim o dată.

Ochii i se concentrară asupra Dainei.

— Vreau să spun, acum… aici… din cauza rahatului ăla.

— Dacă mori, îi spuse ea tăios, nu poate fi decât sinucidere.

El se gândi la asta un moment.

— Nu vreau să mor! Vocea lui şoptită era ca foşnetul vântului printre frunze.

— Continuă să vorbeşti, îi spuse Daina şi n-o să mori.

Chris închise ochii pentru o clipă şi când îi deschise din nou, erau plini de lacrimi.

— Îmi amintesc… Oh, să m-ajute Dumnezeu, îmi

amintesc tot. Începu să plângă, încet şi tăcut, lacrimile căzându-i de pe obraji pe umerii ei. Eram nişte ticăloşi tineri şi fără minte, spuse după o vreme. N-aveam în cap decât un lucru: muzica. Doar asta ne-a ţinut împreună, ne-a făcut puternici. Aşa am supravieţuit..! La toată mizeria… la tot rahatul pe care viaţa ţi-l aruncă zi de zi şi se aşteaptă să-l înghiţi fără să protestezi. Ce înseamnă prietenia în comparaţie cu asta?

Urmă o mică pauză până când Daina întrebă:

— Şi ce-aţi făcut pe urmă?

— Nimic, draga mea. Am stat doar cu toţii acolo şi ne-am gândit la turneul ăla înfiorător din America, la câţi bani am pierdut', că, până la urmă, vânzările albumului nostru au început să crească exact când eram aproape să plecăm… cum am început să primim oferte pentru mai multe concerte… săli mai mari… bani mai mulţi. Dar cel mai mult ne aminteam cum Jon a refuzat să ne întoarcem în America. Cum ura el America… Cum ne trăgea pe toţi înapoi de la ceea ce credeam că este… destinul nostru. Da, destinul nostru. Ăsta a fost cuvântul folosit de Tie…

— Vrei să spui că a stat acolo şi l-a urmărit pe iubitul ei intrând în bucătăria aia plină de gaze?

Chris clătină încet din cap, cu tristeţe.

— Oh, nu, nu. S-a dus la marginea piscinei, s-a aşezat jos şi şi-a bălăbănit picioarele în apă…

— Doamne, Dumnezeule!

— Jon n-ar fi părăsit niciodată formaţia din proprie iniţiativă, indiferent ce i-ar fi spus toată lumea, oricât de mult s-ar fi plâns în public. Ştiam cu toţi asta. Nu însemna nimic fără *The Heartbeats* – exact ca şi noi, restul. Dar pentru Jon era mult mai rău. El nu era un luptător. N-avea decât un fir care-l ţinea deasupra liniei de plutire… Fără formaţie… Ridică din umeri.

— Aşa că l-aţi lăsat să moară.

— A fost un *sacrificiu*, aşa a spus Tie. În orice mare realizare, în orice operă de geniu, trebuie, să existe durere, o renunţare la vechi, pentru ca noul să poată prinde rădăcini şi să crească. Cu Jon nu ajungeam nicăieri. Ori el – ori noi. Nu exista cale de mijloc. Ar fi… I s-ar fi întâmplat

oricum, destul de curând. Ficatul, rinichii – chiar inima, cât crezi că ar fi suportat abuzul, hm? Cât? Cât? Ţipa acum; ţipa, plângea şi o lovea cu puţina putere care-i mai rămăsese.

Se făcuse lumină când ieşiră din măruntaiele hotelului Rensselaer. Din gura de ventilaţie nu mai ieşeau aburi şi cerşetorul se mutase spre locuri mai bune, sau mai rele, luând şi ziarul cu el. Sticla goală încă mai era acolo.

La fel şi taxiul. De undeva dinspre vest, de pe Broadway, venea până la ei miros de cafea aburindă.

Daina îl împinse pe Chris pe bancheta din spate, cu ajutorul şoferului somnoros.

— Sunteţi sigură că ticălosul ăsta se simte bine? întrebă el mestecând o scobitoare. Respiraţia îi mirosea uşor a ton. E palid ca un cadavru.

— Du-ne înapoi la Sherry-Netherland, spuse Daina urcând în spate şi trântind uşa.

— Trebuie să vă fie un prieten foarte bun, *Miss* Whitney, spuse şoferul de taxi pornind motorul. Îi privi pe amândoi prin oglinda retrovizoare. Hei, nu cumva îl cunosc de undeva?

Chris se lăsă pe spate pe banchetă. Încă tremura, dar criza părea să fi trecut. Ochii i se deschiseră şi pentru mult timp urmări clădirile care alunecau pe alături.

— Asta nu e Londra, zise răguşit.

— Nu, spuse Daina pe un ton liniştitor, încercând să-l domolească. Suntem în New York.

Chris dădu din cap.

— Mda. Blestematul de New York. Închise ochii. Du-mă la aeroport, zise cu o voce mai fermă, pe care aproape că nu i-o mai recunoştea. Vreau să mă duc acasă. La Los Angeles... Am un album de terminat.

Capitolul 12

Nu credea, bineînţeles, că va dori să-l mai vadă vreodată; mai ales după întâmplările prin care trecuseră. Dar se înşela.

Îşi dădu seama că s-a înşelat din momentul în care se întoarse de la New York, băgă mâna în buzunarul linxului canadian şi găsi punguţa de plastic pe care o luase din camera de hotel a lui Chris. O privi un moment, apoi o puse la un loc cu bucăţica de hârtie pe care i-o dăduse Meyer, pe care erau aşternute două rânduri cu un scris de mână, ordonat:

Charlie Wu
Cherries, Van Nuys B.

Jubila la gândul că fusese în stare să pună în mâna lui Bonesteel două posibile chei pentru descifrarea morţii lui Maggie. Era mai mult decât făcuse el pentru ea, dar asta nu o deranja. Voia să-i vadă expresia feţei.

Nu dorea să sune la secţia de poliţie şi să-l anunţe dinainte de vizita ei. Trecu pe lângă Mercedes-ul argintiu, care acum i se părea vechi şi oarecum sărăcăcios şi se urcă în Ferrari-ul negru, pe care i-l dăruise studioul după ce terminase *Heather Duell.* După cum şedea bine în California de Sud, avea o plăcuţă de înmatriculare marcată doar cu litere: HEATHER. Era o maşină joasă, zveltă şi foarte rapidă. Niciodată condusul nu i se păruse o experienţă atât de senzuală şi tonifiantă; aproape că o făcea să dorească să renunţe la limuzine.

„Mi se potriveşte”, îşi spuse oprindu-se la marginea cartierului Bel Air, virând apoi la stânga, pe Sunset. Alunecă prin trafic ca un vis. Stătea atât de jos în vehicul încât părea să se contopească cu el: conectată la motorul puternic, la circuitele electronice, exact cum făcea când o scenă mergea bine şi se simţea de parcă făcea dragoste cu aparatul de filmat. Ferrari-ul îi dădea senzaţia că făcea dragoste cu oraşul care şuiera pe lângă ea.

Gândurile îi rătăceau departe. Era ca şi cum în minte i se formase un *puzzle* imens, desfăşurat pe multe planuri şi acum începea să vadă cum modelul prinde contur, după ce

luni de zile încercase să potrivească piesele unele cu celelalte, fără a întrezări întregul.

Cu amintirea-vis a morţii mamei ei, amintire care o năpădise la New York, ghemul trecutului se depănase până la capăt şi putea, în sfârşit, să-l înţeleagă în contextul evenimentelor din prezent. Îşi dădu seama, după ce se trezi din vis, că toată supărarea şi mânia pe care le simţise pentru Monika se spulberaseră chiar de atunci, de când o vizitase la spital. Era ca şi cum Daina şi mama ei – despuiată de orice urmă de gelozie, invidie, teamă şi furie – ajunseseră la esenţa relaţiei lor: dragostea între mamă şi fiică.

Pentru Daina nu mai conta ce făcuse Monika, sau ce nu putuse să facă. În echilibrul instabil dintre viaţă şi moarte, ştia că dragostea era singurul lucru cu adevărat important. Nu voia ca Monika să moară şi întorcându-se, plânsese, tăcut şi amar, probabil la fel de mult pentru ea însăşi cât şi pentru mama ei. Îşi dorea în acel moment să aibă puterea să dea timpul înapoi, să şteargă toţi acei ani irosiţi. Dar nu avea nici o putere. Era neajutorată în faţa acestui duşman necunoscut, invizibil, împotriva căruia Monika lupta cu bravură, dar zadarnic.

Ştia de asemenea că, într-un fel ciudat, Monika avusese dreptate. Bătuse străzile în încercarea sa de a fugi de tot ce nu putea suporta să înfrunte. Îşi dispreţuia prietenii care se apucaseră de droguri în încercarea lor de negare a realităţii şi li se simţea superioară doar pentru simplul fapt că ea alesese alt drum.

Baba ştiuse aceasta; şi în acea noapte când făcuseră dragoste, Daina simţise că el de fapt încerca pentru ultima dată să o facă să renunţe la acel mod de viaţă care nu i se potrivea. „Pentru-propriul tău bine, mama”, îi spusese. „Toată lumea ştia mai bine decât mine”, se gândea Daina în timp ce se îndrepta spre centrul Los Angeles-ului. „Doamne, cât de naivă eram în vremea aceea. Dar toată lumea este aşa la început şi primele deziluzii sunt de departe cele mai rele”.

În faţa ei se întindea şirul şerpuitor de maşini şi schimbă în viteza a patra, apăsând pe acceleraţie. Bestia biciuită ce

mugea sub ea se avântă, presând-o de spătarul fotoliului de culoarea vinului. „Du-te”, îi spuse în gând. „Du-te, du-te, du-te!”

Pentru prima dată în viaţa ei se simţea împlinită. Era în ea un ceva nou. Se simţea stăpână pe ea şi pe acţiunile sale. Se întrebă dacă acelaşi lucru îl simţeau bărbaţii puternici. Totuşi nu era un sentiment masculin, de aceasta era sigură. Ce se întâmplă cu ea? se gândi la ce făcuse pentru Chris. De-abia acum întrevedea adevărata natură a episodului. Ce s-ar fi întâmplat dacă ea n-ar fi… Dar ştia deja răspunsul. Chris ar fi fost mort acum.

Şi ce o făcuse să ia punguţa cu pulbere? Şi de ce să i-o dea acum lui Bonesteel? Avea să găsească în ea urme de altceva decât heroină? Se simţi străbătută de o presimţire. „În ce am intrat oare?” se întrebă. Maggie – nepoata unei figuri politice faimoase, ucisă de o „doză fierbinte”. Dar fusese întâi torturată, ca şi cum ar fi existat motive politice…

Schimbă viteza, luând un viraj, trecu din nou într-a treia. Doza aceea, „doza fierbinte”, îi zăbovea în minte. Parcă vedea punguţa de plastic căzută pe duşumea în camera de hotel a lui Chris; îl auzea pe Chris strigând. Dacă lui Chris i se dăduse acelaşi fel de „doză fierbinte”? Dacă nu era o coincidenţă? „Sau, poate, totul este o iluzie a imaginaţiei mele febrile”, îşi spuse. Dar nu se putea convinge de acest lucru. Nu credea în astfel de coincidenţe.

Secţia de poliţie arăta exact la fel ca şi înainte – de parcă ar fi fost o caravană aşezată în cerc în aşteptarea atacului. Tocmai ieşea din Ferrari când o voce spuse:

— *Miss* Whitney!

Era Andrews, poliţistul care o condusese la biroul lui Bonesteel. Tocmai cobora treptele clădirii, către stradă. Părul, destul de lung, îi era decolorat de soare; ochii erau de un albastru închis.

Daina îi zâmbi.

— Ei, ce mai faci?

— Bine, *Miss* Whitney. Numai bine. Rânji şi arătă spre maşină. Ce set de roţi aveţi aici. Mâna lui mângâie capota, de parcă ar fi fost vie. Asta ne lasă pe toţi în praf.

— Nu-ţi ştiu numele mic…

— Pete, doamnă. Arătă cu degetul mare peste umăr. Şi el este Harry Brafman. Celălalt bărbat, mai scund şi mai brunet decât Andrews, dar de aproximativ aceeaşi vârstă, o salută cu o înclinare a capului. Ţinem amândoi de departamentul locotenentului Bonesteel.

— Ştii cumva unde este? Am ceva important pentru el.

— Sigur. E pe faleză, la Santa Monica. Tocmai ne duceam acolo. Ne puteţi urma.

— Nu ştiu dacă se poate, Pete, spuse Brafman încruntându-se. Ştii ce-i acolo. Nu avem voie să lăsăm civili în zona aceea pentru nici un motiv.

Dar Andrews alungă cuvintele partenerului său cu o fluturare a mâinii.

— *Miss* Whitney şi locotenentul sunt prieteni vechi, Braf. Dacă ea zice că are ceva pentru el, înseamnă că şeful o să fie sigur interesat.

Ochii întunecaţi ai lui Brafman o măsurară pe Daina din cap până-n picioare.

— La asta n-am ce să mai zic, spuse el cu o umbră de zâmbet afectat.

Era, într-adevăr, ceva pe faleză. Încă dinainte de a ajunge la Santa Monica, Daina auzi urletele pătrunzătoare ale lor şi se bucură că era escortată de Andrews; altfel n-ar fi reuşit niciodată să se apropie.

Numără cel puţin zece maşini de poliţie şi când se apropiară, un vehicul blindat trecu uruind pe lângă ei. Fuseseră puse baricade şi toată lumea era controlată cu grijă.

Andrews şi Brafman coborâră. Lăsară un poliţist să-i păzească Ferrari-ul şi o luară cu ei dincolo de baricade.

Faleza era împânzită de poliţişti, toţi în haine civile. Daina văzu o ambulanţă cu lumina roşie aprinsă şi uşile din spate larg deschise. Era goală înăuntru. Mai departe, spre stânga, doi bărbaţi îmbrăcaţi în halate albe ridicau ceva pe o targă. Daina îl recunoscu pe asistentul medical înalt care fusese în casa lui Chris şi a lui Maggie în ziua crimei. Tocmai lua ultima îmbucătură dintr-un sandvici cu brânză.

Lângă el era Bonesteel, arătând splendid într-un costum

gri deschis dintr-o ţesătură mătăsoasă. Părea singura persoană calmă de pe faleză. Se uită în jos, la targă, când Daina ajunse lângă el flancată de Andrews şi Brafman.

O vreme, el nu fu conştient de prezenţa lor. Apoi ridică privirea şi fără a-şi lua ochii de pe faţa Dainei, dădu de ştire subordonaţilor săi că i-a văzut.

— Aţi ajuns aici în timp record, le spuse, fără să-şi mişte capul. Ştiţi ce aveţi de făcut.

— Ce face Forrager? întrebă Andrews.

— Umărul drept. Nu prea rău.

— Şi Keyes?

Bonesteel ezită doar o fracţiune de secundă.

— N-a rezistat. Ochii îi pâlpâiră. Îmi pare rău, Andrews.

Lângă ea, Andrews stătea nemişcat, de parcă ar fi fost făcut din plumb. Trăsăturile lui frumoase, cizelate, păreau să fi îmbătrânit exact în acea clipă. O briză uşoară îi agita părul moale, de culoarea mătăsii de porumb. Parcă era, îşi spuse Daina, părul unui copil. Dar Andrews nu mai era copil.

Brafman o ocoli şi atinse braţul lui Andrews.

— Haide, Pete. Avem treabă. Îl trase pe Andrews şi cum se îndepărtau, păreau doar doi oameni obişnuiţi care se plimbau pe faleză ca să admire oceanul.

— Keyes a fost cumnatul lui. Era prima propoziţie pe care Bonesteel i-o adresa ei, direct. Andrews şi sora lui sunt foarte apropiaţi. Spusese aceasta ca şi cum conceptul ar fi fost de neînţeles pentru ei.

— Bună, Bobby.

— Te-au adus băieţii?

— Eu i-am rugat. Am ceva pentru tine. Aşteptă un moment. Nu vreau ca Andrews să aibă necazuri din cauza asta.

— Nu-ţi face griji. Ochii lui Bonesteel coborâră pe pânza care acoperea obiectul de pe targă. Am aici ceva ce te-ar putea interesa. Începu să tragă pânza.

— Glumeşti?

Mâna lui se opri la mijlocul mişcării.

— Să glumesc? Nu. Nu-mi arde. Sunt foarte serios. Cu o mişcare a încheieturii mâinii, descoperi cadavrul. Ţi-l prezint pe Modred.

Daina fusese hotărâtă să nu se uite, dar curiozitatea învinse. Aruncă o privire spre chipul care era obişnuit în toate privinţele: ochi nu prea mari, nici prea mici, un nas care era doar un nas, o gură cu nimic deosebită. Era, pe scurt, un chip la care nu te-ai fi uitat de două ori sau pe care nu l-ai fi putut ţine minte. Era un individ oarecare, din mulţime, care ieşise în evidenţă numai din cauză că era un criminal psihopat.

Pielea îi era albă şi arăta ca şi cum îşi dormea somnul paşnic al inocentului. Apoi Daina observă că mai jos, acolo unde pânza îl acoperea încă, se vedeau puncte roşii în trei sau patru locuri. Întinse mâna ca să se echilibreze şi Bonesteel i-o luă.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să plecăm de-aici, îi zise el şi am să-ţi spun.

Bonesteel o conduse de-a lungul autostrăzii, către plajă. Daina îşi scoase sandalele, dar el îşi păstră pantofii când intrară pe nisip. Într-o parte, zece sau doisprezece puşti bronzaţi jucau volei. În spatele lor, pe asfaltul încins, fete şi băieţi în costume de baie patinau pe rotile.

— Psihiatrii au avut dreptate în legătură cu un lucru când a fost vorba de Modred, spuse Bonesteel. *Voia* să fie prins. Îşi înfundă mâinile în buzunare. Ne-a lăsat indicii, dar fie că erau prea încurcate, fie că am fost noi prea proşti. În orice caz, nu le-am putut descifra. Aşa că ne-a dat telefon şi a fixat întâlnirea asta. Am ştiut că este el pentru că ne-a spus câteva lucruri… detalii care nu au fost date publicităţii, pe care numai ucigaşul le putea cunoaşte. Râse cu amărăciune. Şi nu era timid deloc. Ne-a spus tot.

Bonesteel oftă şi privi în depărtare:

— Doamne, spuse dezgustat. Am ştiut că este periculos şi l-am lăsat totuşi să-mi ia doi oameni.

— Bobby, cum ai fi putut să ştii?

— Cum aş fi putut să ştiu? Cum aş fi putut să ştiu? o imită el ironic. Şi căpitanul meu spune acelaşi lucru. E afurisit de decent în legătură cu asta. „Uite ce-i, Bonesteel”, mi-a spus. „Priveşte şi cealaltă faţă a monedei. Maniacul ăsta nenorocit s-a dus pentru totdeauna. E un succes de răsunet al poliţiei. Am luat deja legătura cu presa. Oamenii

tăi au căzut la datorie. Sunt eroi.”

Bonesteel îşi trecu o mână prin păr.

— Eroi, pufni. Au murit din prostie..

— Nu din cauză că au fost curajoşi?

— Erau prea tineri ca să fie curajoşi. Pur şi simplu n-au putut mai mult. Dar până la urmă se uită la ea şi dădu din cap. Da, spuse. Au fost curajoşi.

— Şi au fost oamenii tăi. Îl privi în ochi. Deci te consideri vinovat.

— Erau sub comanda mea!

— Ai făcut tot ce-ai putut ca să-i protejezi?

— Ar fi trebuit să ştiu că psihopatul ăla o să aibă o armă ascunsă. Avea mâinile ridicate. Tipul râânjea ca un nebun. Acum avea mâinile goale, peste o clipă ţinea în mână un pistol. Probabil că era montat cu arc sub mânecă. Ochii cenuşii i se întunecară. Forrager şi Keyes erau foarte aproape. Cred că nici nu şi-au dat seama ce s-a întâmplat. Am auzit primul foc şi am dat lunetiştilor ordin să tragă. L-am zburat imediat, dar oamenii mei căzuseră deja. Îşi trecu mâna peste faţă şi Daina se gândi că şi-a şters o lacrimă rătăcită.

— L-ai protejat, spuse Daina. Ceea ce s-a întâmplat nu putea fi evitat.

— Acum parcă iar ai fi căpitanul meu.

— Asta poate din cauză că amândoi suntem ceva mai obiectivi decât tine.

— În plus, nici unul din voi nu trebuie să vizitaţi văduvele.

— Nu, într-adevăr, spuse ea. Dar asta face parte din meserie, nu-i aşa?

— Tocmai ăsta-i motivul pentru care îmi dau demisia după acest ultim caz. Nu pot să mai suport. Sunt un laş.

— Faptul că te-ai săturat până-n gât nu înseamnă că eşti laş.

Vântul îi sufla poalele jachetei, expunându-i căptuşeala.

— Ba asta sunt, ştii.

Daina ridică din umeri.

— Acum simţi doar nevoia să te autocompătimeşti.

— Exact asta gândesc.

— Ei, haide, Bobby. Sunt sătulă de confesiuni de genul:

de vorbă cu ascultătorii. N-am putea să trecem la…

— Daina…

— Nu, spuse ea hotărâtă. Am avut şansa noastră. Acum s-a dus şi cred că e mai bine aşa.

El se întoarse brusc cu spatele şi Daina îl urmări traversând plaja. Fetele îl priveau pe furiş, admirându-i statura. Era un bărbat foarte atrăgător. „Dar nu e pentru mine”, îşi spuse Daina. „A fost poate odată, dar nu mai e.”

Urcă treptele de beton care duceau spre parcare. Se duse la Fordul lui verde închis şi intră în el ca să-l aştepte.

După un timp, Bonesteel apăru. Rămase lângă maşină şi aplecându-se, îşi băgă capul pe fereastra deschisă.

— Am făcut nişte verificări la povestea ta. Despre Maggie.

— Mi s-a părut că nu m-ai crezut.

— Să spunem doar că am fost sceptic.

— Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

— Am făcut o cerere de exhumare şi n-am ajuns nicăieri. Bonesteel deschise uşa şi urcă la volan. Înăuntru era înăbuşitor de cald şi el ridică geamurile, apoi dădu drumul la aerul condiţionat. După ce se răcori, spuse:

— Am mai făcut şi nişte investigaţii în legătură cu prietenul nostru, Nigel Ash. Se întoarse să o privească, cu vocea revenită la tonul obişnuit, neutru. Ştiai că este pe jumătate irlandez?

— Irlandez? De care? Daina încercă să-şi ascundă uimirea.

— Irlandez catolic. Mama lui s-a născut la Andytown, cuibul I.R.A. În Belfast.

— Ştiu. Cum de s-a măritat cu un englez?

— Nu-i englez, spuse Bonesteel. Velş. Dar, după câte spun vecinii, se pare că asta era cauza certurilor.

— Văd că ai fost foarte ocupat.

— Mai e ceva, spuse el. Nigel are o soră.

— N-am auzit să pomenească de ea vreodată.

— N-ai avut cum. Am înţeles că nu vorbeşte niciodată despre ea.

— Asta înseamnă că nu se înţeleg?

— Nu am spus asta, zise Bonesteel. Poate e din cauză că

ea locuieşte în Belfast.

— Îmi spui cum că e membră a I.R.A.?

— Dacă aş spune asta, aş minţi. Verii noştri britanici pot fi grozav de ferecaţi la gură atunci când vor ei. Nu am căpătat un răspuns clar: da sau ba, dar mi-au dat adresa ei. Este în *The Falls*. Daina ştia că acesta era locul din care era Sean Toomey. Ce ai pentru mine? o întrebă Bonesteel.

Daina scoase punguţa de plastic.

— Ăsta-i primul lucru, spuse. Aş vrea să-l duci la laboratorul vostru pentru o analiză chimică a conţinutului.

El o luă cu grijă, ţinând punguţa în lumină.

— Heroină?

— Mda, spuse ea. Poate doar atât.

El strecură punguţa într-un buzunar interior al hainei, după ce o închise bine în prealabil.

— De unde provine?

Daina îi povesti ce s-a întâmplat la New York şi îi spuse părerea ei despre ce putea conţine pudra.

Bonesteel clătină din cap.

— E o şansă foarte mică. Drogaţii păţesc adeseori astfel de chestii cu rahatul pe care îl cumpără din stradă. Heroina e întotdeauna combinată. Întrebarea este cu ce. Dacă este cu o substanţă suficient de inofensivă, ei bine, atunci i se reduce puterea şi asta-i tot. Dar dacă-i altceva, poţi să te trezeşti că mori întins pe jos în baie. A avut mare noroc că ai fost prin preajmă.

— O să o duci la analiză? Şi cum el nu răspunse, ea adăugă: Spune-mi un lucru. Se întâmplă vreodată ca heroina luată din stradă să fie amestecată cu stricnină?

— N-am auzit până acum. Doar dacă se face intenţionat. Se uită la ea şi îşi atinse haina în dreptul buzunarului în care pusese punguţa. O s-o dau la analiză. Scoase cheia şi o introduse în contact.

— Ce-ai spune, zise Daina cu nonşalanţă, să facem o plimbare pe Van Nuys Boulevard?

— Van Nuys? spuse Bonesteel. Ce dracu’ să căutăm acolo?

Daina îi arătă bileţelul pe care i-l dăduse Meyer.

— Cine este Charlie Wu?

— Cineva, spuse Daina, care ar putea şti cine a ucis-o pe Maggie.

Bonesteel o privi suspicios, dar viră la începutul autostrăzii Santa Monica.

— De unde ai asta?

— Chiar nu vrei să iei de bună nici o informaţie? Fără să pui întrebări?

— Dacă aş face aşa ceva, spuse el, aş fi un poliţist al naibii de puturos. Dar apoi zâmbi. Bine, bine, avem cu toţii secrete. Păstrează-ţi-l pe acesta.

La West Los Angeles viră la stânga, intră pe San Diego Freeway şi o luă spre nord.

— Ai făcut ceva efort ca să-l ţii pe Chris în viaţă, spuse «I şi Daina auzi nota de admiraţie sinceră din vocea lui. Cum se simte acum?

— Oh, bine. E încă în studio, l-a luat ceva mai mult timp decât credea ca să termine acest prim album solo. A fost un incendiu acum două săptămâni şi una din benzile originale a fost distrusă. A trebuit să reia trei cântece. Acum îl mixează pe ultimul.

— Mai e puţin până la premiile Oscar, nu? O să fii şi mai mare atunci.

Traficul era groaznic de aglomerat şi Bonesteel viră la dreapta, trecu de Mulholland, o luă către vest până când intersectă Beverly Glen Boulevard la Sherman Oaks. Începură să urce şi curând, de cum aveau să ajungă în vârful dealului, Daina ştia că vor vedea valea asfixiată încă înainte de venirea nopţii de smogul murdar care plutea deasupra de săptămâni întregi. O inversiune de căldură, o numeau meteorologii. Şi dacă dura suficient de mult, aceste reziduuri industriale vor începe să plutească peste munţii Santa Monica şi să inunde Beverly Hills şi Hollywood.

— Ce-ţi pasă? spuse. Sunt deja prea mare pentru tine.

Bonesteel râse amar.

— Pur şi simplu nu suntem făcuţi unul pentru altul. Să lăsăm totul aşa cum este.

Dar Daina ştia că nici unul dintre ei nu o va face. Se vor sonda unul pe celălalt până ce unul din ei avea să cedeze. Era în firea lor. Aveau un armistiţiu foarte fragil, îşi dăduse

seama de asta.

— Cum o să poţi să fii vreodată un scriitor de succes? spuse Daina. Eşti încă poliţist, în inima ta. Întotdeauna vei fi.

— De fiecare dată când îţi încerci norocul, spuse el încet, vine cineva şi ţi se pune în drum. În lumina muribundă, ochii lui erau înverşunaţi şi reci, doar puţin trişti.

Nu mai erau stejari acum, ci doar o mulţime de plopi canadieni şi arbori pitici. Începuseră să coboare. În faţa lor, strălucind ca inima de neon a unui robot monstruos din viitor, se întindea Van Nuys. După câteva momente, intersectară Ventura Boulevard, apoi se înscriseră în pasajul subteran deasupra căruia şuiera traficul intens de pe Ventura Freeway. Sub ei era galeria de drenaj care dădea în râul Los Angeles. Imediat ce ieşiră din pasaj, intrară în Van Nuys Boulevard.

Aşa cum odinioară, cu două decenii în urmă, Sunset fusese vestit pentru privelişte feerică pe care o oferea noaptea, acest bulevard se transformase acum într-o stradă a visurilor nocturne. Acesta era locul în care veneau tinerii *surferi*, bătând drumul tocmai. De la Laguna Beach ca să se fâţâie ţanţoşi şi unde se plimbau puştii de la liceele din Hollywood şi Van Nuys.

Fete cu păr auriu, îmbrăcate în pantaloni colanţi scurţi şi lucioşi, încărcate de bijuterii multicolore că nişte pomi de Crăciun, cu mai mult fard pe feţe decât trei femei de pe Rodeo Drive la un loc, patinau pe rotile printre şirurile nesfârşite de maşini. Luminile de ceaţă, ca boabele de chihlimbar, ale traficului dens aruncau umbre ciudat articulate peste bulevard şi clădiri.

În aer pluteau razele de lumină şi acordurile formaţiei *Rolling Stones*, care se revărsau din zece mii de aparate de radio, melodiile părând ciudat de potrivite cu acest timp şi cu acest loc. Rock-and-roll-ul, „condimenta” aerul şi gâdila nările Dainei ca ozonul, când inspira aerul nopţii.

Era o lume fragilă, dar brutală în acelaşi timp, plină de... un fel de nelinişte, ca un coşmar sau un film de groază care a prins viaţă. Daina înţelegea o astfel de teamă la fel cum cunoştea fundalul. Umbrele trecătoare ale fanteziei nu erau

foarte departe de propriile amintiri. Şi din nou se gândi: „N-are de ce să-mi fie teamă. Totul rămâne la fel.”

Se alăturară convoiului lent care se îndrepta către nord în direcţia Panorama City, unde însă nu avea să ajungă, întorcându-se cu mult înainte pe drumul pe care venise. Gazele de eşapament se ridicau în nori groşi ca nişte hoarde de ţânţari, semnale enigmatice de fum ale unei societăţi tribale primitive.

Maşina din faţa lor, un furgon de culoarea prunei, se opri. Pe toată partea laterală era pictată o plajă hawaiiană, într-o desfăşurare ameţitoare de culori strălucitoare. Palmierii se legănau într-o parte, dar scena era desigur dominată de eroul omniprezent al sudului Californiei: surferul bronzat, purtându-şi scândura, gata să plonjeze în valurile înalte.

O fată mlădioasă ca o nimfă a pădurii, cu părul lung strâns într-o coamă de cal, se detaşă din întunericul unui gang. Purta o pereche de pantaloni scurţi atât de albi încât îţi luau ochii şi o bluză roşie ca focul. Părea să nu aibă sâni deloc, să fie compusă aproape în întregime din picioare arămii, spectaculoase. Uşa furgonului se deschise şi ea intră înăuntru. Maşina zvâcni, apoi începu să accelereze ca să o prindă pe cea dinaintea sa. Daina desluşi ce scria pe abţibildul lipit pe bara din spate. „Nu râde – fiica ta e aici”.

La vreo jumătate de milă mai încolo, Bonesteel îşi aranjă Fordul într-un spaţiu mic de parcare aflat destul de aproape de faţada ornată a unui bar mare, foarte frecventat. Stilul arhitectural nu se putea hotărî dacă să fie pseudo-spaniol sau pseudo-marocan. Două arcade în formă de semilună se ridicau de pe stâlpii albi spiralaţi, făcuţi dintr-un material care ar fi vrut să arate a gresie, dar care, foarte probabil, nu era decât beton îndopat din abundenţă cu nisip. Deasupra arcadelor era scris cu litere de neon, de un roşu aprins, numele localului: Cherries.

În marea de sunet şi mişcare, o camionetă albastră trecu încet pe alături. În spate, doi băieţi stăteau turceşte şi fumau haşiş.

Bonesteel îşi luă mâinile de pe volan şi rămase cu ochii pe intrarea de la Cherries.

— Ştii ceva despre locul acesta? o întrebă, arătând cu

degetul mare către intrarea arcuită a barului.

— Am auzit despre el, sigur. Cine n-a auzit? Dar n-am fost niciodată înăuntru.

— Şi asta-i tot ce ştii? Ochii lui erau vii, mişcându-se necontenit spre mulţimea de puşti care intrau şi ieşeau din local. Faţa îi părea lividă în pâlpâirea colorată a neoanelor.

— Îhî!

Daina crezu că o să mai urmeze ceva, dar el rămase tăcut. Scutură o ţigaretă din pachetul de Camei fără filtru şi-o aprinse. Suflă fumul afară pe geam.

Intrarea în Cherries era sufocată de tineri lăţoşi îmbrăcaţi în tricouri fără mâneci şi jeanşi decoloraţi, bicepşii expuşi sclipindu-le de parcă ar fi fost frecaţi cu ulei; fete puternic bronzate, cu nori de pistrui în jurul nasurilor perfecte, cu buzele vopsite în nuanţe închise.

În mijlocul foielii generale, un grup de patru băieţi stătea liniştit în semiîntuneric. Erau luminaţi la fiecare câteva secunde de farurile de ceaţă ale maşinilor. Unul dintre ei era, evident, liderul. Părul blond avea o nuanţă atât de deschisă încât părea făcut din platină. Avea ochii luminoşi, depărtaţi, un nas subţire şi o gură uşor bosumflată. Stătea de vorbă cu o fată urcată pe un *skateboard* în timp ce însoţitorii lui priveau apatici. Unul dintre ei îşi rodea unghiile, altul lua câte o înghiţitură din sticla de bere pe care o ţinea într-o pungă de hârtie cafenie. Băiatul cu părul ca platina dădu din cap şi banii trecură dintr-o mână în alta. O bătu pe fată pe fund şi ea îşi luă avânt pe trotuar.

Daina o urmări, simţind mirosul greu al gazelor de eşapament care pluteau în aer. Fu ameţită un moment. Apoi simţi alte mirosuri, mai puternice: chili, ulei încins, marijuana.

Fata se întorcea, gata să se arunce în trafic pentru a traversa bulevardul, când atenţia Dainei fu atrasă de duduitul gutural al unei motociclete puternice.

Înainte chiar de a recunoaşte nacela de plastic transparent şi purpuriu, Daina ştiu că era Chris. Avea o cască transparentă, fără nici un însemn, o jachetă uzată din piele cu mânecile tăiate şi jeanşi strâmţi. Sări iute de pe motocicletă şi fără să-şi scoată casca, o luă către Cherries.

Bonesteel o opri, acoperindu-i degetele care fugiseră pe mânerul portierei.

— Nu face asta, spuse încet. Rămâi unde eşti.

— De ce?

El nu răspunse şi urmări doar cu privirea intrarea.

Peste câteva momente, Chris ieşi însoţit de o fată. Nu părea diferită de sutele de fete din preajma locului: păr lung blond, lăsat liber, curgându-i peste umerii bronzaţi. Puteai să-i remarci totuşi sânii, chiar sub cămaşa galbenă lejeră pe care o purta deasupra pantalonilor mulaţi de culoarea smaraldului. Aluneca pe o pereche de patine luminiscente, făcute de comandă. Nu se uita în jur.

Cei patru băieţi de lângă intrare o priviră cu acelaşi grad de indiferenţă cu care păreau să urmărească orice. Nici unul dintre ei nu avea păr scurt, aşa cum era moda pe Coasta de Est.

Fata se urcă pe motocicletă, în spatele lui Chris. Piciorul lui drept zvâcni şi motorul porni cu un zgomot gâjâit şi o mică izbucnire de vapori albăstrui. Chris răsuci maneta acceleraţiei şi plecă într-un scârţâit de cauciuc, strecurându-se printre maşinile de pe bulevard până când făcu un viraj larg şi se îndreptă către sud, înapoi la Hollywood.

— Doamne, spuse Daina. Ai ştiut despre asta tot timpul.

— Rufele murdare, îţi aduci aminte?

— Eşti tare astăzi la surprize, spuse Daina cu glas tăios, gândindu-se la faţa palidă a lui Modred.

Fata de pe *skateboard* se întorsese şi tocmai depunea o pungă transparentă cu iarbă în mâinile băiatului cu păr blond deschis. Acesta se aplecă şi o sărută apăsat pe gură. O mână îi cuprinse talia, căutând mai jos. Se lipi de fesa frumos rotunjită şi şoldurile fetei se arcuiră lasciv peste trupul lui. Băiatul îi dădu o palmă uşoară peste fund şi se desprinse de ea, iar fata intră patinând în bar. Când Daina se uită din nou înspre acel loc, băieţii se risipiseră.

— Pun pariu că Charlie e băgat în toate astea, spuse Bonesteel. Deschise portiera şi ieşiră din maşină, traversând trotuarul aglomerat.

Interiorul barului era întunecat şi plin de fum. În dreapta

era o tejghea lungă, punctată pe alocuri de pete sclipitoare şi în spatele ei erau oglinzi şi rafturi de sticlă pe care se înşirau băuturile. Partea laterală a barului era din lemn negru, lăcuit, la fel cum erau şi mesele din stânga încăperii. Dincolo de un perete de sticlă şi de o pereche de uşi de sticlă, Daina văzu lume dansând în discotecă. Lumina era slabă, nivelul zgomotului remarcabil de scăzut.

Daina se întoarse către Bonesteel.

— Cum dracu' o să-l găsim pe Charlie Wu în îngrămădeala asta?

Cineva cânta din difuzoarele agăţate de tavan:

Ai ochii aceia care nu clipesc

Mereu ai fost veriga lipsă...

— Hai să vorbim cu barmanul, spuse el, conducând-o către două taburete îmbrăcate în piele.

— Ce să fie? Barmanul era un bărbat vânjos, cu o mustaţă de culoarea scorţişoarei care îi cădea pe lângă colţurile gurii. Avea păr lung şi ochi inteligenţi.

— Două beri, spuse Bonesteel. Kirin, dacă ai.

Nu te grăbi, fiindcă e timp

Ia-o încet, fiindcă mai e timp...

Începu un cântec *Heartbeats*. Vocea lui Chris se auzea gravă şi ameninţătoare. Daina spuse:

— Cunoşti pe cineva Charlie Wu?

Barmanul arătă cu degetul mare spre o masă aflată în semiobscuritate, lângă peretele de sticlă al discotecii.

— A fost aici în fiecare seară, *Miss* Whitney. Te-a aşteptat. Cineva din partea cealaltă a barului îl strigă şi el plecă înainte ca Daina să apuce să-l mai întrebe ceva. Îl conduse pe Bonesteel prin sala înţesată.

Charlie Wu era unul dintre acei chinezi cu trăsături atât de delicate încât ar fi putut fi luat drept femeie. Iluzia era accentuată de părul pe care-l purta lung, astfel încât aspectul general era de hermafrodit.

Vocea lui nu avea nimic feminin. Avea un ton moale, dar glasul era destul de adânc şi amplu. Zâmbi când o văzu şi se ridică în picioare. Dar zâmbetul îi dispăru imediat atunci când Daina i-l prezentă pe Bonesteel.

— Mi s-a spus că voi vorbi cu o singură persoană, spuse

el. Cu tine. N-am nici o problemă cu copoii, dar nici nu ţin neapărat să stau de vorbă cu unul.

— N-am spus că e copoi, îi zise Daina.

— Hm! pufni Charlie Wu. Nici nu era nevoie. Toţi copoii merg la fel. Îi aruncă o privire dură lui Bonesteel. Totuşi, nu eşti, în mod cert, îmbrăcat ca un copoi.

— N-are nimic de-a face cu tine, zise Daina. Dacă din cauza asta îţi faci griji.

— Nu am nimic de care să-mi fie ruşine, spuse Charlie Wu, mai ales când e vorba de copoi. Îţi spun doar cum a fost înţelegerea.

— Ei bine, schimb înţelegerea, spuse Daina. Bonesteel rămâne.

— Nu se poate.

— Stai aici, îi spuse Daina lui Bonesteel. Mă duc doar să dau un telefon.

Pentru prima dată în ochii lui Charlie licări emoţia.

— Nu da nici un telefon, spuse el nefericit. Daina se întoarse. Garantezi pentru tipul ăsta?

Daina încuviinţă.

— Şi rămâne totul între noi?

— Eşti curat în ceea ce mă priveşte, spuse Bonesteel.

— Vreau să aud asta şi de la doamna. Ea ştie despre cine vorbesc.

— Ai cuvântul meu, Charlie.

— O.K. Dădu din cap. Să ne aşezăm. Comandă bere pentru toţi. Urmări din ochi o fată care n-avea mai mult de treisprezece ani, cu părul lung împodobit cu mărgele. Sunt puţin cam tinere pentru mine, spuse parcă explicându-se, dar conducerea ştie şi toţi mă lasă în pace. Nu am un program regulat de muncă.

— Ce faci, exact? întrebă Daina.

— Sunt mecanic.

— Mecanic? repetă Bonesteel. Încerci să ne duci de nas, bătrâne? Ştiu că te ocupi cu drogurile.

— Vezi acum de ce am avut obiecţii? spuse Charlie Wu cu o tristeţe sinceră pe faţă. Tu nu mi-ai fi vorbit niciodată în felul acesta, *Miss* Whitney. Am asigurări în ceea ce te priveşte. Dar el… Ridică din umeri.

— Are dreptate, Bobby, spuse Daina cât putu de liniştită. Lasă-l în pace. După un moment, se întoarse spre celălalt bărbat. O.K., Charlie. Deci repari maşini.

El clătină din cap.

— Nu, avioane.

— Eşti mecanic de avioane?

El încuviinţă.

— Şi care-i legătura?

— Taci, Bobby, şuieră Daina. Lucrezi la avioane mici? Două motoare…

— Păi, sunt calificat, spuse Charlie Wu, dar sunt specializat în avioane cu reacţie. *707*, aparate particulare, jet-uri, genul ăsta de lucruri.

— Dar nu lucrezi pentru o companie aeriană.

— Nu, sunt liber profesionist. Fac mai mulţi bani aşa.

— Sunt sigur, mormăi Bonesteel.

— Uite ce-i, spuse Charlie Wu, sunt în general un om foarte răbdător, dar n-ai vrea să-l faci cumva să-şi ţină gura? Începe să mă enerveze.

Daina îl reţinu pe Bonesteel cu o mână.

— Hai, să fim bine înţeleşi, le spuse amândurora. Asta e treaba mea şi v-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi abţine puţin, amândoi. Îşi coborî vocea. Fir-ar să fie, terminaţi cu ciorovăiala. Acum îşi pierduse şirul gândurilor. Charlie Wu spusese ceva. Ce anume? Ce ai avut de făcut în ultimele şase luni? îl întrebă.

— Nu mare lucru. Zâmbi uşor. Dar ştiu ce te interesează. Dădu pe gât restul berii şi comandă alta. Primesc un telefon. Cineva vrea să dau o fugă la LAX, un hangar privat şi să mă uit la un Longhorn Series 50. Se uită la Daina. Ştii ce-i asta?

Daina încuviinţă.

— E un avion privat. Cu vreo zece locuri. Şi răspunzând la privirea lui aprobatoare: Am zburat cu unul. Poate cu acelaşi.

— Avea emblema *Heartbeats* – o chitară – pe el?

— Da.

— Atunci e acelaşi. Charlie Wu îşi învârtea berea din pahar. Tocmai îl vopseau, ca să arate ca oricare alt Series

50.

— Ce-au vrut să faci?

— Când un avion – orice avion – pleacă într-o călătorie, vrei să fie verificat amănunţit, dacă eşti deştept.

— Dar mecanicul avionului? întrebă Daina. Trebuie să aibă aşa ceva, nu?

— Nu era nimeni prin preajmă, spuse Charlie Wu, doar eu şi tipul care vopsea avionul. Nici unul dintre noi nu îi dădea atenţie celuilalt. Am tras fiecare propriile concluzii. Charlie sorbi din bere.

— L-ai văzut pe tipul care te-a chemat? întrebă Bonesteel.

— Nu. Am primit cheia unei căsuţe poştale într-un plic. Mi-am luat plata tot de la căsuţa poştală. Am lăsat cheia în cutie şi asta a fost tot. Ridică un deget. Un amănunt interesant. Nu persoane aveau de gând să transporte, cel puţin cu zborul de care vorbesc eu. Am aruncat o privire înăuntru. Scoseseră toate scaunele.

— Ce era înăuntru? întrebă Daina.

— Nimic. Doar spaţiu gol. Dar era destul spaţiu.

— Nu era transport de droguri, spuse Bonesteel, mai mult pentru sine.

— De ce s-ar fi deranjat să scoată scaunele? spuse Charlie Wu. Nu, era ceva mare – şi greu. Îşi termină berea, îşi şterse gura. Ei, asta-i tot.

— Stai o clipă, spuse Daina. Când s-a petrecut asta?

— Oh, acum vreo şase luni. Nu prea reţin datele. Zâmbi. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, *Miss* Whitney. Oh şi domnul Bonesteel, aşa-i? Nu ne-am cunoscut niciodată.

Bonesteel scoase maşina din Van Nuys în timp record, întoarse pe Mulholland şi se îndreptară spre capătul de sus al parcului Topanga. Merseră în tăcere o vreme. Bonesteel scoase un Camei din pachet şi îl aprinse. Trase un fum lung, apoi suflă fumul pe fereastra deschisă. Capătul incandescent al ţigaretei părea singura lumină vie din noapte.

De-abia intraţi în parc, viră şi intersectară imediat un drum îngust prost pavat, care se transformă în curând într-o potecă. Bonesteel opri Ford-ul. Se auzi un foşnet în crengile

de deasupra lor, apoi fâlfâit de aripi şi apoi linişte.

Bonesteel îşi termină ţigareta strivind-o cu grijă în scrumieră. Ieşi din maşină. Daina nu întrebă de ce o adusese aici, ştia doar că nu au terminat unul cu celălalt. Ieşi şi ea, pe partea cealaltă a maşinii. Era frig afară şi aerul umed, ca în apropierea mării. Bonesteel ridică privirea când auzi foşnetul frunzelor şi ierbii răscolite de mişcarea ei.

— Ceea ce vreau să ştiu, spuse liniştit, este de ce l-ai întrebat pe Charlie Wu când a făcut verificarea.

— E ciudat, spuse ea privindu-l. La început a fost doar o dată oarecare pe care mi-am scos-o din cap. Faţa lui Bonesteel era aproape în întregime în umbră şi Daina se trezi vizualizând fiecare trăsătură separat, aşezând-o la locul ei, de parcă ar fi fost un chirurg plastic care lucra la cea mai complexă operaţie a carierei sale. Apoi mi-am dat seama că termenul acesta de şase luni a declanşat ceva în mintea mea. Era în legătură cu ceva ce mi-a spus Silka – nu mai ştiu exact când – despre Chris şi Tie. Mi-a spus că au fost singuri, împreună, cu vreo şase luni în urmă.

— Unde a fost Nigel?

Daina nu îl putea vedea deloc acum şi se întrebă dacă îşi schimbase locul sau, cine ştie cum, se făcuse brusc mai întuneric. Rămase cu capul îndreptat în direcţia din care îi auzise vocea.

— Plecat – asta-i tot ce a spus Silka.

— Plecat. Era acelaşi cuvânt, dar, rostit de Bonesteel, luă înţelesuri ascunse.

În tăcerea care urmă simţi subit că i se face teamă.

— Bobby, spuse încet, la ce te gândeşti?

— Mă gândesc, spuse el rar, că am fost tot timpul pe o pistă greşită. Nigel nu este implicat într-o afacere cu droguri. Nu. Este mult mai mult decât atât.

— Despre ce vorbeşti?

— Gândeşte-te doar, spuse el şi Daina îl auzi mişcându-se. Ai toate piesele în faţă. Nigel, pe jumătate irlandez catolic, cu o mamă care a fost aproape sigur membră a I.R.A. Un tată care-i ura pe catolici, care îşi maltrata nevasta, pe care până la urmă a părăsit-o. O soră în Belfast, într-o organizaţie clandestină.

Acum să ne întoarcem puţin la State. Eşti într-o formaţie de renume internaţional, care are avion propriu. Acum, ia gândeşte-te, cât crezi că este folosit avionul în mod oficial? Trei, poate patru luni pe an în total, când formaţia e în turneu. Şi ce face în restul timpului, hm? Stă în hangar la LAX, degeaba? Cine poate să afle dacă „împrumuţi" avionul pentru, să zicem, două sau trei excursii rapide pe an? De câte două zile, fiecare, nu mai mult? Nimeni.

— Dar la ce să-l folosească? Daina vedea licărul din ochii lui Bonesteel, ducând-o cu gândul la un animal de pradă care iese din întuneric.

— La gândeşte-te, Daina. Eşti pe jumătate irlandez catolic, sora ta e membră a I.R.A. Ce crezi că ai transporta *tu* cu avionul?

Daina nu ştia, dar după cum descoperi ea uimită, Heather înţelese imediat.

— Arme?

Bonesteel zâmbi şi pocni din degete.

— Arme.

Daina inspiră adânc.

— Şi Maggie?

— Maggie a aflat. Sau – se opri foarte aproape de ea – a fost ceea ce pare să fie acum: o execuţie ordonată de I.R.A. ca represalii pentru masacrele ordonate de Sean Toomey.

— Dar de ce a fost făcută *să pară* comisă de Modred?

— Este evident. Pentru a-l proteja pe adevăratul asasin. A fost foarte bine plasat – şi ascuns ani de zile. De ce să-l fi expus acum?

— Oricum ar fi fost, nu-mi place.

El râse aspru.

— N-a fost făcut ca să-ţi placă ţie. E ceva ce nu poate fi controlat.

— Altfel ai fi ştiut, nu-i aşa? întrebă ea răutăcioasă.

Bonesteel făcu câţiva paşi ca pentru a se feri de cuvintele ei.

— Nu se vede mare lucru aici, spuse el. Copacii, dealurile înalte ascund totul. Se întoarse. E mai bine aşa.

Îi luă ceva timp ca să-şi aprindă o altă ţigară, ferindu-se de vântul nopţii care sufla ridicând frunzele din jur.

Daina rămase tăcută, cufundată în propriile gânduri, simţindu-se învăluită de emoţii nedesluşite, nesigură unde se sfârşea ea însăşi şi unde începea Heather.

— Să-l lăsăm deoparte pe Silka, spuse Bonesteel în noapte. E o enigmă interesantă. Dar, la urma urmei, nu este decât un peşte prins întâmplător în plasa pe care-am aruncat-o. Nigel mă interesează pe mine.

— Dar cum poţi fi atât de sigur? Înconjură botul maşinii venind lângă el. Aerul era mai limpede aici; duhoarea sulfuroasă, de cauciuc ars a smogului din San Fernando Valley le dispărea treptat din nări. Inspiră adânc. Undeva, trebuie să fi existat o ieşire spre mare pentru că simţea umezeală, aerul sărat, de parcă ar fi fost pe plajă în Malibu.

Corpul lui Bonesteel era rigid, silueta ca un par întunecat, înfipt adânc în pământ, lângă ea. Doar ochiul roşu livid al ţigării se mişca descriind arcuri mici în beznă când el o ridica la gură. Auzea şuierul ritmic al respiraţiei lui, ca un val pe nisip.

— Odată, spuse atât de brusc, încât Daina tresări, am cunoscut o fată. Râsul lui, când veni, fu la fel de aspru ca hârşâitul unei mături pe un trotuar de ciment şi la fel de neplăcut. A fost cu mult timp în urmă.

Daina îl privi atentă.

— Era o visătoare, se numea Marcia. Plină de idealuri şi speranţe. Era o romantică. Lăsă să-i cadă mucul ţigării la picioare, în iarbă şi îl strivi cu tocul pantofului. Era frumoasă. Păr lung blond-roşcat, ochi de culoarea ceţii irlandeze sau… oricum, aşa îi plăcea ei să îi descrie. Şi avea dreptate.

Inspiră adânc.

— Am cunoscut-o la foarte scurt timp după ce m-am făcut poliţist. Eram pe atunci foarte sigur de ceea ce voiam, ba chiar, de ce este cel mai bine pentru mine. Ridică din umeri. Părea mult mai complicat atunci – Marcia era puţin îngrozită de ceea ce eram, de convingerile mele. Dar asta n-a împiedicat-o să mă iubească, a complicat doar lucrurile.

Ne-am îndrăgostit unul de celălalt, am trăit împreună o vreme… un an şi jumătate, poate. A fost prea mult şi în acelaşi timp, nu destul. Ne iubeam la nebunie. Aşa că ea a

plecat, până la urmă. Era singurul mod în care puteam supravieţui amândoi. „Plec de lângă tine, Bobby”, mi-a spus într-o seară. „Cât încă mai pot.” S-a oprit o clipă. „O să-ţi scriu”, mi-a zis, „numai dacă-mi promiţi că nu vii după mine”. Aşa că i-am promis.

Peste o lună, am primit o vedere de la ea. Era din Florenţa. Peste încă şase săptămâni, una din Granada şi în sfârşit, în mijlocul verii, din Ibiza. „Am cunoscut pe cineva deosebit”, îmi scria. „Îţi scriu acum nu ca să te rănesc, ci ca să-ţi spun că găsindu-l pe acest bărbat am înţeles cât de mult te iubesc. Te voi iubi întotdeauna, Bobby. Şi nu te voi uita niciodată.”

Bonesteel îşi încrucişă braţele pe piept. Daina ridică o mână şi îi atinse umărul. Dar el nu păru să observe.

— Pe atunci intrasem în alte lucruri, îmi făceam alţi prieteni, încercam să o uit. Dar, ştii, lucrul cu adevărat ciudat a fost că, într-un fel, n-o lăsasem în urmă. Exact aşa cum îmi scria din Ibiza, ştiam că ea o să facă întotdeauna parte din mine. Unele fete vin şi pleacă. Apar şi dispar. Dar nu Marcia. Şi n-am regretat nici măcar o singură dată că am cunoscut-o, chiar după toată durerea aceea… a despărţirii. Într-un fel ciudat, am fost buni unul pentru celălalt în acele zile şi nopţi nebune, furtunoase.

Daina îşi strecură mâna sub braţul lui; se trase mai aproape de el.

— Atunci, povestea are totuşi un sfârşit fericit?

— Nu tocmai. Începu să meargă şi ea îl urmă. Era târziu şi în iarba înaltă se forma o pâclă uşoară, învălătucindu-se în jurul tufişurilor scunde, ascunzând buturugile mai depărtate. Păreau detaşaţi complet de restul lumii, de parcă s-ar fi plimbat într-uri tărâm imaginar în care timpul stătea pe loc.

— Pentru o vreme i-am pierdut urma, sau mai degrabă, n-am mai auzit nimic de ea. În acest timp m-am mutat. Asta, plus faptul că nu timbrase scrisoarea cum trebuie, a făcut să o primesc de-abia după vreo şase săptămâni după ce o trimisese. Era la Londra; avea un copil. Şi pe nimeni altcineva. Era singură, fără prieteni… fără cineva care să o ajute. Am plecat imediat. Mă gândeam că, cel puţin, o

puteam aduce înapoi.

Dar era prea târziu… mult prea târziu… înaintară din nou până când ajunseră la marginea unei vâlcele. Ziua, priveliştea ar fi fost magnifică, dar acum, învăluită în noapte şi în pâclă, părea a fi numai o groapă căscată în pământ, neagră şi fără fund. Bonesteel rămase cu privirea aţintită în ea o vreme. Nu mai erau, nici ea nici copilul. Dăduse drumul la gaz, folosind ultima monedă de şase *pence* pe care o mai avea şi lăsase lumina aprinsă. Am citit totul, negru pe alb, la New Scotland Yard. Fuseseră chemaţi deoarece ea era americană. N-avea familie, n-avea pe nimeni şi nu ştiuseră cu cine să ia legătura. Eu am fost singurul şi n-am adus-o înapoi. Am făcut slujba acolo, am găsit un loc… în care să-i înmormântez. Umerii lui Bonesteel se gârboviseră. Zborul înapoi acasă a fost lung, dar când am ajuns, am găsit o ultimă surpriză neplăcută. O ultimă scrisoare de la Marcia. Fusese scrisă doar la o zi după cea dinainte. „Nu-l învinovăţi pe Nigel”, îmi scria. „Mi-a luat mult timp să-l înţeleg. Am crezut că o să-l urăsc pentru totdeauna, gândindu-mă că m-a trădat. Am crezut în el, în ce era el, în vitalitatea lui. Dar nu a fost el de vină, ci doar eu. El este doar un copil, deci nu poate fi blamat. Nu are nici un cod moral, aşa că nu poate fi rău. Sunt eu, eu, eu. Cu mine este ceva în neregulă. Nu-mi este locul aici. Nu mă refer la Londra. La revedere, Bobby. Eşti tot ce-mi amintesc acum.”

Noaptea se prelingea acum în jurul lor, de parcă până atunci şi-ar fi ţinut răsuflarea. Ţârâitul greierilor, strigătele plângătoare ale păsărilor, fâşâitul intermitent al tufişurilor prin care se furişau animalele, toate combinate cu bubuitul inimii ei îi aminteau că viaţa continuă aici cu un fel de furie de netăgăduit. Un fior îi străbătu şira spinării şi se lipi mai strâns de el, încercuindu-i mijlocul cu un braţ.

— Haide, şopti, parcă temându-se că ridicând vocea ar fi deranjat viaţa care se revărsa în jur şi ei ar plonja din nou în disperarea neagră a poveştii lui. Hai să plecăm de aici.

Dar el refuză să se clintească.

— Nu vrei să ştii, întrebă, cine era acel Nigel?

— Ştiu deja, zise ea blând. Hai să mergem acum.

De această dată reuşi să-l urnească şi plecară încet către

maşină. Roua le umezea tivurile pantalonilor şi picioarele Dainei erau ude în sandale.

Când ajunseră la portiera deschisă, Daina îi spuse:

— N-ar trebui să te ocupi de cazul acesta.

Pentru prima dată după ceea ce păruse un secol, el o privi direct.

— Ştiu. Umbrele se încrucişau pe faţa lui, mişcându-se o dată cu unduirea crengilor în vânt.

— Şi fireşte că şeful tău nu ştie nimic despre… implicarea ta anterioară.

Ochii lui cenuşii erau întunecaţi.

— N-are nici un indiciu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Altfel ţi-ar fi luat cazul cât ar clipi din ochi.

Bonesteel nu spuse nimic; continuă doar să o privească drept în faţă. Mirosea uşor a tutun, dar şi a apă de colonie şi încă şi mai uşor a transpiraţie. Nu era o combinaţie neatrăgătoare.

Daina îşi înclină capul într-o parte.

— Şi presupun că a fost doar o pură coincidenţă faptul că ai fost însărcinat cu acest caz.

Pe buzele lui era acum doar fantoma unui zâmbet.

— Nu există pură coincidenţă. L-am determinat pe Fitzpatrick să mi-l dea.

— Cum ai făcut?

— Simplu, l-am spus că n-am să-l accept nicicum. Rezultatul a fost că mi l-a băgat pe gât.

— Regula aceea despre implicarea personală… Are rostul ei.

— Ştiu asta. Faţa îi era înverşunată. Era copilul lui Nigel, Daina. Responsabilitatea lui, indiferent de ce gândea Marcia. Nu spun că ticălosul trebuia s-o ia de nevastă. Dar nu merita… Marcia nu merita asta.

— Deci mergi înainte…

— Până la capăt.

— Este momentul. Beryl Martin spuse asta în stilul ei direct, concis. Nu era nici un dubiu că era o constatare şi nu o opinie, deşi, în modul ei de gândire, cele două erau

perfect sinonime când îi ieşeau de pe buze.

— Se simte un ticăit imens în oraşul ăsta, continuă Beryl. Ca o bombă cu ceas gata să explodeze. Toată lumea ştie asta, Daina. Chiar şi duşmanii tăi şi asta face să le transpire mâinile.

Rubens se uită la Dory Spengler, apoi din nou la Beryl.

— Nu este acum momentul, spuse el, ca treaba să nu meargă la fix.

Beryl îi adresă un zâmbet larg, ascuns parţial de vârful nasului.

— *Totul* va merge la fix.

Stăteau toţi patru la o masă la Le Troisieme. Afară, pe Melrose, era întuneric şi ploua, acea ploaie liniştită, fără vânt, care cade doar în Los Angeles ca pedeapsă parcă pentru vreun păcat vechi. Dar aici, în interiorul restaurantului, luminile erau dulci, dând o strălucire plăcută decorului crem şi verde închis, cristalurilor fine. Chelnerii purtau smochinguri negre şi cămăşi albe, scrobite, cu papioane negre, iar Antoine, şeful de sală, era extraordinar de elegant. Pe scurt interiorul de la Le Troisieme era pe atât de apropiat de Lumea Veche, pe cât era posibil în sudul Californiei.

Beryl, splendidă ca un papagal cacadu în rochia ei de un alb imaculat care nu îi ascundea formele voluminoase, îşi ridică paharul şi după ce privi o lampă cu abajur de sticlă mată prin vinul alb, sorbi delicat din lichid. Sticla stătea înclinată în frapiera de argint, aşezată în gheaţă, înfăşurată într-un prosop umed, la stânga ei, sub nivelul tăbliei mesei.

— Ca să revenim la palmele transpirate, spuse ea lăsând jos paharul, n-o să ghiciţi niciodată cine m-a sunat azi-dimineaţă. Nu aşteptă un răspuns şi era clar că nici nu se aşteptase să primească unul. Don Blair.

— Impresarul? Spengler se juca cu furculiţa. Ce voia?

— Unul din clienţii lui are un film asemănător cu al nostru, care o să ne facă concurenţă săptămâna viitoare. Beryl arăta acum de parcă tocmai ar fi înghiţit o bucăţică delicioasă. Regizorul este Mark Nassiter.

Capul Dainei se ridică şi ochii lui Beryl se fixară asupra ei.

— *Skyfire*, spuse Rubens. L-am văzut. Este despre

războiul din Cambodgia. Şi ce-i cu asta?

Beryl îl ignoră pentru un moment şi o întrebă pe Daina:

— Îl cunoşti?

— L-am cunoscut, spuse Daina. Doar un personaj al unei vremi de mult trecute.

253-282

— Desigur. Beryl zâmbi dulce, apoi privi spre ceilalţi. Oricum, nu contează. Don a sunat azi-dimineaţă, la prima oră, ca să afle ce dracu' punem la cale.

„Contrar celor considerate de voi", mi-a spus, „oricare film nominalizat are şansa de a câştiga." îi auzeam disperarea din voce. Îmi pare rău doar pentru că n-am putut înregistra convorbirea. „Voi, ticăloşilor", mi-a zis, „vă purtaţi de parcă aţi avea Oscarul în buzunar. Mai e o săptămână. Se poate întâmpla orice."

— Şi tu ce i-ai zis? vru Spengler să ştie. Rânjetul lui spunea că se delecta cu povestea.

— I-am spus, zise Beryl cu grijă, să iasă în oraş şi să vadă *Heather Duell.* Izbucniră cu toţii în râs.

Spengler le umplu tuturor paharele. Chelnerul se apropie fără nici un zgomot şi aplecându-se uşor, le înmână meniurile scrise de mână, cu cerneală verde. Le spuse care sunt specialităţile zilei şi ei comandară mâncarea şi încă o sticlă de Corton Charlemagne.

— Vorbind serios acum, spuse Beryl, lansarea la New York – pentru care trebuie să-i mulţumim cu toţii lui Rubens – a fost un succes desăvârşit. Presa încă vorbeşte numai despre asta şi pregătim deschiderea în Los Angeles. Cei de la *Newsweek* s-au ofensat şi e de înţeles, din cauză că *Times* le-a luat-o înainte, dar n-au putut să cârâie prea mult, pentru că au luat de bună explicaţia pe care le-am dat-o. Vor să scrie alte articole acum.! zâmbi din nou, dar de data aceasta cu o tentă sardonică. Bineînţeles că am folosit ca momeală exclusivitatea pentru noul film al Dainei. Ştiu, ştiu – ridică ambele mâini pentru a preveni protestele lui Spengler şi miriada de brăţări de aur scoase un clinchet – am mai discutat chestia asta noi doi. Sunt perfect

conştientă că studioul are oarecare rezerve în stadiul ăsta. Din cauza lui Brando. Ei, la dracu', mi-am zis. Brando o să facă filmul. Contractul este deja semnat, corect, Dory?

Spengler încuviinţă posac.

— Sigur, dar ce înseamnă asta? O bucată de hârtie. Îl cunosc pe Brando mai bine decât voi. Oricând, până la începerea filmărilor, se poate răzgândi. Ba chiar şi după aceea. După părerea mea, n-ar trebui să ne aventurăm…

— Închipuiţi-vă doar, îl întrerupse Beryl. Pe copertă în *Newsweek* şi se răspândeşte în toată America în aceeaşi săptămână în care Daina îşi primeşte Oscarul. Nu este nevoie să vă spun ce efect va avea pentru ea.

— Mă gândesc că…

— Rubens, spuse Beryl, întrerupându-l încă o dată pe Spengler, tu ce crezi?

Veniră aperitivele; fură aşezate unul câte unul cu foarte multă grijă, ca şi cum ar fi fost piese de porţelan nepreţuit. Rubens se uită la şirul perfect al firelor de sparanghel. Aşteptă până ce chelnerul puse deasupra trei linguri generoase de *sauce hollandaise*. Îşi luă cuţitul şi furculiţa, o privi pe Beryl drept în ochi şi îi spuse:

— Fa-o.

Gustă din sparanghel, apoi se întoarse către Spengler.

— Să nu uiţi niciodată, îi spuse calm, cu vocea ca mătasea, cine eşti şi mai ales, ce eşti. Ai ajuns aici numai din cauză că *eu* ţi-am permis. Poţi să crezi că eşti la fel de supus greşelii ca oricare dintre noi – se opri, urmărind roşeaţa care se strecura pe gâtul lui Spengler, urcând apoi pe faţă când îi reaminti cuvintele pe care Spengler i le spusese Dainei la New York – dar nu faci decât să te minţi singur. Tu eşti *mult* mai supus greşelii şi în consecinţă, mai uşor de înlocuit. Ai fost prost o dată – e de-ajuns. Nu mai fi prost încă o dată. Îşi înfipse furculiţa în carnea moale a sparanghelului. Câteva picături de sos căzură înapoi în farfurie. Ai avut dreptate doar cu un lucru, Dory. Sunt doar un om. Dar gândeşte-te numai la lucrurile pentru care eşti plătit să te gândeşti.

Spengler era acum roşu ca un rac. O venă îi pulsa neregulat la tâmplă.

— Te-am lăsat să mă calci o dată în picioare, spuse el vrând să se ridice.

— Dory, stai jos şi vezi-ţi de treabă, spuse Beryl degajată.

Buza de sus a lui Spengler se acoperise de broboane de sudoare şi bărbia îi tremura.

— N-ai dreptul să-mi vorbeşti astfel. Îl sun pe Brando şi…

— N-o face, spuse Rubens liniştit. Dacă părăseşti această masă, n-o să te mai întorci la ea niciodată. Mai bine te-ai gândi la implicaţii înainte de a fi prea târziu.

Spengler era nemişcat şi rigid ca o statuie.

— Oricum, continuă Rubens printre îmbucături, bănuiesc că ai dat de dracu'. Ai păşit din rahat într-o grădină plină cu trandafiri. Furculiţa i se opri la jumătatea drumului spre gură. Doar că trandafirii ăştia nu sunt ai tăi. Muşcă din sparanghel. Ce ţi-am făcut ca să mă tratezi astfel? Ţi-am dat afacerea asta pe mână şi tot n-ai fost mulţumit. Acum vrei tot osul numai pentru tine. Chiar ai crezut că poţi să mă dai la o parte?

Cu un oftat greu, Spengler alunecă înapoi pe scaunul său. Îşi luă şerveţelul de pânză pe care-l mototolise strângându-l în pumn şi-şi şterse faţa.

— Am fost iritat, asta-i tot. Sunt tratat ca un picolo.

— Fără tine n-am fi semnat contractul acela cu Brando *atât de repede*, sublinie Beryl.

— Ştiu, dar…

— Nu-ţi place felul în care te tratez, spuse Rubens. Asta este?

Spengler îl privi.

— Ei bine, bătrâne, ar fi bine să înveţi iute ceva. Trebuie să ne câştigi respectul. Nu te aştepta să cădem pe spate la apariţia ta. Toţi avem câte-o treabă pe-aici. Dacă nu ne-o facem şi stăm toată ziua să ne admirăm în oglindă, nu realizăm nimic. Crezi că poţi rezolva chestiunea asta, crezi că-l cunoşti pe Brando mai bine decât doamna lui – nu-mi pasă. Oricând poţi să fii luat de vânt. Se întâmplă zilnic multor oameni. Acum eşti folositor şi peste un minut eşti „ştirile de ieri". Împinse farfuria goală din faţa lui. Ascultă, ai creier şi ai tupeu… cel puţin aşa am crezut, altfel nu te-aş fi recomandat Dainei. Vezi-ţi doar de treaba ta şi o să ne

înţelegem de minune.

Chelnerul veni să strângă farfuriile. Pe a lui Spengler o lăsă neatinsă.

— E-n ordine, spuse Rubens, aşteptăm până îşi termină Dory primul fel.

— Mă iubeşti? întrebă când ajunseră acasă.

— Da.

— N-am crezut niciodată că voi pune întrebarea asta unei femei.

— N-ai pus-o nici soţiei tale?

— Întotdeauna am presupus că răspunsul este afirmativ. O atinse plimbându-şi palma de-a lungul braţului ei, în sus, către umăr. Nu mi-am dorit niciodată în viaţa mea atât de mult să aud adevărul.

— De ce? şopti ea. Tu eşti acela care mă va părăsi până la urmă.

El păru surprins.

— De ce crezi asta?

— Deoarece, spuse Daina punându-şi vârfurile degetelor deasupra inimii lui, nu sunt niciodată sigură despre ce-i aici, dedesubt. Uneori mă gândesc că ai o inimă de sticlă – ba nu, din plastic: poţi să vezi prin ea, dar nu poţi s-o spargi. Eşti la fel ca oraşul ăsta, Rubens. Un oraş care nu este deloc un oraş; eşti şi nu eşti aici, în acelaşi timp. Îşi lipi capul de pieptul lui.

O luă în braţe strângând-o cu putere.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă te-aş părăsi? întrebă Rubens.

— Nimic, minţi ea. Absolut nimic.

Bonesteel sună dimineaţa târziu, după ce Rubens plecase la birou.

— Te-ai trezit?

— Dă-mi un minut. Se rostogoli în pat, întinzându-se ca o pisică. Dormise sau visase cu ochii deschişi? Nu-şi putea aminti. Se gândea la arme şi femei în uniformă; George şi O.E.P. – Nigel şi I.R.A.

— Gata, spuse. Ce este?

— Laboratorul a găsit urme de stricnină în heroina pe

care ne-ai adus-o, îi spuse el fără nici un preambul. Ţi-ai greşit vocaţia. Ar fi trebuit să te faci poliţistă.

Daina se ridică în capul oaselor complet trează.

— Asta înseamnă că e încă în pericol.

— Posibil. Poate că a descoperit traficul cu arme al lui Nigel. Poate că ar fi bine să-ţi dau un om să te păzească.

— De ce?

— Dacă Chris e în pericol, sunt şanse să fii şi tu. Aţi petrecut prea mult timp împreună pentru ca ucigaşul să nu-şi dea seama că ceea ce ştie Chris ştii şi tu.

— E ridicol. Ar trebui să poată să citească gândurile.

— Cum crezi, spuse el nonşalant. Â propos, am pus o „coadă" după prietenul nostru, Charlie Wu. Poate ne conduce la ceva interesant.

— Bobby, mi-am dat cuvântul…

— Nu-ţi face griji, spuse el. Nu-i fac nimic. Nici unul din noi n-a promis că nu ne vom folosi de el. Cine ştie, poate o să am noroc. Mi-ar fi de folos în stadiul ăsta. Sunt atât de aproape. Dar tot ce am este o grămadă de speculaţii, un pumn de aer şi nu mă pot mişca. Mă simt ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen.

— Ştii ce părere am, spuse Daina. Cred că supralicitezi. Nu poţi fi obiectiv – ştim amândoi asta. Din alte motive. Trebuie să existe o mulţime de detectivi care să poată….

— La dracu' cu ei! se răsti Bonesteel. Cazul ăsta este singurul motiv pentru care încă mai sunt poliţist. Nimic nu mă poate determina să abandonez acum.

— Bobby, eşti un om al legii.

— Exact asta şi sunt.

— Dar nu poţi să răstălmăceşti legea astfel, încât să se potrivească scopurilor tale personale.

— Să-ţi spun ceva despre lege, Daina. Este răstălmăcită în fiecare minut din zi. Chiar de la începutul carierei mele de poliţist am aflat că uneori legea îţi este prietenă, dar alteori cel mai bun lucru pe care îl poţi face este să calci cu grijă peste ea. Dacă o laşi să zacă acolo, adormită, nu te va muşca. Pufni. Ce părere crezi că are prietenul tău, Rubens, despre lege?

Pentru un moment scurt, dar groaznic, Daina se gândi că

el ştie despre Ashley şi despre cine i-a ordonat moartea. Începu să se înăbuşe de parcă gr fi avut în gură bucata de cauciuc în formă de T a doctorului Geist.

— Toţi tipii ăştia cu buzunare multimilionare se folosesc de lege cum vor, Daina, spuse Bonesteel. Aşa ajung acolo unde sunt. Dar acestea-s abstracţiuni. Eu ştiu ce ştiu. Nigel este acela. O are în sânge. Este al dracului de nesimţitor. Nu-i pasă de nici o altă fiinţă umană în afara lui.

— Bobby, te rog…

— Eu sunt legea, Daina. Şi am să-l fac să plătească pentru ceea ce i-a făcut Marciei. Prietenii vechi nu trebuie uitaţi. Ştii asta, nu-i aşa?

Dar dacă Bonesteel se înşela? Daina nu era sigură pe cine sau ce să creadă. Ştia doar că Bobby era mânat de o foame interioară, devoratoare. Ştia că era perfect capabil să se convingă de unul singur de vinovăţia lui Nigel, fără să ţină seama de evidenţă. Dar dacă avea dreptate?

O sună pe Tie şi se autoinvită la ea, acasă la Nigel. Nu se gândise ce avea să facă acolo, dar ştia că trebuie să încerce.

Tie o întâmpină la uşă şi o îmbrăţişă.

— Eşti fericită că te-ai întors la Nigel? o întrebă Daina.

— Acum, când Chris a părăsit trupa, nu mai contează prea mult, spuse Tie nefericită.

— Trupa n-o să se destrame. Dar nu credea nici ea asta. Era chiar convinsă de contrariu şi Tie îi confirmă.

— Nigel spune că vor continua exact la fel ca înainte, dar eu îl cunosc prea bine. E un tip slab. Orice scânteie creatoare ar fi avut odinioară, acum e consumată. Exploatează talentul lui Chris de prea mult timp.

Nigel era afară, la piscină. Ca majoritatea britanicilor aflaţi departe de ţara lor, părea să nu înceteze să se minuneze că locuia într-un loc în care soarele strălucea mereu. Se relaxa într-un şezlong. Silka, care tocmai îi preparase o băutură, aşeza un pahar înalt pe măsuţa de lângă Nigel.

— Silka, strigă Tie, vrei să-i prepari Dainei ceva de băut?

Rece şi calm, cu umbra unui zâmbet în jurul gurii, Silka

aştepta ca Daina să-i spună ce anume preferă.

— Stolichnaya cu gheaţă şi cu o felie de lămâie.

Aceasta era băutura lui Rubens.

— Nu, refuză Daina în mod deliberat. O pina colada ar fi perfect.

El dădu din cap şi se duse către bar. După câte se părea, cunoştea perfect ce preferă Tie.

Auzindu-le apropiindu-se, Nigel întoarse capul spre ele. Nu avea ochelari de soare şi le privi cu ochii îngustaţi. Nu o salută. Daina ştia că probabil el o găsea vinovată de decizia lui Chris de a părăsi formaţia.

— La dracu', dar ai ceva tupeu ca să vii aici.

— Am venit s-o văd pe Tie, spuse Daina.

— Ai nişte idei foarte ciudate, îi spuse Nigel lui Tie şi mie nu îmi place nici una din ele. Făcu un semn cu capul. Dă-o afară.

— Încetează cu purtarea asta copilărească, îi spuse Tie cu răceală. Daina poate să stea cât vrea.

— Ai uitat de unde sugi?

— Sper că nu vrei să plec… din nou.

— Silka! zbieră Nigel. Fă ceva!

Silka se apropie cu băuturile şi le înmână femeilor.

— Ce vrei să fac?

Nigel deschise gura, se uită la Tie, apoi o închise la loc. Îşi flutură o mână a lehamite.

— Oh, du-te şi ia-ţi ceva de băut sau fă ce dracu' vrei. Silka îi aruncă o privire scurtă Dainei înainte de a se întoarce.

— Doamne!

Auzind exclamaţia lui Nigel se întoarseră cu toţii spre el.

Nigel o luă la fugă înspre casă.

— Ce este? strigă Tie în urma lui. Dar Nigel dispăruse deja prin uşa de sticlă, perdelele albe umflându-se uşor în urma lui. Ieşi peste câteva secunde. În mână ţinea un Mauser cu ţeava scurtă.

Se holbau cu toţii la el neştiind ce l-a apucat. Daina îşi lăsă jos paharul neatins şi fugi spre Silka. O simţi pe Tie în urma ei.

— Nigel!

— Iar a venit coiotul ăla blestemat, Tie! O luă la fugă în jurul casei şi ei urmară. Dincolo de casă se întindea o grădină exotică. În spatele ei începea un deal destul de abrupt – o parte din şirul de dealuri care se întindea până în Topanga. Era acoperit cu rugi de mure şi tufişuri pitice care se luptau pentru spaţiu printre trunchiurile dese ale eucalipţilor şi salcâmilor.

Foarte repede, Nigel ajunse la tufişuri şi începu să urce dealul. Probabil că pe undeva era o potecă, pentru că se căţăra pe deal cu o viteză surprinzătoare.

Ceilalţi fugeau după el, cu Thais în frunte. Era o treabă grea şi când reuşiră să-l ajungă gâfâiau şi aveau cu toţii feţele brăzdate de urme de sudoare şi praf.

Lumina soarelui se cernea printre copaci pătându-l pe Nigel, care stătea la marginea unui mic luminiş. Ochii îi erau larg deschişi şi nările dilatate. Mauserul părea foarte mare pentru mâna lui.

Tie începu să vorbească, dar Nigel îi făcu semn să tacă.

— Ticălosul este pe-aici, ştiu sigur. L-am văzut de jos, de la piscină. Se uita la mine, mă provoca să vin încoace. De o săptămână îl tot văd, îl tot aud dând târcoale.

— Poate că-i doar flămând, spuse Daina uitându-se spre tufişuri. Un fluture îşi luă zborul şi deasupra, în copaci câţiva cintezoi cafenii ciripeau mulţumiţi. Totul părea să fie în ordine.

— Nu, nu, şopti Nigel. Nu-i vorba de asta. Caută altceva.

— De pildă? întrebă Daina.

Dar Nigel nu spuse nimic, doar le făcu semn să stea ghemuiţi.

— Încep să mă simt prosteşte, spuse Daina şi se ridică.

Dar Nigel şuieră spre ea:

— Acum că eşti aici, stai liniştită până când îl găsesc pe ticălos.

— Nu primesc ordine de la tine.

Nigel se răsuci spre ea şi Daina îi văzu privirea precum cremenea.

— De ce ai venit aici, de fapt? Ăsta-i un teren de vânătoare.

— Aşa crezi tu. Nu mă interesează câtuşi de puţin coiotul

tău. Lasă în pace biata creatură.

— Dar mă torturează! ţipă el.

— Ştii cum e, nu-i aşa?

Nigel era într-un petic de umbră, dar probabil că frunzele de deasupra se mişcară în vânt, pentru că o rază de soare îi făcu ochii să scânteieze în timp ce o privea cu duritate.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Tie.

Daina îi dădu braţul la o parte.

— Vorbesc despre crimă, spuse.

— Ce dracu' vrei să spui? Nigel nu se mişcase din poziţia sa ghemuită. Mauserul i se odihnea pe coapsă.

— Cineva a încercat să-l ucidă pe Chris când era la New York. Heroina lui a fost amestecată cu stricnină…

— Ţi-ai ieşit din…

— Exact la fel cum s-a întâmplat şi cu Maggie!

— Maggie, interveni Silka, a fost ucisă de un maniac. Ni s-a spus…

— Ştiu ce vi s-a spus, spuse Daina. Poliţia l-a prins pe psihopat, dar nu era cel care a ucis-o pe Maggie.

— De unde ştii?

Daina ignoră întrebarea lui Silka. Se uita fix la Nigel. Oare Bonesteel avea dreptate în legătură cu el? În jur totul era nemişcat şi căldura părea să se intensifice. Murise până şi briza uşoară care adiase înainte. Erau cu toţii scăldaţi în petice de lumină şi umbră, inhalând mirosul pătrunzător al pământului.

— N-am ştiu ce i s-a întâmplat lui Chris, spuse Tie, uitându-se de la unul la celălalt. N-am ştiut nici unul dintre noi. Nu-i aşa?

— Nimeni n-a încercat să-l omoare pe Chris, spuse Nigel. Baţi câmpii.

— Atunci poate că visez şi dacă-ţi spun că numele de familie adevărat al lui Maggie era Toomey şi ea a fost nepoata lui Sean Toomey.

Nigel începu să râdă, dar râsul lui semăna cu un lătrat.

— Acum mi-e clar că te-a bătut soarele în cap.

— Gura, Nigel! se răsti Tie. Se uită la Daina. Este adevărat?

— Da. A fost un asasinat politic; o poliţă plătită lui Sean

Toomey.

— Doamne, Nigel, ştii…

Dar Tie nu apucă să mai termine ce avea de spus. Mâna stângă a lui Nigel ridică ţeava Mauserul-ui, îndreptând-o în direcţia Dainei. Era un pistol de calibru mare şi gura ţevii părea a fi la fel de neagră ca noaptea, la fel de imensă.

Daina făcu un salt şi Nigel apăsă pe trăgaci. Arma detună zvâcnind în mâna lui. Daina mai apucă să audă urletul ascuţit din spatele ei şi se simţi împroşcată cu ceva fierbinte.

Se răsuci să vadă ce era. Pe umărul stâng avea picături mari de sânge. Nu era propriul ei sânge. Se simţi înconjurată de o duhoare animalică.

Nigel se ridică în picioare şi trecu în fugă pe lângă ea.

— Ticălos nenorocit! ţipă. Am pus mâna pe tine!

Capitolul 13

Întunericul prin care goneau era străpuns de cercuri de lumină.

Aerul condiţionat abia dacă se auzea. Prin geamul limuzinei zăreau smogul, palmierii înalţi şi prăfuiţi stând nemişcaţi de parcă timpul însuşi îi îngheţase într-un instantaneu Polaroid. Geamul de o nuanţa închisă le dădea senzaţia că pluteau printre recifele nopţii. Afară era doar o după-amiază târzie şi fierbinte. La New York, însă, era deja noapte.

— Mai sunt treizeci de minute, spuse Rubens. Stătea lângă ea, relaxat şi încrezător, îmbrăcat într-un smoching albastru, ca miezul nopţii şi o cămaşă albă de mătase şi papion de catifea. Arăta ca şi cum era stăpânul lumii.

— Cum poţi să fii atât de calm? vru Daina să ştie. Ea nu-şi găsea astâmpărul pe fotoliul de lângă el. Scosese o ţigară din cutia lui şi o tot învârtea între degete, până când o făcu fărâme. Furioasă, îşi mătură firele de tutun din poală. Rochia ei de culoarea somonului – o creaţie Zandra Rhodes

– foşni ca o fiinţă vie, alunecând peste ciorapi. Era uşor irizată, pictată manual şi avea dunguliţe oblice bleumarin care îi dădeau un aspect de cascadă, de parcă ar fi fost înveşmântată în apă.

Rubens îi puse o mână pe genunchi.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Numai Dumnezeu ar putea spune asta şi să ştie ce vorbeşte. Îşi scutură părul şi deschise poşeta căutându-şi pudriera.

The Dorothy Chandler Pavilion strălucea orbitor. Mulţimea de oameni care aştepta la intrare era imensă,

Îmbulzindu-se până la lanţurile îmbrăcate în catifea care mărgineau treptele.

Limuzina se opri lin şi şoferul veni să deschidă uşa. Imediat se treziră cu o droaie de microfoane – care mai de care încercând să ajungă cât mai aproape de gura lor

— Şi fură întâmpinaţi de avalanşa de întrebări ale ziariştilor. Bliţurile se declanşau cu o viteză înspăimântătoare. Daina fu întâmpinată de Army Archerd şi discutară despre film, dar când acesta o întrebă despre zvonurile legate de planurile ei de viitor, Daina zâmbi doar, cu zâmbetul acela al ei de o mie de waţi şi luându-l pe Rubens de braţ, pluti pe lângă Army spre scara acoperită cu un covor roşu.

— Aici o să ne primim răsplata, spuse Rubens. Toată acea muncă de publicitate – inclusiv turneul de şase săptămâni pe care îl făcuse împreună cu Marion cu două luni în urmă – merita efortul făcut. Traversaseră toată ţara în acel turneu pus la cale de vreun tip deştept de la studio. Oricine ar fi fost acela, avusese o idee foarte bună. Combinaţia fusese perfectă. Marion, în mod normal o persoană foarte rezervată atunci când se afla în faţa camerelor de luat vederi, înfruntase mass-media americane alături de Daina.

În spatele lor treptele se umpleau încet-încet, pe măsură ce alte celebrităţi păşeau pentru a fi filmate de camerele de televiziune. Mergeau în grupuri de doi sau de trei, larg

spaţiate, înaintând atât de încet încât păreau prinşi în chihlimbar.

Se auzeau strigăte şi ropote de aplauze când vedetele îşi făceau apariţia şi-şi începeau lungul drum spre Competiţia Nemuririi, drum ce părea să continue la nesfârşit.

Daina simţea cum toată electricitatea din proiectoare se scurgea parcă în picioarele ei şi deodată deveni cumplit de conştientă de fiecare mişcare, fiecare strigăt, ţipăt, urlet, zgomot, privire adoratoare.

De-abia când pătrunseră printre lanţurile îmbrăcate în catifea şi se trezi în mijlocul unui uragan de braţe ridicate, camere de luat vederi, feţe întoarse spre ea cu gurile deschise, îşi dădu seama că pentru ea strigau. Premiul Criticilor de Film din New York, Globul de Aur, toate păreau a fi preludiul acestui moment.

Cineva se aplecă mult peste corzi, încercând să-i pună în mână un carnet de autografe, dar Rubens o luă de talie şi începu să o tragă mai departe.

Uriaşul vârtej ameninţa să o absoarbă. Luminile oscilau în jur şi Daina auzea vocea lui Army Archerd, care relata încă, deasupra hărmălaiei generale, prezentându-l pe Charlton Heston sau pe Sally Field, sau cine mai ştie cine.

Daina începu să se mişte, simţindu-se trasă în două direcţii diferite, ştiind că trebuie să înainteze, că mulţimea aflată doar la o lungime de braţ era gata să o rupă în bucăţi doar pentru a avea un suvenir de la ea, amintindu-şi de biata fată călcată în picioare de gloata care urmărea limuzina grupului Heartbeats în San Francisco, dar dorind în acelaşi timp să rămână, părându-i rău că se îndepărta de această demonstraţie de adoraţie în masă.

Aşa că rezistă la îndemnurile lui Rubens doar atât cât să se menţină la o distanţă minimă de mulţime, în timp ce fanii se străduiau să o atingă, să îi vorbească, să o sărute. Cineva se împiedică, căzu, dar se ridică şi continuă să vină spre ea.

Mulţimea se îmbulzea, se îmbrâncea mai tare acum, când se apropiau de primul rând de uşi de sticlă de la intrarea în teatru.

Cineva întinse mâna apucând-o de braţ şi Daina fu cât pe

ce să cadă. Rubens o prinse şi o trase deoparte. Deasupra întregului vacarm începeau să se facă auzite fluiere stridente şi urletul aspru al i unei maşini de poliţie.

Apărură şi poliţiştii, croindu-şi drum cu greu prin mulţime, împingând lumea deoparte, înaintând cu bastoanele scoase. Se aşezară apoi într-un dispozitiv în formă de pană, dispersând lumea de-o parte şi de alta. Cineva ţipă de durere, apoi primul poliţist veni lângă ei şi fură propulsaţi prin primul inel al uşilor.

Încă un poliţist veni lângă ei şi împreună cu celălalt coleg al său, îi însoţi pe Daina şi Rubens. Ceilalţi poliţişti care rămăseseră afară încercau să restabilească ordinea. Alte maşini de poliţie veneau urlând de-a lungul străzii şi o dubiţă opri la colţ.

— Sunteţi bine, *Miss* Whitney? o întrebă unul dintre poliţişti. Era tânăr şi blond şi avea ochii de un albastru intens şi umerii foarte laţi.

— Da, răspunse Daina. Aşa cred.

Uşile din spatele dubei se deschiseră.

— Şi dumneavoastră, domnule Rubens? Totul e-n regulă?

Poliţiştii se revărsau ca sarea dintr-o pungă, dar acum, când Daina nu mai era pe trepte, mulţimea se retrăsese.

— Da, da, spuse Rubens dezgustat. Îşi scuturã cu mânã partea din faţă a smockingului şi pantalonii. Dar voi, băieţi, unde dracu’ eraţi?

— Îmi pare rău, domnule Rubens, spuse poliţistul, dar se vedea clar că nu-i părea rău deloc. Tonul lui spunea: „Dacă n-ai fi cine eşti, ţi-aş spune să-ţi vezi de treaba ta afurisită.” Am venit cât de repede am putut. Nimeni nu se aştepta la aşa ceva. Gesticulă vag cu o mână. Adică, ştiţi, nu suntem în New York. Scoase un carneţel din buzunarul de la spatele pantalonilor. Un pix ţăcăni în mâna lui. Mă întreb, *Miss* Whitney… aţi avea ceva împotrivă? îi oferi carnetul şi pixul, iar Daina, zâmbind, îi dădu autograful.

— E-n regulă. Îi zâmbi. Aţi venit tocmai la timp. În acel moment, de dragul ei poliţistul ar fi putut chiar să treacă printr-un geam, dacă ea i-ar fi cerut-o. Poate că aţi putea rămâne prin preajmă până când se termină ceremonia şi să ne escortaţi după aceea până acasă.

— Hei, Mike, spuse celălalt poliţist gesticulând. Nu ştiu dacă…

— Anunţă şefii prin radio, «puse blondul fără să se întoarcă spre el. Şi apoi continuă pe un ton mult mai blând: Am fi încântaţi, *Miss* Whitney. Luă înapoi carnetul şi pixul. Când ieşiţi uitaţi-vă după noi şi chemaţi-ne.

— Mulţumesc, Michael. Domnul Rubens şi eu v-am fi foarte recunoscători. Reuşi să accentueze cuvântul „eu” şi restul frazei nici nu mai contă. Se întoarse, luându-l pe Rubens de braţ.

— Oh, *Miss* Whitney?

— Da?

— Succes! Vă ţinem pumnii.

— Oh, mulţumesc, Michael. Foarte drăguţ din partea ta.

Cu obrajii îmbujoraţi poliţistul se întoarse.

Daina şi Rubens trecură prin al doilea rând de uşi, ajungând în foaierul propriu-zis şi exact în acel moment, Daina îl văzu.

Veni repede spre ea cu faţa întunecată, ca de şoim, ţinută sus. Era îmbrăcat într-un smoching care nu-i venea pe măsură, probabil închiriat în ultima clipă. Părul îi era ceva mai lung decât şi-l amintea şi în el îi apăruseră fire argintii, iar barba îi era înspicată cu alb. Parcă trecuseră secole de când îl dăduse afară în şuturi din casa ei.

— De când aştept acest moment, spuse el. Vocea îi rămăsese aceeaşi, dar timbrul metalic dădea o notă ciudată, străină vorbirii lui. Era doar unul din elementele care îl ajutaseră să devină un orator atât de bun. Părea să nu se simtă în largul lui în smoching şi gâtul i se înroşise de cât îl frecase gulerul tare.

— Rubens, ţi-l prezint pe Mark Nassiter.

Se ignorară unul pe celălalt cu ferocitatea duşmanilor declaraţi.

— Ce vrei? întrebă Daina.

— Doar să te văd. Nassiter avea un fir de tutun pe buză. Să văd ce ai devenit. Ochii îi erau întunecaţi. Să văd în ce te-au transformat.

— Orice aş fi devenit, Mark, este meritul meu. Acestea sunt visurile *mele*.

— Eşti sigură, scumpo? rânji la ea ridicându-se în vârful picioarelor, un obicei pe care-l căpătase în încercările lui disperate de a contracara lipsa de înălţime.

Pentru prima oară Daina recunoscu duritatea pe faţa lui; ochii săi aveau o privire tăioasă pe care era sigură că n-o observase până acum, deşi ea fusese tot timpul la fel.

Mark arătă cu degetul spre Rubens.

— Nu cumva la mijloc este acest Svengali care trage sforile? Gura i se strâmbă de dispreţ. Cum e atunci când te culci cu un individ pentru care deţinerea puterii a devenit un drog? Mâna i se ridică brusc, îi atinse obrazul şi îi încercui scurt bărbia. Asta-i tot ce ţi s-a întâmplat, draga mea.

Daina simţi răbufnirea lui Rubens încă dinainte de a-l vedea zvâcnind spre Mark.

— Stai o clipă, gunoi împuţit! Mâinile lui Rubens erau strânse în pumni.

Mark îl chemă cu degetul.

— Vino-ncoace, motan gras. Nu mi-e frică de tine. Nu mi-e frică de nimic!

Daina interveni între ei. Îl privea pe Mark, dar de fapt i se adresă lui Rubens.

— Ajunge, spuse tare. Lasă asta în seama mea.

— Nici nu mă gândesc. Rubens încercă să treacă pe lângă ea. Ticălosul ăsta merită o lecţie!

— Am spus că mă ocup *eu* de asta!

Mark rânji sardonic.

— Oh, bravo, scumpo. Da, da. Afirmă-te şi tu puţin. Atât cât mai poţi. Ce contează că e doar o iluzie. Asta-i o bătălie pe care o să te lase s-o câştigi pentru că nu-l costă nimic dacă pierde. Dar când veţi ajunge să vă războiţi, scumpo, el deja te va fi cumpărat, vândut şi ambalat ca pe o bucată de şuncă. Şi lucru amuzant – vreau să spun, *cu adevărat* amuzant – este că tu habar n-o să ai până când el o să-şi găsească o altă „investiţie” mai bună şi mai talentată decât tine, lăsându-te în urmă.

— Eşti grozav de sigur pe tine, nu-i aşa?

Mark pufni batjocoritor.

— Destul de sigur cât să nu fiu nevoit să pup fundul

puterii.

— Oh, da, spuse Daina. Pot să-mi imaginez scena dintre tine şi barosanii de la *Columbia*. Sunt convinsă că de-abia au aşteptat să-ţi ierte toate măgăriile şi obrăzniciile doar ca să scape de cele unsprezece milioane suplimentare de care aveai nevoie ca de aer ca să poţi termina *Skyfire* după ce ai făcut praf bugetul.

Rubens pufni în râs când văzu expresia de pe faţa lui Mark.

— Mă dezgusti. Mark dădu să plece.

— Oh, ai terminat cu noi atât de repede? spuse Daina pe tonul cel mai dulce. Credeam că de-abia îţi faci încălzirea.

— Am văzut suficient, spuse el sălbatic. *Mai mult* decât suficient. Pentru asta am venit aici.

Daina întinse repede mâna şi-l apucă strâns de braţ trăgându-l înapoi lângă ea.

— Oh, nu, dragul meu. N-o să scapi doar cu atât. El încercă să se desprindă, dar ea îşi spori strânsoarea. Am să-ţi spun *eu* motivul pentru care ai venit aici. Ai venit să-ţi iei Oscarul. *Tu*, care nu pupi fundul puterii. Ei bine, *aici* este puterea în seara aceasta, Mark. Şi să-ţi mai spun ceva: ai venit aici din acelaşi motiv ca şi noi, ceilalţi.

— Dacă voi câştiga, scrâşni el printre dinţi, o să pot spune liber ce am de spus. Asta îmi doresc.

Daina clătină din cap şi părul de culoarea mierii îi atinse obrajii. Zâmbi.

— Dacă ai fi avut ceva sânge în tine, ai fi stat de-o parte, ca Brando sau Woody. Dar n-ai putut. Eşti prea slab. Îţi lipseşte până şi curajul de a înfrunta ceea ce eşti cu adevărat, îi dădu drumul de parcă ar fi fost o bucată de carne împuţită. Eşti tot numai polemică, voce fumegândă şi ochi mânioşi. Dar când e vorba de tine nu scoţi puşca să tragi. Nu eşti un *outsider*. Joci doar un rol, atâta tot. Priveşte lucrurile în faţă, Mark. Eşti doar un puşti şi asta o să rămâi toată viaţa.

Pumnii lui Mark erau încleştaţi şi colţurile gurii i se albiseră de furie.

— S-a întâmplat ceva, *Miss* Whitney?

Daina întoarse capul uşor şi-l văzu pe poliţistul blond în

spatele ei. Îşi părăsise postul, venind în foaier, dincolo de al doilea rând de uşi duble.

— E-n regulă…

Dar poliţistul trecu pe lângă ea parcă nebăgând-o în seamă. Se opri în faţa lui Mark şi-l ciocăni pe piept cu vârful degetului arătător ca şi cum ar fi vrut să se convingă că este viu. Cealaltă mână i se odihnea pe patul pistolului din teacă.

— Văd că-i faci necazuri doamnei. Nu te-aş sfătui să insişti. Împinse uşor pieptul lui Mark. Gata. Dispari. Şi împinse din nou, dar de data asta atât de tare încât Mark se dezechilibră, făcu un pas înapoi şi reuşind să-şi redobândească echilibrul, se întoarse şi se pierdu în mulţime.

Poliţistul cel blond se întoarse către Daina.

— Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră, *Miss* Whitney… Duse mâna la cozorocul caschetei, salutând-o.

— E-n regulă, Michael, spuse Daina încet. Mulţumesc foarte mult.

— Pentru nimic. Trecu dincolo de uşile de sticlă ca să se alăture colegului său.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Daina pe Rubens în timp ce intrau în teatru. Ţi-ai înghiţit limba?

— Nu ştiu, spuse el. Sunt doar puţin uluit.

Era perfect pregătită pentru momentul în care aveau să-i strige numele. Rubens era sigur că aşa se va întâmpla, dar ea nu.

Este o vreme când teama se strecoară în picioare, periculos de tăcută, infiltrându-se în minte, încleind mâinile. Parcă era din nou copil şi îi era teamă de un rău necunoscut, cu toate că ştia că nu se ascunde nimic în colţul întunecat în care-şi orânduise hainele, chiar dacă uşa dulapului se bălăbănea uşor; era noapte, întuneric, picăturile de ploaie prelingându-se pe geam ca nişte lacrimi singuratice; sclipirea lugubră a fulgerului brăzdând cerul şi tunetele rostogolindu-se ca valurile pe o coastă stâncoasă, zguduind geamurile în momentul în care rupea cerul.

— „… toate aceste glume. Candidatele propuse pentru

Cea mai bună actriţă de film, sunt:…”

Dar cumva, în acele vremuri, faptul că ştia că acolo, în întuneric, nu se ascundea nimic, nu-i era de nici un folos, deoarece o *altă* parte a minţii ei era în funcţiune, strecurându-se când nu era atentă, agăţându-se cu gheare de oţel şi căţărându-se din ce în ce mai sus, râzând isteric de lumea raţională.

„… Daina Whitney pentru *Heather Duell*…”

Aşa că stătea acolo, în vârful patului, cu picioarele încrucişate şi pielea de găină, cu cămaşa de noapte strânsă în jurul coapselor şi îşi muşca unghiile holbându-se spre colţul întunecat ce semăna cu o gaură neagră, simţindu-se inundată de o sudoare rece.

„… pentru *The Powers That Be*…”

Şi se gândi că era perfect pregătită să înfrunte orice pericol ar fi ameninţat-o din acel colţ întunecat.

„… dar pe vremea aceea Jodie Foster avea doar nouăsprezece ani.” Râsete. „Acum, iată plicul cel mai important. Sally, vrei să faci tu onorurile?”

Doar teama, se gândi, poate înceţoşa minţile oamenilor.

„… oh, în sfârşit. Să vedem. Câştigătoarea este… Daina Whitney” – strigăte şi aplauze înăbuşind restul – „pentru *Heather Duell*!”

Deodată, o întrebare stranie îi fulgeră prin minte: „Ce să le spun acum? Acum, când am fost aleasă, acum când mi-a fost strigat numele, acum când celelalte patru candidate propuse şi-au ascuns cu grijă dezamăgirea în faţa aparatelor de filmat, dar care mai târziu, mâine sau poimâine, când totul nu va mai fi decât o ştire veche, îşi vor şopti resentimentul şi invidia oricui va dori să le asculte. Este ceva de spus acestei comunităţi, acestui oraş, lumii?”

Tema muzicală a filmului se făcu auzită din ce în ce mai tare în sala teatrului în timp ce urca treptele de plexiglas către scenă. Aplauzele îi răsunau în urechi, luminile strălucitoare orbindu-i ochii, dar continua să meargă, uitând chiar şi să mai răsufle, către podiumul mic unde o aşteptau Sally şi Bob – deveniţi brusc nişte străini care-i zâmbeau şi îi făceau semne prieteneşti.

Sus, pe micul podium, o aştepta statueta din aur.

Tăcere. Doar un freamăt, de parcă ar fi fost singură într-un câmp plin de insecte într-o după-amiază somnoroasă, nesfârşită de vară.

Privi spre public fără să vadă de fapt pe nimeni.

— M-am gândit la atât de multe lucruri pe care să vi le spun… într-un moment ca acesta. Odată le consideram a fi lucruri importante. Dar, pentru că este prima dată când trec printr-un astfel de moment, constat că tot ce mă gândisem să vă spun este inadecvat.

Nu contează. Nimic din ceea ce spun aici nu contează. Acest premiu – apucă statueta şi o ridică – nu este decernat pentru vorbe. Este pentru fapte. Înseamnă mai mult pentru mine… nu vă pot spune. Este un vis atât de vechi, atât de vechi. Mulţumesc lui Rubens, Yasmin, George şi în special, dragului Marion. Vă mulţumesc tuturor pentru că dovediţi că acest oraş nu şi-a pierdut puterea de a transforma visele în realitate.

Casa lui Rubens părea să se transforme pe măsură ce alţi şi alţi oameni soseau, să se alăture sărbătoririi. Şase statuete stăteau lângă cea a Dainei. Inclusiv Oscarul pentru *Cea mai bună actriţă într-un rol secundar* pentru Yasmin, *Cel mai bun regizor* – pentru Marion şi *Cei mai bun film* – pentru Rubens.

Daina simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe vârful celui mai înalt munte din lume, iar dedesubt, răspândiţi pe cel mai imens covor din lume, erau milioane de oameni cu feţele ridicate spre ea strălucind de entuziasm, cu braţele întinse în timp ce ea se învârtea, se învârtea, se învârtea într-un vârtej ameţitor.

Acum, cei patru eroi ai zilei – ea, Rubens, Yasmin şi Marion – stăteau în centrul camerei cu Oscarurile ridicate în timp ce un grup de fotografi îi înconjuraseră. Bâzâiturile aparatelor de fotografiat umplea aerul. Daina făcu cu ochiul i onctuoase din perete.

Dădu pe gât şampania cu o viteză record. Era acolo mai multă şampanie Taittinger Blanc de Blanc decât putea cineva să creadă.

Rămăsese tot în rochia Zandra Rhodes, dar se dusese

vreo patruzeci de minute în baie cu Mandy, specialista în machiaj de la Reiko’s din Beverly Hills.

Când sfârşi arăta ca o tigroaică. Mandy îi folosise toată partea de sus a feţei pentru a-şi etala întregul talent, utilizând vopsele de un alb opalescent, auriu scânteietor, un ton închis de cărămiziu şi nuanţe palide de verde. Desenase dungi orizontale, mărind ochii Dainei, dând iluzia că ajungeau până la marginile tâmplelor.

Mandy îi scosese banda cu diamante care-i ţinuse părul în timpul ceremoniei decernării premiilor şi i-l tapă până când semănă cu coama zbârlită a unei pisici enorme.

Daina venise în faţa oglinzii. Se privise lung în lumina caldă, roză, apoi îşi dădu capul pe spate şi râsese încântată.

— Gata, îi spusese lui Mandy, acum du-te şi distrează-te.

Aruncă paharul de şampanie în şemineul gol. Avea senzaţia că braţele sale larg deschise pot cuprinde noaptea în imensitatea ei. Voia să iasă afară, să strângă toate stelele la piept, să le simtă arderea rece şi să aibă certitudinea că ea şi numai ea realizase asta.

Lumea continua să sosească într-un număr de-a dreptul înspăimântător; nimeni nu pleca. Bărbaţi şi femei stăteau aşezaţi pe canapele, alţii stând câte doi sau chiar trei pe acelaşi scaun; se rezemau de pereţi, unii stăteau direct pe covor, dansau lângă şemineu, se sărutau pe capacul toaletelor, se tolăneau în paturi, revoltând-o pe Maria în asemenea hal, încât îşi luă un mic bagaj şi plecă dezgustată. Alţii se giugiuleau pe terenurile de tenis de afară, îmbrăţişându-se peste fileu, se aruncau în piscină împroşcând apă, spre confuzia delfinului care se agita şi sărea udându-i pe cei care stăteau pe marginea bazinului.

Şi tot mai veneau. În torente, croindu-şi drum cu greu înăuntru, aducând cadouri constând în mâncare şi băutură. Credea că îi cunoaşte pe toţi, dar nu putea fi sigură. Nimic nu mai avea importanţă acum în afara Oscarului ei, pe care ba îl punea pe poliţa de deasupra şemineului ca să-i poată vedea din orice punct al camerei, ba îl strângea la piept cu putere.

Petrecu un fascinant sfert de oră vorbind unui bărbat cu aspect ciudat, înalt şi extraordinar de slab şi sfrijit. Avea

pielea îngălbenită, barba neagră, nasul lung şi coroiat şi ochii precum tăciunii. Descoperi în final că stătuse de vorbă cu bătrânul lui El Greco.

—…afară.

— Poftim?

— Vino, draga mea, spuse Yasmin cu blândeţe în timp ce-i înconjura talia cu braţul.

— E petrecerea mea. Vocea îi era uşor ştearsă.

— Ştiu. Vreau să stau de vorbă cu tine doar un minut. Zâmbi spre Daina. Imediat o să te poţi întoarce.

Ieşiră afară. Parcă trecuse un an şi jumătate. Pădurea de lume continua să se foiască şi nu exista nici o potecă pe care să o poată urma. Universul devenise lichid şi ele nu erau decât doi peştişori lipsiţi de aripioarele înotătoare.

Tocurile lor scrâşniră pe betonul care înconjura bazinul. Luminile subacvatice erau aprinse şi apa etala un curcubeu de culori.

Delfinul sărea şi pufnea prin narină, plonjând şi învârtindu-se apoi, spărgând suprafaţa apei şi sărind sus, în aer, însoţit de aplauzele spectatorilor de pe margini. Se desfăta fără îndoială de atenţia care i se acorda, înţelegea dorinţa oaspeţilor pentru că îşi repetă mişcările iar şi iar, părând să atingă noi înălţimi la fiecare salt.

Yasmin îşi înclină capul urmărind jocul delfinului.

— La ce crezi că s-o gândi? Se întrebă ea cu voce tare. Sunt considerate cele mai inteligente creaturi de pe Pământ, după oameni. Merseră înainte. Sau poate că are capul plin de visuri. Se întoarse s-o privească pe Daina. Ar fi frumos, nu-i aşa? Inspiră adânc aerul nopţii. Nimic altceva decât visuri.

— Atunci ar trebui să fim cu toţii delfini în noaptea asta, spuse Daina ridicându-şi ochii spre cer, către stelele incandescente şi-şi aminti de dorinţa ei. Păreau destul de aproape ca să poată fi atinse.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise Yasmin şi Daina se întoarse s-o privească.

— Nimic rău, Yasmin, o rugă. Nu în seara asta.

Yasmin zâmbi, dinţii albi strălucindu-i pe faţa măslinie, senzuală. Ochii ei nu i se păruseră niciodată atât de imenşi

şi de umezi.

— Am aflat imediat după ce am ieşit de la premiere. Te-am căutat şi atunci, dar nu te-am putut găsi în îmbulzeala aceea şi apoi… n-a mai fost timp. Luă mâinile Dainei într-ale sale. Mi s-a oferit principalul rol feminin din noul film al lui Scorsese.

Daina o privi cu uimire.

— Yasmin! E adevărat? O trase mai aproape şi o îmbrăţişăm E minunat! Mă bucur atât de mult pentru tine!

— Mâine plec la Lucerna, pentru pregătiri. O să stau acolo vreo două săptămâni înainte de începerea filmărilor în Luxemburg, Madrid şi Malta.

Daina redeveni serioasă.

— Mâine…

— Voi fi la Grand National, în Lucerna. O să te sun imediat cum mă instalez.

— N-am să te mai văd niciodată, nu-i aşa?

Yasmin râse.

— Cum poţi să spui asta după ce am trecut împreună prin atâtea?

Pe Daina o podidea plânsul şi nu înţelegea de ce.

— E doar un sentiment.

Yasmin îi mângâie gâtul.

— Nu fii tristă, îi spuse. Mai ales într-o seară ca asta. O să mă întorc. Oricum, în curând o să pleci şi tu pentru proiectul cu Brando. La Singapore, din câte am auzit.

— Singapore, da.

— Ei, la asta trebuie să te gândeşti. Dumnezeule, este rolul vieţii tale!

— Poate că ţi-aş găsi un rol în film, spuse Daina plină de speranţă. Privi în jur. Unde-i Rubens? Sunt sigură că ar putea aranja asta.

— Daina…

— Nu, nu. Nu-i nici o problemă. Acum pot să capăt orice vreau. Râse şi-i strânse braţul Yasminei. N-o să fie nemaipomenit? Noi două, împreună în…

— Daina, mâine dimineaţă plec. Yasmin îi înconjură umerii cu braţul. *Vreau* rolul acesta.

— Dar…

— Trebuie să fiu pe picioarele mele, acum. Să-mi fac şi eu un nume. Nu înţelegi?

Daina simţi cum clocoteşte în ea o mânie absurdă. Dorea cu disperare să fie ea cea care controlează situaţia. Să fie ea cea care decide. Nu exista nici un motiv întemeiat pentru care Yasmin să nu plece şi totuşi Daina voia ca ea să rămână. Maggie se dusese. Acum o părăsea şi Yasmin.

— Nu înţeleg decât că mă părăseşti.

— Nu-i adevărat. Nu fac decât să…

— Oh, Yasmin, nu pleca! Muzica pulsa din ce în ce mai tare, revărsându-se în torente în noaptea sclipitoare. Fulgere colorate îi înceţoşau privirea şi trupul îi fu scuturat de fiori. Muşchii îi zvâcniră involuntar sub pielea lucioasă, brăzdată de sudoare.

— Daina, te rog! Nu vreau să ne despărţim în acest fel. Suntem prietene…

— La dracu'! ţipă Daina. Aş putea să aranjez orice pentru tine! Orice! Dumnezeule, nu-ţi dai seama ce pierzi! Yasmin întinse mâna spre ea. Nu, nu. Nu mă atinge! Pleacă!

Împleticindu-se, porni în căutarea lui Rubens, dar în schimb dădu peste Marion. Faţa îi era îmbujorată din cauza băuturii, dar ochii îi erau limpezi. O apucă pe Daina de braţ exact în clipa în care ea era să se împiedice de el.

— Hei, salut! îi spuse. Dumnezeule, ce nebunie!

— Oh, Marion! Se prăbuşi în braţele lui.

— Daina, ce s-a întâmplat?

Cuvintele lui o treziră la realitate, făcând-o să-şi ridice faţa de pe pieptul lui. Nu îi spusese Mandy că apa n-o să-i distrugă machiajul extraordinar? Îşi scutură capul confuză, iar părul încâlcit îi mângâie umerii.

— Să nu-mi dai decât veşti bune în seara asta, Marion, ne-am înţeles? îi zâmbi.

— Dumnezeule, spuse Marion, arăţi de parcă ai fi o pasăre de pradă. Machiajul ăsta este remarcabil. Poate că mi-ar putea face şi mie unul.

Daina îl luă de braţ şi începu să râdă.

— Oh, Marion, îi spuse. În ce loc suntem! Unde altundeva pe Pământ ar mai putea fi o astfel de noapte?

— Nu-mi pot imagina. O privi cu seriozitate. Ce te-a

supărat în halul ăsta?

— Oh, nu-i nimic. Doar că Yasmin se poartă prosteşte. I-am oferit un roi în noul meu film, dar ea preferă să plece.

— Şi o blamezi pentru asta? A primit rolul principal într-un film foarte important. Cum te-ai putea aştepta să renunţe la aşa ceva?

— Dar uite ce-i ofer!

— Tot ce-i oferi este doar onoarea de a se învârti în jurul tău, să fie vioara a doua…

— Să fie prietena mea!

— Uite ce-i, draga mea, îi spuse el cu severitate, dacă ar fi prietena ta, i-ai dori tot ce este mai bun pentru ea!

— Oh, Marion, nu înţelegi deloc!

— Dimpotrivă, înţeleg perfect. Să nu crezi că n-am observat ce s-a întâmplat cu tine. Filmul acesta… îţi spun sincer, Daina, n-aş mai face altul ca el vreodată, chiar dacă aş avea certitudinea că aş mai câştiga un *Premiu al Academiei*. Mă gândesc la asta de multişor. Nu sunt chiar atât de mândru de acest premiu. O să-l iau cu mine în Anglia, o să-l atârn deasupra şemineului din biroul meu şi în fiecare săptămână o să vină femeia care îmi face curăţenie şi o să-l şteargă de praf. Ce înseamnă premiul acesta, de fapt? Nimic!

Am dat cu toţii prea mult din noi în acest film. Şi-a pus o amprentă neaşteptată asupra noastră. Tu, eu, Yasmin, George. Nici unul dintre noi nu mai este acelaşi. Filmul ne-a schimbat, ne-a marcat pentru toată viaţa. Nu te mai recunosc… nici măcar pe mine nu mă mai recunosc.

— Nu, spuse Daina clătinând energic din cap. N-ai dreptate. Nu noi ne-am schimbat, ci cei din jurul nostru. Ei ne văd altfel, aşa încât reacţia lor faţă de noi este schimbată.

— Nu fi proastă! şuieră el furios. Nu poţi să vezi ceea ce-ţi stă exact în faţa ochilor? „Ba da”, îşi spuse Daina în sinea ei. „Văd, dar nu vreau să recunosc.” Uită-te la George, continuă Marion. A plecat la Paris chiar în seara asta. Ştii încotro se duce? În Libanul de Sud. Numai Dumnezeu ştie cum a aranjat asta, dar se duce în una plin taberele O.E.P. de acolo. Sunt sigur că va fi foarte bine verificat, dar după

aceea – ridică din umeri – o să devină unul de-ai lor.

— George, terorist adevărat? Daina se uită la el neîncrezătoare. N-are curajul ca să facă aşa ceva.

— Din contră, spuse Marion. George a devenit un om foarte periculos.

— George este instabil.

— Tocmai *asta* îl face atât de periculos.

— Yasmin ştie?

Marion ridică din umeri.

— Nu i-am spus. N-are nici un rost să afle.

— George a iubit-o.

— Un motiv în plus ca să nu-i spun nimic.

Deodată, în ochii Dainei se iviră lacrimi.

— Şi eu o iubesc, Marion.

El o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte.

— Ştiu asta, draga mea. Sunteţi prietene foarte bune.

— Nu vreau să plece. Vocea de fetiţă îi era înăbuşită de cămaşa lui.

— Sunt sigur că şi ea simte la fel. Şi eu plec, ştii? Nu mai suport să mai stau aici. Nu cred că îmi amintesc nici motivul pentru care am venit. Tot ce ştiu este că Anglia îmi lipseşte teribil.

Daina îl sărută pe Marion pe obraz.

— Vreau s-o văd. Vreau să vorbesc cu ea înainte de plecare.

Petrecu mai mult de o oră căutând-o pe Yasmin dar, deşi se uită peste tot, nu o putu găsi.

Păru să treacă foarte mult timp până ce musafirii începuseră să plece. De fapt, majoritatea se urniră abia în zori. Unii trebuiră chiar să fie zgâlţâiţi ca să se trezească, alimentaţi din belşug cu cafea neagră, astfel încât să fie în stare să se urce în maşini şi să plece pe străzile pustii spre casele lor.

Dar Daina n-avea de gând să se ducă la culcare. Somnul îi părea la fel de îndepărtat ca şi moartea. Şi adrenalina curgea ca dintr-un rezervor imens, interminabil.

Casa era de nerecunoscut. Dar n-avea nici o importanţă. Ea şi Rubens o lăsară în paza bătrânului lui El Greco şi a i exoftalmice cocoţată ţanţoş pe stânca ei scânteietoare şi se

întoarseră în grădina plină de rouă.

Făcură dragoste cu violenţă sub palmierii ale căror frunze se unduiau în briza răcoroasă a zorilor, sub cerul care începea să se lumineze slab; o incandescenţă palidă, care nu ameninţa încă strălucirea stelelor. Cornul lunii era aproape de apus apărând şi dispărând printre frunzele moţate ale palmierilor. Greierii cântau şi sunetul făcut de joaca delfinului din bazinul de alături o făceau să viseze că erau pierduţi pe o insulă pustie, înconjuraţi de ocean şi de nimic altceva.

A doua oară fu altfel. Rubens deveni mai tandru, mai duios, mai iubitor ca niciodată şi la sfârşit, Daina fu sigură că el plângea, dar putea la fel de bine să fie transpiraţia lui cea care i se scurgea pe umăr, ungând-o drăgăstos înainte de a se rostogoli şi a fi absorbită de pământul de sub ei.

Linişte. Doar răsuflarea lor şi ciripitul păsărilor anunţând răsăritul soarelui.

Daina adormise în iarbă. Umezeala transpiraţiei şi a dragostei lor i se usca încet pe piele, părul lung îi era revărsat aidoma cozii unui semizeu, carnea bronzată îi lucea în argintul viu al luminii reflectate; în transparenţa zorilor, părea un tablou al lui Rousseau.

Îi timp ce muştele bâzâiau în peticele din ce în ce mai mari de lumină şi un fluture auriu mângâia genunchiul ei ridicat, lăsându-se apoi dus de briză, Daina se visă în New York, înapoi, în trecut.

Era în aprilie şi oriunde altundeva în lume venise deja primăvara, dar aici, în canioanele cenuşii de oţel şi sticlă, iarna nu renunţase la suflul ei îngheţat. Purta ghete înalte, cafenii, mânjite de zăpada de culoarea şi consistenţa noroiului, jeanşi decoloraţi şi vechiul ei hanorac bleumarin cu nasturi de plastic pe care era încrustată câte o ancoră.

Părul de culoarea mierii îi era tras sever de pe faţă, legat strâns într-o coadă. Nu era fardată. Cu mâinile înfundate în buzunarele hanoracului, mergea ghemuindu-şi umerii contra vântului aspru. Vârful nasului şi obrajii îi erau roşii şi dinţii îi clănţăneau.

Continua să meargă spre nord; vedea clădirile alunecând

pe lângă ea ca pe bandă rulantă. Din când în când se uita după tăbliţele indicatoare cu numele străzilor, dar nu le găsea. Nu ajungea la nici o intersecţie.

Deodată, se trezi în faţa unui restaurant şi intră înăuntru, la căldură. Recunoscu tavanul scund şi cărămida emailată ce acoperea pereţii. Mirosurile grele de mâncare o izbiră.

Clienţii localului o priveau cu feţe mute cum trecea grăbită pe lângă mesele lor pline de mâncare şi băutură.

Începuse să transpire şi să tremure, dar nu-i trecu prin gând să-şi descheie hanoracul.

Se duse direct la masa din spate, cea mai favorizată din tot restaurantul, aşezată lângă fereastră. Afară se putea vedea doar clădiri cu zidurile murdare, mâzgălite de vopsea. Un câine slab râcâia prin moloz ridicându-şi piciorul plin de râie.

Chipul de la masă se îndopa cu *cuchifritos*. Mâinile mari şi boante, degetele ca nişte cleşti, împingeau mâncarea în gura larg deschisă în cantităţi atât de mari încât mare parte cădea înapoi în farfurie.

Ea stătea nemişcată, uitându-se fix la acel chip: ochii palizi, părul roşu-auriu. Grăsimea îi păta buzele subţiri.

Strigă un nume – numele lui – şi faţa se întoarse încet către ea. În buzunarul hanoracului, mâna ei dreaptă se curba în jurul patului cald al pistolului. Degetul arătător găsi trăgaciul şi scoase arma trăgând o dată şi încă o dată şi încă o dată, înspre faţa unsuroasă.

Nu se întâmplă nimic, pistolul rămase mut. Terorizată, se holbă la statueta de aur pe care o ţinea în mână, întinsă cu capul înainte către faţa cu gura căscată.

Faţa slobozi un hohot de râs. Stropi de grăsime se împrăştiară de pe buzele sale, de pe dinţii albi şi văzu caverna întunecată a gurii lui, uriaşă cât cerul nopţii. Hohotul ca un răget de măgar umplu restaurantul, lovindu-se de tavanul scund. Se răsuci iute pe călcâie, vrând să fugă. Dar mâna boantă şi puternică o opri, prinzându-i încheietura.

— Uite, draga mea, rosti gura şi ea găsi o armă adevărată în palma mâinii sale deschise. O strânse, apăsă trăgaciul fără să mai stea pe gânduri şi pistolul explodă,

zvâcnind din cauza reculului.

Dar faţa distrusă şi plină de sânge pe care o descoperi înaintea ei, nu era a lui Aurelio Ocasio. Era a lui George.

Şi hohotul de râs răsună din nou, mai puternic acum, mai crud şi ea fugi în noapte urmărită de hohotul acela...

Daina plângea în iarbă. Undeva deasupra ei, o pasăre cu penaj strălucitor ţipa răguşit, ciudat de asemănător hohotului de râs din visul ei.

Încă pe jumătate adormită strânse pleoapele pentru o clipa, fără să realizeze încă unde se află. Probabil, îşi spuse, undeva între New York şi Los Angeles. Buzele uscate i se deschiseseră. Se ridică în capul oaselor şi-l strigă pe Rubens cu o voce la fel de înceată ca o şoaptă.

Tremura. Îşi îndoi picioarele sub ea şi-şi odihni capul ameţit în mâini. O sfâşia o durere intensă de cap şi gemu ca un animal rănit când deschise ochii în lumina strălucitoare a soarelui. „Trebuie să mă scol şi să mă mut la umbră”, îşi spuse. Dar rămase pe loc, negăsind destulă putere ca să se mişte.

Ohhh!

— Rubens? Se uită cu grijă împrejur. Zări gardul înalt de sârmă verde care înconjura terenul de tenis şi-şi feri repede privirea. Gardul ardea în lumina puternică a soarelui. Gura îi era uscată şi lipicioasă şi înghiţea cu dificultate. Deshidratarea, se gândi.

— Ei, spuse Rubens apărând din frunziş, în sfârşit, te-ai trezit.

— Şşş! îl avertiză ea. Vocea lui îi suna în ureche ca o salvă de tun.

Rubens se lăsă în genunchi, lângă ea, îi puse un halat de mătase pe genunchi şi îi întinse un pahar cu suc de portocale.

— Poftim, îi spuse mai încet, bea ăsta. E proaspăt. Maria de-abia a stors portocalele. S-a întors, s-a hotărât să ne mai acorde o şansă.

— Unde a plecat? întrebă Daina buimăcită.

— E o poveste lungă. Haide. Îi puse paharul rece în mână. Bea-l. Am pus şi două pastile de Tylenol în el.

Daina duse cu grijă marginea paharului la gură şi începu să bea. Avea un gust atât de bun încât dădu pe gât jumătate din el înainte de a se opri să răsufle. Se uită la el, cu ochii îngustaţi din cauza luminii puternice a soarelui.

— Nu arăţi prea obosit.

Rubens rânji.

— Revenire instantanee. Era îmbrăcat într-un costum lejer de pânză.

— Să nu-mi spui că pleci la birou atât de devreme.

— E două şi jumătate, îi spuse. După-amiaza.

— Nu se poate! Voiam s-o sun pe Yasmin.

— N-am vrut să te trezesc.

— Fir-ar să fie, Rubens!

El o privi în timp ce Daina îşi puse capul în palme.

— Te-ai purtat ca un rahat azi-noapte. Plângea când a plecat.

— Ai văzut-o plecând? Era o întrebare idioată şi el nu se deranjă să răspundă.

De undeva de dincolo de frunzişul din spatele lor auzi zgomotul unei portiere trântite. Un câine lătră de câteva ori şi apoi tăcu; auzi pocnetul ritmic al unei mingi de baschet bătute de asfalt şi strigătul triumfător al unui puşti.

Daina se ridică şi se duse la piscină. Apa era răcoroasă şi limpede. Delfinul nu mai era acolo. Probabil că fusese dus înapoi, la Marineland, îşi spuse şi plonjă în bazin.

Apa rece o învioră. Ieşi la suprafaţă şi înotă până în capătul îndepărtat al piscinei, apoi ieşi din apă. Undeva în stânga, stropitorile automate erau în funcţiune, şuierând peste peluza verde. Îl zări pe ajutorul grădinarului, dar nu făcu nici un gest de a-şi acoperi nuditatea. Se întoarse la Rubens, protejându-şi ochii cu palma.

— Nu sta toată ziua la birou. Hai să luăm cina în barcă.

Rubens se apropie de ea făcând o grimasă.

— Îmi pare rău. Credeam că ţi-am spus ieri. Trebuie să plec la San Francisco. Dacă nu închei astăzi contractul cu *Stinson Beach*, o să am probleme cu impozitul pe anul ăsta.

— Oh, Doamne, nu eşti obligat să te duci. Nu astăzi.

Rubens o sărută.

— Schuyler zice că e vital. Pierd o jumătate de milion dacă nu fac asta. Chiar şi eu aş numi asta drept vital. O mângâie pe spate. Dar mă întorc peste două zile, maximum trei şi după asta îţi promit că facem un week-end în barcă, bine?

O lăsă pe marginea bazinului, scăldată în lumina soarelui, înconjurată de micile zgomote ale amiezei.

Rămase nemişcată, ascultând cum porneşte limuzina scrâşnind pe pietriş, luându-l de lângă ea. Ar fi vrut să o rupă la fugă, să zboare prin grădină, în casă, să îl oprească într-un fel sau altul. Dar nu avea cum.

Pe trupul ei continuau să se prelingă picături de apă. Curând, soarele o uscă de tot, întinzându-i pielea de căldură. Se unse cu loţiune stând cu faţa la grădinarul întors cu spatele la ea, provocându-l să se întoarcă cu faţa spre ea.

Dar el nu se întoarse şi când Daina termină, se întinse pe un şezlong şi închise ochii. Doar zgomotele mai ajungeau acum la ea, dar păreau atât de incoerente şi disparate, ca şi cum nu aveau nici o legătură cu ea sau cu locul în care se afla. Un timp nesfârşit simţi că pluteşte. Şuieratul stropitorilor continua să se audă, dar puştiul care juca baschet intrase probabil în casă. Curând nu mai auzi decât foşnetul vântului printre frunzele palmierilor.

Pleoapele închise îi erau înroşite de lumina strălucitoare şi vântul îi dădu părul pe spate, astfel că îi atârna acum ca o flamură.

Îşi ţinea braţele strânse în jurul lui şi simţea mireasma minunată, de piele uzată, a jachetei lui, mirosul părului lung, doar o notă de apă de colonie sau pur şi simplu mirosul lui după orele de muncă intensă.

Pentru Daina nu era neapărat un miros sexual, ci unul masculin. Pieptul i se ridica odată cu respiraţia şi îi simţea linia spatelui, cum se apleca mai mult peste el, tensiunea trupului lui, emoţia şi bucuria pe care i le dădea viteza. Erau contagioase; pătrunseseră şi în ea, îndemnând-o să-şi ridice faţa până ce buzele îi ajunseră lângă urechea lui.

— Mai repede, îi strigă. Mai repede, Chris!

Chris venise la ea acasă cu Harley-ul său transparent, în timp ce ea stătea întinsă la soare pe marginea piscinei. Stătuse în studio toată noaptea şi nu mai avea astâmpăr. Acum nu mai avea nici ea.

Deschise ochii când demarară pe Pacific Palisades şi văzu oceanul apăsător şi întunecat, scânteind ca aurul lichid acolo unde îl lovea lumina soarelui. Inima îi tresăltă şi simţi din nou că i-e dor de violenţa albastră şi profundă a Atlanticului.

Oceanul acesta este un înlocuitor atât de slab, îşi spuse. Fără valuri furioase... numai unde trândave şi plictisite de anii lungi şi prăfuiţi, calme până la punctul somnolenţei, legănându-se hipnotic.

Închise ochii din nou, visând.

Simţi forţa centrifugă când el viră pe Old Malibu Road. Chris roti maneta acceleraţiei şi ţâşniră înainte ca o săgeată din arc.

Vântul îi urla în urechi, biciuindu-i părul. Braţele goale îi amorţiseră.

Îl simţi accelerând din nou. Deschise ochii. Pacific Coast Highway se vedea ca o pată: casele, copacii, toate acestea nu mai erau decât nişte linii defilând în viteză pe lângă ei.

Un râs clocotitor îi izbucni din gât şi îşi apăsă genunchii cu putere de şoldurile lui Chris, de parcă era călare pe un cal.

— Mai iute! îl îndemnă. Haide. Mai iute!

Fură propulsaţi înainte, parcă împinşi de mâna unui uriaş. Trecură atât de iute pe lângă două maşini, încât părea că acestea stăteau pe loc. Se aplecară uşor într-o parte, înscriindu-se într-o curbă lungă şi leneşă, urmând linia ţărmului.

— Ţine-te bine, scumpo! Cuvintele lui Chris, smulse din gură de vântul urlător, ajunseră la ea subţiri şi ascuţite, începură să se desprindă de trafic; mai încet la început, de parcă s-ar fi aflat într-o rachetă care se străduia să se elibereze de atmosfera Pământului şi de înspăimântătoarea inerţie a acestuia.

Acum lumea devenise un tunel lung şi şuierător şi Dainei i se părea că au părăsit pista autostrăzii, petele de lumină şi

întuneric gonind prea iute pentru a mai putea fi desluşite, devenind parte a vântului însuşi.

Deodată simţi un fel de pumn din partea stângă. Motocicleta se legănă pe arcuri în timp ce forma întunecată a unui vehicul trecu prin dreptul lor. Era foarte aproape, învăluindu-i într-o umbră imensă şi asta avea Daina în minte când Chris zbieră:

— Ticălosul ăsta vrea să ne cureţe!

Apoi se auzi un ţipăt. Parbrizul sfărâmat al motocicletei îi aruncă în faţă o ploaie de cioburi. Simţi o durere aprinsă sub ochiul drept, întinzându-se apoi până dincolo de ureche. Instinctiv, îşi desprinse o mână de pe talia lui Chris şi şi-o puse pe faţă. În timp ce căuta urmele unei eventuale răni, alunecă periculos spre dreapta. Cu disperare încercă să-şi strângă şi mai tare coapsele peste şoldurile lui, dar vântul puternic o împinse în spate.

Simţi cum alunecă din şa şi deveni deodată conştientă de foarte multe lucruri; teama ancestrală de moarte, instinctul de conservare care, începea să despartă realitatea în fragmente.

Înaintea lor, autostrada era goală pe cel puţin un sfert de milă. Din sens opus veneau puţine maşini, dar viteza făcea să-i fie imposibil să… ceva îi bloca vederea periferică şi îşi folosi degetele ca să-şi şteargă partea dreaptă

— Umedă, fierbinte şi lipicioasă.

Totuşi, încă era conştientă de forma ameninţătoare, neagră ca noaptea, din stânga lor. Capul protejat de cască al lui Chris zvâcni brusc şi în acelaşi timp Daina auzi un alt fel de sunet, atât de sus în registru încât îi clănţăniră dinţii în gură. Capul lui Chris se bălăbăni ca o bilă de *bowling* aruncată pe pistă.

Apoi unda de şoc îi lovi şi părăsiră forma întunecată, gonind înainte, dincolo de marginea autostrăzii. Pentru o clipă se simţi purtată prin aer, toată vibraţia motocicletei dispărând; fu aruncată din şa – în timp ce plutea prin aer, se simţi ciudat de lipsită de griji, ca un fel de eliberare – apoi urmă contactul zdrobitor cu pământul; motocicleta continuă să alerge, apoi dispăru în iarba înaltă. Daina simţi în nări mirosul pătrunzător al trifoiului. O pasăre cârâi îngrozită şi-

şi luă zborul.

Grămada de bolovani fu aceea care le dăduse lovitura de graţie. Roata din faţă a motocicletei lovi pietrele într-un asemenea unghi încât ghidonul scăpă din mâinile lui Chris. Şocul o afectă pe Daina cel mai mult, deoarece se ţinea cu o singură mână şi fu aruncată undeva înapoi, aterizând pe spate. Se rostogoli, faţa zgâriindu-se în contactul cu pământul.

Ridică puţin capul şi văzu motocicleta alergând nebuneşte înapoi, spre pista aglomerată a autostrăzii. O traversă oblic în timp ce maşinile frânau scrâşnind, învârtindu-se într-o învălmăşeală de unghiuri colorate.

Harley-ul ajunsese dincolo de autostradă, lăsând în urmă o dâră neagră de cauciuc fumegând. Daina simţi în nări duhoarea de ulei încins şi sânge.

— Chris! strigă ea, încercând să se ridice.

Dar motocicleta, care încă îl mai ţinea pe Chris în şa, intră cu viteză într-o maşină oprită, se răsuci şi părând să fi căpătat şi mai mult avânt, se izbi de zidul unei case. Urmă o erupţie de limbi strălucitoare de foc şi un bubuit ca de sfârşit al lumii. Fumul urca spre cer ca aripile unui corb şi auzi strigătul cuiva, repetat iar şi iar. Maşinile îngrămădindu-se una în alta, claxoane stridente şi strigătul, iar şi iar, dansul flăcărilor şi duhoarea îngrozitoare care-i invada nările, un câine muşcându-şi coada. Doar strigătul… apoi se lăsă întunericul.

Aş fi jurat că te-am văzut
Plimbându-te pe stradă ieri
Şi cred că te-am invidiat.
A fost prima greşeală…
(Trosc, bang, bum).
A fost probabil un miraj,
Şi eu m-am lăsat dus de el.
Dar voi ieşi la liman…

—… aici. Nu. Nu vreau aşa ceva. Nu aici. Un bubuit, răsunând în catedrala mintii ei.

Schimbările vin iute, ca gloanţele.

Şoc, dar fără durere.

Oh, sunt singur din nou…

—… pentru numele lui Dumnezeu, pune-l pe nemernicul ăla să închidă odată chestia aia blestemată!

Tăcere, rece şi sfărâmicioasă. Apoi auzi încet, încet:

— Bine, poţi să faci asta în celălalt capăt al sălii…

Pânze cenuşii de păianjen arcuindu-se în umbră.

Pâclă ca granulele de nisip, subţiindu-se, albindu-se ca un fum, decojindu-se pe ochii ei strat după strat.

—…’aina, ce s-a întâmplat?

Şi biciuitul vântului şi legănarea înainte şi înapoi – *Oh, Doamne, cad*! – şi trepidaţia ca un cutremur şi impactul dur cu pământul şi apoi imaginea meteorului îndepărtându-se de ea, lovind, fiind lovit, trimiţând semnale negre şi purpurii înspre cer, făcând după-amiaza să fumege – *Chris, Chris, oh, Chris!*

—… ne, bine. Stai liniştită.

Se ridică în capul oaselor, tremurând, suspinând:

— Doctore?

— E mai bine decât să-i facem o injecţie acum. Mai târziu… Propoziţia fu lăsată în aer.

— Unde sunt? şopti Daina. Nu pe mare. Dumnezeule, nu pe mare.

— Eşti la spital, Daina. Era vocea lui Bonesteel. Acum i-o recunoştea.

— Bobby?

— Da.

— Bobby. Întinse mâinile spre el. Motocicleta. Ceva a… a… Vocea îi era pierită.

— E-n regulă, îi spuse el aproape de ureche. Acum eşti în siguranţă. Eşti bine.

— Chris, şopti. Ce s-a întâmplat cu Chris?

Simţi o mişcare şi se uită la doctor.

— A murit, Daina…

— Nu! Nu se poate! Dar aripile corbului încă mai erau întinse peste cerul albastru şi flăcările aruncau limbi flămânde imediat după unda de şoc a exploziei, oxigenul îi fugea din plămâni şi strigătul îi reverbera din nou în minte.

Oribil.

Tremura din nou.

— Nu se poate… Dar furia dispăruse şi o spuse atât de încet de parcă ar fi fost o binecuvântare. Oh, Chris, aveai o viaţă complet nouă, complet schimbată acum. Nu pot să cred. Inima mea mai bate şi a ta nu. Poate cineva să-mi explice asta? Se lipi de Bonesteel.

— Daina – vocea lui era blândă, liniştitoare – trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Am pus pe cineva să vă urmărească, dar nu s-a putut ţine după Harley.

Gustul de pământ din gură, praful şi nisipul înăbuşind-o, umărul lovit şi durerea care o străbătea, sângele şiroind şi aproape orbind-o, meteorul părăsind pământul, ridicându-se în aer înainte de a se prăbuşi şi flăcările şi strigătul acela care continua la nesfârşit… Strigătul ei.

Se lăsă înapoi pe pernă, lacrimile curgându-i şiroaie.

— Mai întâi, spune-mi unde sunt. Se uită la faţa lui, în ochii lui.

— Eşti în salonul de urgenţe al spitalului Santa Monica. Ai nişte răni superficiale – cea mai gravă este sub ochi – o grămadă de julituri, câteva vânătăi şi un umăr care, după cum zice doctorul, o să-ţi dea dureri vreo lună. Nimic foarte grav, spuse el. Zâmbi, dar Daina îi observă încordarea şi neliniştea.

Telefonul sună undeva aproape şi cineva se duse să răspundă.

— Acum povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— Locotenente, e pentru dumneata.

— Scuză-mă, mă întorc imediat, spuse Bonesteel.

Doctorul, un bărbat tânăr cu pielea smeadă şi o mustaţă stufoasă care îl făcea să semene cu un lup de mare, îi atinse obrazul cu vârful degetelor.

— Nu ai decât două cusături, îi spuse. Simţi ceva? Daina clătină din cap. Peste puţin timp o să simţi o oarecare durere. Este normal, aşa că să nu-ţi faci griji din cauza asta. Îşi răsuci vârfurile mustăţilor. Ai fost foarte norocoasă, *Miss* Whitney. Doi-trei centimetri mai la stânga şi ar fi fost atins un nerv al naibii de păcătos. Zâmbi. Toate radiografiile au fost negative.

Bonesteel puse receptorul în furcă şi se întoarse lângă ea, aşezându-se pe marginea patului. Aşteptă până ce doctorul plecă, apoi spuse:

— Haide, vreau să aud tot.

Daina îi relată tot ce îşi putea aminti, până când arsura veni din nou şi aripile corbului fâlfâiră, se întinseră…

—… stai puţin, o preveni el. Ia-o mai încet. Când ea începu să respire mai uşor, Bonesteel îi zise: Mi-ai spus că ai zărit o formă în stânga ta, chiar înainte de accident. Ştii ce anume era? Ai văzut-o clar?

— Un fel de camion… sau o maşină. Una înaltă.

— În acel moment aveaţi peste o sută de mile pe oră, aşa-i? Parbrizul s-a spart. La viteza aceea putea fi orice – o piatră aruncată de trafic, de exemplu. Se uită la ea. Asta-i tot? Nu îţi poţi aminti nimic altceva, un amănunt cât de mic… o impresie, poate?

— Nu… Stai, parcă îmi amintesc ceva… imediat după ce s-a spart parbrizul, capul lui Chris s-a răsucit…

— A întors capul?

— Nu, nu. A fost vorba de ceva mai grav, cred… nu ştiu, e doar o impresie pe care am avut-o. A fost ca şi cum *ceva* i-ar fi răsucit capul. Fiindu-i din nou greaţă, închise ochii şi îşi spuse: Oh, Doamne; oh, Doamne. Nu pot să cred că n-am să-l mai văd niciodată.

— Daina, mai e ceva?

— Nu, eu… Cum putea fi atât de proastă? Ba da. Chris a spus ceva în timp ce… în timp ce eram pe motocicletă. Trebui să-şi răscolească mintea un minut, să treacă peste duhoarea care îi invada nările, peste senzaţia aceea înspăimântătoare, de zbor oprit brusc. A spus: „Ticălosul ăla… vrea să ne cureţe.”

Faţa lui Bonesteel era atât de aproape de ea încât îi simţi pe obraz răsuflarea fierbinte.

— Care ticălos, Daina? Cine era? Nigel?

— Nu ştiu.

— Daina!

Vocea lui o împunse ca o săgeată cu vârf de oţel şi-şi închise ochii în timp ce stomacul începu să i se zvârcolească. Suspina, dar fără lacrimi. Rubens, Rubens,

Rubens, unde eşti?

— Ajunge, auzi pe cineva spunând încet şi recunoscu vocea doctorului.

— Uite ce-i, dacă are în cap dezlegarea la toate acestea…

— Capul ei, spuse calm doctorul, nu este în starea potrivită pentru acest interogatoriu. Acum trebuie să se odihnească. Insist, locotenente.

— Bine, doctore. E-n regulă. Pot să mai vorbesc cu ea doar câteva clipe? Nu va mai trebui să-mi răspundă la altă întrebare.

— Poftim.

Faţa lui Bonesteel apăru din nou în câmpul ei vizual. Avea o expresie foarte îngrijorată.

— Îmi pare rău că am fost atât de insistent, îi spuse încet, dar cazul s-a complicat. Urmărirea lui Charlie Wu a dat roade astă-noapte, în sfârşit. Ne-a dus la un depozit. Ştii ce am găsit înăuntru? Douăzeci de lăzi cu arme. Puşti M 15, semiautomate. Ochii lui Bonesteel deveniseră febrili, de parcă ar fi fost un câine de vânătoare eliberat, în sfârşit, din lesă. Nu înţelegi? Nu mai sunt doar speculaţii. Am făcut legătura între lăzi şi următorul zbor al avionului formaţiei.

— Şi Charlie? Daina era îngrijorată din cauza promisiunii pe care le-o făcuse lui Meyer şi Charlie Wu.

Umerii lui se ridicară şi apoi rânji.

— Nu ştiu. Foarte ciudat, dar cu atâţia copoi în jur a reuşit să dispară. Bineînţeles, n-am nici cea mai mică idee unde este acum.

Ea zâmbi puţin.

— Mulţumesc, Bobby.

— Acum ascultă, Daina – faţa îi deveni serioasă – trebuie să mă întorc la locul accidentului… dacă asta a fost într-adevăr.

Ea îl prinse de braţ.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că asta l-a costat viaţa pe Chris. Poate că cineva a dat o mână de ajutor.

— Locotenente, n-aş vrea să-mi sperii pacienta.

— Uite ce-i, doctore, doamna are dreptul să ştie în ce situaţie se află. S-ar putea să fie vorba de ceva foarte

serios.

— Sigur, s-ar putea. Dar o să te rog să pleci, locotenente şi asta chiar acum. Toată discuţia aceasta nu-i face bine deloc domnişoarei Whitney.

— Daina, las un om aici… unul din băieţii mei. Îl mai ştii pe Andrews?

— Da.

— E un poliţist bun. O să stea cu tine până mă întorc, O.K.?

Daina încuviinţă şi-şi întoarse capul de la el, revăzând din nou în minte scena accidentului. „Oh, Doamne. Oh, Chris, îmi pare rău. Îşi auzi propria voce bubuind, ca de la mari depărtări: Mai repede. Haide, Chris, mai repede!" Capul îi pulsa dureros şi se gândi: „Vreau să mă duc acasă."

Doctorul încercă să se opună din răsputeri, dar nu reuşi să o convingă să rămână la spital şi în cele din urmă, Andrews o duse acasă.

După-amiaza pălea. În spate auzea zumzetul traficului de pe 16th Street şi întorcând capul, văzu Pacificul sclipind dincolo de Lincoln Boulevard, bărcile cu pânze albe venind spre ţărm, grăbindu-se să ajungă înainte de căderea întunericului.

Printre zgomotele străzii auzi ţipetele pescăruşilor. Undeva plângea un copil şi auzi un schimb de cuvinte în spaniolă, aruncate cu mânie, ca loviturile dintr-un meci de box.

Nu-şi amintea cum ajunsese acasă sau cum deschisese Andrews uşa. Probabil că o dusese înăuntru ca pe o mireasă, pentru că atunci când deschise din nou ochii, Daina se văzu în propriul ei dormitor. Nu lipsea decât Rubens, întins lângă ea. Se rostogoli pe o parte, întinse braţul, pipăind locul gol unde ar fi trebuit să fie el. Începu să plângă.

— *Miss* Whitney, pot să fac ceva…

— Vorbeşte-mi, doar.

Andrews rămase tăcut o clipă, căutând probabil în minte un subiect potrivit.

— Zilele trecute mă gândeam că sunteţi o femeie foarte tare, spuse el până la urmă.

— Când, zilele trecute?

— Când eu şi Brafman v-am dus la Santa Monica să îl vedeţi pe locotenent.

— Oh, da, spuse ea încet. Tu eşti bine?

— Doamnă?

— Bobby mi-a spus că era… cumnatul tău? Da, cumnatul tău a fost ucis.

— Da.

— Şi tu, Pete, eşti bine?

— Da, doamnă. Stau mult cu sora mea. Îl auzi venind mai aproape. Nu vreţi să încercaţi să dormiţi puţin acum? Locotenentul o să vină imediat ce va termină.

— Eşti foarte drăguţ, şopti ea şi se cufundă în somn.

Daina nu văzu nimic, nu mirosi nimic, nu auzi nimic.

Dar simţi o mişcare violentă. Gonea printr-un canion, imensitatea pereţilor părând să-i accentueze viteza. Se străduia să încetinească, dar nu putea. De fiecare dată când încerca, părea să înainteze şi mai rapid. Era în urma unei forme şi deodată, când aceasta se întoarse, putu să desluşească botul lucios cu nasul negru, teşit şi orificiile nărilor. Ochii erau de lup, rotunzi şi aurii.

După ce îi zări faţa nu mai vru să încetinească, ci mai degrabă simţi o dorinţă atât de puternică să meargă mai iute, încât se năpusti înainte ca aruncată din gura unui tun.

Şi se trezi. Era întuneric beznă. Miezul nopţii. Pentru un moment rămase întinsă, ascultându-şi tumultul inimii, închise ochii, dar în spatele pleoapelor văzu din nou acea faţă teribilă, de lup. Deschise ochii imediat. Mergeam atât de repede, se gândi evocând visul. Şi apoi, ca într-o străfulgerare, îi veniră în minte cuvintele lui Bobby: *La viteza aceea ar fi putut fi o piatră aruncată de trafic pe autostradă*. Dar nu era adevărat, îşi dădea acum seama. *Oh, Doamne*! Încheieturile degetelor i se albiră de tensiune. De ce nu îşi amintise mai devreme?

Nu fusese nici o maşină în faţa lor. Doar o camionetă la un sfert de milă mai în faţă şi ea îl îndemna pe Chris: *Mai iute! Haide, mai iute!*

Bonesteel avea dreptate. Nu fusese un accident. Şi forma aceea înaltă. Maşina aceea. Un Rolls Royce Silver Cloud:

maşina lui Nigel, zărită în oglinda retrovizoare a motocicletei chiar înainte să…

Se ridică în capul oaselor.

— Pete? strigă. Pete!

Îşi lăsă picioarele pe podea şi se ridică. Trebuia să-i spună lui Bobby ce îşi amintise. Întinse mâna, aprinse lumina. Şi rămase împietrită.

Uşile dulapului se căscau deschise, sertarele comodei zăceau răsturnate şi zdrobite pe covor. Şi hainele. Rochiile ei fuseseră spintecate cu o pereche de foarfece sau cu un cuţit lung, bluzele sfâşiate, pantalonii tăiaţi.

Duse mâna la gură, făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de priveliştea înspăimântătoare. Simţi tăblia patului în spatele genunchilor şi se întoarse împrejur.

Lampa trimitea un cerc de lumină pe pat. Văzu uşoara adâncitură din partea stângă, unde dormise ea, iar în dreapta un obiect de culoare deschisă, făcut ghem. Fără să se gândească, se aplecă să vadă mai bine şi simţi un miros masculin atât de puternic încât aproape i se făcu rău. Dar totuşi trebuia să fie sigură şi atinse obiectul.

— Dumnezeule! şopti. Se uita la o pereche de chiloţi de mătase care îi aparţineau, pe care se răcea o baltă de spermă.

Se năpusti la telefon şi gemu. Receptorul era mort în mâna ei.

Aruncă telefonul şi se răsuci pe călcâie. Coridorul negru se căsca ameninţător dincolo de uşa deschisă a dormitorului. Cotrobăi printre haine şi găsi o pereche de jeans care rămăsese întreagă. Îşi puse pe ea pantalonii, descoperi un tricou intact pe care şi-l trase repede peste cap. Apoi o luă pe coridor. La jumătatea drumului spre camera de zi se opri. De-abia mai respira, în timp ce simţurile ei căutau înfrigurate un semn tangibil al prezenţei lui Nigel – desigur, Nigel trebuia să fie!

Liniştea era copleşitoare. Frica îi sensibilizase simţurile, aşa că devenise conştientă de zgomotele slabe a căror existenţă nu o bănuise: hârşâitul unei crengi de zidul casei, vibraţia frigiderului din barul aflat în camera de zi.

În acel moment, stând ghemuită, palmele lăsând urme

de transpiraţie pe perete, toate aceste mici sunete erau înspăimântător de schimbate. Cu ochii minţii putea vizualiza chipul întunecat de umbre, arma ţinută de mâna fermă, musculatura încordată a siluetei care o pândea. Se gândi la piesa de mătase care zăcuse obscen atât de aproape de locul în care dormise ea şi fu străbătută de un tremur.

Îşi încordă privirea, cercetând interiorul întunecat al camerei de zi, de parcă ar fi vrut ca intrusul să apară. Atât de mult spaţiu în casa aceasta, se gândi. Atâtea camere în care să te ascunzi. Dar unde era Pete? Ştia că nu mai putea sta mult în poziţia aceasta. Muşchii începeau să-i amorţească şi nu avea să mai fie bună de nimic. Trebuia să se ridice şi să intre în fiecare cameră – sau să plece. Acum. Să se ridice şi să fugă. Acestea erau singurele ei alternative.

Avea nevoie de o armă şi pentru asta trebuia să ajungă la bucătărie. Rubens nu ţinea arme de foc în casă, dar în bucătărie exista un set de cuţite mari, aşezate pe perete chiar lângă cuptorul cu microunde. Dar mai întâi trebuia să vadă dacă toate telefoanele erau decuplate. Cel mai apropiat aparat se găsea în camera de zi, în interiorul sertarului de la măsuţa-bar.

Se strădui din nou să distingă ceva în întuneric. Nimic, îşi ţinu răsuflarea şi ascultă atentă. Nu se auzea nimic altceva în afara bătăii inimii ei.

Făcându-şi curaj, inspiră adânc şi porni repede pe coridor, aprinse luminile din camera de zi, de la bazinul de afară, de la terenurile de tenis şi din grădina enormă. Avea acum nevoie de lumină. Era un element esenţial ca să poată supravieţui, la fel ca hrana sau apa, instinctul de conservare protestând împotriva zăbrelelor coliviei întunericului care însemna moarte.

Sirena obeză o privi cu tandreţe de pe stânca ei tivită de spuma mării, în timp ce Daina înainta spre centrul camerei. Nu putu să vadă ce se ascundea în spatele canapelei până când ajunse suficient de aproape. Deodată tresări, dar avu prezenţa de spirit să-şi înăbuşe strigătul de surpriză.

Sertarul măsuţei de cocktail era deschis şi telefonul răsturnat. Cordonul lung al receptorului era înfăşurat de mai multe ori în jurul gâtului poliţistului Pete Andrews. Daina se

holbă la faţa lui, incapabilă să se răsucească pe călcâie şi s-o ia la fugă. Obrajii şi ochii îi erau la fel de bulbucaţi ca ai i din tablou. Limba îi ieşea printre buze şi în aer plutea un miros urât, ca şi cum acolo ar fi fost un copil mic neînvăţat încă să se ducă la toaletă.

Daina simţi o arsură în ochi şi capul începu să-i pulseze acolo unde se lovise. Lacrimile îi inundară ochii, dar se ocărî singură, strângându-şi mâinile în pumni. „Nu plânge!” îşi spuse. „Nu-ţi ajută la nimic să stai şi să-l plângi acum.” îşi întoarse gândurile către Nigel, amintindu-şi ce-i făcuse lui Maggie şi probabil, lui Chris.

Ocoli canapeaua şi fugi spre bucătărie. Se gândea la cuţite ca la nişte săbii strălucitoare. Nici aici nu era nimeni, dar când aprinse lumina, scoase un geamăt. Cutia de lemn în care stăteau de obicei, fusese smulsă din perete şi acum zăcea pe jos, goală. Metodic, luă la rând sertarele şi dulapurile, căutând un obiect pe care să-l poată folosi drept armă. Singurul lucru pe care-l găsi, dar care-i oferea o jalnică apărare, era o spumieră.

Se întoarse în camera de zi. Sirena îi zâmbea încântată de sine, aflată în siguranţă pe stânca ei, iar pe poliţa şemineului, cele două Oscaruri – al ei şi al lui Rubens – stăteau unul lângă celălalt ca doi soldaţi de plumb.

Străbătu repede camera şi-şi înşfăcă statueta. O cântări în palmă. Era suficient de grea ca să poată fi folosită drept armă, dacă era mânuită cu destulă forţă.

Urcă cele trei trepte către uşile de sticlă din celălalt capăt al camerei. Perdelele erau trase. Trecând statueta în mâna cealaltă, apucă cu mâna liberă marginea uneia dintre perdele. Flutura ca mişcată de vânt şi deodată Daina îngheţă înfiorată. Era imposibil. Toate ferestrele erau închise. Privi cu atenţie în jur până când îşi dădu seama că doar mâna ei tremurătoare produsese efectul unduitor în materialul subţire.

Trase cu grijă perdeaua, numai puţin şi se aplecă să se uite afară. În noaptea inundată de luminile lămpilor văzu o parte din terenurile de tenis, partea stângă a piscinei, pulverizată de luminile multicolore de sub apă şi mai încolo, cabana de lemn alb.

Exista un telefon în cabană, pe o linie separată. Puţină lume ştia de el, deoarece Rubens îl folosea exclusiv pentru afaceri. „Dacă aş putea ajunge până la cabană”, îşi spuse, simţind greutatea statuetei, „aş avea o şansă.”

Întinse mâna încet şi sub bariera perdelelor, împinse mica pârghie de metal în formă de V care descuia uşile.

Mâna i se mişcă în jos, apucă mânerul rotund al uşii din stânga. Îl roti, având grijă să nu facă nici un zgomot şi când ajunse la capăt, împinse uşor uşa, centimetru cu centimetru.

Când deschizătura fu suficientă ca să-i permită să se strecoare afară, ieşi.

Noaptea era plină de sunete în jurul ei. Auzi clipocitul blând al apei pe pereţii bazinului. Greierii cântau şi undeva în depărtare auzi zgomotul înfundat al eşapamentului unei maşini care se îndepărta.

Mută statueta în mâna dreaptă şi o balansă înainte şi înapoi ca un pendul, pentru a-şi obişnui muşchii cu greutatea. N-avea nici un rost s-o care după ea dacă nu era pregătită s-o folosească.

„Foarte bine,” îşi spuse. „Asta este. Trage aer în piept şi du-te.”

Sprintă către dreapta şi tocmai înconjura marginea piscinei când o voce spuse tăios:

— Daina!

Se auzi strigată din nou şi acum sesiză o mişcare în zona copacilor.

— Daina, nu!

Detunătura unei împuşcături o opri. Gâfâind, rămase pe loc la nu mai mult de zece metri de adăpostul cabanei. Dar ştia că dacă va mai face vreo mişcare acum, el, agresorul, avea să tragă din nou, de data asta în plin.

Ridică privirea când auzi un foşnet ce venea de undeva din dreapta, din grădină. Văzu o siluetă masivă, întunecată.

— Silka!

Venea spre ea cu paşi mari, încrezători. Era îmbrăcat în jeanşi negri şi un tricou de aceeaşi culoare. Purta pantofi cu talpă de crep, probabil, deoarece nu făceau nici un zgomot în timp ce mergea. În mâna lui dreaptă, Daina văzu botul

lung al unui Magnum 357.

Apropiindu-se, Silka zâmbi şi ea oftă uşurată.

— Mă bucur să te văd, îi spuse Daina. E a doua oară când îmi salvezi viaţa.

Dar zâmbetul lui se schimbă, transformându-se într-un rânjet. Ridică ţeava pistolului şi i-o apăsă între sâni. Vocea îi era ca argintul lichid.

— Atunci, la San Francisco, te-am salvat ca să te pot avea în acest moment. De când te-am ţinut în braţe în noaptea aceea, mă gândesc numai la tine; la ce aş vrea să-ţi fac. Îşi întoarse faţa spre ea şi Daina se dădu înapoi ca un şoarece înspăimântat ce voia să scape de legănarea hipnotică a capului viperei.

— Nu vreau să…

— La asta m-am şi gândit în timp ce te-am urmărit dormind; în timp ce ţi-am folosit chiloţii ca să…

— Tu! gemu ea şi încercă să fugă.

Mâna lui liberă se ridică prinzând-o ca într-o menghină, aducând-o din nou în faţa lui.

Daina nu mai putea suporta să privească ochii aceia. Erau vaşti ca universul însuşi, cuprinzând parcă tot ce vedeau. Închise ochii şi gemu uşor.

Auzi un clinchet uşor în apropierea ei şi deschise din nou ochii.

— Acum, spuse Silka, o să-ţi fac o mică injecţie care, hm, o să te mai îmblânzească. Cutia din mâna lui arăta ca un coşciug miniatural. Silka o deschise şi Daina văzu seringa strălucitoare şi o fiolă micuţă ce conţinea un lichid limpede. Ceva, spuse el rânjind din nou, care o să te binedispună.

Scoase seringa din cutiuţă şi începu să o umple cu lichidul din fiolă. Dainei nu trebuia să i se spună ce era acolo: heroină amestecată cu stricnină.

— Doamne, spuse ea în timp ce inima îi bătea violent, inundată de teamă. Nu trebuie să faci asta.

— Oh, ba da, spuse Silka. Trebuie.

Acum nu se mai putea gândi decât la felul în care se înşelase Bobby; cum obsesia lui pentru Nigel, ura lui, îi denaturase judecata şi din cauza asta ea avea acum să moară. Odată injectată, ştia, nu mai exista nici o speranţă.

Pentru ea nu va exista nici un înger păzitor, aşa cum fusese ea pentru Chris la New York. Mai ales că era foarte probabil că Silka îşi „îmbunătăţise” dozajul acum, nevrând să mai dea greş.

Silka împinse uşor pistonul seringii şi câteva picături de lichid ţâşniră afară, argintii, în lumină.

Silka dădu din cap.

— E-n ordine. Mâna care ţinea seringa se mişcă, o îndreptă către carnea moale a cotului ei.

În aceeaşi clipă, Daina ridică mâna dreaptă pe care o lăsase să atârne relaxată, perfect nemişcată pe lângă corp şi izbi capul lui Silka cu statueta de aur.

Acesta se dezechilibră, căzând înspre dreapta şi Daina o luă la fugă spre jungla deasă a grădinii.

Auzi o împuşcătură şi se aruncă pe burtă, târându-se pe parcursul ultimilor trei metri care o mai despărţeau de copacii protectori.

Gâfâind, se ridică puţin, înaintând în patru labe prin frunziş. Se auzi din nou o detunătură. Se ghemui instinctiv, dar îşi dădu seama după câteva clipe că focurile veneau dinspre frunziş şi nu din spatele ei, aşa cum crezuse la început.

Încovoindu-şi spatele alergă în zig-zag în direcţia din care se auziseră împuşcăturile. Abia după ce trecu dincolo de tufele de lemn câinesc îl văzu, stând ghemuit şi ţintind cu grijă. Probabil că o auzise apropiindu-se, dar nu-i dădu nici o atenţie, fiind concentrat să ţintească cât mai bine. Trase din nou şi peste câteva clipe, Daina fu lângă el.

— Bobby! Oh, Doamne Dumnezeule, e nebun!

— Un fanatic, spuse Bonesteel trăgând printr-un mic spaţiu liber dintre frunze. La dracu’! Ticălosul e bun. Foarte bun. Îi aruncă o privire. E fanatic şi asta e altceva. E nebun, desigur, dar e foarte şiret. Cu o iuţeală remarcabilă îşi încărcă pistolul din nou şi trase alt foc.

— Am venit cât de repede am putut, îi spuse el încet. Capul i se mişca dintr-o parte în cealaltă în căutarea lui Silka. L-am frecat pe tipii de la laborator până când mi-au

dat ce-am vrut. Chris a fost împuşcat în tâmpla stângă. Au fost extrase fragmente dintr-un glonţ de calibru 357 din ce a mai rămas din capul lui. Ai fost…

— Silka are un Magnum 357, spuse ea.

— Acum nu mai sunt surprins.

— Te-ai înşelat în legătură cu Nigel.

— Haide, spuse el luând-o de mână. S-o-ntindem de aici. Altminteri o să ne ciuruiască.

Se furişară prin tufişuri alergând ghemuiţi. Daina simţea mirosul pătrunzător de cordită şi împreună cu un alt miros, mai greu – cel al fricii. De parcă nu avea altceva mai bun de făcut, prin minte începuseră să i se deruleze scene din *Heather Duell* ca nişte străfulgerări. Avea impresia că nu exista nici o diferenţă între ce simţise atunci, la filmări şi ce simţea acum; cele două situaţii se contopeau perfect.

— Îl vreau mort pe ticălosul ăsta, şopti ea, pentru ceea ce le-a făcut lui Maggie şi lui Chris. Pentru nenorocirea pe care a adus-o:

El îşi puse mâna pe braţul ei.

— Vreau să pleci de-aici. E prea periculos…

— Dacă tu crezi că sunt în stare să plec şi să te las aici, eşti…

— O să faci cum îţi spun! şuieră Bobby sălbatic, împingând-o. Pleacă dracului de-aici! O să-l mănânc pe ticălosul ăsta pe pâine, până când…

Daina avu impresia că detunătura care se auzi şi grimasa lui de durere fuseseră simultane. Mai târziu, când derulă în minte evenimentele îşi dădu seama că, desigur, nu putuse fi aşa.

Trupul lui Bonesteel căzu peste ea, răsturnând-o. Îi simţi inima bubuind aproape, de parcă s-ar fi contopit cu propria ei inimă.

— Doamne, şopti. Doamne Dumnezeule! _

Daina văzu durerea întipărită pe faţa lui. Îi era împletită în sprâncene, îi umplea ochii întunecaţi şi bântuiţi de spectrul morţii. Faţa îi era scăldată în sudoare şi Daina simţi o pată umedă şi lipicioasă lăţindu-se între ei.

— Bobby, îl strigă. Oh, Bobby!

Auzi foşnetul frunzişului, văzu tulpinile lungi aplecându-

se spre ea şi fără să stea prea mult pe gânduri, smulse revolverul din mâna lui Bobby, se trase de sub braţul lui inert şi fugi, poticnindu-se.

Un glonţ îi şuieră pe lângă ureche. Gemu îngrozită şi schimbă direcţia continuând să alerge.

Întoarse capul şi văzând o mişcare, apăsă pe trăgaci. Arma îi zvâcni în mână, reculul prinzând-o nepregătită şi fu nevoită să-şi folosească şi cealaltă mână ca să n-o scape. Începu să alerge din nou, tremurând. Frica îi şterse din minte tot ce o învăţase Jean-Carlos.

Se surprinse plângând şi se mustră singură. „Haide! Adună-te! Dacă n-o să poţi, vei muri, cu siguranţă. Acum nu mai există nimeni care să te ajute.”

Rămase ghemuită în spatele trunchiului unui palmier înalt, ascultând. Era linişte. Focurile armelor împrăştiaseră păsările, ba chiar şi greierii îşi încetaseră ţârâitul. Cu toate acestea, împuşcăturile puteau fi luate cu uşurinţă drept pocnetele unui eşapament. Nu putea spera la vreun ajutor din partea vecinilor.

Simţea efortul inimii, simţea mirosul pătrunzător al fricii care o cuprinsese. „Cel puţin ai căpătat ce ai vrut de la viaţă; ai găsit ceea ce ai căutat când te-ai dus la Baba, cu atâţia ani în urmă.”

Îşi mişcă faţa încet, uitându-se în dreapta şi în stânga, dar zvâcni repede înapoi când un glonţ atinse trunchiul, şuierând mai departe în noapte ca o albină. Ridică arma cu amândouă mâinile şi trase. De data aceasta, glonţul plecă în direcţia în care ochise.

Linişte.

Unde era Silka?

Doar frunzele palmierilor înalţi şi prăfuiţi se mişcau somnolent.

Era timpul să plece. Se ridică. Făcu un pas la stânga şi un glonţ şuieră pe lângă ea, oprindu-se în iarbă. Lovise la nu mai mult de zece centimetri de vârful pantofului ei. Se trase înapoi, gândindu-se: „Doamne, m-a ţintuit aici.”

Se simţea profund neajutorată şi cu acest sentiment toată energia păru să se scurgă din ea. Nu se putea mişca din acest loc şi dacă ar sta să-l aştepte, ar fi curată

sinucidere. Chiar dacă s-ar fi antrenat ani de zile cu Jean-Carlos, în loc de câteva săptămâni, tot n-ar fi putut spera să învingă un om care avea forţa şi experienţa lui Silka.

Descurajată, deschise butoiaşul revolverului de calibru 38. Dinţii i se încleştară. Îi mai rămăseseră doar două cartuşe. Închise butoiaşul la loc, strângându-şi pleoapele. Capul îi pulsa dureros şi începu să plângă din nou. „Oare aşa s-ar fi comportat şi Heather? Se întrebă. Oh, Iisuse, nu te mai prosti singură. Ăsta nu-i film."

Bobby. Se gândi la el. Cum rămâne cu Bobby? Şi Chris şi Maggie. Cum rămâne cu ei toţi? Nimeni nu va şti vreodată ce s-a întâmplat cu adevărat. Chiar şi ea, deşi avea toate piesele lipsă ale *puzzle*-ului, nu le putea potrivi în totalitate. Cum ar fi putut s-o facă altcineva?

Se stârnise un vânt care-i uscă sudoarea de pe piele şi Daina începu să tremure. Deasupra capului ei, frunzele mari ale palmierului foşneau unduindu-se, de parcă încercau să o avertizeze asupra pericolului care se apropia.

Şi cum rămâne cu Heather acum? Cât de falsă era imaginea reprezentată de ea? Până în noaptea aceasta, Daina ar fi putut paria pe toţi banii ei că personajul nu era fals.

Dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să… „Dar nu m-am născut bărbat", se gândi Daina îndârjită. „Sunt ceea ce sunt şi asta ar trebui să nu aibă nici o importanţă. Dar are, Dumnezeu să m-ajute. Acum văd că are."

Se uită dezamăgită la pistolul din mâinile sale. Nu mai fusese nici un zgomot de câtva timp încoace şi acum se auzea clar foşnetul frunzişului, de parcă acolo ar fi fost un animal de pradă, pândind-o. Sunetul venea spre ea, putea auzi asta clar. Mai rămăsese foarte puţin timp.

Se răsuci pe genunchi şi trase cu ochiul dincolo de trunchiul palmierului. Dar nu era nimic de văzut. Era ca şi cum Silka ar fi devenit invizibil. Jean-Carlos nu îi explicase ce să facă într-o astfel de situaţie.

Apoi mintea păru să i se limpezească deodată, ca şi cum iminenta morţii îi transformase mintea în cristal. Zilele se desprindeau ca frunzele, toate săptămânile, lunile şi se găsea din nou în aceea mansardă de pe West 3rd Street,

auzindu-l pe Jean-Carlos cum spunea: *Nu-ţi încredinţa niciodată viaţa unei arme automate. Au tendinţa să se blocheze.* Se uită la Police Pozitive-ul de calibru 38 pe care-l ţinea în mână. Era un revolver. O învăţase ceva despre revolvere. Dar ce anume?

Palisandrii din jur parcă îi şoptiră numele şi Daina înălţă capul. Un fir subţire de transpiraţie i se prelinse de-ă lungul spinării.

Doamne, îşi spuse. E aici. Şi tot nu-l pot vedea. Se joacă cu mine.

Se joacă!

Gemând uşor, alunecă în partea cealaltă a copacului. Mintea îi alerga, pulsul îi bătea sălbatic. Acum îşi amintise. Jean-Carlos îi spusese: *Din punctul de vedere al unei femei, situaţiile sunt adeseori dificile... de multe ori părându-li-se imposibil de rezolvat. Totul este să nu cedaţi niciodată.* Ochii lui o sfredeliră şi ea şi-l putuse închipui fugind din Morro Castle, durerea de a lăsa în urmă pe toţi aceia care însemnaseră ceva pentru el. *Când adversarul ştie că eşti în inferioritate, foloseşte viclenia. Uite, să-ţi arăt un truc şi vei înţelege motivul pentru care eu însumi nu folosesc decât revolvere.*

Cu degete tremurătoare Daina desfăcu din nou butoiaşul revolverului. Erau acolo: ultimele două cartuşe. Acum trebuia să aibă foarte multă grijă. Îşi linse buzele arse. Acum ştia ce are de făcut.

Se întoarse, aşteptându-l să apară.

Noaptea parcă încremenise, briza care se stârnise mai devreme încetase. Venise probabil dinspre Pacific, pentru că îi simţea umiditatea ca un strat de ceară pe braţe şi pe gât.

Observă o mişcare în tufişuri, foarte aproape de ea – mult mai aproape decât îşi imaginase – şi ţinti, apăsând încet pe trăgaci. În loc de puternica detunătură a cartuşului, se auzi doar pocnetul percutorului lovind în gol, apoi liniştea se aşternu din nou, îndurerându-i urechile. Silka n-avea de unde să ştie că Bobby reîncărcase arma chiar înainte de a fi împuşcat. Numărase oare focurile? Daina ar fi fost surprinsă dacă n-ar fi făcut-o. Dar singura întrebare cu adevărat

importantă, era dacă şmecheria cu pistolul descărcat va ţine – în butoiaşul revolverului Daina lăsă deliberat două alveole goale înainte de a veni rândul cartuşelor-surpriză să fie lovite de percutor.

Din mijlocul tufişurilor înalte, foarte sigur pe el, Silka ieşi. Veni drept spre ea, cu Magnum-ul atârnându-i leneş pe lângă corp.

Daina ochi din nou şi după ce apăsă pe trăgaci, auzi doar cel mai zgomotos declic din lume.

— La dracu'. Nu mai am cartuşe! Daina aruncă nada cu viclenie.

Silka îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu ţi-a mai rămas nimic, scumpo, în afară de asta. Ridică ţeava pistolului, nederanjându-se măcar să ţintească spre ea. Acum nu mai era nevoie. Doar Daina rămăsese fără cartuşe, nu? Îşi putea permite acum să nu se mai grăbească. Şi reflectă Daina, era exact genul de om care să o facă. Deoarece îi plăcea foarte mult ceea ce făcea. Nu era doar un profesionist, ci ceva mai mult. Mult mai mult decât atât. Dar oricine poate să greşească o dată, nu?

Acum era timpul – când Silka înainta spre ea. Câştigase un Oscar pentru performanţa sa din *Heather Duell*, dar Oscarul n-avea să însemne nimic pe lângă *această* performanţă. Cine greşea acum, avea să moară!

Îşi puse frica şi disperarea în voce şi pe chip. Nu îi ceru prea mult efort.

— Nu ai de ce să faci asta, Silka, îi spuse. Aş putea fi foarte bună cu tine. Ce rost are să mă ucizi? Nu mă mai doreşti?

— Mda, spuse el înaintând. Şi chiar o să te am. Va fi foarte excitant să-ţi zbor creierii chiar în timpul orgasmului. Rânji feroce. O să-mi facă plăcere, e lucru cert. Mi-ai dat o grămadă de bătaie de cap. Clătină din cap. Acum trebuie să las totul – afacerea pe care am pus-o la punct cu atât de mult efort, folosind banii formaţiei. Pentru a cumpăra arme, folosind avionul lor pentru a le transporta în Irlanda de Nord. Privi în jos, spre ea, cu ochi arzători. Dacă nenorocitul de Chris nu ar fi devenit deodată prea deştept, nu s-ar fi apucat niciodată să verifice registrele şi n-ar fi descoperit

pe ce se duceau atâţia bani. Nu m-ar fi suspectat niciodată şi n-aş fi fost obligat să-l ucid. Totul a dus, inevitabil, la această baie de sânge.

Ridică din umeri.

— Dar sunt obişnuit cu moartea, continuă el. Libertatea se clădeşte pe cadavre însângerate. Paşii lui păreau să zguduie pământul, în timp ce venea spre ea. Cei doi fraţi ai mei au fost atât de idealişti încât au plecat în Irlanda de Nord, să-l caute pe tata. Apoi, într-o zi am primit o scrisoare de la Dan. „Ned a fost ucis", îmi scria. „Ticăloşii de proddys[10] l-au omorât într-un raid." Ned n-avea decât şaptesprezece ani, era cel mai mic dintre noi. El şi Dan tocmai puneau la cale o operaţiune. „Avem nevoie de tine", mi-a scris Dan.

Tocmai ieşisem din Marină. Voiam să lupt. Dar pentru ceva în care să cred cu adevărat. M-am dus la Belfast şi am văzut cum suntem trataţi în propria noastră patrie. Peste şase luni, eu şi cu Dan ne-am întors la Boston şi am pus la punct atacul acela asupra arsenalului Gărzii Naţionale. Am luat lăzile cu mitraliere M 60, le-am dus întâi în Mexic şi abia după aceea le-am expediat în Irlanda.

Dan s-a întors acasă, dar eu am rămas aici. În Belfast întâlnisem o fată cu păr negru şi ochi verzi ca nişte smaralde. Şi ea punea la punct un plan, dar ceruse şefilor I.R.A. să-i încredinţeze ei conducerea operaţiunii. Mulţi din ierarhia I.R.A. au spus că planul nu va funcţiona, dar ea ştia că se înşeală cu toţii.

— Sora lui Nigel, spuse Daina.

Ochii lipsiţi de culoare ai lui Silka se deschiseră larg.

— Da, spuse sora lui Nigel. Deci ştii tot. Schema cu delapidarea, transportul de arme... toate au fost ideile ei. Îşi urăşte foarte mult fratele hedonist care a făcut aici atâţia bani, dar a întors spatele cauzei unei Irlande libere. Mi-am făcut aici o grămadă de legături şi m-am asigurat că la dineul A.S.R.M. O să stau chiar lângă Benno Cutler. El a fost foarte uşor de păcălit – cu restul trupei a fost mai greu.

Era acum aproape de ea, cu picioarele uşor depărtate.

— Erau periculoşi, fiecare în felul său. Dar, pe de altă

[10] Proddys = poreclă dată soldaţilor britanici (n. tr.).

parte, erau ca nişte copii: se potoleau dacă le dădeai jucăria preferată. Prin legăturile mele le făceam rost de droguri. Asta le plăcea. Şi le mai plăcea faptul că aveam forţă – forţă fizică. Mă angajaseră ca să-i păzesc şi puteau să-mi comande. Asta le dădea un sentiment tare plăcut.

Faţa îi era dură ca granitul, ochii lui nici nu clipeau.

— Zece ani i-am stors de bani şi habar n-au avut. Bineînţeles, sora lui Nigel avea un plan foarte elaborat prin care să obţină banii de la ei, dar cel mai nostim este că nu a fost necesar. Se duceau atâţia bani pe droguri, încât n-am avut probleme atâta vreme cât am avut grijă să nu mă lăcomesc prea mult.

Totuşi am avut probleme cu Jon când a dat întâmplător peste mine. Avea ochii sticloşi şi am crezut că e prea drogat ca să mai poată observa ceva. Dar Jon nu era prost şi mai târziu a adus subiectul în discuţie, cerându-mi bani şi… alte lucruri ca să-şi ţină gura. Bietul Jon.

Silka dădu din umerii lui masivi în timp ce păşea peste un gard viu, perfect îngrijit.

— Ei, după asta n-am mai avut prea mult de ales. Trebuia să scap de el. Dar discret, mă înţelegi. Foarte discret. Nu-mi puteam permite să fac prea multe valuri.

Zâmbi.

— Era atât de simplu, la drept vorbind. Jon era dependent de droguri, aşa că moartea lui datorată unei supradoze n-ar fi mirat pe nimeni. Era de aşteptat. Toată lumea s-ar fi mirat mai degrabă dacă nu se întâmpla. Dar apoi am văzut ce se petrecea în sânul formaţiei şi mi-am zis: Dumnezeule, aşa este mult mai bine decât aş putea spera vreodată. O să-i las să se omoare între ei, în loc s-o fac eu. Ridică din umeri din nou. Bineînţeles, puţină stricnină în heroină l-a ajutat pe bătrânul Jon să ajungă mai repede în cer. Râse, un sunet lătrat, aspru. Amatori prăpădiţi. Altfel ar fi simţit cu toţii mirosul de gaz.

Se opri chiar lângă Daina.

— Acum, spuse grav, am să-mi iau recompensa pentru toţi aceşti ani în care am servit formaţia şi cauza Irlandei libere. Asasinarea lui Maggie a fost ultima însărcinare pe care am primit-o de la I.R.A. Mă întorc acasă pentru o

binemeritată odihnă şi cu o grămadă de bani în buzunar.

Era acum atât de aproape încât Daina nu mai trebuia să ochească, ci doar să îndrepte pistolul spre el şi să tragă. Cu o fracţiune de secundă înainte ca ea să apese pe trăgaci, văzu panica întipărită pe faţa lui în momentul în care înţelesese că fusese tras pe sfoară, de parcă propria lui moarte era oglindită în ochii aceia cruzi şi îngheţaţi.

Simţi enorma tensiune care îi cuprinse braţul, traversându-l. Un muşchi mic se contractă în degetul ei arătător când începu să apese pe trăgaci încet, fără să forţeze.

Amintirile îi inundau mintea, înceţoşând statura lui Silka. Văzu interiorul devastat al casei lui Chris, anarhia violentă care ducea spre boxa golită de difuzoare, dar plină de sânge, carne şi oase sfărâmate ce odinioară fuseseră o fiinţă omenească, cu gânduri şi sentimente.

Vârful degetului simţi răceala metalului şi tensiunea trăgaciului în aşteptarea forţei care avea să elibereze percutorul.

Văzu ca prin ceaţă cealaltă armă – o gaură enormă, înspăimântătoare, aflată la capătul ţevii – mişcându-se în sus cu o iuţeală uimitoare şi ştiu că, o dată cu fiecare fracţiune de secundă care trecea, pierdea avantajul unic pe care i-l dăduse acel moment de surpriză.

Durerea îi săgeta faţa făcând-o să-şi închidă pe jumătate un ochi şi îşi simţea corpul de parcă tocmai ar fi sărit pe fereastră de la etajul cinci. Dar adrenalina era pompată, ţinând pentru moment durerea în şah.

Degetul arătător se mişca în continuare şi i se păru că aude din nou strigătul acela din momentul accidentului, că vede cauciucuri fumegânde străbătând pista aglomerată a autostrăzii. Doar spatele căştii lui Chris era vizibil, lumina soarelui reflectându-se ca o rază laser pe suprafaţa sa. Şi mai era *mirosul* acela, pescăruşul care-şi lua zborul ţipând, ţipând, mingea de foc umflându-se, aripile corbului….

Detunătura fu asurzitoare. Silka se clătină gata să cadă pe spate când Daina apăsă trăgaciul pentru a doua oară.

Silka aproape fu săltat de la pământ, impactul enorm făcându-l să se răsucească în aer. Sângele ţâşni,

împroşcând iarba ca ploaia. Îl lovise exact în inimă. Jean-Carlos ar fi avut destule motive să fie mândru de eleva lui.

Se duse lângă locul în care zăcea Silka. Magnum-ul îi căzuse din mână. Faţa îi era acum lipsită de orice expresie; nu mai exista nici un semn că odată fusese o fiinţă raţională, plină de ură, poftă şi furie. Ochii sticloşi deja îi erau acum la fel de goi ca nişte lentile.

Daina lăsă revolverul, abia acum descărcat, să-i alunece dintre degete şi se întoarse cu spatele, luând-o la fugă spre locul în care îl lăsase pe Bobby. Văzând că mai trăia, fugi la cabană, izbind cu tocurile dalele de piatră.

După ce telefonă după ajutoare se întoarse la Bobby, vrând să fie lângă el, să-i aline suferinţele. Îi ţinu capul în poală şi după un timp, ochii lui se deschiseră.

— Unde e? Era doar o şoaptă.

Îşi apropie faţa de a lui, ca să poată fi auzită.

— A murit, Bobby. L-am împuşcat.

Ochii lui părură să pâlpâie neîncrezători. Din depărtare începeau să se audă le ambulanţei şi ale maşinilor de poliţie.

— Mi-am făcut doar meseria, spuse el. Cred că ar fi trebuit să rămân la scris. Urletul lor venea printre copaci în valuri din ce în ce mai intense.

Sângele părea să se scurgă din el în torente şi Daina apăsă cu palmele carnea lui sfâşiată. Se gândi la Baba.

— Nu mai vorbi, Bobby. Îi atinse umărul. Odihneşte-te puţin. Ambulanţa o să sosească în câteva clipe.

Merse la Cedars-Sinai în aceeaşi ambulanţă cu Bonesteel, strângându-i mâna ca şi cum forţa voinţei exprimată prin acest contact uman, carne pe came, l-ar fi putut ţine în viaţă. Faţa lui era palidă, greu de recunoscut sub masca de plastic transparent a aparatului de oxigen. Tot ce putea auzi, cu toate că sirena urla, era respiraţia lui întretăiată şi şuierătoare.

Bobby stătu pe masa de operaţie mai mult de şase ore şi Daina îşi spuse, într-un fel de litanie, că nu trebuie să intre în panică, că asta era bine, că dacă ar fi fost să moară ar fi murit imediat.

În tot acest timp nu părăsi sala de aşteptare decât ca să meargă la toaletă. Nu mâncă nimic. Când cineva îi aduse o cafea, o bău. În rest, stătu pe o canapea îmbrăcată în vinilin de culoarea unui apus pictat grosolan şi îşi privi mâinile încordate şi albe.

În primele două ore după începerea operaţiei fu multă agitaţie. Poliţiştii se învârtiră pe lângă ea, luându-i declaraţia. Le spuse tot, tot ce ştia – în afară de confesiunea lui Bobby în legătură cu Nigel (nu le putea face decât rău acum, amândurora) – şi după o vreme, se păru că poliţiştii se potoliră, având în vedere cât de contrariaţi fuseseră să, găsească trei corpuri într-un loc, dintre care unul din ele era al unui detectiv-locotenent din poliţia din Los Angeles. Un detectiv în civil, despre care Daina bănui că era colegul lui Bobby, interveni până la urmă, îndepărtându-i pe toţi, după care îi aduse o cană cu supă de roşii care avea gust de metal.

După aceea îi fu din ce în ce mai greu să suporte tensiunea deoarece rămăsese singură, doar cu gândurile ei.

Apatică, îl urmări pe detectiv care vorbea la un telefon de pe hol. Dorea cu disperare ca Bobby să trăiască, invocând atât de multe scenarii încât o luă ameţeala. Până când se gândi la film, încercând să se convingă singură de-a lungul orelor agonizante că, dacă ea credea că totul va fi bine, atunci chiar va fi.

Se ridică de pe canapeaua inconfortabilă şi se duse la fereastră. Dădea spre vest, spre Pacific. Se vedea traficul de pe West 3rd Street. Cineva coborî dintr-un BMW şi făcu un gest cu pumnul în aer ca un salut sfidător.

La câteva zeci de metri mai încolo, două fete, atât de tinere încât piepturile lor erau la fel de plate ca ale băieţilor, patinau pe rotile. Erau zvelte; părul lung şi mătăsos li se umfla în spate ca aripile unor îngeri. Se ţineau de mână şi râdeau cu capetele date pe spate de confuzia pe care o produceau trecătorilor, mişcându-se după modele atât de complicate, încât Dainei îi aminteau de Astaire şi Rogers.

Ştia că îl iubeşte pe Bobby, nu ca o iubită, ci ca o prietenă bună. Dar el era, acum îşi dădu seama, aproape la fel de periculos pe cât fusese Silka; obsesia lui îl

împiedicase să fie un bun poliţist. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi fost în stare să-l împuşte pe Nigel.

Nu mai era conştientă de nimic altceva în afara prăpastiei care se căsca în ea, neagră şi fără fund ca spaţiul însuşi, din ce în ce mai mare cu fiecare clipă care trecea.

Auzi zgomot în partea cealaltă a holului. Locul era înţesat de reporteri şi operatori TV. Trei poliţişti în uniformă erau singurii care o despărţeau de mulţime. Detectivul îşi ţinea mâinile în buzunare şi vorbea în microfoanele din faţa lui. Dar el şi oamenii lui nu aveau să-i lase să treacă.

Afară, fetele dispăruseră de parcă nici n-ar fi existat; şarpele traficului se mişca din nou, dinspre East Los Angeles către Encino.

Auzi un tropăit şi uşile de la sala de operaţie se deschiseră. Când chirurgul apăru scăldat în transpiraţie, ştiu ce avea să-i spună înainte ca acesta să deschidă gura.

— N-a reuşit. Îmi pare rău, *Miss* Whitney. Am făcut tot ce-am putut. Cuvintele trecură prin ea ca vântul. Am fost trei medici. Ca un matador după coridă, fusese prea ocupat ca să-şi scoată mănuşile – însemnele muncii sale. Abia acum începu să şi le tragă. Dacă asta vă consolează cu ceva, să ştiţi că a luptat. Foarte mult.

— Nu, spuse ea întorcându-se şi luând-o de-a lungul coridorului îmbrăcat în faianţă verde, trecând pe lângă detectivul cu faţa albă. Nu mă consolează absolut deloc.

Capitolul 14

Când Rubens se întoarse acasă, o găsi aşteptându-l în hol. Soarele dimineţii era foarte puternic şi el îşi uitase ochelarii în avion. Când deschise uşa, interiorul casei i se păru foarte întunecat şi se opri o clipă, lăsându-şi ochii să se acomodeze.

Îi văzu la început numai silueta, înaltă, suplă şi superbă – aproape, se gândi, ca o sculptură perfectă.

Ea se mişcă şi Rubens îi simţi mirosul vag; deodată i se

puse un nod în gât, dar nu ştiu cum să şi-l explice.

Apoi o văzu. Era îmbrăcată într-o rochie de bumbac de culoarea strugurilor şi decoltată în spate. De dincolo de umărul ei drept îl privea tristul şi înţeleptul chip pictat de El Greco.

— Am auzit ce s-a întâmplat când veneam încoace de la aeroport, spuse Rubens. Tot atunci am auzit şi de Chris. Bănuiesc că sunt puţin în întârziere. Stătea nemişcat, privind-o. Ochii lui păreau speriaţi, ca şi cum ea avusese de suferit din cauza absenţei lui. Cum te simţi?

— Perfect.

— Faţa?

— O să se vindece. În timp. Îl privi întrebătoare. Nu vrei să mă atingi?

Ca şi cum asta ar fi fost comanda care să-l elibereze din starea lui împietrită, Rubens lăsă să-i scape servieta şi valiza. O luă în braţe.

La atingerea lui toată răceala ei se dizolvă, toată spaima şi pasiunea pe care încercase cu disperare să le ţină sub control se revărsară şi se lăsă topită de el.

— S-a terminat acum, îi şopti el mângâindu-i blând părul. Gata, s-a terminat. Dar el era cel care tremura.

— Ce-i cu tine, Rubens? Se lipi de el, simţind cum puterea lui curge în ea.

— M-am temut că ai murit. Vocea lui era stranie, făcând-o să se înfioare. Sau că te-ai schimbat cumva.

— Sunt aceeaşi, spuse ea, fără să o creadă cu adevărat. Sunt cea care am fost întotdeauna.

Rubens privi de-a lungul holului spre camera de zi.

— Nu arată ca şi cum totul s-ar fi petrecut aici. Parcă ar fi fost un vis, sau aşa ceva. Se uită la ea. Hai să-i spunem aşa. Un vis urât. Şi o sărută tare pe buze, de parcă prin acest gest putea alunga tot răul care se întâmplase aici cu atât de puţin timp în urmă. Unde-i Maria?

— În bucătărie.

— Stai aici, îi spuse el însufleţit. Mă duc să-i spun să ne pregătească un prânz uriaş şi o să-l luăm cu noi pe vas. Îi zâmbi. Nu mi-am uitat promisiunea.

Urcară pe vas pe vreme senină, dar în curând fură învăluiţi într-o ceaţă joasă astfel încât, deşi erau destul de aproape de ţărm, Daina nu mai vedea uscatul.

Se mişcau fără grabă către sud-vest, îndreptându-se în direcţia San Diego. Rubens nu menţionase o destinaţie precisă şi Daina nu se gândi să-l întrebe dacă există vreuna. Nu părea să fie nevoie. Marea era singura lor destinaţie; singurul lor scop era de a rămâne singuri.

Maria se întrecuse pe sine, pregătind un pui rece, dulce-acrişor, fel care, cel puţin pentru Daina, părea întotdeauna mai mult chinezesc decât mexican, *tortillas* şi *enchiladas*, salată de roşii cu ceapă, ulei şi busuioc. Mai pusese o franzelă franţuzească proaspătă cu multe seminţe de susan, aşa cum îi plăcea Dainei şi o sticlă cu vin italian.

După ce mâncară, ieşiră pe punte, se ţinură de mână, vorbiră nimicuri. Rubens coborî să tragă un pui de somn, lăsând timona în mâinile capabile ale Dainei. Când reveni, pe la asfinţit, era îmbrăcat în pantalonii lui bleumarin, o cămaşă de bumbac cu mâneci scurte şi espadrile uzate – costumul lui de navigaţie.

— Luăm masa într-o oră, îi spuse.

Aruncă ancora, aprinse luminile şi coborâră sub punte. Peste masă, îi spuse:

— Am o surpriză pentru tine.

Daina îl privi, studiindu-i cu atenţie fiecare trăsătură – ochii întunecaţi, adânci, nasul puternic, acvilin, gura expresivă – şi se întrebă cum de se putuse teme de acest om.

— Ce este?

Ochii lui scânteiau.

— Un cadou, îi spuse ca un prestidigitator. Orice vrei tu.

Bineînţeles că Daina ştia că el glumea.

— Oh, chiar orice? Să vedem. Ce-ai zice de Taj Mahal?

— Dă-mi o săptămână, îi răspunse el perfect serios. Dacă îl vrei într-adevăr, s-a făcut.

— Taj este puţin cam prea mare, spuse ea. Îi trecu prin minte că îi scapă ceva. Nu glumeşti, nu-i aşa?

— Nu. Rubens îi luă mâna. Vreau să-ţi dăruiesc lucrul pe care ţi-l doreşti cel mai mult pe lume. Ceva ce nimeni

altcineva nu îţi poate da. Ce să fie?

„Da, într-adevăr, ce să fie?” se gândi ameţită. Blănuri, haine, bijuterii. O călătorie în jurul lumii. Se gândi la un Rolls Grand Corniche, un Lotus Formula I, un avion Lear. Se gândi la tablouri: vechii maeştri şi modernii; un Rembrandt ar fi drăguţ sau un Picasso. Întotdeauna îl iubise pe Monet. Ce n-ar fi dat să aibă un Monet! Dar nu putea să spună nimic. Era prea uluitor. „Alegerea mea va trebui să aştepte,” îşi spuse. „Cel puţin până mâine.” Rubens păru dezamăgit când auzi asta, dar înţelese.

În noaptea aceea făcură dragoste îndelung, duios, în legănarea blândă a vasului. Dar când Daina fu aproape să adoarmă, agăţată de acel fir subţire, efemer, de legătură între cele două lumi, îşi simţi inima atinsă de tentaculele neliniştii. Încercă să caute înlăuntrul ei sursa, dar o cuprinse somnul şi visă.

Se trezi din vis în alt vis. Se plimba pe străzile unui oraş european. Un oraş de pe malul mării, deşi n-ar fi putut spune precis care. Soarele era cald pe umerii ei, dalele de sub picioare erau în ton cu culoarea maronie a dealurilor din stânga ei. Se simţea însetată şi se opri sub umbrela vărgată, uşor decolorată a unei terase ca să ia un *Americano*. Îl primi, dar când îl duse la buze era atât de sărat încât nu îl putu bea. Strigă de multe ori după chelner, încercând să îi atragă atenţia. Strigă, strigă…

O trezi o chemare. Sau un sunet care aducea foarte mult cu o chemare. Rămase întinsă în pat, cu Rubens adormit alături, aşteptând ca sunetul să revină. Era sigură că va veni. Între timp, se gândi la visul ei. Oraşul acela. În mod cert fusese acolo, îi era atât de cunoscut. Îşi scormoni mintea. Pe malul mării. Trebuia să fie Mediterana. Bine, atunci, care… Neapole! Desigur! Era Neapole. Dar ea nu mai fusese acolo de cel puţin zece ani. Ce era cu Neapole?

Apoi, nu ştia nici ea de ce, se gândi la *Mitologia lui Bullfinch.* Fusese o vară când o citise cu aviditate din scoarţă-n scoarţă şi când terminase, o luase din nou de la început. Neapole.

Apoi îşi aminti. *Legenda sirenei: Parthenope*, care era atât de supărată pentru că dăduse greş în încercarea ei de

a-l atrage pe Ulise încât se aruncase în mare. Dar în loc să se înece, valurile o aruncaseră pe ţărm, la Neapole. Daina îşi aminti de paharul cu *Americano* pe care îl comandase în cafeneaua scăldată în soare şi de gustul sărat al băuturii; gust de apă de mare. Se cutremură.

Şi exact în acel moment auzi din nou sunetul care o trezise, o chemare înceată care părea să vină de pretutindeni în acelaşi timp. Se simţea chiar o vibraţie străbătând cotloanele vasului.

Se ridică în capul oaselor şi privi în jur. Sunetul continuă foarte mult timp. Un cântec tânguitor, aproape hipnotic.

Se sculă din pat, se îmbrăcă în jeans şi un tricou gros şi ieşi pe punte. Se crăpa de ziuă. Ceaţa se ridicase şi marea se întindea înaintea ei pe cât de departe putea vedea cu ochii, jur împrejur. Nu era nici o adiere de vânt şi suprafaţa apei era liniştită şi netedă ca sticla. Nu se zărea nici măcar o încreţitură.

Se duse la pupa şi îşi sprijini coatele pe balustradă, inspirând profund aerul proaspăt. O duse cu gândul la vremea geroasă, la mocirla din rigole, vâscoasă şi neagră de funingine, la străzile lungi şi întunecate populate de feţe lucitoare, răsunând de muzica radiourilor puse pe *W.W.R.L.*, James Brown explodând în noapte, la curţile năpădite de buruieni, inundate de gunoaie, la aburul urât mirositor care ieşea de sub pământ.

Era lumea subterană pe care o invocase, dincolo de râul Styx, foarte aproape de Zanzi Bar. Feţele negre strălucitoare, cu ochi galbeni şi dinţi albi, holbându-se la ea, străina… Amintiri dintr-o altă vreme.

Inima îi bubui în piept când auzi din nou jelania din fundul Pacificului, de parcă oceanul însuşi ar fi fost cel care chema. Şi deodată, toate gândurile ei deveniră la fel de lipsite de substanţă ca vântul. Toate în afară de unul singur, care stăruia în mintea ei ca o spadă scânteietoare de aur, răsucindu-se, învârtindu-i-se în minte. „Am încercat odată”, îşi spuse, pulsul alergându-i năvalnic, „dar eram doar o copilă atunci, îmi închipuiam că *voodoo* mi-ar putea fi de folos. Ei bine, acum sunt femeie. Şi am *puterea*.”

Apoi Rubens fu lângă ea, cu două căni cu cafea aburindă

în mâini. Daina luă una, bău cu lăcomie, ţinând degetele şi palmele apăsate tare pe ceramica fierbinte.

Ştia ce voia să îi spună dar gâtul îi era blocat, aşa că trebui să aştepte un moment, să se liniştească înainte de a deschide din nou gura şi cu o voce ciudat de groasă, spuse:

— E un bărbat. Un bărbat în New York. L-am cunoscut… cu mult timp în urmă. L-a omorât pe… un prieten al meu, pe cineva iubit. A năvălit în apartamentul lui şi l-a împuşcat ca pe un animal. Era ameţită acum, stomacul i se strânsese. Nimeni nu mai ştiuse despre aceasta vreodată, în afara ei. El nu ştie că eu eram acolo, continuă cu voce tare, nu ştie că l-am văzut. Ce îi spusese Bobby? Se întrebă. *Nu-ţi poţi uita niciodată vechii prieteni*. „Să nu-i uiţi niciodată, oh, nu.”

Se uită la faţa lui Rubens, conştientă de sunetele mării care veneau din nou, parcă în valuri invizibile – chemarea hipnotică a lor.

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Ashley… Rubens o privea într-un mod ciudat, cu ochii duri şi întunecaţi şi aprinşi. M-ai întrebat ce îmi doresc mai mult decât orice pe lume, îi spuse. Vreau ca acestui om să i se întâmple acelaşi lucru.

Rubens îşi puse braţul în jurul ei şi împreună se duseră pe punte. Apăsă un buton şi ancora fu ridicată. Pregătindu-se de plecare, spuse:

— Ascultă. Auzi cum se cheamă balenele una pe alta? Apoi învârti timona, îndreptând vasul către casă.

Când se întoarseră acasă, Daina îi spuse lui Rubens numele bărbatului: Aurelio Ocasio. Cât de ciudat suna pe limba ei. Nu îi rostise numele complet niciodată.

În timp ce Rubens se duse la telefon, ea traversă camera de zi, deschise uşile glisante care dădeau spre grădină. Bazinul licărea, lumina soarelui transformându-i suprafaţa în diamante. „Dacă plonjez acolo”, îşi spuse, „cu siguranţă că am să-mi rup gâtul.”

Ieşi afară şi lumina o izbi cu atâta putere încât se poticni. Stomacul i se strânse şi crezu că o să vomite. Se împiedică, întinse repede mâna după bara metalică a scaunului celui mai apropiat. Picioarele îi tremurau şi fruntea i se îmbrobonise de sudoare. „Dumnezeule,” se gândi. „Acesta-i momentul după care tânjesc de când l-am văzut pe Ocasio

stând lângă trupul lui Baba. L-am vrut mort. Am fost atât de plină de ură pentru el, pentru tata care a murit şi m-a lăsat singură cu mama."

Ura aceea fusese un pumn care stătuse închis în inima ei, făcuse parte din ea atât de mult timp încât îi pierduse adevăratul înţeles. În schimb, îşi dezvoltase, pentru că ea îi permisese, o viaţă proprie. Vedea acum foarte clar, într-o străfulgerare intensă, cum se pierduse în ura ei şi cu acest ultim act, avea să fie înghiţită de ea.

Pentru o clipă se simţi la fel de neajutorată, de singură şi de îngrozită cum fusese în timpul lungii ei încarcerări cu doctorul Geist şi începu să plângă.

„Tâmpito!" se certă singură. „De ce plângi? Ai încă puterea. Foloseşte-o!"

— Rubens! ţipă, smulgându-şi mâinile de pe faţă. Rubens!

El tocmai punea receptorul în furcă, când ea năvăli în camera de zi.

— Dumnezeule, nu! Ochii îi erau larg deschişi, privindu-l pe Rubens. Părea să respire greu.

— Daina, ce…

— Rubens, s-a făcut?

— Am vorbit cu Schuyler. A…

— Convorbirea cu New York! ţipă ea. Ai făcut-o?

— Tocmai voiam să sun acum. Ce s-a….

— Oh, slavă Domnului! Ochii i se închiseră şi trase adânc aer în piept, tremurând.

Rubens veni lângă ea.

— Draga mea, ce s-a întâmplat?

— Nu mai vreau să dai telefonul acela, asta-i tot. Se uită în ochii lui.

— E cadoul tău. Sigur că o să…

— Nu-l da! Se controlă, îşi înmuie vocea şi-şi odihni o mână pe pieptul lui.

— Am crezut că este ceva ce îţi doreşti foarte mult. Mi-am făcut o impresie greşită?

Daina închise din nou ochii, simţindu-se străbătută de un fior.

— Nu, n-a fost o impresie greşită. Moartea lui Ocasio a

fost ceva pentru care m-am rugat timp de unsprezece ani.

— Atunci lasă-mă să dau telefonul acela. Vreau să te fac fericită. Ai puterea acum, înţelegi?

— Tocmai asta este. Am într-adevăr puterea, la fel ca şi tine. Marion a avut dreptate. Nu să obţii puterea este foarte greu. Ci să ştii ce să faci cu ea după ce ai căpătat-o. Cred că şi Meyer gândeşte la fel…

— Meyer? Ochii lui devenită duri. Ce ştii tu despre Meyer?

Daina îl privi.

— Rubens, când am fost la San Francisco, Meyer a venit să mă vadă.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Am crezut că n-o să înţelegi. Este îngrijorat pentru tine. Crede că ai început să semeni prea mult cu el. La caracter. Are dreptate.

— Ce te face să crezi că acum o să înţeleg?

— Pentru că acum sunt sigură că mă iubeşti. Nu mai pot să trăiesc în felul acesta, Rubens. Am trăit în violenţă toată viaţa mea, dar nu am înţeles-o niciodată cu adevărat. Văd că acum m-am afundat – ne-am afundat – tot mai adânc într-un fel de nisipuri mişcătoare, fără măcar să ne dăm seama. Am fost eleva ta cea mai sârguincioasă, dar abia acum văd ce-am ajuns.

După ce am aflat despre ce i-ai făcut lui Ashley, mi-am promis mie însămi că n-am să mai permit să se întâmple aşa ceva altă dată. Aceeaşi promisiune i-am făcut-o şi lui Meyer. Este mai isteţ decât am fi crezut noi doi. Am făcut un târg cu el: el să mă ajute să-l descopăr pe ucigaşul lui Maggie, dacă eu o să am grijă de tine. Dar îmi dădea o lecţie, de fapt. Îmi oferea violenţă şi eu am acceptat-o fără să stau pe gânduri.

Acum înţeleg că vom fi nişte proscrişi pentru tot restul vieţii dacă nu ne oprim acum; nu va mai exista cale de întoarcere. Odată, cu mult timp în urmă, în vremea în care l-am cunoscut pe Aurelio Ocasio, chiar asta voiam să fiu: o proscrisă. Şi fiecare decizie pe care am luat-o, de atunci şi până acum, a dus la acest final. Acum ştiu că nu vreau asta; că nu trebuie să am asta.

— Ashley e mort. Nici unul dintre noi nu mai poate face

nimic în legătură cu asta. Dar viitorul este o altă poveste.

Ochii li se întâlniră şi se. Priviră pentru un timp nesfârşit.

— Plec, spuse ea în cele din urmă.

— Ca să te duci unde?

— Nu ştiu. Pentru un nou început, Neapole este un loc la fel de bun ca oricare altul. Urmă o tăcere lungă. Vreau să vii cu mine, Rubens.

Daina îi cercetă faţa, căutând semne care să trădeze ceea ce gândea. Nu-i mai trecuse prin minte întrebarea aceasta. Ce avea să facă dacă el alegea să rămână aici? Ea pleca oricum, asta era sigur. Decizia venise din adâncul fiinţei sale şi nu exista alternativă. Dar gândul de a-l părăsi pe Rubens era atât de dureros, încât era sigură că i se va frânge inima.

— Singurul lucru pe care l-am făcut până acum a fost să mă folosesc de frica altora.

— Mă ai pe mine acum.

— Nu vreau să te pierd.

— Atunci vino. Daina îi luă mâna şi i-o strânse. Va fi la fel de greu pentru mine, cum este şi pentru tine. Dar cel puţin vom şti că este ceea ce vrem amândoi; să luăm totul de la început.

— Nu sunt prea bătrân pentru asta. Zâmbi. Să împachetez…

— Nu, spuse ea. Hai să plecăm aşa, pur şi simplu. Acum.

— Păi, să luăm cel puţin Oscarurile cu noi.

— De ce? Aici le este locul, nu-i aşa? Or să ne aştepte, dacă ne-om întoarce vreodată.

— Şi casa?

— Lasă-i pe mexicani să se ocupe de ea; întotdeauna au făcut-o.

Ieşiră prin uşile larg deschise în lumina fierbinte de afară. Coborâră treptele şi merseră prin iarba deasă. Tălpile pantofilor scrâşniră pe pietriş când ajunseră lângă Mercedes-ul argintiu. Daina se urcă la volan. Pentru o clipă, Rubens privi în urmă, la casă, la terenurile de tenis, ţinând o mână pe mânerul portierei.

Apoi se urcă lângă ea şi Daina porni motorul. Roţile Mercedes-ului scrâşniră când ea îl întoarse, luând-o de-a

Intrigă şi sex în aventura trăită de Daina Whitney, o actriţă în plină ascensiune, care cucereşte Oscar-ul pentru rolul jucat într-un film despre **mafie şi teroare.**

Curând, însă, Daina **va ajunge să trăiască scenariul filmului,** transpus în viaţa de zi cu zi.

Realul invadat de imaginar - iată fascinaţia noului roman al lui Eric Van Lustbader.

COLOSSEUM
Club Barbara Cartland
Organizează
Marele Concurs

CITIŢI CU ATENŢIE NOUL REGULAMENT DIN INTERIOR
ŞI PROFITAŢI DE MULTIPLELE AVANTAJE
OFERITE POSESORULUI ACESTEI CĂRŢI!

1. Puteţi primi un apartament cu 3 camere în Bucureşti.
2. Puteţi primi unul sau mai multe din cele 500 de premii în valoare totală de 10.000.000 lei.
3. Membrii clubului beneficiază de oferta specială de locuri de muncă şi colaborări propuse de Editura Colosseum.
4. Membrii fideli ai clubului vor primi cadouri surpriză oferite de celebra scriitoare lady Barbara Cartland.

Adresa: Editura COLOSSEUM Bucureşti
Bucureşti, Sect.2, Calea Moşilor 113 C, Ap.7
Tel: 01/6149528 - 6146541

ISBN 973-97114-9-9

COLOSSEUM BUCUREŞTI

Vol. I şi II lei 7 490